

ÎNVĂȚĂTURI ALE
PREȘEDINȚILOR BISERICII

GEORGE ALBERT SMITH

ÎNVĂȚĂTURI ALE PREȘEDINȚILOR BISERICII
GEORGE ALBERT SMITH

Publicat de
Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă
Orașul Salt Lake, Utah

Cărți din colecția *Învățăături ale președinților Bisericii*

Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith (numărul articolului 36481)

Învățăături ale președinților Bisericii: Brigham Young (35554)

Învățăături ale președinților Bisericii: John Taylor (35969)

Învățăături ale președinților Bisericii: Wilford Woodruff (36315)

Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph F. Smith (35744)

Învățăături ale președinților Bisericii: Heber J. Grant (35970)

Învățăături ale președinților Bisericii: George Albert Smith (36786)

Învățăături ale președinților Bisericii: David O. McKay (36492)

Învățăături ale președinților Bisericii: Harold B. Lee (35892)

Învățăături ale președinților Bisericii: Spencer W. Kimball (36500)

Pentru a comanda aceste cărți, mergeți la centrul local de distribuire sau accesați store.lds.org.

Comentariile și sugestiile dumneavoastră cu privire la acest manual vor fi bine venite. Vă rugăm să le trimiteți la Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2404, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA.

Sau trimiteți-vă comentariile și sugestiile la adresa de e-mail:
cur-development@ldschurch.org

Vă rugăm să menționați numele dumneavoastră, adresa, episcopia și țărșul. Nu uitați să indicați titlul cărții. Apoi, consemnați comentariile și sugestiile dumneavoastră cu privire la părțile bune ale cărții și la cele cărora ar fi necesar să li se aducă îmbunătățiri.

© 2011 Intellectual Reserve, Inc.

Toate drepturile rezervate.

Tipărit în Statele Unite ale Americii.

Aprobarea versiunii în limba engleză: 8/02

Aprobarea traducerii: 8/02

Titlul original: *Teachings of Presidents of the Church: George Albert Smith*

Romanian

36786 171

Cuprins

Titlu	Pagina
Introducere	V
Scurt istoric	IX
Viața și slujirea lui George Albert Smith	XII
1 Să trăim în acord cu ceea ce credem	1
2 „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”	11
3 Mărturia noastră despre Isus Hristos	21
4 Profetul Joseph Smith, unealta lui Dumnezeu în restaurarea adevărului	33
5 Preoția sfântă – pentru binecuvântarea copiilor lui Dumnezeu	45
6 Să-i susținem pe aceia pe care îi susține Domnul	57
7 Nemurirea sufletului	69
8 Binecuvântările templului pentru noi și pentru strămoșii noștri	81
9 Deschideți-vă sufletul către Domnul în rugăciune	93
10 Scripturile, cea mai prețioasă bibliotecă din lume	103
11 Revelație de la Dumnezeu către copiii Săi	113
12 O dorință înflăcărată de a împărtăși Evanghelia	123
13 Să ne facem partea în împărtășirea Evangheliei	135
14 Cum să împărtășim eficient Evanghelia	149
15 Să facem să progreseze lucrarea Domnului	159
16 „Oferă sacramentele tale în ziua Mea sfântă”	171
17 Puterea de a întări a credinței	181
18 Stai de partea Domnului	193
19 Binecuvântări temporale și spirituale ce rezultă din Cuvântul de înțelepciune	203
20 Salvarea temporală pentru noi înșine și pentru ceilalți	215
21 Puterea bunătății	227
22 Să creștem copiii în lumină și adevăr	237
23 „Vouă vi se cere să iertați”	249
24 Să trăim în neprihănire în timpuri periculoase	259
Lista ilustrațiilor	269
Index	270

Ernest Smith

Introducere

Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli au creat colecția *Învățăături ale președinților Bisericii* pentru a vă ajuta să vă aprofundați cunoștințele despre Evanghelia restaurată și să vă apropiați mai mult de Domnul prin intermediul învățăturilor profeților din zilele din urmă. Pe măsură ce Biserica va publica noi volume în această colecție, dumneavoastră veți crea o colecție de cărți cu referințe despre Evanghelie pentru căminul dumneavoastră. Volumele din această colecție sunt menite să fie folosite atât pentru studiul personal, cât și pentru studiul din cursul zilei de duminică. Ele vă pot ajuta, de asemenea, să pregătiți alte lecții sau cuvântări și să răspundeți la întrebări despre doctrina Bisericii.

Cartea de față prezintă învățăturile președintelui George Albert Smith, care a slujit în calitate de președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă în perioada 21 mai 1945 – 4 aprilie 1951.

Studiul personal

În timp ce studiați învățăturile președintelui George Albert Smith, căutați, cu ajutorul rugăciunii, inspirația Spiritului. Întrebările de la sfârșitul fiecărui capitol vă vor ajuta să înțelegeți învățăturile președintelui Smith și să le puneți în practică în viața dumneavoastră. În timp ce studiați aceste învățăături, vă puteți gândi la modul în care le puteți preda membrilor familiei și prietenilor dumneavoastră. Acest lucru vă va întări înțelegerea despre ceea ce ați citit.

Predarea din această carte

Puteți folosi această carte pentru a preda acasă sau la Biserică. Următoarele sugestii vă pot ajuta.

Pregătiți-vă să predați

Căutați îndrumarea Duhului Sfânt în timp ce vă pregătiți să predați. Cu ajutorul rugăciunii, studiați capitolul pentru a deveni încrezător în faptul că înțelegeți învățăturile președintelui Smith. Veți preda cu mai multă sinceritate și putere când cuvintele lui vă vor influența personal (vezi D&L 11:21).

Dacă predați o lecție în cadrul Preoției lui Melhisedec sau Societății de Alinare, nu trebuie să lăsați deoparte această carte sau s-o pregătiți folosind alte materiale. Cu ajutorul rugăciunii, alegeți din capitolul respectiv acele învățături care simțiți că vor fi cele mai utile celor cărora le predați. Unele capitole cuprind mai mult decât veți putea preda într-o lecție. În loc să încercați să parcurgeți toate învățăturile, permiteți discuțiilor bune să continue.

Încurajați cursanții să studieze capitolul înainte de lecție și să-și aducă fiecare cartea. Când vor face aceasta, ei vor fi mai bine pregătiți să participe la discuție și să se edifice unul pe celălalt.

Prezentarea capitolului

Când prezentați capitolul, precum și pe parcursul lecției, încercați să creați o atmosferă în care Spiritul să poată influența inima și mintea celor cărora le predați. Pentru a începe lecția, ajutați-i pe cei cărora le predați să se concentreze asupra învățăturilor din capitolul respectiv. Pentru a face aceasta, puteți:

- citi și discuta secțiunea intitulată „Din viața lui George Albert Smith” de la începutul capitolului;
- discuta despre o ilustrație sau scriptură din capitolul respectiv;
- cânta un imn care să aibă legătură cu subiectul capitolului respectiv;
- împărtăși pe scurt o experiență personală legată de subiectul respectiv.

Conduceți o discuție despre învățăturile președintelui Smith

În timp ce predați din această carte, invitați-i pe ceilalți să-și împărtășească gândurile, să adreseze întrebări și să se învețe unul pe celălalt. Ei vor învăța cel mai bine atunci când se implică în mod activ. Aceasta este, de asemenea, o bună modalitate de a-i ajuta să primească revelație personală. Pentru a încuraja discuția, folosiți

întrebările de la sfârșitul capitolului. Aceste întrebări sunt menționate în diferite locuri din capitol pentru a indica la ce secțiune ale învățăturilor se referă. Puteți, de asemenea, să vă pregătiți propriile întrebări, în special pentru cei cărora le predați. De exemplu, îi puteți întreba pe cursanți cum pot pune în practică învățăturile președintelui Smith în responsabilitățile pe care le au în calitate de părinți sau în calitate de învățători de acasă ori învățătoare vizitatoare.

Următoarele opțiuni vă pot oferi idei suplimentare:

- rugați cursanții să împărtășească ce au învățat ca urmare a studiului lor personal al capitolului. Poate fi util să contactați câțiva cursanți în timpul săptămânii și să-i rugați să vină pregătiți să împărtășească ce au învățat;
- desemnați cursanți care să citească întrebări selectate de la sfârșitul capitolului (fie individual, fie în grupuri mici). Rugați-i să caute în capitol învățăturile care au legătură cu întrebările respective. Apoi, invitați-i să-și împărtășească gândurile și părerile cu ceilalți membri ai grupului;
- citiți împreună o selecție a declarațiilor președintelui Smith din acest capitol. Rugați cursanții să împărtășească exemple din scripturi și din propria lor experiență care să ilustreze ceea ce a predat președintele Smith;
- rugați cursanții să aleagă o secțiune de care sunt interesați și s-o citească în liniște. Invitați-i să se adune în grupuri de două sau trei persoane care au ales aceeași secțiune și să discute ceea ce au învățat.

Încheiați discuția

Rezumați pe scurt lecția sau rugați unul sau doi cursanți să facă acest lucru. Încurajați-i pe cei cărora le predați să le împărtășească altora ceea ce au învățat din învățăturile președintelui Smith. Mărturisii despre învățăturile pe care le-ați predat. Puteți, de asemenea, să-i invitați pe alții să-și depună mărturiile.

Informații despre sursele citate în acest manual

Învățăturile președintelui Smith, prezentate în această carte, sunt citate din mai multe surse. Aceste paragrafe au păstrat punctuația,

ortografia și împărțirea pe paragrafe a surselor originale, cu excepția cazurilor în care modificările ce țin de editare sau tipărire au fost necesare pentru ca textul să poată fi citit mai ușor. Din acest motiv, este posibil să sesizați inconsistențe minore în text. De exemplu, cuvântul *evanghelie* este scris cu literă mică în unele citate, iar în altele cu literă mare.

De asemenea, președintele Smith a folosit, deseori, termeni ca *bărbați*, *bărbat* sau *omenire* pentru a face referire la toți oamenii, atât bărbați, cât și femei. El a folosit deseori pronumele *el*, *al lui* și *lui*, făcând referire la ambele genuri. Acest lucru era ceva obișnuit în vremea lui. În pofida acestor diferențe dintre aceste reguli lingvistice și regulile mai noi, învățăturile președintelui Smith sunt valabile atât pentru femei, cât și pentru bărbați.

Scurt istoric

Datele cronologice care urmează furnizează un scurt cadru istoric pentru învățăturile președintelui George Albert Smith, prezentate în acest manual.

4 aprilie 1870	S-a născut în orașul Salt Lake, Utah, în familia lui John Henry și Sarah Farr Smith.
1874–1875	Tatăl lui, John Henry Smith, slujește în misiune în Marea Britanie. George Albert are patru ani în momentul în care el pleacă.
27 octombrie 1880	John Henry Smith este rânduit apostol.
1882–1885	John Henry Smith slujește în calitate de președinte al Misiunii Europa.
1883	George Albert Smith începe să muncească într-o fabrică de îmbrăcăminte, la vârsta de 13 ani.
1888	Începe să lucreze pentru compania de căi ferate. El își strică vederea pentru totdeauna din cauza muncii pe care o făcea.
septembrie–noiembrie 1891	Slujește în misiune în partea sudică a statului Utah pentru Asociația de perfecționare reciprocă a Tinerilor Băieți.
25 mai 1892	Se căsătorește cu Lucy Emily Woodruff în Templul Manti, Utah.
1892–1894	Slujește în misiune în sudul Statelor Unite, slujirea începând doar la câteva săptămâni după căsătoria sa. Lucy i se alătură patru luni în misiune.

- 8 octombrie 1903 A fost rânduit în calitate de apostol de către președintele Joseph F. Smith.
- 1904 Își scrie „crezul personal”, o listă cu 11 idealuri conform cărora și-a luat angajamentul să trăiască (vezi paginile 1–2 din acest manual).
- 1909–1912 Suferă din cauza problemelor grave de sănătate.
- 1919–1921 Prezidează asupra Misiunii Europa.
- 1921–1935 Slujește în calitate de supraveghetor general pentru Asociația de perfecționare reciprocă a Tinerilor Băieți.
- 1922 Este ales vicepreședinte al Societății Naționale a Fiilor Revoluției Americane. Slujește în acest oficiu până în anul 1925 și, apoi, din nou, în 1944 și în 1946.
- septembrie 1930 Ajută la organizarea Utah Pioneer Trails and Landmarks Association (Asociației cărărilor pionierilor și monumentelor istorice din Utah) pentru a localiza și marca locurile istorice ale Bisericii. El este ales primul președinte al organizației.
- 27 iulie 1933 Devine președintele Society for the Aid of the Sightless (Societății pentru ajutoarea nevăzătorilor) din Utah.
- 31 mai 1934 Primește Silver Buffalo (Bivolul de argint), cea mai înaltă distincție ce poate fi oferită în cadrul programului de cercetași Boy Scouts of America.
- 1935–1936 Supraveghează publicarea Cărții lui Mormon în sistemul de scriere Braille.
- 5 noiembrie 1937 Lucy moare la vârsta de 68 de ani, după o suferință prelungită.

- ianuarie–iulie 1938 Vizitează misiunile Bisericii din Pacificul de Sud, incluzând opriri în Hawaii, Samoa, Tonga, Tahiti, Noua Zeelandă și Australia.
- iulie 1943 Este pus deoparte în calitate de președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli.
- 21 mai 1945 Este pus deoparte în calitate de președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.
- 23 septembrie 1945 Dedică Templul Idaho Falls, Idaho.
- 2 noiembrie 1945 Se întâlnește cu președintele Statelor Unite, Harry S. Truman, pentru a discuta despre eforturile de a trimite ajutoare în Europa de după cel de-al Doilea Război Mondial.
- mai 1946 Vizitează membrii Bisericii din Mexic, fiind primul președinte al Bisericii care a făcut acest lucru. Îi oferă președintelui mexican, Manuel Camacho, un exemplar al Cărții lui Mormon.
- 24 iulie 1947 Dedică monumentul This Is the Place (Acesta este locul) și comemorează centenarul sosirii pionierilor în Valea Salt Lake.
- 1947 Numărul membrilor Bisericii ajunge la un milion.
- 30 septembrie –
2 octombrie 1949 Participă la prima transmisiune televizată a conferinței generale.
- 4 aprilie 1951 Moare în orașul Salt Lake, Utah, în ziua în care a împlinit 81 de ani.

Viața și slujirea lui George Albert Smith

Într-o zi, în timpul slujirii sale în calitate de președinte al Bisericii, George Albert Smith a primit o fotografie pe care era scris: „Vă trimit această fotografie, deoarece ea este o ilustrare grafică a omului care noi credem că sunteți”. Era o fotografie cu președintele Smith care discuta cu o mamă și cu cei patru copilași ai ei. În acea zi, președintele Smith se grăbea să prindă un tren, iar mama respectivă l-a oprit sperând ca ai ei copii să aibă ocazia să dea mâna cu un profet al lui Dumnezeu. Un observator a imortalizat acel moment într-o fotografie.

Pe fotografie mai scria: „Motivul pentru care noi prețuim [această poză] atât de mult este acela că, deși erați atât de ocupat, în pofida faptului că vă grăbeați să ajungeți la mașină și, apoi, la tren, v-ați oprit și ați dat mâna cu fiecare copil din această familie”¹.

Acte de bunătate ca acesta au caracterizat viața și slujirea lui George Albert Smith. Fie că a oferit dragoste și încurajare aproapelui său care întâmpina probleme cu credința sa, fie că a organizat mari acțiuni de bunăstare pentru a hrăni mii de oameni, George Albert Smith a trăit conform poruncii Salvatorului: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Marcu 12:31).

Anii copilăriei, 1870–1890

*În jurul vârstei
de 4 ani*

George Albert Smith s-a născut pe 4 aprilie 1870 într-o casă modestă din orașul Salt Lake, avându-i ca părinți pe John Henry și pe Sarah Farr Smith. Familia Smith avea o moștenire măreață în ceea ce privește slujirea în împărăția lui Dumnezeu. Tatăl lui George Albert avea să slujească mai târziu în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli și în Prima Președinție. Bunicul său, cel după care a primit numele, George A. Smith, a

fost un văr al profetului Joseph Smith și s-a numărat printre primii pionieri sfinți din zilele din urmă care au intrat în Valea Salt Lake în anul 1847; George A. Smith a fost, de asemenea, apostol și unul dintre consilierii președintelui Brigham Young. Străbunicul lui George Albert, John Smith a slujit ca patriarh al Bisericii și ca primul președinte de țară în orașul Salt Lake. Iar bunicul din partea mamei, Lorin Farr, a fost primul primar al orașului Ogden, Utah, și primul președinte de țară în acel oraș.

John Henry Smith

George Albert Smith și-a iubit și admirat părinții. El a spus că tatăl lui a fost cel care l-a învățat să-și întindă brațele către cei nevoiași² și a lăudat-o pe mama lui pentru sacrificiile pe care le-a făcut pentru ca familia ei să trăiască în acord cu principiile Evangheliei. „Deși eram săraci”, își amintea el, „și tatăl meu era în misiune când eu aveam cinci ani, nu-mi amintesc s-o fi auzit pe

mama plângându-se și nici nu am văzut-o vreodată vărsând vreodată o lacrimă din cauza condițiilor în care trăiam. Nu am cunoscut vreodată pe cineva care să poată folosi fiecare dolar într-un mod atât de înțelept cum a făcut ea...

Când tata nu era acasă, fiind plecat în misiune, mama i-a luat locul și era cu adevărat capul familiei, în lipsa lui. Ne spuneam rugăciunile, binecuvântam mâncarea și, când cineva era bolnav, ea chema vârstnicii, deoarece avea o credință mare în rânduielile Evangheliei. Ea a fost mereu o plăitoare de zeciuială integrală și, atât cât am putut să-mi dau seama, niciodată nu i-a trecut prin minte că ar putea exista o greșeală și că «mormonismul» nu ar fi adevărat. Ea credea din tot sufletul ei că este adevărat³.

Sarah Farr Smith

În mod deosebit, George Albert Smith și-a amintit cum mama lui l-a învățat să se roage și să aibă încredere că Dumnezeu îi va răspunde: „Când mă gândesc la influența pe care mama mea a avut-o asupra mea când eram mic, sunt cuprins de pioșenie și emoții... Îmi amintesc, de parcă ar fi fost ieri, cum m-a luat de mână și am urcat foarte repede scările până la primul etaj. Acolo, am îngenuncheat în fața ei și o țineam de

Copiii lui John Henry și Sarah Farr Smith. George Albert Smith este în partea stângă.

mână în timp ce ea mă învăța să mă rog. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru acele mame care au în inima lor spiritul Evangheliei și dorința de a binecuvânta. Aș putea repeta acea rugăciune acum, chiar dacă au trecut foarte mulți ani de când am învățat-o. Mi-a oferit asigurarea că am un Tată Ceresc și m-a ajutat să știu că El mi-a auzit rugăciunile și că le-a răspuns. Când am fost mai mare, încă locuiam într-o casă de lemn cu un etaj și, când vântul bătea tare, aceasta se zguduia ca și cum urma să se prăbușească. Uneori, îmi era atât de frică încât nu puteam să adorm. Patul meu era într-o cameră mică, singurul din acea cameră și, în multe nopți am coborât din pat și am îngenuncheat rugându-L pe Tatăl meu din Cer să aibă grijă de casă, s-o protejeze pentru a nu se sfărâma, după care mă urcam înapoi în pat având siguranța că voi fi protejat împotriva răului de parcă L-aș fi ținut pe Tatăl meu de mână”⁴.

Gândindu-se la copilăria sa, George Albert Smith a spus:

„Părinții mei au avut condiții de viață umile, dar eu aduc laudă Creatorului meu și Îi mulțumesc din toată inima pentru că m-a trimis în casa lor...

Când eram mic, am înțeles că aceasta este lucrarea Domnului. Am învățat că existau profeți în viață pe pământ. Am învățat că inspirația de la Cel Atotputernic îi influența pe cei care trăiau astfel încât să se bucure de ea...

Sunt recunoscător pentru dreptul de a mă naște, recunoscător pentru părinții care m-au învățat Evanghelia lui Isus Hristos și au fost un exemplu în căminul lor”⁵.

Tânărul George Albert a fost cunoscut ca un băiat vesel, cu chef de joacă. Prietenii au apreciat felul său vesel de a fi și lui i-a plăcut să-i ajute să se simtă bine prin intermediul muzicutei, banjouului chitarei și al repertoriului de cântece nostime. El a avut, de asemenea, experiențe care l-au ajutat să-și dezvolte un simț puternic al responsabilității, un lucru deosebit pentru vârsta lui fragedă. Când avea 12 ani, George Albert a mers la Academia Brigham Young, unde a primit un sfat care avea să aibă un efect profund asupra vieții lui. Mai târziu, el a spus:

„Din fericire, o parte a instruirii mele a avut loc sub îndrumarea Dr. Karl G. Maeser, acel educator excepțional care a fost primul ctitor al minunatelor școli ale Bisericii noastre... Nu-mi pot aminti prea multe dintre lucrurile care au fost spuse în timpul anului în care am fost acolo, dar este un lucru pe care nu cred că-l voi uita vreodată. L-am repetat de multe ori... Într-o zi, Dr. Maeser s-a ridicat și a spus:

«Veți fi responsabili nu doar pentru lucrurile pe care le faceți, ci și pentru gândurile voastre».

Fiind copil, neputând să-mi controlez gândurile prea bine, nu știam ce trebuia să fac, iar acest lucru mă îngrijora. De fapt, aveam tot timpul în minte această idee. După aproximativ o săptămână sau zece zile, am înțeles, pe neașteptate, ce a vrut el să spună. Am putut să înțeleg sensul. Dintr-o dată, mi s-a dezvăluit această interpretare a ceea ce a spus el: Desigur, vei răspunde pentru gândurile tale, deoarece când viața ta muritoare se va încheia, aceasta va fi suma gândurilor tale. Acea sugestie a fost o binecuvântare pentru mine de-a lungul vieții și m-a ajutat, de multe ori, să evit gândurile necorespunzătoare, deoarece înțeleg că ea va fi, atunci când se va încheia, rezultatul gândurilor mele”⁶.

Tânărul George Albert și-a asumat mari responsabilități, acasă, în anul 1882, când tatăl său, care slujise în Cvorumul celor Doisprezece

timp de doi ani, a fost chemat ca președinte al Misiunii Europa. Absența lui John Henry a făcut ca George Albert să fie cel care trebuia să procure cele necesare pentru familie. La vârsta de 13 ani, el a făcut o cerere de angajare la o fabrică și la un magazin universal ale Bisericii din orașul Salt Lake, însă directorul i-a spus că nu-și putea permite să angajeze pe nimeni. George Albert i-a răspuns acestuia că nu a cerut să fie plătit, ci doar să muncească. El a adăugat: „Știu că, dacă voi fi bun de ceva, atunci voi fi plătit”⁷. Atitudinea lui pozitivă l-a ajutat să primească o slujbă ca muncitor în fabrică, pentru care era plătit cu 250\$ pe săptămână, iar etica lui profesională l-a ajutat să avanseze rapid în funcții mai bune în cadrul companiei.

La vârsta de 18 ani, s-a angajat la un grup de inspectare a căilor ferate. În timpul acestei slujbe, strălucirea puternică a razelor soarelui pe nisipul deșertului i-a afectat ochii. Aceasta i-a slăbit lui George Albert vederea pentru totdeauna, lucru ce a făcut să-i fie greu să citească și i-a provocat un disconfort de-a lungul vieții.

Slujirea misionară și căsătoria, 1891–1894

În luna septembrie a anului 1891, președintele Wilford Woodruff l-a chemat pe George Albert Smith să slujească într-o misiune cu termen scurt în sudul statului Utah. Însărcinarea lui concretă a fost de a lucra cu tinerii Bisericii din zona respectivă. În următoarele patru luni, el și colegul lui au înființat organizații pentru tineri în țărâși și episcopii, au vorbit în cadrul a numeroase adunări și i-au încurajat pe tineri să trăiască în acord cu standardele Bisericii.

După ce s-a întors din misiune, George Albert a continuat s-o curteze pe cea pe care a iubit-o încă de când era copil, pe Lucy Woodruff, nepoata președintelui Wilford Woodruff. Ei au crescut fiind vecini, iar Lucy a remarcat trăsăturile de caracter pe care și le dezvoltă George Albert. Ea și-a notat în jurnal admirația pe care o avea față de el: „În această seară, merg la culcare cu inima plină de recunoștință față de Dumnezeu... și mă rog ca El să-mi dea tărie să merit mai mult dragostea aceluia despre care cred cu tărie că este unul dintre cei mai buni tineri care a fost vreodată trimis pe pământ. Bunătatea și amabilitatea lui fac să-mi curgă lacrimi”⁸.

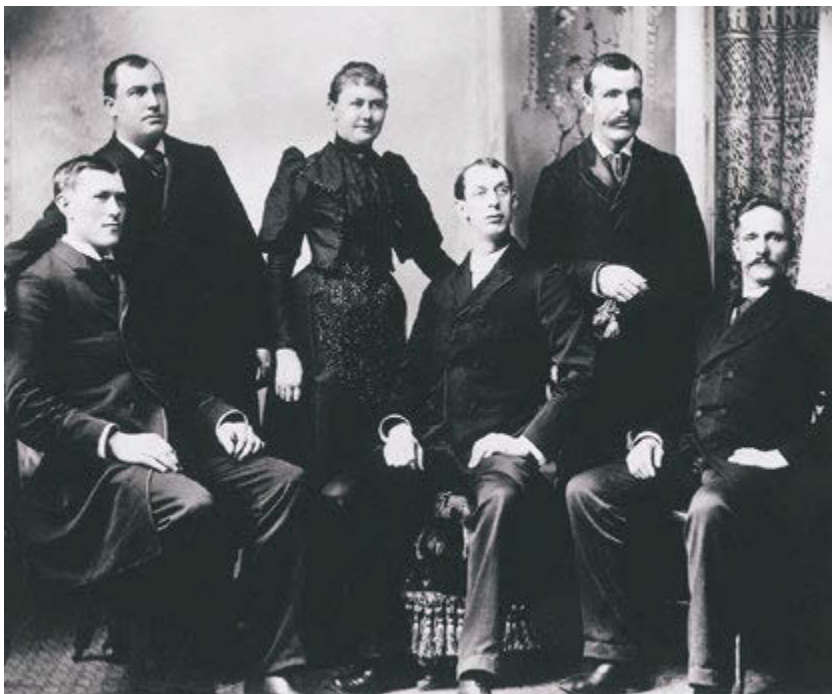
Lucy Emily Woodruff Smith

Dar Lucy avea mulți admiratori, unii dintre ei erau foarte bogați și-i ofereau daruri extravagante. George Albert, în schimb, a atras-o pe Lucy cu devotamentul lui față de Domnul. El i-a scris: „Dacă ești interesată să te căsătorești cu un bărbat care are bani, acesta nu sunt eu, deoarece eu am decis cu mult timp în urmă că nu voi dedica propria-mi persoană, viață sau timpul meu pentru a face bani, ci pentru a-I sluji Domnului și pentru a-i ajuta pe copiii Săi din această lume”⁹.

Lucy a ales și, în data de 25 mai 1892, ea și George Albert s-au căsătorit în Templul Manti, Utah. Tatăl lui George Albert a înfăptuit ceremonia. În acea zi, Lucy i-a oferit soțului ei un mic medalion cu poza ei înăuntru. El a ținut medalionul pe lanțul ceasului său de buzunar, unde stătea aproape de inima lui și l-a purtat aproape în fiecare zi, pentru tot restul vieții sale.¹⁰

Proaspeții căsătoriți au stat împreună mai puțin de o lună, deoarece George Albert a plecat într-o altă misiune, aceasta fiind una de prozelitism în sudul Statelor Unite. Deși știau că plecarea lui era iminentă – chemarea sosise cu trei săptămâni înainte de căsătoria lor – despărțirea a fost totuși grea. Amândoi s-au bucurat nespuse de mult când, după patru luni, Lucy a fost chemată să slujească lângă soțul ei, în biroul misiunii, unde vârstnicul Smith fusese nu demult desemnat să slujească în calitate de secretar al misiunii.

Președintele Misiunii Statele Sudice era J. Golden Kimball, care slujea în același timp și în calitate de membru în Cvorumul celor Șaptezeci. De două ori în timpul slujirii vârstnicului Smith, președintele Kimball a trebuit să părăsească misiunea pentru a se ocupa de lucruri importante în orașul Salt Lake – o dată la scurt timp după ce vârstnicul Smith devenise secretarul misiunii și, din nou, după aproximativ un an de zile. În ambele situații, președintele Kimball

Misionari în Misiunea Statele Sudice. Proaspăt căsătoriții Lucy (a treia de la stânga) și George Albert Smith (stând lângă ea) au slujit împreună în casa misiunii.

i-a dat vârstnicului Smith uriașa responsabilitate de a conduce și administra misiunea, oferindu-i sprijin și sfaturi prin intermediul numeroaselor scrisori. În total, vârstnicul Smith a slujit în calitate de președinte în exercițiu al misiunii timp de aproximativ 16 luni. Președintele Kimball era îngrijorat din cauza faptului că trebuia să fie plecat atât de mult timp, însă avea încredere în tânărul său asistent. El a scris într-o scrisoare adresată vârstnicului Smith: „Cred că discernământul și inteligența mea, indiferent cât de limitate ar fi, îmi permit să-ți apreciez integritatea și valoarea, lucru pe care, te asigur, îl fac”¹¹. Într-o altă scrisoare, el a scris: „Întotdeauna să ai în vedere următorul lucru: că eu apreciez eforturile, zelul și entuziasmul tău”¹².

Președintele Kimball a avut multe ocazii de a vedea zelul și entuziasmul vârstnicului Smith. La un moment dat, cei doi călătoreau împreună și au fost invitați să doarmă într-o cabană mică de lemn. George Albert Smith a spus mai târziu:

„Pe la miezul nopții, am fost treziți de urlete și țipete puternice ce se auzeau de afară. Am auzit înjurături în timp ce stăteam pe pat, încercând să ne dăm seama ce se-ntâmpla. Era o noapte cu lună plină și am putut să vedem mulți oameni afară. Președintele Kimball a sărit din pat și a început să se îmbrace. Bărbații au bătut cu pumnii în ușa și, folosind un limbaj injurios, le-au poruncit mormonilor să iasă ca să-i împuște. Președintele Kimball m-a întrebat dacă nu vreau să mă dau jos din pat și să mă îmbrac, iar eu i-am spus că nu, că am de gând să rămân în pat, că eram sigur că Domnul va avea grijă de noi. Peste numai câteva secunde, camera era plină de oameni înarmați. Gloata se împărțise în patru grupuri și trăgeau cu arma în pereții cabanei. Așchiile zburau în toate direcțiile deasupra capetelor noastre. Au fost câteva momente de liniște, apoi a început o nouă serie de împușcături și au zburat și mai multe așchii. Eu nu am simțit niciun pic de teamă. Eram foarte calm stând întins în pat, având parte de unul dintre cele mai oribile evenimente din viața mea, însă eram sigur... că Domnul mă va proteja, iar El a făcut-o.

Se pare că gloata s-a descurajat și a plecat. În dimineața următoare, când am deschis ușa, am văzut acolo o legătură mare de nuiele de hicori la fel ca cele pe care gloata le-a folosit pentru a-i bate pe misionari în Sud”¹³.

Mulți ani mai târziu, George Albert Smith a împărtășit această experiență nepoților lui pentru a-i învăța să aibă încredere în Domnul. „Vreau să știți”, a spus el, „că Domnul va avea grijă de voi atunci când veți fi în pericol, dacă-I dați ocazia”¹⁴.

Viața de familie

George Albert și Lucy au fost eliberați din misiunea lor în luna iunie a anului 1894. La câteva luni după ce s-au întors în orașul Salt Lake, Lucy a primit o binecuvântare de la bunicul ei, președintele Wilford Woodruff, în care i se promitea că va avea copii. În data de 19 noiembrie 1895, ea a născut o fată pe care ei au numit-o Emily, iar după patru ani a mai născut o fată, pe nume Edith. Ultimul lor copil, George Albert jr, s-a născut în anul 1905.

George Albert Smith a fost un tată afectuos, adorat de copiii lui. Edith a scris despre el: „Pentru mine, tatăl meu avea toate atributele

care-l fac pe un tată să fie îndrăgit de fiica lui. El a îndeplinit toate așteptările pe care eu cred că un tată trebuie să le îndeplinească”. O impresie puternică asupra copiilor a avut-o modul în care George Albert a tratat-o pe soția lui preaiubită. „Afecțiunea și respectul tată-lui față de mama erau minunate”, a scris Edith. „El nu a pierdut nicio ocazie de a-și arăta aprecierea față de ea. Tot ceea ce au făcut, au făcut împreună, după ce au planificat și organizat totul împreună. Ea însemna atât de mult pentru el... Chiar dacă noi toți o adorăm pe mama, sunt sigură că grija și tandrețea lui față de ea au făcut ca ea să fie și mai iubită de către noi, copiii.”¹⁵

În calitate de tată, George Albert Smith a încercat în mod sincer să-și ajute copiii să aibă parte de bucuria pe care el a simțit-o trăind conform Evangheliei. Într-o zi de Crăciun, după ce cadourile au fost deschise, el le-a întrebat pe fiicele sale mici cum s-ar simți dacă ar dărui o parte dintre jucăriile lor copiilor care nu primiseră niciun cadou de Crăciun. Având în vedere că tocmai primiseră jucării noi, fetele au fost de acord să dăruiască o parte dintre jucăriile lor mai vechi copiilor nevoiași.

„Nu doriți să le dăruiți și câteva dintre jucăriile noi?”, a întrebat cu blândețe George Albert.

Fetele lui au ezitat, însă, în cele din urmă, au fost de acord să renunțe la una sau două dintre jucăriile lor noi. George Albert le-a dus apoi pe fete la casele copiilor la care el se gândise și au înmânat cadourile. Experiența a fost atât de înălțătoare, încât, atunci când au plecat, una dintre fete a spus cu entuziasm în glas: „Să mergem și să le aducem și celelalte jucării”¹⁶.

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, 1903–1945

Joi, 6 octombrie 1903, George Albert Smith a avut o zi plină la muncă și nu a putut participa la sesiunile conferinței generale din acea zi. În momentul când a plecat de la birou, sesiunea de după-amiază a conferinței era aproape de sfârșit, așa că el a pornit spre casă cu gândul de a-și duce copiii la bălci.

Când a ajuns acasă, a fost surprins să vadă o mulțime de vizitatori, iar una dintre surori a înaintat spre el și l-a felicitat cu căldură.

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli în anul 1921. În picioare, de la stânga la dreapta: Joseph Fielding Smith, James E. Talmage, Stephen L. Richards, Richard R. Lyman, Melvin J. Ballard și John A. Widtsoe. Pe scaune, de la stânga la dreapta: Rudger Clawson, Reed Smoot, George Albert Smith, George F. Richards, Orson F. Whitney și David O. McKay.

„Ce se întâmplă?”, a întrebat el.

„Nu știi?”, i-a răspuns ea.

„Ce să știi?”.

„Că ai fost susținut ca membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli”, a exclamat vizitatoarea.

„Nu se poate”, a spus George Albert. „Este o greșeală.”

„Eu însămi am auzit”, l-a contrazis ea.

„Trebuie să fie vorba despre un alt Smith”, a spus el. „Mie nu mi s-a spus nimic și nu pot să cred că este adevărat.”

Confuză, vizitatoarea s-a întors la Tabernacol pentru a afla dacă greșise. Acolo, ea a fost informată că avea dreptate – George Albert Smith era cel mai nou membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli.¹⁷

Fiica lui, Emily, a povestit mai târziu despre întâmplarea care a avut loc în casa familiei Smith: „Părea că toți cei din Tabernacol veneau la noi acasă, plângând și sărutând-o pe mama. Cu toții spuneau că tata era apostol și noi credeam că a fi apostol era cel mai rău lucru care ți se putea întâmpla”.

Chiar și după ce raportul a fost verificat, George Albert a decis să-și ducă totuși fetele la bălci, așa cum promisese, „chiar dacă el nu a văzut prea multe din el”, își amintea Emily. „El a petrecut tot timpul vorbind cu oamenii.”¹⁸

Două zile mai târziu, pe 8 octombrie 1903, George Albert Smith a fost rânduit apostol de către președintele Joseph F. Smith, în camera de sus din Templul Salt Lake. După rânduire, el a fost invitat să-și împărtășească sentimentele membrilor prezenți din Cvorumul celor Doisprezece. „Mă simt slab și nepregătit în comparație cu cei mai experimentați”, a spus el, „însă inima mea este neprihănită și doresc sincer ca lucrarea Domnului să progreseze... Eu am o mărturie vie despre divinitatea acestei lucrări; știu că Evanghelia a venit pe pământ sub conducerea și îndrumarea Domnului Însuși și că cei aleși să prezideze au fost și sunt slujitorii Săi în adevăratul sens al cuvântului. Doresc și mă rog să pot fi pur și umil pentru ca să pot avea dreptul ca îndemnurile și avertizările Spiritului să mă îndrume întreaga viață”¹⁹.

George Albert Smith a slujit în cadrul Cvorumului celor Doisprezece Apostoli timp de aproape 42 de ani, dintre care doi ani în calitate de președinte al Cvorumului. În această perioadă, el a îndeplinit multe însărcinări și a binecuvântat oameni din întreaga lume în multe moduri.

Împărtășirea Evangheliei și stabilirea de relații amiabile pentru Biserică

Vârstnicul Smith a avut un talent înnăscut de a-i face pe oameni să se simtă în largul lor și de a-și transforma dușmanii în prieteni. Un om de afaceri local, care nu era membru al Bisericii, a spus despre el la funeraliile sale: „El a fost un om pe care puteai ajunge ușor să-l cunoști. A fost un om pe care ți-ai fi dorit să-l cunoști. Zâmbetul lui prietenos, strângerea lui sinceră de mână și salutul său călduros te făceau să te simți bine în interior, în inima ta, sinceritatea prieteniei lui față de tine și față de semenii lui”²⁰.

Acest talent a fost prețios într-un moment în care Biserica era, încă, în mare măsură necunoscută în lume și privită cu suspiciune de mulți. Odată, în timp ce îndeplinea o însărcinare în West Virginia, el a aflat că edilii orașului amenințaseră că vor aresta pe toți cei care erau prinși că propovăduiau mormonismul. Vârstnicul Smith s-a întâlnit cu un oficial al orașului, domnul Engle, pentru a încerca să schimbe acea regulă. Mai târziu, el a scris în jurnalul său: „Când l-am întâlnit prima dată pe domnul Engle, el era foarte înverșunat și mi-a spus, fără prea mult respect, că nu vom fi tolerați în acel oraș... I-am spus că eu credeam că fusese dezinformat și că îmi doream să luăm loc și să discutăm puțin... Am petrecut ceva timp discutând despre mormonism. El s-a înmuia foarte mult până să plec și am dat mâna, oferindu-mi cartea sa de vizită. Am plecat fiind sigur că am îndepărtat câteva prejudecăți”²¹. După trei zile, vârstnicul Smith l-a vizitat din nou și, de această dată, i-a lăsat un exemplar al Cărții lui Mormon.²²

Vârstnicul Smith a căutat mereu ocazii de a le vorbi oamenilor despre Biserică. Oricând trebuia să călătorească datorită însărcinărilor sale, lua cu el exemplare ale Cărții lui Mormon, reviste ale Bisericii și alte cărți despre Biserică pe care spera să le dăruiască. Deoarece Cartea lui Mormon depune o mărturie puternică despre Isus Hristos, vârstnicul Smith a considerat-o un cadou ideal de Crăciun și, deseori, a trimis exemplare ale cărții prin poștă prietenilor de alte credințe, chiar și oamenilor distinși pe care nu i-a întâlnit niciodată.²³ Într-o scrisoare care însoțea un astfel de cadou de Crăciun, el a scris: „Peste câteva zile, lumea creștină va sărbători nașterea Salvatorului și, este un obicei ca, în această perioadă, să ne amintim de prietenii noștri. Prin urmare, am încredere că veți accepta din partea mea un exemplar al Cărții lui Mormon... Considerând că vă veți bucura s-o aveți în biblioteca dumneavoastră, v-o trimit în dar de Crăciun”.

El a primit următorul răspuns: „Cartea își va găsi locul pe rafturile noastre și va fi citită [din scoarță-n scoarță] cu o minte deschisă și cu multă conștiinciozitate. Nu poate decât să lărgescă orizonturile și să dezvolte spiritul de toleranță al tuturor celor care o citesc cu atenție”²⁴.

Implicarea civică

Vârstnicul Smith i-a încurajat pe membrii Bisericii să se implice în viața civică a comunităților lor și să-și folosească influența pentru

a îmbunătăți situația din lume. El însuși s-a implicat în mai multe organizații civice, chiar dacă era foarte ocupat cu chemarea sa de autoritate generală. El a fost ales președinte al International Irrigation Congress (Congresului internațional pe teme de irigații) și al Dry Farming Congress (Congresului pentru sisteme de cultură specifice climatelor aride), precum și de șase ori vicepreședinte al National Society of the Sons of the American Revolution (Societății Naționale a Fiilor Revoluției Americane). Un susținător puternic al călătoriilor cu avionul ca modalitate pentru autoritățile generale de a-și îndeplini mai eficient responsabilitățile de a călători, vârstnicul Smith a făcut parte din consiliul director al Western Air Lines (Liniilor Aeriene de Vest). El a fost, de asemenea, foarte implicat în Boy Scouts of America (Cercetașii Americii) și, în anul 1934, a fost premiat cu Silver Buffalo (Bivolul de argint), cea mai înaltă distincție ce poate fi oferită în cadrul programului de cercetași. În anii care au urmat Primului Război Mondial, el a slujit ca președinte al campaniei de întrajutorare a Armeniei și Siriei din statul Utah și ca reprezentant al statului pentru International Housing Convention (Conferința internațională pe tema adăposturilor), al cărui scop era de a găsi adăposturi pentru cei care rămăseseră fără casă ca urmare a războiului.²⁵

Înainte de a fi chemat apostol, George Albert s-a implicat în politică, făcând o campanie serioasă cauzelor și candidaților despre care el a simțit că ar îmbunătăți societatea. Odată ce a devenit autoritate generală, implicarea lui în politică a încetat, însă el a continuat să susțină cauzele în care credea. De exemplu, în anul 1923, el a ajutat la prezentarea unui proiect de lege în Parlamentul statului Utah, care a dus la construirea unui sanatoriu pentru bolnavii de tuberculoză.²⁶

Compasiunea vârstnicului Smith față de alții s-a văzut, în mod special, în slujirea lui în calitate de președinte al Society for the Aid of the Sightless (Societății pentru ajutorarea nevăzătorilor), poziție deținută între anii 1933-1949. Fiind unul dintre aceia care avea probleme cu vederea, vârstnicul Smith i-a compătimit în mod special pe cei orbi. El a urmărit îndeaproape publicarea Cărții lui Mormon în sistemul de scriere Braille și a stabilit un program care să-i ajute pe nevăzători să învețe să citească Braille și să se adapteze și în alte moduri la dizabilitatea lor. Eforturile lui au făcut ca el să fie îndrăgit de cei cărora le-a slujit. O membră a Society for the Aid of the

*Vârșnicul George Albert Smith a supravegheat publicarea
Cărții lui Mormon în sistemul de scriere Braille.*

Sightless (Societății pentru ajutorarea nevăzătorilor) și-a exprimat aprecierea prin intermediul unei poezii care i-a fost citită vârstnicului Smith atunci când a împlinit vârsta de 70 de ani:

Când viața devine foarte dificilă,
Și-n ochi lacrimi amare se-adună;
Când iarna haină sufletu-mi îngheață,
Și ecouri fără răspuns răsună
Atunci mă întorc, cu o dorință vie,
Chiar dacă pași-mi sunt grei și înceți,
Pentru a găsi inimi care să mă-nțeleagă,
Pentru-a găsi prieteni adevărați
O inimă cu o înțelepciune blândă,
Plină de compasiune și bună,
A cărei credință-n Dumnezeu să fie
Ca cea a unui orb...

Deși chipul său tandru
De noi nu este văzut,
Simțim înțelepciunea binevoitoare
A inimii sale înțeleghătoare;
Simțim pacea din sufletul său
Și, astfel, avem și noi pace;
Auzim rugăciunea sa tăcută care ne spune
Că nu suntem singuri;
Credința lui în noi ne va-ntări,
În timp ce umblăm pe căi nevăzute;
Sufletele noastre înălțate de un om,
Ajutat de Dumnezeu.²⁷

Suferința personală și alte încercări

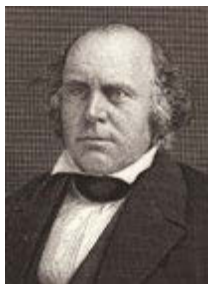
În cea mai mare parte a vieții sale, George Albert n-a avut parte de o sănătate bună. Deși i-a plăcut să înoate, să călărească și să facă alte activități fizice, trupul său a fost fragil și, deseori, slab. În afara problemelor cronice pe care le avea la ochi, vârstnicul Smith a avut probleme cu stomacul, a avut dureri de spate, a suferit de oboseală continuă, a avut probleme cu inima și multe alte boli de-a lungul vieții sale. Stresul și presiunea simțite din cauza multelor sale responsabilități au avut, de asemenea, un efect fizic asupra lui și, la început, el nu a dorit să-și încetinească ritmul pentru a se îngriji de sănătate sa. În consecință, din anul 1909 până în anul 1912, el s-a luptat cu o boală care a fost atât de gravă, încât l-a ținut la pat împiedicându-l să-și îndeplinească însărcinările în cadrul Cvorumului celor Doisprezece. A fost o perioadă foarte grea pentru vârstnicul Smith, care dorea atât de mult să-și reînceapă slujirea. Decesul tatălui său, în anul 1911 și o gripă gravă de care a suferit soția sa, au făcut ca vârstnicul Smith să se vindece și mai greu.

După mulți ani, el a împărtășit următoarea experiență pe care a trăit-o în timpul acelei perioade:

„În urmă cu mai mulți ani, am fost foarte bolnav. De fapt, cred că toată lumea credea că voi muri, cu excepția soției mele... Pute-
rile-mi slăbiseră atât de mult, încât abia mă mai puteam mișca. Mă
mișcam atât de încet și oboseam atât de tare chiar și atunci când mă
întorceam de pe o parte pe alta în pat.

Într-o zi, aflându-mă în această stare, mi-am pierdut cunoștința și am crezut că trecusem de partea cealaltă a vălului. M-am văzut stând cu spatele la un lac mare și frumos și cu fața spre o pădure mare. Nu se vedea nicio altă persoană și pe lac nu se afla nicio barcă sau nimic altceva care să-mi indice cum am ajuns acolo. Am înțeles, sau se părea că am înțeles, că îmi încheiasem viața muritoare și că mă dusesem acasă...

Am început să explorez împrejurimile și, la scurt timp, am găsit o potecă prin pădure care părea că fusese prea puțin folosită și care era aproape ascunsă de iarbă. Am mers pe această potecă și, după ce am mers o vreme și o distanță destul de lungă prin pădure, am văzut un bărbat care venea spre mine. Mi-am dat seama că era un bărbat mare la statură și m-am grăbit să ajung la el, pentru că îl recunoscusem pe bunicul meu (George A. Smith). În timpul vieții muritoare, el a cântărit peste 136 de kilograme, deci vă dați seama că era un bărbat mare. Îmi amintesc cât de fericit am fost să-l văd venind. Am fost numit după el și eram mereu mândru de acest lucru.

George A. Smith

Când bunicul a ajuns la câțiva metri de mine, s-a oprit. Faptul că el s-a oprit a fost o invitație pentru mine să mă opresc. Apoi – și aș dori ca băieții, fetele și tinerii să nu uite niciodată acest lucru – m-a privit cu foarte multă seriozitate și mi-a spus:

«Doresc să știu ce ai făcut cu numele meu».

Tot ce făcusem vreodată îmi trecea prin fața ochilor ca și cum ar fi fost imagini prezentate pe un ecran – tot ceea ce făcusem. Foarte repede, această retrospectivă vie a ajuns la momentul când mă aflam în acel loc. Întreaga mea viață îmi trecuse prin fața ochilor. Am zâmbit, m-am uitat la bunicul meu și am spus:

«Niciodată nu am făcut cu numele tău ceva de care să-ți fie rușine».

El a pășit în față și m-a îmbrățișat și, în timp ce făcea acest lucru, mi-am recăpătat cunoștința. Perna îmi era udă, de parcă s-ar fi turnat apă pe ea, udă de lacrimile de recunoștință pentru că am putut răspunde fără să-mi fie rușine de ceva.

M-am gândit de multe ori la aceasta și doresc să vă spun că, începând de atunci, am încercat mai mult să am grijă de acel nume. Prin urmare, doresc să le spun băieților și fetelor, tinerilor băieți și tinerelor fete, tinerilor din Biserică și din toată lumea: cinstiți-vă tații și mamele. Cinstiți numele pe care le purtați”²⁸.

În cele din urmă, vârstnicul Smith a început să-și recapete puterile și a ieșit din această încercare cu un sentiment reîmprospătat de recunoștință pentru mărturia lui despre adevăr. În timpul unei conferințe generale care a urmat acestei boli, el le-a spus sfinților: „În ultimii ani, am fost în valea umbrei morții atât de aproape de lumea spiritelor, încât sunt sigur că, [dacă nu] aș fi primit o binecuvântare specială din partea Tatălui nostru Ceresc, nu aș mai fi putut rămâne în această viață. Însă, acea mărturie cu care m-a binecuvântat Tatăl meu Ceresc nu a slăbit nici măcar o clipă. Cu cât mă apropiam mai mult de moarte, cu atât mai mult știam că Evanghelia este adevărată. Acum, că viața mi-a fost cruțată, mă bucur să mărturisesc că eu știu că Evanghelia este adevărată și Îi mulțumesc Tatălui meu Ceresc din tot sufletul că mi-a dezvăluit acest lucru”²⁹.

Diferite suferințe fizice și alte greutăți au continuat să-l afecteze pe vârstnicul Smith în anii care au urmat. Poate că cea mai mare încercare a sa a avut loc între anii 1932-1937, când soția lui, Lucy, a suferit de artrită și de nevralgie. Ea avea dureri foarte mari și, până în anul 1937, a avut nevoie de îngrijire aproape permanentă. Apoi, un atac de cord, pe care l-a avut în luna aprilie a anului 1937, aproape că i-a luat viața și a lăsat-o mai slăbită decât fusese înainte.

Deși era continuu îngrijorat pentru Lucy, vârstnicul Smith a continuat să-și îndeplinească responsabilitățile cât de bine a putut. În data de 5 noiembrie 1937, el a vorbit la funeraliile unui prieten și, în timp ce se așeza pe scaun după ce și-a rostit cuvântarea, cineva i-a înmănat un bilet în care i se spunea să se întoarcă imediat acasă. Mai târziu, el a scris în jurnalul său: „Am părăsit imediat capela, însă, scumpa mea soție, și-a dat ultima suflare înainte ca eu să ajung acasă. Ea a murit în timp ce eu vorbeam în cadrul acelei ceremonii funerare. Desigur, simt lipsa unui ajutor devotat și voi fi singur fără ea”.

Lucy și George Albert aveau puțin mai mult de 45 de ani de căsătorie în momentul decesului ei. Ea avea 68 de ani. Deși i-a lipsit foarte mult soția, vârstnicul Smith a știut că despărțirea era doar

temporară, iar această cunoaștere l-a întărit. „Deși familia mea suferă foarte mult”, a scris el, „suntem alinați de siguranța unei reuniri cu mama, dacă rămânem credincioși. Ea a fost o soție și o mamă devotată, doritoare să ajute și atentă. Ea a suferit timp de șase ani, într-un fel sau altul, iar eu sunt sigur că ea este fericită alături de mama ei și de ceilalți dragi ei de cealaltă parte a vălului... Domnul este foarte bun și a îndepărtat orice sentiment negativ față de moarte, lucru pentru care eu sunt extrem de recunoscător”³⁰.

Președinte al Misiunii Europa

În anul 1919, președintele Heber J. Grant, care fusese de curând susținut în calitate de președinte al Bisericii, l-a chemat pe vârstnicul Smith să prezideze asupra Misiunii Europa. În timpul unei cuvântări din cadrul unei conferințe generale care a avut loc cu numai câteva zile înainte de plecarea sa, vârstnicul Smith a spus:

„Doresc să vă spun, dragii mei frați și dragile mele surori, că este o onoare pentru mine – nu, chiar mai mult decât o onoare, este o binecuvântare foarte mare – că Domnul m-a vindecat de suferința de care am avut parte nu cu mult timp în urmă, ajutându-mă să ajung la o stare de sănătate despre care autoritățile generale au simțit că îmi va permite să slujesc într-o misiune într-o țară străină...

Miercurea viitoare plănuiesc să iau trenul până pe coasta de est și, de acolo, să traversez oceanul până acolo unde am fost chemat să slujesc. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru această ocazie. Sunt recunoscător că am în suflet cunoașterea despre acest adevăr”³¹.

La acea vreme, Europa încă încerca să-și revină după Primul Război Mondial, care se încheiase cu doar câteva luni înainte. Din cauza războiului, numărul de misionari în Europa era foarte redus, iar una dintre responsabilitățile vârstnicului Smith a fost aceea de a mări acel număr. Totuși, situația economică precară din Europa postbelică a făcut ca guvernele să nu dorească să ofere vizele necesare. Ca lucrurile să fie și mai dificile, încă existau foarte multe lucruri înțelese greșit și prejudecăți despre sfinții din zilele din urmă. Pentru a îmbunătăți imaginea Bisericii, vârstnicul Smith s-a întâlnit cu numeroși guvernanți și cu alte persoane importante. Pentru a explica scopul misionarilor în Europa și în lumea întregă, el spunea deseori: „Păstrați toate lucrurile pe care le aveți, păstrați tot ce

v-a oferit Dumnezeu care vă face viața mai bună, iar apoi, lăsați-ne să vă împărtășim ceva ce vă va aduce mai multă fericire și vă va face să vă simțiți și mai împliniți”³². Conform unui misionar care a slujit sub președinția lui, „datorită modului priceput, amabil, el le-a câștigat respectul și prietenia și a obținut concesii sigure în ceea ce-i privește pe misionari, lucruri care fuseseră respinse înainte”³³.

Până la încheierea slujirii sale, în anul 1921, vârstnicul Smith a reușit să crească numărul de misionari care slujeau în Europa și a schimbat unele idei eronate despre sfinții din zilele din urmă. De asemenea, el a făcut prieteni pentru Biserică și a păstrat legătura cu ei, timp de mulți ani, prin intermediul scrisorilor.

Conservarea locurilor istorice ale Bisericii

Vârstnicului Smith i-a plăcut foarte mult să le vorbească altora despre Biserică și despre marile evenimente din istoria ei. De-a lungul slujirii sale, el a făcut foarte multe lucruri pentru a ajuta la conservarea acelei istorii, construind monumente sau făcând cunoscute, prin diverse modalități, locurile de interes din istoria Bisericii. Unul dintre cunoscuții lui, a scris: „El a crezut că, prin atragerea atenției generației mai tinere asupra realizărilor strămoșilor lor, el oferea o slujire importantă”³⁴.

În calitate de apostol nou, el s-a dus la Palmyra, New York, și a negociat, în numele Bisericii, achiziționarea fermei lui Joseph Smith, tatăl. În timp ce se afla în New York, el l-a vizitat, de asemenea, pe un bărbat care se numea Pliny Sexton, în a cărui proprietate se afla Dealul Cumorah, locul unde Joseph Smith a primit plăcile de aur. Domnul Sexton nu a dorit să vândă acel pământ Bisericii, dar el și vârstnicul Smith au devenit prieteni. În mare parte datorită relației pe care vârstnicul Smith a păstrat-o cu domnul Sexton, Biserica a putut, în cele din urmă, să cumpere proprietatea și a înălțat un monument acolo.

În anul 1930, anul în care se sărbătoreau 100 de ani de la organizarea Bisericii, vârstnicul Smith a ajutat la înființarea Utah Pioneer Trails and Landmarks Association (Asociației cărărilor pionierilor și monumentelor istorice din Utah) și a fost ales în calitate de primul președinte al acestui grup. În decursul următorilor 20 de ani, această organizație a plasat peste 100 de monumente și indicatoare comemorative, multe dintre ele de-a lungul drumului parcurs de pionieri

Monumentul de pe Dealul Cumorah, acolo unde îngerul Moroni i-a dat lui Joseph Smith plăcile de aur.

către Valea Salt Lake. Vârstnicul Smith a oficiat dedicarea celor mai multe dintre aceste monumente.³⁵

Explicând interesul Bisericii față de locurile istorice, el a scris: „A existat un obicei de a construi statui pentru oameni, astfel încât ei să nu fie uitați. Mari evenimente au fost, de asemenea, fixate permanent în mintea oamenilor, construind monumente... Sunt multe locuri de interes care au fost uitate, iar oamenii au simțit că era bine ca ele să fie indicate într-un mod semnificativ pentru ca celor care vor urma să li se atragă atenția asupra acelor evenimente importante”³⁶.

Fiind unul dintre aceia ai căror bunici au venit în Utah cu pionierii, vârstnicul Smith a avut un respect profund față de primii membri ai Bisericii care au făcut sacrificii atât de mari pentru credința lor. Într-o cuvântare adresată Societății de Alinare, el a împărtășit următoarea experiență pe care a avut-o în timp ce parcurgea drumul făcut de cărucioarele pionierilor:

„Am ajuns la zona drumului unde compania de cărucioare a lui Martin a pierdut atât de multe vieți. Am găsit, cu cea mai bună aproximație pe care am putut-o calcula, locul unde și-au așezat tabăra. Cei care erau descendenți ai acelor oameni au fost prezenți acolo, pentru a ajuta la amplasarea unui indicator. Apoi, am ajuns la Rock Creek; un indicator temporar fusese amplasat acolo de către noi cu un an înainte. La acel moment al anului, peste tot puteau fi văzute flori sălbătice minunate, irisul sălbatic era pretutindeni și membrii grupului au adunat câteva dintre aceste flori și le-au așezat cu grijă peste o movilă de piatră care fusese pusă acolo cu un an înainte... Acolo, 15 membri ai acestei Biserici fuseseră îngropați într-un singur mormânt; muriseră din cauza foamei și a condițiilor vitrege.

Știți, sunt momente și locuri în care simțim că ne apropiem mai mult de Tatăl nostru Ceresc. În timp ce stăteam în jurul focului de tabără în acea vale mică de la Rock Creek, acolo unde compania de cărucioare a lui Willie a avut parte de acel dezastru – noi cei care eram descendenți ai pionierilor, ai acelor care au traversat câmpiile în arșița verii și în gerul iernii – s-au spus povestiri despre experiențele trăite de strămoșii noștri... A fost un moment impresionant. Istoria s-a repetat pentru binele nostru...

Mi s-a părut că ne aflam chiar în prezența celor care au sacrificat totul pentru ca noi să putem avea binecuvântările Evangheliei. Am simțit prezența Domnului.

În timp ce noi plecam, după ce am plâns – căci nu cred că a fost cineva, printre cele 30 sau 40 de persoane prezente, care să nu fi plâns – influența simțită ca urmare a acelei adunări mici ne-a impresionat, iar una dintre surori m-a luat de braț și mi-a spus: «Frate Smith, de-acum înainte voi fi o femeie mai bună». Această femeie... este una dintre cele mai bune femei, dar eu cred că ea a simțit, așa cum probabil am simțit cu toții că, în anumite aspecte, noi nu ne-am ridicat la așteptările la care ar fi trebuit să ne ridicăm. Oamenii înmormântați acolo nu numai că și-au sacrificat zilele din viață, ei și-au sacrificat chiar viața pentru crezul lor în divinitatea acestei lucrări...

Dacă membrele acestei organizații [Societatea de Alinare] vor fi la fel de credincioase ca cei care sunt înmormântați pe câmpii, care și-au abordat încercările având credință în Domnul, atunci ele vor

Președintele Smith și consilierii săi, J. Reuben Clark jr. (stânga) și David O. McKay (dreapta)

avea mai multe realizări și binecuvântările unui Tată iubitor vor fi revărsate asupra lor și a celor dragi lor”³⁷.

Președinte al Bisericii, 1945–1951

În zorii zilei de 15 mai 1945, în timp ce călătorea cu trenul în partea estică a Statelor Unite, vârstnicul Smith a fost trezit de un oficial al căilor ferate care i-a transmis următorul mesaj: Președintele Heber J. Grant, președintele Bisericii la acea vreme, a murit. Vârstnicul Smith a schimbat trenurile cât a putut de repede și s-a întors în orașul Salt Lake. Peste numai câteva zile, George Albert Smith, în calitate de cel mai vechi membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, a fost pus deoparte în calitate de al optulea președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

În prima cuvântare pe care a rostit-o, în cadrul conferinței generale, în calitate de președinte al Bisericii, el le-a spus sfinților care

tocmai îl susținuseră: „Mă întreb dacă mai este cineva aici care să se simtă atât de slab și de umil ca bărbatul care stă în fața dumneavoastră”³⁸. El a exprimat gânduri similare în fața membrilor familiei sale: „Nu am dorit această funcție. Nu simt că pot s-o îndeplinesc. Însă am primit-o și o voi îndeplini cât de bine voi putea. Vreau ca voi toți să știți că, indiferent de ceea ce faceți în Biserică, începând cu vizitele ca învățător de acasă până la prezidarea asupra unui țărnuș, dacă faceți acel lucru cât puteți de bine, chemarea dumneavoastră este la fel de importantă ca a mea”³⁹.

Au fost mulți care au crezut că talentele președintelui Smith erau potrivite în mod special pentru această chemare. Una dintre autoritățile generale a spus următorul lucru la scurt timp după ce președintele Smith a fost susținut: „Se spune deseori că Domnul cheamă un anumit om pentru a îndeplini o anumită misiune... Nu eu sunt cel care trebuie să spună ce misiune anume îl așteaptă pe președintele George Albert Smith. Totuși, eu știu că, în acest moment al istoriei lumii, nu a mai fost niciodată o nevoie atât de mare de dragoste între frați așa cum este astăzi. Mai mult, din câte știu eu, nu există un om care să iubească familia omenească, colectiv și individual, mai profund decât o face președintele George Albert Smith”⁴⁰.

Ajutorarea celor nevoiași în urma celui de-al Doilea Război Mondial

Al Doilea Război Mondial s-a încheiat la numai câteva luni după ce George Albert Smith devenise președintele Bisericii. Războiul lăsase în Europa mii de oameni săraci și fără adăpost, iar președintele Smith a mobilizat rapid resursele de bunăstare ale Bisericii pentru a oferi ajutor. Președintele Gordon B. Hinckley a spus mai târziu despre acest efort: „M-am numărat printre aceia care au lucrat în timpul nopților aici, în Welfare Square (Piața Bunăstării), din orașul Salt Lake, încărcând bunuri în vagoane de tren care au transportat alimentele către port, de acolo fiind trimise peste ocean. În timpul dedicării Templului din Elveția [în anul 1955], când mulți dintre sfinții din Germania au venit la templu, i-am auzit pe unii dintre aceștia, având lacrimi în ochi, vorbind cu recunoștință despre acele alimente care le-au salvat viața”⁴¹.

Președintele Smith a știut, de asemenea, că existau mari nevoi spirituale printre popoarele lumii după un asemenea război devastator. În consecință, el a început să reorganizeze misiunile în țările unde războiul întrerupsese munca misionară și i-a încurajat pe sfinți să pună în aplicare în viața lor Evanghelia păcii. „În acest moment, cea mai bună dovadă de recunoștință”, a spus el la scurt timp după încheierea războiului, „este aceea de a face tot ce putem pentru a aduce fericire acestei lumi triste, căci noi toți suntem copiii Tatălui nostru și cu toții avem obligația de a face din această lume un loc mai fericit în care să putem trăi.

Haideți să oferim bunătate și atenție tuturor celor care au nevoie, fără a-i uita pe cei nefericiți; și acum, când ne bucurăm de pace, să nu-i uităm pe cei care i-au pierdut pe cei dragi pentru ca noi să avem pace...

Mă rog ca oamenii să-și întoarcă fața către Dumnezeu, să meargă pe calea Lui și, astfel, să salveze lumea de la alte conflicte și distrugereri. Mă rog ca pacea care vine numai de la Tatăl nostru Ceresc să poată rămâne în inimile și căminele celor care jelesc”⁴².

Ocazii sporite de a împărtăși Evanghelia

Președintele Smith a continuat să împărtășească Evanghelia altora de fiecare dată când a avut ocazia, iar aceste ocazii au fost mai numeroase după noua lui chemare. În luna mai a anului 1946, președintele Smith a devenit primul președinte al Bisericii care i-a vizitat pe sfinții din Mexic. În afara întâlnirii cu membrii Bisericii și a faptului că a vorbit în cadrul unei conferințe mari, președintele Smith s-a întâlnit, de asemenea, cu câțiva înalți demnitari din Mexic și a vorbit cu ei despre Evanghelia restaurată. În timpul unei întâlniri cu președintele Mexicului Manuel Camacho, președintele Smith și cei care l-au însoțit au explicat: „Noi venim cu un mesaj special pentru dumneavoastră și pentru poporul dumneavoastră. Noi suntem aici pentru a vă vorbi despre strămoșii dumneavoastră și despre Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos... Noi avem o carte care... relatează despre un mare profet care împreună cu familia lui și cu alții au părăsit Ierusalimul cu 600 de ani înainte de Hristos și care a ajuns... pe acest măreț continent american, cunoscut lor ca o «țară a făgăduinței, o țară care este aleasă mai presus de toate celelalte țări». Cartea lui Mormon relatează, de asemenea, despre vizita lui

Monumentul This Is the Place (Acesta este locul), care comemorează sosirea pionierilor în Valea Salt Lake, a fost dedicat de președintele Smith în anul 1947.

Isus Hristos pe acest continent și despre faptul că El a organizat Biserica Sa și că a ales 12 ucenici ai Săi”.

Președintele Camacho, care și-a exprimat respectul și admirația față de sfinții din zilele din urmă care trăiesc în această țară, a devenit foarte interesat de Cartea lui Mormon și a întrebat: „Se poate să primesc un exemplar al Cărții lui Mormon? Nu am mai auzit niciodată despre ea”. După aceea, președintele Smith i-a oferit un exemplar cu copertă de piele, în limba spaniolă, având enumerate la începutul cărții pasajele cu o însemnătate specială. Președintele Camacho a spus: „Voi citi toată cartea, căci este foarte importantă pentru mine și pentru poporul meu”⁴³.

Celebrarea centenarului sosirii pionierilor

Unul dintre cele mai importante momente din cei șase ani în care George Albert Smith a fost președintele Bisericii a avut loc în

anul 1947, în care Biserica a celebrat centenarul sosirii pionierilor în Valea Salt Lake. Președintele Smith a supravegheat celebrarea, aceasta trezind interesul național și culminând cu dedicarea monumentului *This Is the Place* (Acesta este locul) din orașul Salt Lake, în apropierea locului prin care pionierii au intrat pentru prima dată în vale. Începând din anul 1930, președintele Smith a fost implicat în proiectarea unui monument care să cinstească realizările și credința pionierilor. El s-a asigurat că monumentul avea să cinstească, de asemenea, pe primii exploratori, misionarii de alte religii și pe conducătorii importanți, din acea vreme, ai indienilor americani.

La dedicarea monumentului *This Is the Place* (Acesta este locul), George Q. Morris, atunci președinte al Misiunii Statelor Estice, a simțit un spirit de bunăvoință despre care el a spus că se datora eforturilor depuse de președintele Smith: „Contribuțiile președintelui Smith în ceea ce privește fraternitatea și toleranța s-au văzut în cadrul ceremoniei de dedicare... Monumentul însuși i-a cinstit sub forma sculpturii – o sculptură reprezentând siluetele unor oameni – pe bărbații care s-au remarcat în istoria zonei Vestului intramontan înainte de sosirea pionierilor mormoni, indiferent de rasa sau religia lor. În timp ce programul ceremoniei de dedicare era în curs de pregătire, președintele Smith a dorit ca cele mai importante grupuri religioase să fie reprezentate alături de ceilalți oficiali ai statului, regiunii și orașului. Un preot catolic, un episcop protestant, un rabin iudeu și reprezentanți ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă au fost vorbitori distinși. Un vizitator din est a făcut, după program, următorul comentariu: «Astăzi, am fost rebotezat spiritual. Ceea ce am văzut și am auzit nu ar fi putut avea loc în niciun alt loc din lume. Spiritul toleranței, care a fost simțit astăzi, a fost magnific»⁴⁴.

Deși monumentul înalt de 18 metri era impresionant, președintele Smith a gândit că cel mai bun mod de a-i cinsti pe pionieri era acela de a le urma exemplul de credință și devotament. În timpul rugăciunii de dedicare a aceluși monument, el a spus: „Tatăl nostru care ești în Cer... stăm în prezența Ta în această dimineață pe acest deal liniștit și privim acest monument măreț care a fost ridicat în cinstea fiilor și fiicelor Tale și a devotamentului lor... Ne rugăm ca noi să fim binecuvântați cu același spirit care i-a caracterizat pe acei credincioși care au crezut în Tine și în Preaiubitul Tău Fiu, care

au venit în această vale deoarece au dorit să trăiască aici și să Te preaslăvească. Ne rugăm ca spiritul preaslăvirii și recunoștinței să continue să se regăsească în inima noastră”⁴⁵.

Cugetări asupra vieții la vârsta de 80 de ani

În pofida vârstei sale avansate, în cea mai mare parte a timpului cât a slujit în calitate de președinte, președintele Smith a putut să-și îndeplinească responsabilitățile fără să fie împiedicat de suferințele fizice de care avusese parte în trecut. Într-un articol publicat în luna aprilie a anului 1950, în apropierea celei de-a 80-a aniversări a lui, președintele Smith a cugetat asupra vieții sale și a remarcat cum Dumnezeu l-a susținut și binecuvântat:

„De-a lungul acestor 80 de ani, am călătorit în lume mai mult de un milion de kilometri, pentru slujirea în Evanghelia lui Isus Hristos. Am fost în multe zone cu climat diferit, în multe țări și la multe popoare și, încă din copilăria mea, oamenii au fost amabili cu mine și m-au ajutat, fie că erau membri ai Bisericii, fie că nu. Oriunde am fost, am găsit bărbați și femei nobili...

Când mă gândesc că, deși atât de slab și firav, sunt chemat să fiu conducătorul acestei Biserici minunate, înțeleg cât de mult am nevoie de ajutor. Mărturisesc cu recunoștință despre ajutorul pe care l-am primit de la Tatăl meu din Cer, despre încurajările și prezența în viața mea a multora dintre cei mai buni bărbați și cele mai bune femei care pot fi găsiți oriunde în lume, atât în țară, cât și în străinătate”.

El a continuat, exprimându-și dragostea față de oamenii cărora le-a slujit atât de mulți ani:

„Cu siguranță este o binecuvântare să ai de-a face cu astfel de oameni și, din adâncul sufletului meu, profit de această ocazie pentru a vă mulțumi tuturor pentru bunătatea de care ați dat dovadă față de mine și pentru a vă spune tuturor: Nu veți ști niciodată cât de mult vă iubesc. Nu am cuvinte pentru a putea exprima acest lucru. Și doresc să am aceleași sentimente față de fiecare fiu și fiică ai Tatălui meu Ceresc.

Am trăit mulți ani, dacă ar fi să compar cu media de viață a oamenilor, și am avut o viață fericită. În mod firesc, nu vor mai trece mulți ani până când voi fi chemat de partea cealaltă a vălului. Aștept cu

Președintele Smith în biroul său

nerăbdare acel moment. Și, după optzeci de ani în această viață, în care am călătorit în multe zone ale lumii, cunoscând mulți bărbați și multe femei bune și minunate, vă mărturisesc că astăzi știu mai bine decât am știut vreodată că Dumnezeu trăiește, că Isus este Hristosul, că Joseph Smith a fost un profet al Dumnezeului cel Viu și că Biserica pe care el a organizat-o sub îndrumarea Tatălui nostru Ceresc, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă... funcționează sub puterea și autoritatea aceleiași preoții care a fost conferită de către Petru, Iacov și Ioan lui Joseph Smith și lui Oliver Cowdery. Eu știu aceasta la fel de sigur cum știu că trăiesc și înțeleg că faptul de a vă depune această mărturie este un lucru foarte serios și că voi da socoteală în fața Tatălui meu Ceresc pentru aceasta și pentru toate celelalte lucruri pe care le-am predicat în numele Lui... Cu dragoste și bunătate în inimă față de toți, depun această mărturie în numele lui Isus Hristos, Domnul nostru”⁴⁶.

Un an mai târziu, în ziua în care împlinea 81 de ani, pe 4 aprilie 1951, George Albert Smith a murit, fără să sufere, la el acasă, avându-i alături pe fiul său și pe fiicele sale.

Acte simple de slujire plină de dragoste

George Albert Smith a realizat multe lucruri de-a lungul celor 81 de ani de viață – în cadrul Bisericii, al comunității sale și în întreaga lume. Însă cei care l-au cunoscut personal și-l aminteau cel mai bine datorită numeroaselor sale acte simple, umile de bunătate și iubire. Președintele David O. McKay, care a vorbit la funeraliile președintelui Smith, a spus despre el: „Într-adevăr, el a fost un suflet nobil, cel mai fericit când îi făcea pe alții fericiți”⁴⁷.

Vârstnicul John A. Widtsoe, membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, a relatat o experiență pe care a avut-o în timp ce încerca să rezolve o problemă importantă, foarte dificilă:

„Stăteam în biroul meu după o zi de muncă foarte obositoare... Eram obosit. Exact în acel moment, am auzit un ciocănit, iar George Albert Smith a intrat pe ușă. El a spus: «Mă duc spre casă după programul meu de muncă. M-am gândit la tine și la problemele pe care trebuie să le rezolvi. Am venit să te încurajez și să te binecuvântez».

Acesta era modul de a fi al lui George Albert Smith... Nu-l voi putea uita niciodată. Am discutat pentru o vreme, apoi ne-am despărțit, iar el s-a dus acasă. Inima mi-a fost înălțată. Nu mai eram deloc obosit.

Vedeți, dragostea... nu este doar un simplu cuvânt sau un sentiment interior. Pentru a fi o dragoste adevărată, aceasta trebuie pusă în practică. Președintele Smith a făcut acest lucru în acea situație. El mi-a oferit din timpul său, din tăria sa”⁴⁸.

Vârstnicul Matthew Cowley, de asemenea, membru al Cvorumului celor Doisprezece și prieten apropiat al președintelui Smith, i-a adus un omagiu la ceremonia funerară, astfel:

„Toți cei necăjiți, toți cei care sufereau din cauza bolilor și a altor greutăți, toți cei care s-au aflat în prezența acestui fiu al lui Dumnezeu au primit putere și tărie de la el. Când erai în prezența lui te vindecai, dacă nu fizic, cu siguranță spiritual...”

Dumnezeu atrage ceea ce este dumnezeiesc și sunt sigur că cea mai scurtă călătorie pe care acest om al lui Dumnezeu a făcut-o vreodată dintre toate călătoriile sale a fost călătoria pe care tocmai

o face. Dumnezeu este dragoste. George Albert Smith este dragoste. A lui este dumnezeiască. Dumnezeu l-a luat la El...

Noi nu putem onora o astfel de viață prin intermediul cuvintelor. Ele nu sunt adecvate. Există un singur mod prin care putem cinsti virtutea lui, bunătatea caracterului său, calitățile sale mărețe, dragostea sa, și anume, prin faptele noastre...

Haideți să fim mai iertători, mai atenți în relațiile noastre unul cu celălalt, mai buni unul cu altul, mai atenți față de sentimentele celorlalți”⁴⁹.

Pe piatra funerară a lui George Albert Smith sunt scrise următoarele cuvinte. Ele oferă un rezumat corespunzător al vieții sale de slujire plină de dragoste:

„El a înțeles și a propovăduit învățăturile lui Hristos și a avut un succes ieșit din comun în punerea lor în practică. El a fost bun, răbdător, înțelept, tolerant și înțelegător. El a umblat din loc în loc și a făcut bine. El a iubit statul Utah și America, însă nu a avut un mod de gândire limitat. A avut credință, fără niciun fel de reținere, în ceea ce privește nevoia de dragoste și puterea ei. Față de Biserica lui și de familia lui, el a avut o dragoste nemărginită și le-a slujit cu entuziasm. Cu toate acestea, dragostea lui nu a fost limitată; i-a inclus pe toți oamenii, indiferent de rasă, credință sau statut social. Vorbind cu ei sau despre ei, el a spus deseori: «Cu toții suntem copiii Tatălui nostru»”.

Note

1. În D. Arthur Haycock, „A Day with the President”, *Improvement Era*, aprilie 1950, p. 288.
2. Vezi „Pres. Smith’s Leadership Address”, *Deseret News*, 16 februarie 1946, secțiunea Bisericii, p. 6.
3. „Mothers of Our Leaders”, *Relief Society Magazine*, iunie 1919, p. 313–314.
4. „To the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, decembrie 1932, p. 707–708.
5. „After Eighty Years”, *Improvement Era*, aprilie 1950, p. 263.
6. „Pres. Smith’s Leadership Address”, p. 1.
7. În Merlo J. Pusey, *Builders of the Kingdom* (1981), p. 209.
8. Jurnalul lui Lucy Woodruff, 5 februarie 1888, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, cutia 138, cartea 1.
9. În Emily Stewart Smith, „Some Notes about President George Albert Smith”, mai 1948, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, cutia 5, pagina 3.
10. Vezi Emily Stewart Smith, „Some Notes about President George Albert Smith”, p. 5.
11. J. Golden Kimball, scrisoare datată 18 martie 1893, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, cutia 72, dosarul 12.
12. J. Golden Kimball, scrisoare datată 30 iunie 1893, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, cutia 72, dosarul 15.
13. „How My Life Was Preserved”, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, cutia 121, scrapbook 1, paginile 43–44.

14. „How My Life Was Preserved”, p. 43.
15. Edith Smith Elliott, „No Wonder We Love Him”, *Relief Society Magazine*, iunie 1953, p. 366, 368.
16. Vezi *Builders of the Kingdom*, p. 240.
17. Vezi *Builders of the Kingdom*, p. 224–225.
18. Emily Smith Stewart, în „Pres. Smith Mementos At Y”, *Deseret News*, 14 octombrie 1967, secțiunea Bisericii, p. 6–7.
19. George Albert Smith Family Papers, University of Utah, cutia 100, dosarul 23, pagina 11.
20. John F. Fitzpatrick, în Conference Report, aprilie 1951, p. 172.
21. Jurnalul lui George Albert Smith, 27 octombrie 1906, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, cutia 73, cartea 3, pagina 70.
22. Vezi jurnalul lui George Albert Smith, 30 octombrie 1906, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, cutia 73, cutia 3, pagina 72.
23. Vezi Francis M. Gibbons, *George Albert Smith: Kind and Caring Christian, Prophet of God* (1990), p. 208–209.
24. În Glenn R. Stubbs, „A Biography of George Albert Smith, 1870 to 1951” (Disertație doctorat, Brigham Young University, 1974), p. 295.
25. Vezi Bryant S. Hinckley, „Greatness in Men: Superintendent George Albert Smith”, *Improvement Era*, martie 1932, p. 270, 271.
26. Vezi „A Biography of George Albert Smith”, p. 283.
27. Irene Jones, „The Understanding Heart”, *Improvement Era*, iulie 1940, p. 423.
28. „Your Good Name”, *Improvement Era*, martie 1947, p. 139.
29. În Conference Report, octombrie 1921, p. 42.
30. Jurnalul lui George Albert Smith, 5 noiembrie 1937, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, cutia 74, volumul 11, pagina 83–84.
31. În Conference Report, iunie 1919, p. 42, 44.
32. În Conference Report, octombrie 1950, p. 8.
33. James Gunn McKay, în „A Biography of George Albert Smith”, p. 141.
34. George Q. Morris, „Perpetuating Our Ideals through Markers and Monuments”, *Improvement Era*, aprilie 1950, p. 284.
35. Vezi „Markers and Monuments”, p. 284.
36. Scrisoare către Leslie O. Lovridge, 15 martie 1937, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, cutia 67, dosarul 25.
37. „To the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, decembrie 1932, p. 705–706.
38. În Conference Report, octombrie 1945, p. 18.
39. În *Builders of the Kingdom*, p. 315–316.
40. Joseph F. Smith, în Conference Report, octombrie 1945, p. 31–32; Joseph F. Smith a fost patriarhul Bisericii și nepotul președintelui Joseph F. Smith, al șaselea președinte al Bisericii.
41. Gordon B. Hinckley, în Conference Report, aprilie 1992, p. 75 sau *Ensign*, mai 1992, p. 52.
42. „Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace”, *Improvement Era*, septembrie 1945, p. 501.
43. Vezi Arwell L. Pierce, în Conference Report, aprilie 1951, p. 112–113.
44. „Markers and Monuments”, p. 284–285.
45. „Dedicatory Prayer”, *Improvement Era*, septembrie 1947, p. 571.
46. „After Eighty Years”, p. 263–264.
47. David O. McKay, în Conference Report, aprilie 1951, p. 3.
48. John A. Widtsoe, în Conference Report, aprilie 1951, p. 99.
49. Matthew Cowley, în Conference Report, aprilie 1951, p. 168–169.

Să trăim în acord cu ceea ce credem

*Credința noastră trebuie să se vadă în
modul în care trăim zi de zi.*

Din viața lui George Albert Smith

Când era în vârstă de 34 de ani, George Albert Smith a făcut o listă cu deciziile pe care el le-a luat și le-a numit „crezul său personal” – 11 idealuri conform cărora și-a luat angajamentul să trăiască:

„Voi fi prietenul celor care nu au prieteni și voi găsi bucurie slujindu-le celor nevoiași.

Îi voi vizita pe cei bolnavi și suferinzi și le voi insufla dorința de a avea credința să fie vindecați.

Voi propovădui adevărul pentru ca toată omenirea să-l poată înțelege și să fie binecuvântată.

Îi voi căuta pe cei care s-au îndepărtat de adevăr și voi încerca să-i readuc la o viață neprihănită și fericită.

Nu voi încerca să-i forțez pe oameni să trăiască în acord cu idealurile mele, ci îi voi iubi astfel încât să-i determin să facă ceea ce este drept.

Voi trăi printre oamenii de rând și voi ajuta la rezolvarea problemelor lor pentru ca viața lor pe pământ să fie fericită.

Voi evita avantajele oferite de ocuparea pozițiilor de rang înalt și voi descuraja lingușirea prietenilor nepăsători.

Nu voi răni în mod intenționat sentimentele nimănui, nici măcar ale celui care a greșit față de mine, ci voi căuta să-i fac bine și să mi-l fac prieten.

Voi învinge tendința de egoism și gelozie și mă voi bucura de succesul tuturor copiilor Tatălui meu Ceresc.

Nu voi fi dușmanul niciunui suflet viu.

Deoarece știu că Mântuitorul omenirii a oferit lumii singurul plan care ne poate ajuta să progresăm la capacitate maximă și să fim cu adevărat fericiți aici și după această viață, simt nu doar că am o datorie, ci și un privilegiu binecuvântat de a vesti acest adevăr”.¹ (Vezi sugestia 1 de la pagina 9.)

Cei care l-au cunoscut pe președintele Smith au afirmat că el chiar a trăit conform crezului său. Ezra Taft Benson, atunci membru al Cvo-
rumului celor Doisprezece Apostoli, a împărtășit o experiență în care președintele Smith a fost fidel hotărârii sale de a-i „vizita pe cei bolnavi și suferinzi și [a le] insufla dorința de a avea credința să fie vindecați”:

„Voi fi mereu recunoscător pentru vizitele pe care el le-a făcut la mine acasă atunci când eu eram plecat, slujind în calitate de misionar umil... Sunt recunoscător în mod special pentru o vizită făcută noaptea târziu, când fetița noastră era atât de bolnavă, pe patul de moarte. Fără să anunțe în prealabil, președintele Smith și-a făcut timp să vină în acea casă și să-și așeze mâinile pe capul fetiței care stătea în brațele mamei sale de multe ore, promițându-i că se va vindeca în totalitate. Acesta era președintele Smith, el a avut mereu timp să ajute, în mod special pe cei bolnavi, pe cei care aveau cel mai mult nevoie de el”.²

Spencer W. Kimball a notat o altă situație în care faptele președintelui Smith au demonstrat convingerea sa de a face bine „celui care a greșit față de [el]”:

„I s-a raportat [președintelui Smith] că cineva îi furase pătura din trăsură. În loc să se supere, el a spus: «Mi-aș fi dorit să știm cine a fost pentru a-i putea da și pătura mai groasă, căci trebuie să-i fi fost frig; și ceva mâncare, căci trebuie să fi fost înfometat”.³

Altcineva a scris despre George Albert Smith: „Credința lui nu înseamnă doctrină care nu este pusă în practică. Nu înseamnă teorie. Pentru el înseamnă mai mult decât un plan frumos care trebuie să fie admirat. Înseamnă mai mult decât o filozofie de viață. Pentru cineva atât de practic cum a fost el, credința este spiritul în care un om trăiește, în care face lucruri, chiar și dacă spune o vorbă bună sau oferă un pahar cu apă rece. Credința lui trebuie să fie

exprimată prin fapte. Ea trebuie să se vadă în fiecare amănunt al vieții zilnice”⁴.

Unul dintre consilierii săi din Prima Președinție, președintele J. Reuben Clark jr., a rezumat integritatea personală a președintelui Smith folosind următoarele cuvinte: „El a fost unul dintre puținii oameni despre care se poate spune că a trăit așa cum a propovăduit”⁵.

Învățăături ale lui George Albert Smith

Supunerea noastră față de Evanghelie – nu doar calitatea noastră de membri ai Bisericii – ne face demni să fim numiți sfinți.

Preaslăvirea în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă înseamnă o viață devotată, dorința de a fi demni de El, după al Căru chip am fost creați și Care ne-a dat tot... ce este bun – Evanghelia lui Isus Hristos.⁶

Ce lucru minunat este să simțim că facem parte dintr-o Biserică ce este sau ar trebui să fie formată din sfinți! Nu este suficient ca numele noastre să fie consemnate în înregistrări. Este important ca noi să trăim stilul de viață care ne dă dreptul să fim numiți sfinți, iar dacă veți face aceasta, veți fi fericiți...

Când Isus din Nazaret a venit pe această lume și a început să propovăduiască Evanghelia Împărăției, au fost mulți, în special fariseii care se autointitulau neprihăniți, care au respins mesajul Său, afirmând că ei erau urmașii lui Avraam și că acest lucru avea să-i salveze în împărăția lui Dumnezeu.

Salvatorul le-a spus că, dacă ei ar fi fost copiii lui Avraam, atunci ar fi făcut faptele lui Avraam (vezi Ioan 8:33–39). Doresc să le spun sfinților din zilele din urmă că, dacă suntem demni să fim numiți sfinți din zilele din urmă, acest lucru este pentru că trăim așa cum trăiesc sfinții, iar scopul Evangheliei este acela de a ne face demni de acest lucru. Lumea a ajuns într-o asemenea stare și a fost înșelată de către dușman atât de mult timp, spunând că numai credința în Dumnezeu este tot ceea ce trebuie, încât mi-e teamă pentru ea. Aceasta este doar o viclenie a dușmanului.⁷ (Vezi sugestia 2 de la pagina 9.)

„De aceea, pe orișicine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă.”

Așa numitul „mormonism” este Evanghelia lui Isus Hristos, prin urmare, este puterea lui Dumnezeu pentru salvarea tuturor celor care cred și se supun învățăturilor ei. Nu cei care spun „Doamne, Doamne!” sunt aceia care se vor bucura de compania Spiritului Său, ci aceia care fac voia Lui (vezi Luca 6:46).⁸

Referindu-mă la al șaptelea capitol din Matei, versetul 24, eu găsesc următoarele:

„De aceea, pe orișicine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă.

A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă.

Însă orișicine aude aceste cuvinte ale Mele, și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip.

A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea: ea s-a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare” (Matei 7:24–27).

Câți dintre noi, aflând care este voia Tatălui, o și fac? Câți dintre noi, zi după zi, pun o temelie și clădesc o structură care să se ridice la standardele și măreția Învățătorului nostru? „Da, omul este tabernacolul lui Dumnezeu, chiar templul; și dacă un templu este pângărit, Dumnezeu va distruge acel templu” (D&L 93:35). El ne-a dat inteligență și înțelepciune mai mult decât aproapelui nostru. O cunoaștere despre pre existență a fost dată sfinților din zilele din urmă; cunoașterea că noi suntem aici deoarece am păstrat prima noastră stare și că ni s-a oferit ocazia de a dobândi viața veșnică în prezența Tatălui nostru Ceresc, păstrându-ne a doua stare. Noi nu vom fi judecați la fel cum vor fi judecați frații și surorile noastre din lume, ci vom fi judecați în acord cu ocaziile mai mari care ne-au fost încredințate. Noi vom fi printre aceia care au primit cuvântul Domnului, care au auzit învățăturile Lui iar, dacă le vom pune în practică, vom dobândi viața veșnică, însă dacă vom eșua, vom fi condamnați.⁹

Hai deți să facem mai bine decât am făcut vreodată înainte! Hai deți să ne reinnoim hotărârea de a fi adevărați sfinți ai zilelor din urmă și nu doar să ne prefacem... Nu cunosc pe nimeni care să nu poată face puțin mai bine decât face acum, dacă se hotărăște să facă acest lucru.¹⁰

Tatăl nostru Ceresc se așteaptă ca noi să ne pregătim pentru binecuvântările promise de El și să trăim astfel încât să fim demni de ele.

Am deschis la al douăzeci și doilea capitol al relatării lui Matei despre învățăturile Salvatorului și voi cita următoarea pildă deosebită:

„Isus a luat cuvântul și le-a vorbit iarăși în pilde. Și a zis:

«Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat, care a făcut nuntă fiului său.

A trimis pe robii săi să cheme pe cei poftiți la nuntă...

Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții; și a zărit acolo pe un om, care nu era îmbrăcat în haina de nuntă.

‘Prietene’, i-a zis el, ‘cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă’? Omul acela a amuțit.

Atunci împăratul a zis slujitorilor săi: ‘Legăți-i mâinile și picioarele, și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.

Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.’” (vezi Matei 22:1–3, 11–14)...

Acolo era un om care venise la nuntă, iar când a venit vremea, împăratul sau stăpânul a văzut că el nu era îmbrăcat în haina de nuntă. Se pare că el a ignorat importanța acesteia. El a venit, nepregătit, așteptându-se să ia parte la nuntă. El a venit la ospăț – cu toții au fost invitați la ospăț, dar eu cred că ei toți trebuiau să știe că vor fi primiți doar cei îmbrăcați corespunzător, iar acest om a fost surprins când a fost întrebat de ce se afla acolo îmbrăcat în acel fel.

Lumea pare să creadă că oamenii pot veni oricând sunt gata. Copiii Tatălui nostru nu înțeleg că trebuie să se facă o pregătire. Dușmanul i-a înșelat într-atât, încât i-a făcut să creadă că nu este necesară nicio pregătire, că nu trebuie să facem nimic, însă în acest mesaj pe care Salvatorul l-a transmis celor care erau cu El, prin intermediul unei pilde, ni se spune că trebuie făcută o pregătire și, că fără acea pregătire, nimănui nu i se va permite să beneficieze de cele mai prețioase daruri ale Tatălui nostru Ceresc. Acest lucru este valabil pentru membrii Bisericii care cred că, dacă au fost invitați și că dacă numele lor apar în înregistrări printre ale celor care au fost chemați, ei nu mai trebuie să facă nimic... Ei L-au uitat pe Domnul și nu se pregătesc pentru ospățul la care El i-a invitat.

Dorința Tatălui nostru Ceresc este ca noi să ne pregătim pentru ospățul nunții, altfel vom fi excluși. El se așteaptă de la noi să continuăm să ne umplem mintea cu adevăr și să răspândim acel adevăr, atunci când avem ocazia, printre toți copiii Săi. Faptul că numele noastre apar în înregistrările Bisericii nu ne garantează locul în împărăția celestială. Numai cei care trăiesc într-un mod demn de a fi membri ai acelei împărății își vor găsi locul acolo.

În mijlocul agitației și a nesiguranței existente în lume, dacă ar exista vreun timp când ar trebui să ne autoexaminăm pentru a afla dacă facem ceea ce Domnul dorește să facem, atunci, acel timp este

astăzi; dacă ar exista un timp când ar trebui să ne asigurăm că suntem pe calea care duce la viața veșnică, atunci, acel timp este acum. Nu putem ignora aceste ocazii. Dumnezeu nu Se va lăsa batjocorit. Când El ne oferă un dar, când El ne oferă o binecuvântare pe care noi o putem primi, când ne invită să luăm parte la un ospăț iar noi ignorăm acest lucru, putem fi siguri că vom avea parte de suferința celor care refuză binecuvântările Domnului, atunci când El le oferă.¹¹

Noi nu putem trăi asemenea lumii și să ne așteptăm să ne primim locul legitim în Împărăție. În prima secțiune din Doctrină și legămintele, vorbind despre rău, Domnul ne spune că El nu poate să tolereze păcatul în nici cel mai mic grad (vezi D&L 1:31). Aceasta este o doctrină profundă, deoarece unii dintre noi, membri ai Bisericii, cred că putem trata fără respect Evanghelia Domnului și principiile vieții eterne și să dobândim totuși locul pe care-l dorim. Acest lucru nu este adevărat. Domnul va fi milos, dar va fi și drept și, dacă dorim vreo binecuvântare, există o singură modalitate prin care o putem primi, anume prin ținerea poruncilor care ne îndreptățesc să avem acea binecuvântare.¹² (Vezi sugestia 3 de la pagina 9.)

Dacă ne îndeplinim responsabilitatea în întregime, viața noastră dovedește credința noastră în Evanghelia.

În ultimul an, am avut privilegiul de a întâlni și a discuta despre Evanghelia cu mai mulți bărbați care trăiesc în această comunitate [orașul Salt Lake], care nu sunt membri ai Bisericii noastre. Unul dintre bărbați locuiește aici de 20 de ani, un bărbat a cărui viață este fără reproș, un bun cetățean, un om de afaceri deosebit, care are sentimente plăcute față de membrii noștri. El mi-a spus că a trăit aici 20 de ani și că a ajuns la concluzia că suntem la fel de buni ca și vecinii noștri care sunt membri ai altor biserici; nu a putut să vadă nicio diferență la noi.

Doresc să vă spun dumneavoastră, dragii mei frați și dragile mele surori, că acesta nu este un compliment pentru mine. Dacă Evanghelia lui Isus Hristos nu mă face să fiu un om mai bun, atunci nu am progresat cum ar fi trebuit iar, dacă vecinii noștri, care nu sunt membri ai acestei Biserici, pot trăi, printre noi, an după an fără să vadă vreo dovadă a beneficiilor ce rezultă din ținerea poruncilor

*„Dacă vom face așa cum ar trebui, dacă vom căuta toate
prilejurile pentru a le face bine copiilor Tatălui nostru, atunci...
ne vom bucura de binele pe care-l realizăm aici.”*

lui Dumnezeu în viața noastră, atunci este nevoie de reformă în Israel...

Vă îndepliniți responsabilitatea? Înfăptuim noi lucrarea pe care Domnul ne-a încredințat-o? Înțelegem responsabilitatea pe care o avem? Sau plutim purtați de curent, crezând că în ultima zi vom fi mântuiți?¹³

Suntem numiți un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui (vezi 1 Petru 2:9), poate pentru că noi credem în Evanghelia lui Isus Hristos...

Dacă această particularitate ne-a făcut să trăim potrivit fiecărui cuvânt care iese din gura Tatălui nostru Ceresc (vezi D&L 84:44), atunci, cu siguranță, vom fi un popor binecuvântat. Noi, într-o mare măsură, trăim conform mărturiei ce ne-a fost dată de Mântuitorul nostru și, în măsura în care facem acest lucru, suntem un popor binecuvântat; însă vom fi un popor și mai binecuvântat și vom

prospera și mai mult dacă vom ajunge la acel nivel la care ne vom îndeplini în totalitate responsabilitatea.

Mă rog ca spiritul care ne va permite să slujim cu credință să fie cu noi, ca dorința de a face bine să biruie ispitele care ne sunt puse în cale și ca, oriunde mergem, cei care văd faptele noastre bune să trebuiască să-L slăvească pe Tatăl nostru care este în Cer (vezi Matei 5:16).¹⁴

Să ne analizăm. Facem noi atât de mult cât ar trebui? Și, dacă nu facem, haideti să ne pocăim și să slujim mai bine. Dacă vom face așa cum ar trebui, dacă vom căuta toate prilejurile pentru a le face bine copiilor Tatălui nostru, atunci vom aduce asupra noastră binecuvântările unui Tată Atotștiutor și ne vom bucura de binele pe care-l realizăm aici...

Să fim umili și să ne rugăm tot timpul în inima noastră, trăind aproape de Tatăl nostru Ceresc, demonstrându-ne credința în Evanghelia lui Isus Hristos trăind conform principiilor ei. Să ne dovedim credința în Dumnezeu și în lucrarea pe care El a lăsat-o pe pământ printr-o viață trăită în mod corect și în mod corespunzător, căci, în final, aceasta este cea mai puternică mărturie pe care o vom putea depune despre adevărul acestei lucrări.¹⁵ (Vezi sugestia 4 de la pagina 10.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v-vii.

1. În timp ce recapitulați crezul președintelui Smith (paginile 1-2), gândiți-vă la câteva idealuri sau principii pe care v-ar plăcea să le urmați în viața dumneavoastră. Gândiți-vă să le consemnați în jurnalul personal.
2. Citiți primele patru paragrafe întregi de la pagina 3. Ce înseamnă să fii un sfânt din zilele din urmă? Ce poate face un părinte pentru a-și ajuta copiii să învețe să trăiască o viață de sfânt?
3. În timp ce citiți secțiunea care începe la pagina 5, gândiți-vă la modul în care pilda nunții fiului de împărat poate să fie pusă în practică în viața dumneavoastră (vezi, de asemenea, Matei

22:1–14). De exemplu, ce credeți că reprezintă ospățul de nuntă? Pe cine reprezintă invitații? Gândiți-vă la ce puteți să faceți pentru ca „să ne pregătim pentru ospățul nunții” (pagina 6).

4. Citiți ultimul paragraf al învățăturilor (de la pagina 9) și gândiți-vă la cineva pe care-l cunoașteți și care are o mărturie puternică despre Evanghelie. Cum dovedește felul în care trăiește acea persoană faptul că ea are o mărturie? Gândiți-vă la ceea ce puteți face pentru a vă arăta mărturia.

Scripturi suplimentare: Matei 7:16–23; Iacov 1:22–25; 2:15–18; 1 Ioan 2:3–6; Moroni 7:3–5; Doctrină și legăminte 41:5.

Ajutor pentru predare: „Pentru a ne ajuta să predăm din scripturi și din cuvintele profeților din zilele din urmă, Biserica a publicat manuale și alte materiale. Este nevoie doar de câteva comentarii sau de alte materiale de referință” (*Predarea, nu este chemare mai mare: un îndrumar al resurselor pentru predarea Evangheliei* [1999], p. 52).

Note

1. „President George Albert Smith’s Creed”, *Improvement Era*, aprilie 1950, p. 262.
2. Ezra Taft Benson, în Conference Report, aprilie 1951, p. 46.
3. Spencer W. Kimball, *The Miracle of Forgiveness* (1969), p. 284.
4. Bryant S. Hinckley, „Greatness in Men: Superintendent George Albert Smith”, *Improvement Era*, martie 1932, p. 270.
5. J. Reuben Clark jr., în Doyle L. Green, „Tributes Paid President George Albert Smith”, *Improvement Era*, iunie 1951, p. 405.
6. În Conference Report, aprilie 1949, p. 8.
7. „The Church with Divine Authority”, *Deseret News*, 28 septembrie 1946, secțiunea Bisericii, p. 1, 6.
8. În Conference Report, aprilie 1913, p. 28–29.
9. În Conference Report, octombrie 1906, p. 47.
10. În Conference Report, aprilie 1941, p. 27.
11. În Conference Report, octombrie 1930, p. 66–68.
12. Conferință pentru autoritățile zonei-Cei șaptezeci și pentru misionari la nivel de țarăș, 4 octombrie 1941, p. 6.
13. În Conference Report, octombrie 1916, p. 49.
14. „Some Points of ‘Peculiarity’”, *Improvement Era*, martie 1949, p. 137.
15. În Conference Report, aprilie 1914, p. 13.

„Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”

Întinderea brațelor către alții cu dragoste și compasiune este esențială în Evanghelia lui Isus Hristos.

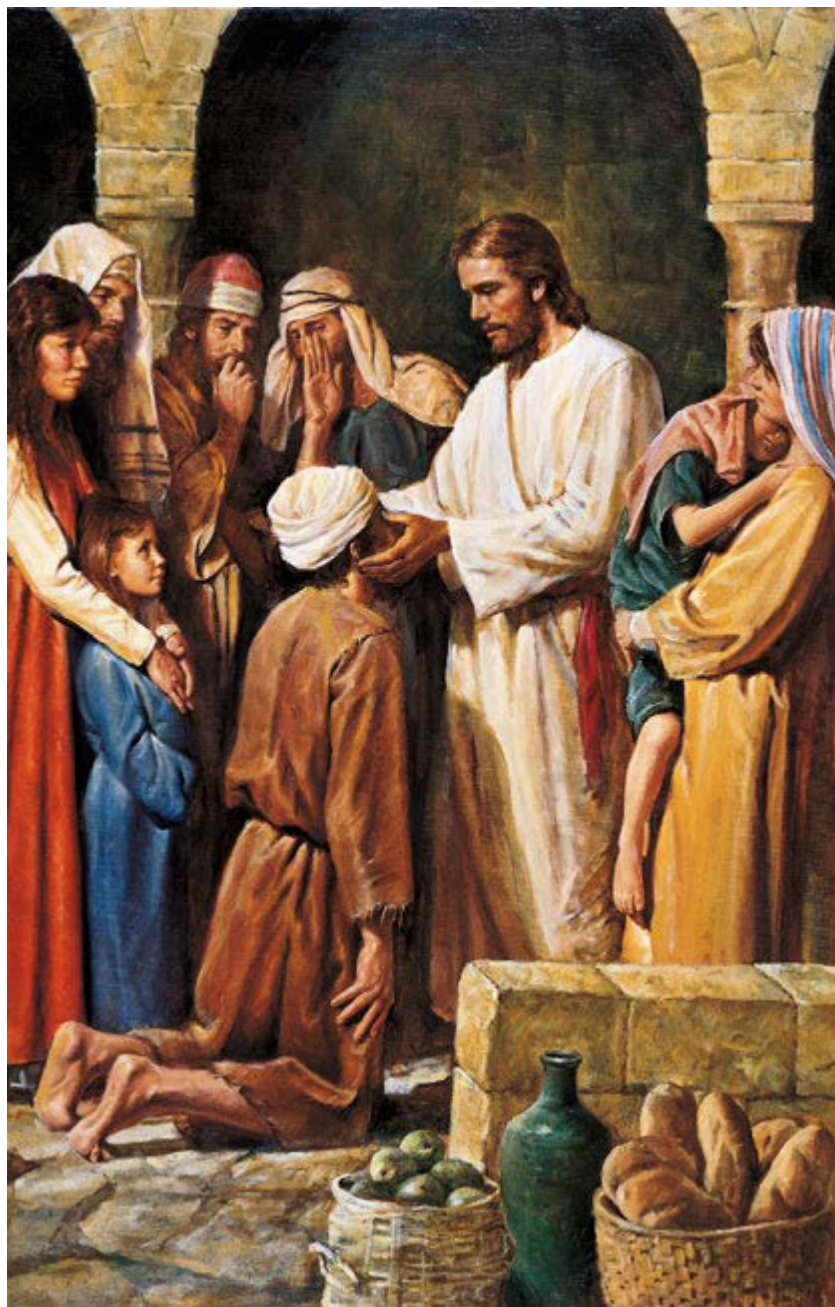
Din viața lui George Albert Smith

George Albert Smith a fost foarte cunoscut pentru capacitatea lui de a-i iubi pe alții. Președintele J. Reuben Clark jr., unul dintre consilierii lui în Prima Președinție, a spus despre el: „Adevăratul său nume a fost Dragoste... El și-a oferit dragostea tuturor celor pe care i-a întâlnit. El și-a oferit dragostea tuturor celor pe care nu i-a întâlnit”.¹

Dragostea președintelui Smith față de alții a izvorât din convingerea sa sinceră că noi suntem toți frați și surori, copiii ai aceluiași Tată Ceresc. Aproape de sfârșitul vieții sale, el le-a spus sfinților:

„Nu știu să am vreun dușman și nu există niciun om în lume față de care să am sentimente de dușmănie. Toți bărbații și toate femeile sunt copiii ai Tatălui meu și am căutat în timpul vieții mele să țin cont de înțeleapta îndrumare a Mântuitorului omenirii – să-mi iubesc aproapele ca pe mine însumi... Nu veți ști niciodată cât de mult vă iubesc. Nu o pot exprima în cuvinte. Și vreau să am astfel de sentimente pentru fiecare fiu și fiică a Tatălui meu Ceresc”.²

Președintele Smith și-a arătat dragostea față de alții prin intermediul nenumăratelor acte de compasiune. Un observator a consemnat: „Este ceva normal ca președintele Smith să-și lase deoparte treburile pentru a mângâia și binecuvânta pe cei bolnavi, pe cei deprimați, făcându-i să fie recunoscători pentru încurajările lui plăcute. Nu este un lucru neobișnuit să-l vezi, înainte și după programul său de muncă, mergând pe holurile din spitale, vizitând salon după salon, binecuvântând, încurajând și înveselind cu aparițiile sale neașteptate în acele locuri în care prezența sa alinătoare și

„Evanghelia ne învață să dăm dovadă de caritate față de toată lumea și să-i iubim pe semenii noștri.”

încurajatoare este atât de binevenită... Este un lucru obișnuit ca el să meargă oriunde simte că poate oferi ajutor și încurajare”.³

Președintele Thomas S. Monson a împărtășit un exemplu concret în care președintele Smith s-a dus și a dat dovadă de dragoste față de cineva nevoiaș:

„Într-o dimineață rece de iarnă, echipa de muncitori care curăța străzile [în orașul Salt Lake] îndepărta bucăți mari de gheață de pe rigolele străzii. Muncitorii angajați permanent erau ajutați de lucrători temporari care aveau nevoie disperată de un loc de muncă. Unul dintre ei purta doar un pulover subțire și îi era foarte frig. Un bărbat zvelt cu o barbă bine îngrijită s-a oprit lângă echipă și l-a întrebat pe muncitor: «Aveți nevoie de mai mult decât de un pulover într-o dimineață ca aceasta. Unde este paltonul dumneavoastră?» Bărbatul i-a răspuns că nu avea un palton pe care să-l poarte. Bărbatul aflat în trecere și-a dat jos paltonul, i l-a dat bărbatului și a spus: «Acest palton este al dumneavoastră. Este din lână groasă și vă va ține cald. Eu lucrez peste drum». Strada se numea South Temple. Bunul samaritean care a intrat în clădirea administrativă a Bisericii pentru a merge la munca sa zilnică și care nu mai avea palton era George Albert Smith, președintele Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Gestul său de generozitate altruistă a arătat inima sa tandră. Cu siguranță el a fost păzitorul fratelui său”.⁴ (Vezi sugestia 1 de la pagina 18.)

Învățăături ale lui George Albert Smith

Toți oamenii sunt frații și surorile noastre, copii ai Tatălui nostru Ceresc.

Noi îi privim pe toți bărbații ca fiind frații noștri, pe toate femeile ca fiind surorile noastre; o privim pe fiecare ființă umană din lume ca pe un copil al Tatălui nostru și, pentru că noi credem că fiecare este făcut după chipul Tatălui, tot așa fiecare posedă o frântură de divinitate care, dacă este dezvoltată, ne va pregăti să ne întoarcem în prezența Sa...

Acesta este modul nostru de a înțelege scopul existenței noastre în lume și explică atenția pe care o acordăm aproapelui nostru. Mulți au presupus că noi ne izolăm de alți oameni, iar alții au gândit

că nu ne asociem decât cu membri ai Bisericii. Adevărul este că noi îl privim pe fiecare copil care se naște în lume ca fiind un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu, ca fiind fratele sau sora noastră și simțim că fericirea noastră nu va fi completă în împărăția cerului dacă nu ne vom bucura de compania familiilor noastre și de cea a prietenilor și asociaților noștri pe care i-am cunoscut și pentru al căror bine alocăm atât de mult timp din timpul nostru pe pământ.⁵

Când mă gândesc la respectul și dragostea mea față de familia Tatălui meu, familia umană, îmi amintesc de ceva ce tatăl meu pământean a spus, iar eu cred că, probabil, eu am moștenit acest lucru și de la el. El a spus: „Nu am văzut niciodată un copil al lui Dumnezeu într-o stare de degradare profundă și să nu am acel impuls de a mă apleca și a-l ridica, de a-l pune pe picioare și a-l ajuta să-și reînceapă viața”. Doresc să spun că nu am văzut niciodată în viața mea vreun copil al Tatălui meu despre care să nu cred că el era fratele meu și că Dumnezeu îl iubește pe fiecare dintre copiii Săi.⁶

Ce lume fericită ar fi dacă oamenii de pretutindeni i-ar accepta pe semenii lor ca frați și surori și dacă, după aceea, i-ar iubi pe cei de lângă ei ca pe ei înșiși.⁷ (Vezi sugestia 2 de la pagina 18.)

Evanghelia lui Isus Hristos ne învață să-i iubim pe toți copiii lui Dumnezeu.

Evanghelia ne învață să dăm dovadă de caritate față de toată lumea și să-i iubim pe semenii noștri. Salvatorul a spus:

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău». Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă.

Iar a doua, asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși». În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Proorocii” (Matei 22:37–40).

Frați și surori, dacă Evanghelia lui Isus Hristos, așa cum vă este transmisă, nu a plantat în inima dumneavoastră sentimentul dragostei față de semenii dumneavoastră, atunci doresc să spun că nu v-ați bucurat pe deplin de acel dar minunat care a venit pe pământ atunci când această Biserică a fost organizată.⁸ (Vezi sugestia 3 de la pagina 19.)

*„Să dovedim prin comportamentul nostru... că noi ținem cu adevărat
acea mare poruncă... «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.»”*

Slujirea noastră este una a dragostei. Slujirea noastră este una care ne îmbogățește viața... Dacă noi trăim așa cum Dumnezeu dorește ca noi să trăim, dacă slujim așa cum El dorește să slujim, fiecare zi a vieții noastre va fi mai bogată prin influența Spiritului Său, dragostea noastră față de semenii noștri va crește și sufletele noastre se vor mări până când vom simți că i-am putea lua în brațe pe toți copiii lui Dumnezeu, dorind să-i binecuvântăm și să-i ajutăm să înțeleagă adevărul.⁹

În calitate de membri ai Bisericii lui Hristos, noi trebuie să ținem poruncile Sale și să ne iubim unul pe altul. Apoi, dragostea noastră va trebui să depășească limitele Bisericii cu care ne identificăm și să se îndrepte către copiii oamenilor.¹⁰

Să dovedim prin comportamentul nostru, prin bunătatea noastră, prin dragostea noastră, prin credința noastră că noi ținem cu adevărat cea mare poruncă despre care Salvatorul a spus că este

asemenea primei mari porunci: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”¹¹.

**Noi dăm dovadă de caritate întinzându-ne brațele
către cei care au nevoie de ajutor și încurajare.**

Măsurarea rezultatului a ceea ce dragostea și caritatea pot aduce în lume este imposibilă. În fiecare ramură, în fiecare episcopie și misiune ne este oferită ocazia de a umple lumea cu lumină, de a aduce mai multă fericire, de a-i ridica pe cei descurajați și de a le aduce bucurie și mângâiere celor îndurerăți.¹²

Domnul spune:

„Vedeți să vă iubiți unul pe altul, încetați de a mai fi lacomi; învățați să împărțiți unul la altul așa cum cere Evanghelia...”

Și mai presus de toate lucrurile, îmbrăcați-vă, precum cu o mantie, cu legătura carității, care este legătura perfecțiunii și a păcii” (D&L 88:123, 125).

Urmați sfatul Său cu privire la caritate? Doresc să spun că, exact în acest moment al vieții noastre, trebuie să dăm dovadă de caritate, nu doar împărțind din bunurile noastre celor nevoiași, ci trebuie să dăm dovadă de caritate față de slăbiciunile, eșecurile și greșelile copiilor Tatălui nostru.¹³

Dacă găsim un bărbat sau o femeie care nu a reușit în viață, pe cineva a cărui credință slăbește, haideti să nu-i întoarcem spatele; haideti să căutăm să-l vizităm și să mergem la el cu bunătate și dragoste, să-l încurajăm să se întoarcă de pe calea sa greșită. Ocazia de a face muncă individuală printre noi, ca oameni, este prezentă pretutindeni; și sunt puțini bărbați și puține femei în această Biserică ce nu ar putea, dacă ar dori, să-și deschidă brațele puțin mai larg, dincolo de cercul social din care fac parte și să spună o vorbă bună sau să predice adevărul unora dintre copiii Tatălui nostru... Aceasta este lucrarea Tatălui nostru. Este cel mai important lucru cu care putem fi asociați în această viață.¹⁴

Eu am numai dorințe bune în inimă pentru omenire. Nu am nicio animozitate în inimă față vreo ființă umană. Cunosc unele persoane care aș dori să se comporte puțin mai bine decât o fac, însă aceasta este pierderea lor, nu a mea. Dacă îmi pot pune brațul pe umărul lor

„[Umpleți] lumea cu lumină, [aduceți] mai multă fericire, [ridicați] pe cei descurajați și [aduceți] bucurie și mângâiere celor îndurerăți.”

și-i pot ajuta să se întoarcă pe calea fericirii învățându-i Evanghelia lui Isus Hristos, atunci fericirea mea va fi mai mare... Nu-i puteți forța pe oameni să facă lucruri care sunt bune, dar îi puteți influența să le facă prin dragostea dumneavoastră, dacă ei pot să vadă, în exemplul dumneavoastră, că luați în serios ceea ce spuneți.¹⁵ (Vezi sugestia 4 de la pagina 19.)

Adevărata fericire rezultă din dragostea față de alții și slujirea lor.

Nu uitați că nu contează cât de mulți bani oferiți, nu contează cum doriți ca lucrurile acestei lumi să vă facă fericit, fericirea dumneavoastră va fi direct proporțională cu caritatea dumneavoastră, cu bunătatea dumneavoastră și cu dragostea dumneavoastră față de cei cu care interacționați aici, pe pământ. Tatăl nostru Ceresc a spus foarte clar că cel care spune că Îl iubește pe Dumnezeu și nu-l iubește pe fratele său este un mincinos (vezi 1 Ioan 4:20).¹⁶

Nu doar ce primim ne face fericiți, ci și ceea ce oferim și, cu cât oferim mai mult copiilor Tatălui nostru din ceea ce înalță și îmbogățește, cu atât avem mai multe de oferit. Se dezvoltă ca o fântână a vieții și va duce la fericire veșnică.¹⁷

După ce viața noastră aici se va încheia și ne vom întoarce acasă, acolo vom vedea că se va ține cont de fiecare faptă bună pe care am făcut-o, de fiecare gest de bunătate de care am dat dovadă, de fiecare efort pe care l-am depus în folosul semenilor noștri...

Să ne dovedim aprecierea față de ceea ce ne-a dat Domnul slujindu-I, iar noi Îi slujim atunci când le facem un bine copiilor Săi. Fără plată am primit, fără plată dăm (vezi Matei 10:8). Cu inima încălzită de dragoste și bunătate față de semenii noștri, să mergem înainte cu fermitate până când vom fi chemați acasă și ne vom cunoaște consemnarea din cartea vieții. Atunci, dacă ne-am îmbunătățit talentele, dacă am fost onești, fideli, caști, binevoitori și caritabili și dacă am căutat să ridicăm fiecare suflet cu care am interacționat, dacă ne-am ridicat la înălțimea luminii pe care am primit-o și am propagat acea lumină de fiecare dată când am avut ocazia, cât de fericiți vom fi și cât de pline de recunoștință vor fi inimile noastre atunci când vom auzi din partea Creatorului cerului și al pământului cuvintele de aprobare: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău” (Matei 25:21).¹⁸ (Vezi sugestia 5 de la pagina 19.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Gândiți-vă la modalități în care puteți da dovadă de dragoste așa cum a făcut președintele Smith (vezi paginile 11–13). De exemplu, cum putem da dovadă de dragoste îndeplinindu-ne responsabilitățile de învățători de acasă sau de învățătoare vizitatoare?
2. Când studiați prima secțiune a învățăturilor (paginile 13–14), gândiți-vă la cum punerea în practică a acestor învățături vă poate îmbunătăți relațiile cu vecinii dumneavoastră, colegii de muncă, membrii familiei și cu alții.

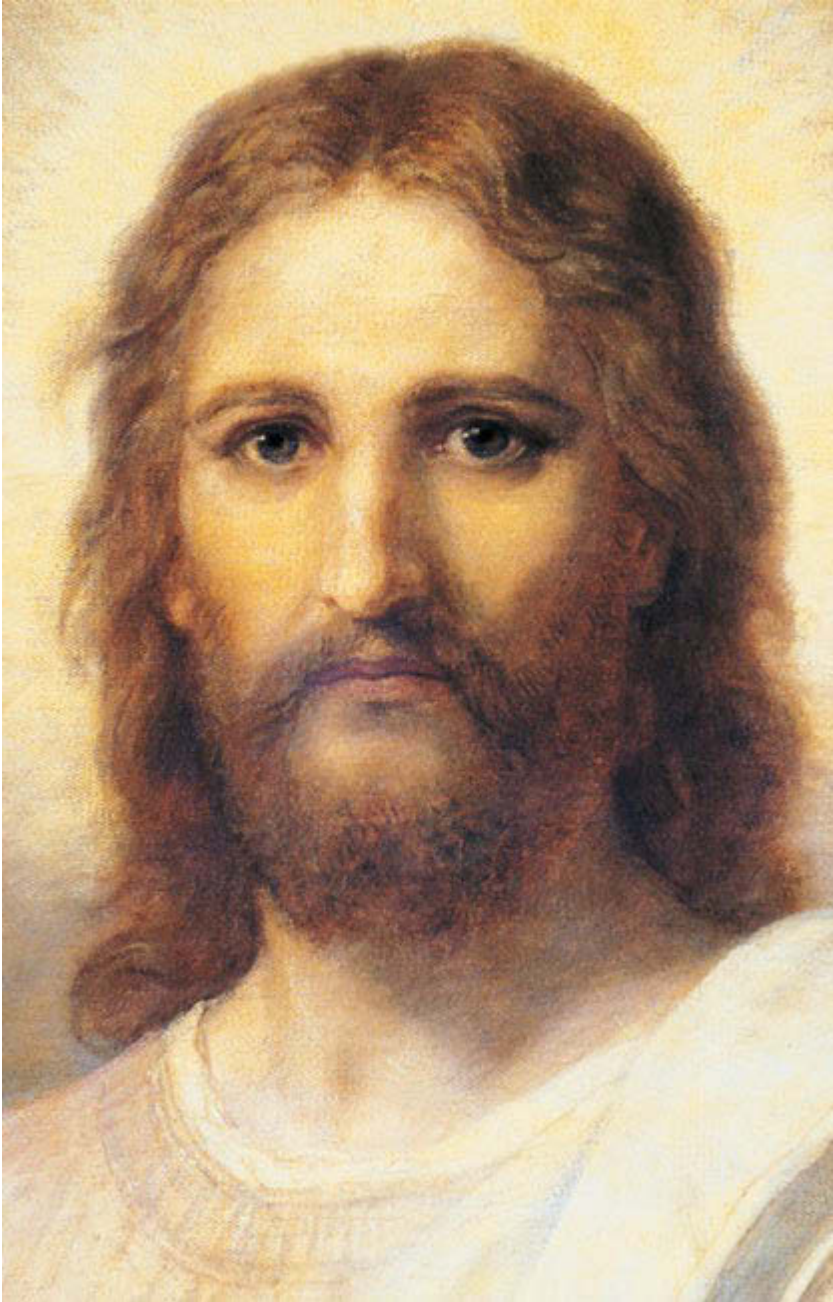
3. Citiți ultimul paragraf întreg de la pagina 14. Care sunt unele dintre învățăturile sau povestirile din scripturi care vă inspiră să-i iubiți și să le slujiți altora?
4. Studiați secțiunea care începe la pagina 16, în mod special ultimele două paragrafe. Gândiți-vă la cineva care poate nu face parte din „cercul social din care [faceți] parte”. Ce lucru concret puteți face pentru a vă întinde brațele către o astfel de persoană?
5. Cugetați la învățăturile președintelui Smith de la paginile 17–18. Ce experiențe ați trăit din care ați învățat că adevărata fericire rezultă din a-i face pe alții fericiți?

Scripturi suplimentare: Matei 5:43–44; 25:34–40; Luca 10:25–37; Ioan 13:34–35; 1 Ioan 4:7–8; 1 Nefi 11:16–25; Moroni 7:44–48.

Ajutor pentru predare: „O mare parte a predării din cadrul Bisericii este făcută atât de rigid, sub formă de prelegere. La clase, noi nu reacționăm prea bine la prelegeri. Reacționăm bine la acestea în cadrul adunării de împărtășanie și al conferințelor, însă predarea trebuie să fie interactivă, pentru ca dumneavoastră să puteți adresa întrebări. Puteți stimula ușor adresarea de întrebări în timpul unei clase” (Boyd K. Packer, „Principles of Teaching and Learning”, *Ensign*, iunie 2007, p. 87).

Note

1. J. Reuben Clark Jr., „No Man Had Greater Love for Humanity Than He”, *Deseret News*, 11 aprilie 1951, secțiunea Bisericii, p. 10, 12.
2. „After Eighty Years”, *Improvement Era*, aprilie 1950, p. 263.
3. Richard L. Evans, „Anniversary”, *Improvement Era*, aprilie 1946, p. 224.
4. În Conference Report, aprilie 1990, p. 62; sau *Ensign*, mai 1990, p. 47.
5. „Mormon View of Life’s Mission”, *Deseret Evening News*, 27 iunie 1908, secțiunea Bisericii, p. 2.
6. „Pres. Smith’s Leadership Address”, *Deseret News*, 16 februarie 1946, p. 6.
7. În Conference Report, octombrie 1946, p. 149.
8. În Conference Report, aprilie 1922, p. 52.
9. În Conference Report, octombrie 1929, p. 24.
10. În Conference Report, aprilie 1905, p. 62.
11. În Conference Report, aprilie 1949, p. 10.
12. „To the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, decembrie 1932, p. 704.
13. „Saints Blessed”, *Deseret News*, 12 noiembrie 1932, secțiunea Bisericii, p. 5, 8.
14. În Conference Report, aprilie 1914, p. 12–13.
15. În Conference Report, aprilie 1946, p. 184–185.
16. „To the Relief Society”, p. 709.
17. *Sharing the Gospel with Others*, selecție realizată de Preston Nibley (1948), p. 214; cuvântare rostită la data de 4 noiembrie 1945, în Washington, D.C.
18. „Mormon View of Life’s Mission”, p. 2.

*„Știu că Mântuitorul meu trăiește și fac bucurosi eforturi
pentru a face cunoscute învățăturile Sale.”*

Mărturia noastră despre Isus Hristos

Evangelia restaurată le oferă sfinților din zilele din urmă mărturii suplimentare că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.

Din viața lui George Albert Smith

În timpul călătoriilor sale în calitate de autoritate generală, George Albert Smith i-a întâlnit, uneori, pe aceia care credeau că sfinții din zilele din urmă nu cred în Isus Hristos. Această înțelegere greșită l-a uimit și îngrijorat pe președintele Smith și el a încercat s-o corecteze împărtășindu-și mărturia personală despre Salvator.

La un moment dat, el a vorbit în cadrul unei adunări a Bisericii în Cardston, Canada, despre viața și misiunea lui Hristos. În dimineața următoare, el s-a dus la gară pentru a cumpăra un bilet de tren. În timp ce aștepta la coadă, a auzit o conversație dintre o femeie și vânzătoarea de bilete. Femeia a menționat că, în seara de dinainte, participase la o adunare de preaslăvire împreună cu sfinții din zilele din urmă.

Vânzătoare de bilete a părut surprinsă. „Vai de mine!”, a spus ea. „Să nu-mi spui că ai fost acolo la biserică”.

„Da, am fost”, a răspuns femeia. „De ce nu?”.

Vânzătoarea de bilete a spus: „Ei nici măcar nu cred în Isus Hristos”.

Apoi, femeia a răspuns: „Tocmai aseară l-am ascultat pe unul dintre vârstnicii Bisericii vorbind despre viața lui Isus din Nazaret și niciodată n-am mai auzit pe cineva care să știe cu mai multă siguranță că Isus este într-adevăr Hristosul decât acel vorbitor de aseară”.¹ (Vezi sugestia 1 de la pagina 30.)

George Albert Smith a dobândit tărie din mărturia sa despre Isus Hristos și i-a făcut plăcere s-o împărtășească altora. La vârsta de 44 de ani, slujind deja de 11 ani în calitate de apostol, el a spus:

„Am fost încurajat și întărit cu o putere care nu-mi aparține pentru a predica adevărurile glorioase proclamate de către Mântuitorul lumii. Nu L-am văzut față în față, dar m-am bucurat de compania Spiritului Său și L-am simțit prezența într-un mod ce nu lasă loc de îndoială. Știu că Mântuitorul meu trăiește și depun eforturi, cu bucurie și umilință, pentru a face cunoscute învățăturile Sale... Fiecare fibră a ființei mele este în rezonanță cu acea cunoaștere că El trăiește și că, într-o zi, toți oamenii vor cunoaște acest lucru.

Salvatorul a murit pentru ca noi să putem trăi. El a biruit moartea și mormântul și le oferă tuturor celor care se supun învățăturilor Sale speranța unei învieri glorioase... Știu că aceasta este lucrarea Domnului, că Isus este cu siguranță Salvatorul nostru”².

Președintele Smith a murit în ziua în care a împlinit 81 de ani, pe 4 aprilie 1951. În ultimele momente ale vieții sale, având familia în apropiere, fiul său l-a întrebat: „Tată, este ceva ce ai dori să spui familiei – ceva special?”.

Zâmbind, el a reafirmat mărturia pe care o împărtășise de nenumărate ori în timpul vieții sale: „Da, doar atât: eu știu că Răscumpărătorul meu este viu; eu știu că Răscumpărătorul meu este viu”³.

Învățăături ale lui George Albert Smith

Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și El trăiește astăzi, fiind Salvatorul nostru Înviat.

Am întâlnit mulți oameni în lume care nu știau că noi credem în misiunea divină a Domnului nostru și am fost îndrumat să spun, cu mai multe ocazii, că nu există oameni în lume care să înțeleagă atât de bine misiunea divină a lui Isus Hristos, care să creadă atât de profund că El este Fiul lui Dumnezeu, care să fie atât de încrezător în faptul că, în acest moment, El este întronat în slavă la dreapta Tatălui Său așa cum înțeleg sfinții din zilele din urmă.⁴

Știu la fel de sigur cum știu că eu trăiesc că El este Fiul lui Dumnezeu, că prin El și numai prin El vom dobândi exaltarea în

împărăția celestială, că toți cei care Îl urmează și trăiesc conform învățăturilor pe care El le-a dat vor fi fericiți în această viață și își vor pregăti un loc în împărăția Sa celestială, loc în care ei vor trăi pentru totdeauna în prezența Sa.⁵

Mântuitorul omenirii a fost mai mult decât un simplu om bun care a venit pe lume pentru a ne preda principii morale. Mântuitorul omenirii a fost mult mai inteligent decât un om obișnuit. El este cu siguranță Fiul lui Dumnezeu, Singurul Născut în trup al lui Dumnezeu... El a venit pentru a-i chema pe oameni la pocăință, pentru a-i întoarce de la calea lor greșită. El a mers printre ei reprezentându-L pe Dumnezeu, Tatăl Etern, afirmând că El era după chipul Tatălui Său și că cei care L-au văzut pe El, L-au văzut pe Tatăl, și le-a spus că El a fost trimis pentru a face voia Tatălui Său și i-a îndemnat pe toți oamenii să renunțe la greșeala care s-a strecurat printre ei, să se pocăiască de păcatele lor și să intre în apele botezului.⁶

În vremea Salvatorului, dușmanul le-a șoptit oamenilor că El nu este Fiul lui Dumnezeu, să nu-L accepte cu niciun chip, că El nu este decât un om obișnuit, că El este doar fiul Mariei și al lui Iosif și că El nu este Fiul lui Dumnezeu cu nimic mai mult decât sunt ei, iar oamenii au dat ascultare aceluși șiret și ticălos și L-au răstignit pe Mântuitorul omenirii.⁷

El este cu siguranță Fiul lui Dumnezeu. El a muncit printre [oamenii] cu dragoste și bunătate; dar ei i-au rostit numele batjocoritor, spunând că El era rău... El era Fiul lui Dumnezeu și El avea dreptul să vorbească în numele Tatălui. Adevărurile pe care El le-a adus pe pământ au venit de la Tatăl; și ei L-au răstignit pe cruce, I-au pus pe cap o cunună împletită de spini și I-au pus în mână sceptorul batjocoritor, I-au vărsat sângele cu sulița nemiloasă, deși cuvântul pe care El li l-a transmis era cuvântul Domnului și El era cu siguranță Fiul lui Dumnezeu.⁸

Nu numai că noi credem că Isus din Nazaret a trăit pe pământ, dar noi credem și că El trăiește, nu sub forma unui spirit, nu ca ceva fără trup sau intangibil, ci noi credem în El ca fiind un om exaltat; căci El a înviat cu același trup care a fost așezat în mormântul lui Iosif din Arimatea, același trup căruia i s-a slujit de către cei care L-au iubit. Același Isus Hristos care a ieșit din mormânt, a adus cu El acel trup care a fost purificat și curățat... și l-a luat cu El atunci când a dispărut din ochii pironiți ai oamenilor din Ierusalim, atunci

când cei doi bărbați îmbrăcați în alb au spus: „Va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (vezi Faptele apostolilor 1:10–11).

Acesta este Isus din Nazaret în care cred sfinții din zilele din urmă. Noi credem, de asemenea, că promisiunile făcute cu privire la omenire vor fi împlinite, că la vremea potrivită, după ce Evanghelia va fi propovăduită pe tot pământul fiecărei națiuni, fiecărui neam, fiecărei limbi și fiecărui popor, când oamenii nu vor mai avea nicio scuză cu privire la ea, credem că, prin puterea Tatălui nostru Ceresc, oamenii vor primi acea minunată binecuvântare a învierii din morți și că Mântuitorul omenirii va veni pe norii cerului cu putere și slavă pentru a locui pe acest pământ. Noi credem că Isus din Nazaret va veni să locuiască împreună cu cei care sunt demni de gloria celestială.⁹ (Vezi sugestia 2 de la pagina 30.)

Noi acceptăm mărturia Bibliei despre misiunea divină a lui Isus Hristos.

Isus din Nazaret a intrat în apă și a fost botezat de Ioan și, când a ieșit din apă, Duhul Sfânt a venit și S-a coborât asupra Lui în chip de porumbel. Și un glas din cer a spus: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (vezi Matei 3:13–17).

Ar putea exista ceva mai clar decât aceasta? Biblia noastră minunată conține toate aceste informații și, bineînțeles, mult mai multe. Când oamenii gândesc sau spun că noi nu credem în misiunea divină a lui Isus Hristos, aduceți-le la cunoștință că noi credem tot ceea ce ne învață Biblia despre El. Noi credem relatarea despre modul în care El i-a organizat pe oamenii Săi și despre cum i-a învățat, și despre cum, în final... El a fost răstignit.¹⁰

Acceptăm fără rezerve mărturia tuturor celor care au scris evangheliile cuprinse în Noul Testament cu privire la învierea Mântuitorului omenirii. Este atât de clară încât eu cred că orice persoană care-i acordă atenția necesară o poate înțelege. Adevărul este că, după ce Salvatorul a fost răstignit și a fost așezat în mormânt, El a înviat și, timp de patruzeci de zile, El S-a aflat alături de ucenicii Săi, a mâncat pește și fagure de miere cu ei, ei au atins urmele cuielelor din mâinile Sale și urma suliței din coasta Sa. El le-a spus în timp ce se afla printre ei: „Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt;

*„Acceptăm fără rezerve mărturia... [din] Noul Testament
cu privire la învierea Mântuitorului omenirii.”*

pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu” (vezi Luca 24:39–43). Cu siguranță, aceasta este o dovadă de necontestat și, totuși, sunt mulți dintre copiii Tatălui nostru care nu o înțeleg.¹¹ (Vezi sugestia 3 de la pagina 30.)

Cartea lui Mormon și mărturia lui Joseph Smith sunt o dovadă în plus pentru noi despre divinitatea lui Hristos.

În lumea veche, s-a pus în discuție divinitatea lui Isus, deoarece El s-a născut bebeluș, a fost legănat într-o iesle, mama Lui fiind Maria, iar tatăl Lui, Iosif, renumitul tâmplar. Mulți au acceptat că El a fost un om bun și deosebit, însă au dorit să-I fure divinitatea nașterii.

Cu toate acestea, din fericire pentru sfinții din zilele din urmă, noi am primit o mărturie că aceste lucruri sunt adevărate; și, în plus, am primit mărturia că El a venit în emisfera vestică, după cum este consemnat în Cartea lui Mormon, și le-a slujit nefiților de pe acest

continent. De data aceasta, El nu a venit ca un bebeluș, ci a venit pe norii cerului; și venirea Sa a fost anunțată de un glas care a pătruns în inima fiecărei persoane care locuia în acel ținut. De data aceasta, El a venit ca un om din cer, iar ei L-au văzut venind. Ei au știut că El era Hristosul, căci venirea Sa fusese prezisă de profeții lor. El i-a organizat în același fel în care era organizată Biserica la Ierusalim. El i-a învățat că trebuiau să fie botezați, așa cum fusese și El, de către cei care aveau autoritatea de a înfăptui această rânduială (vezi 3 Nefi 11:1–27). Acesta nu era cuvântul unui om obișnuit; era cuvântul Fiului lui Dumnezeu, care se înălțase la Tatăl Său și care se întorsese, astfel încât copiii oamenilor să poată avea o altă mărturie adăugată la cele ce le fuseseră date deja.¹²

Ce altă dovadă mai clară despre învierea din morți ar fi putut fi oferită decât aceea că El, în trupul Său înviat, a venit printre [nefiți] și i-a învățat aceeași Evanghelie pe care El a predicat-o în Ierusalim? Și, acum, El a împlinit promisiunea pe care o făcuse în Ierusalim atunci când a spus: „Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor” (Ioan 10:16). El a venit în trupul Său înviat pentru a le aduce informațiile despre care El a prezis că vor trebui să le fie date celor cărora El le slujea acum.

A fost o experiență minunată pentru acei oameni. După ce i-a învățat toată ziua... El le-a vindecat bolnavii, le-a binecuvântat copiii și a continuat să-i învețe despre frumusețea Evangheliei Sale. În mintea lor nu exista nicio îndoială că El era Salvatorul lumii. Ei L-au văzut venind din cer și au fost martori la puterea Lui deosebită... El a venit în slavă. Îngeri au coborât din cer ca și cum ar fi fost în mijlocul focului și i-au înconjurat pe cei mici și ei erau înconjurați de foc. Iar îngerii le-au slujit lor (vezi 3 Nefi 17:6–24).

Acestea nu au fost halucinații, ci experiențe cu un caracter atât de minunat, încât cei care le-au trăit să-și amintească mereu de ele. În calitate de sfinți din zilele din urmă, acceptăm această cronică ca pe o dovadă a învierii lui Isus Hristos, Domnul nostru.¹³

Apoi, în ziua și în epoca în care trăim, a apărut un alt personaj... [Joseph Smith] nu numai că a avut mărturia Bibliei că Isus este

Când Salvatorul Înviat i-a vizitat pe neștiți, „îngeri au coborât din cer ca și cum ar fi fost în mijlocul focului și i-au înconjurat pe cei mici”.

Hristosul, dar el l-a văzut pe Dumnezeu Tatăl, stând în norii cerului, înveșmântat cu slavă, și pe Isus Hristos, Mântuitorul lumii, exaltat la dreapta Sa și a auzit glasul Domnului, spunând: „Acesta este Fiul Meu Iubit. Ascultă-l!” (vezi Joseph Smith – Istorie 1:16–17). El a depus mărturie despre viziunea sa glorioasă celor pe care îi cunoștea. Și alții au primit o mărturie din cer. Mărturia lor despre divinitatea misiunii Salvatorului a fost sporită și întărită, astfel încât faptul că Dumnezeu trăiește și că Isus este Hristosul nu a mai fost doar un aspect al istoriei străvechi; ei au știut personal acest lucru, deoarece ei au primit personal o mărturie.¹⁴

Pentru mine, una dintre cele mai puternice mărturii despre divinitatea vieții Salvatorului nostru este mărturia lui Joseph Smith, care și-a dat viața ca martor al adevărului Evangheliei lui Isus Hristos.¹⁵ (Vezi sugestia 3 de la pagina 30.)

Fiecare dintre noi poate să dobândească o mărturie personală despre faptul că Isus este Hristosul.

Noi avem încă o mărturie, încă o dovadă care este mai perfectă și mai convingătoare decât altele, deoarece este o mărturie care vine la individ atunci când acesta se supune cererilor Tatălui nostru din Cer. Este o mărturie săpată cu litere de foc în sufletul nostru prin puterea Duhului Sfânt, când am înfăptuit lucrarea despre care Domnul a spus că trebuie înfăptuită dacă vrem să știm că învățătura este de la Dumnezeu ori de la om.¹⁶

El Însuși a spus: „Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine” (Ioan 7:16–17). Aceasta a fost promisiunea Sa. Noi, în calitate de creștini din toată lumea, acceptăm această promisiune și trebuie să încercăm s-o punem la încercare pentru a vedea dacă funcționează sau nu. Sunt mulți care au făcut acest lucru. Văd că sunt... mulți care au pus-o la încercare, mulți care știu că Dumnezeu trăiește și că Isus este Hristosul, că El este Salvatorul lumii.¹⁷

Prin urmare, nu numai că avem dovada cronicilor... nu numai că avem mărturiile oamenilor buni care au trăit pe pământ în timpul nostru dar, dacă ne-am conformat cerințelor Tatălui nostru Ceresc, dacă am avut credință în Dumnezeu, dacă ne-am pocăit pentru păcatele noastre, dacă am fost botezați prin scufundare, dacă am primit Duhul Sfânt prin așezarea mâinilor slujitorilor autorizați ai Domnului, vă spun, dacă noi am făcut toate aceste lucruri, atunci în fiecare suflet este o cunoaștere sigură, care nu poate fi negată, a faptului că Dumnezeu trăiește și că Isus Hristos este Mântuitorul omenirii...

Ca unul dintre membrii umili ai acestei Biserici, eu vă depun mărturia mea că știu că El trăiește tot așa cum știu că eu trăiesc... Isus este Hristosul și știu că toți copiii oamenilor trebuie să ajungă la această cunoaștere, că ei trebuie s-o primească și, cum a spus Cel care trăiește în cer, „fiecare genunchi trebuie să se plece și orice limbă să mărturisească” faptul că Isus este Hristosul (vezi D&L 88:104).¹⁸ (Vezi sugestia 4 de la pagina 30.)

Misiunea noastră este să împărtășim tuturor oamenilor ceea ce știm despre Isus Hristos.

Vă spun dumneavoastră, sfinți din zilele din urmă, că nu există alți oameni în lume care să aibă toată informația pe care noi o avem despre divinitatea Salvatorului; și, dacă noi nu vom fi crezut în El, vom suferi o condamnare mai mare decât aceia care nu au avut niciodată acea informație. Și, astfel, noi putem spune lumii fără ezitare că noi credem aceste lucruri...

Vă felicit că aveți parte în viața dumneavoastră de acest privilegiu și de această binecuvântare. Și, acum, vă implor ca frate al dumneavoastră, vă rog ca unul dintre cei mai umili dintre dumneavoastră, să nu vă ascundeți lumina sub un obroc. Nu ascundeți de semenii dumneavoastră cunoașterea pe care Dumnezeu a revărsat-o asupra dumneavoastră.

Nu-i enervați, dar nu fiți atât de neînțelepți încât să ascundeți de ei Evanghelia lui Isus Hristos. Aceasta este singura putere a lui Dumnezeu pentru salvarea în împărăția celestială.¹⁹

Cei mai fericiți bărbați și cele mai fericite femei pe care le cunoașteți în lume sunt aceia care își trăiesc viața în acord cu învățăturile Evangheliei lui Isus Hristos. Ei sunt aceia care au asigurarea vieții eterne; ei sunt aceia care înțeleg scopul existenței noastre... Când am călătorit în lume în lung și în lat împărtășind acest mesaj, sufletul meu s-a umplut de bucurie și ochii mei s-au înțețoșat de plâns atunci când am văzut cât de perfect poate fi schimbată viața omului prin intermediul Evangheliei lui Isus Hristos. I-am văzut pe cei descurajați, pe cei în întuneric, pe cei care se îndoiau de scopul existenței lor și, când li s-au predat adevărurile glorioase ale Evangheliei lui Isus Hristos, ei s-au schimbat, au învățat să fie fericiți, să fie mulțumiți, să fie satisfăcuți, să creadă cu entuziasm și să propovăduiască Evanghelia care a fost proclamată de Isus Hristos atunci când El a trăit pe acest pământ și a călătorit prin Galileea.

Dragi frați și surori, lumea nu înțelege acest lucru, însă aceasta este misiunea noastră, de a o ajuta să-l înțeleagă și de a face ca acest mesaj să fie transmis mai departe fără egotism, fără aroganță, ci dovedind caritate față de toți și tandrețe plină de dragoste...

Fiind unul dintre cei mai neînsemnați dintre dumneavoastră, Îi mulțumesc din toată inima pentru siguranța care a venit în viața mea... Mai presus de orice, Îi mulțumesc pentru cunoașterea care mi-a pătruns în suflet; eu știu că Tatăl meu Ceresc trăiește, știu că Isus Hristos este Salvatorul omenirii și că nu există un alt nume sub cer prin care bărbații și femeile să poată fi exaltați, ci numai prin numele lui Isus Hristos, Domnul nostru. Eu știu cu adevărat că El a venit în lume în aceste zile din urmă, că El a revărsat autoritatea divină asupra unui băiat umil care căuta adevărul, iar rezultatul acestui lucru a fost organizarea Bisericii din care facem parte; și, cu ea, este puterea lui Dumnezeu pentru salvarea tuturor celor care cred.²⁰

Mă rog ca noi să trăim în așa fel încât să fim exemple demne ale cauzei Sale. Mă rog ca viața noastră să fie trăită în așa fel încât să putem arăta prin ea că noi chiar credem în Domnul Isus Hristos.²¹ (Vezi sugestia 5 de la pagina 31.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Citiți povestirea de la pagina 21. Cum i-ați răspunde cuiva care spune că sfinții din zilele din urmă nu cred în Isus Hristos?
2. Președintele Smith ne-a învățat: „Nu numai că noi credem că Isus din Nazaret a trăit pe pământ, dar noi credem și că El trăiește” (pagina 23). Ce motive au sfinții din zilele din urmă să creadă că Isus Hristos trăiește astăzi? Ce motive aveți dumneavoastră personal să credeți acest lucru?
3. Recapitulați pe scurt paginile 24–27. Care sunt unele dintre povestirile sau pasajele din scripturi care v-au întărit mărturia că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu? Citiți 1 Nefi 10:17 și gândiți-vă la modalități prin care puteți înțelege mai bine misiunea Salvatorului.
4. În timp ce citiți pagina 28, gândiți-vă la modul în care supunerea față de principiile și rânduielile Evangheliei v-a întărit mărturia despre Isus Hristos. Ce pot face părinții pentru a-și ajuta copiii să dobândească această mărturie?

5. Ce gânduri sau sentimente aveți atunci când citiți mărturia președintelui Smith de la paginile 29–30? Gândiți-vă la momente în care ați văzut vieți ale oamenilor schimbate datorită Evangheliei lui Isus Hristos. Cum v-a schimbat viața Evanghelia?

Scripturi suplimentare: Matei 16:15–17; 17:1–5; 2 Nefi 25:26; Alma 5:45–48; Doctrină și legăminte 76:22–24; 110:1–4.

Ajutor pentru predare: „[Evitați] ispita de a parcurge prea mult material... Noi le predăm oamenilor, nu subiectul în sine contează cel mai mult; și... fiecare plan de lecție pe care l-am văzut va cuprinde, cu siguranță, mai multe informații decât am putea parcurge în timpul alocat” (Jeffrey R. Holland, „Teaching and Learning in the Church”, *Ensign*, iunie 2007, p. 91).

Note

1. În *Deseret News*, 27 decembrie 1924, secțiunea Bisericii, p. 6; vezi, de asemenea, *Sharing the Gospel with Others*, selecții realizate de Preston Nibley (1948), p. 201–202.
2. „Testimony of Elder George Albert Smith”, *Liahona: The Elders' Journal*, 2 februarie 1915, p. 502.
3. În Robert L. Simpson, *The Powers and Responsibilities of the Priesthood*, Brigham Young University Speeches of the Year (31 martie 1964), p. 8.
4. În *Deseret News*, 27 decembrie 1924, secțiunea Bisericii, p. 6.
5. În *Deseret News*, 15 ianuarie 1927, secțiunea Bisericii, p. 8.
6. În Conference Report, octombrie 1921, p. 39.
7. În Conference Report, aprilie 1918, p. 39.
8. În Conference Report, aprilie 1904, p. 63.
9. În *Deseret News*, 27 decembrie 1924, secțiunea Bisericii, p. 6.
10. În Conference Report, octombrie 1950, p. 156.
11. În Conference Report, aprilie 1939, p. 120–121.
12. În Conference Report, aprilie 1905, p. 61.
13. În Conference Report, aprilie 1939, p. 121–122.
14. În Conference Report, aprilie 1905, p. 61–62.
15. În *Deseret News*, 15 ianuarie 1927, secțiunea Bisericii, p. 8.
16. În *Deseret News*, 27 decembrie 1924, secțiunea Bisericii, p. 6.
17. *Sharing the Gospel with Others*, p. 206; cuvântare rostită la data de 4 noiembrie 1945, în Washington D.C.
18. În *Deseret News*, 27 decembrie 1924, secțiunea Bisericii, p. 6.
19. *Sharing the Gospel with Others*, p. 211, 214; cuvântare adresată la data de 4 noiembrie 1945, în Washington D.C.
20. În Conference Report, octombrie 1927, p. 48–50.
21. În *Deseret News*, 12 ianuarie 1907, p. 31.

Pe 23 decembrie 1905, George Albert Smith a participat alături de alți conducători ai Bisericii la dedicarea unui monument la locul nașterii profetului Joseph Smith.

Profetul Joseph Smith, unealta lui Dumnezeu în restaurarea adevărului

Prin intermediul profetului Joseph Smith, Dumnezeu a restaurat Evanghelia lui Isus Hristos în puritatea ei.

Din viața lui George Albert Smith

În preajma aniversării a 100 de ani de la nașterea profetului Joseph Smith, vârstnicul George Albert Smith a călătorit alături de președintele Joseph F. Smith și de alții pentru a vizita locuri importante din viața profetului. În dimineața zilei de 23 decembrie 1905, în Vermont, în locul în care s-a născut profetul, a fost dedicat un monument în memoria lui Joseph Smith. A fost o experiență emoționantă pentru George Albert Smith și pentru cei care-l însoțeau să se afle într-un loc cu o importanță atât de mare în restaurarea Evangheliei. „Nu ne-am putut stăpâni lacrimile”, își amintea el. „Sub influența Spiritului, fiecare suflet s-a simțit umil, fiecare inimă a fost înduioșată și noi ne-am bucurat de binecuvântările Tatălui nostru Ceresc”.¹ George Albert Smith a fost rugat să rostească rugăciunea de încheiere în cadrul ceremoniilor de dedicare. După ce a rezumat ziua respectivă în jurnalul său, el a scris: „Astfel s-a încheiat una dintre cele mai pline zile de evenimente din viața mea. Sunt recunoscător să fiu unul dintre pușinii oameni care au participat la sarcina care tocmai a fost îndeplinită”.²

Mai târziu, ei au mers la locul în care a avut loc Prima Viziune, în Palmyra, New York. Vârstnicul Smith își amintea: „Ne-am dus în dumbrava unde Joseph a îngenuncheat și I-a cerut Domnului să-i spună cărei biserici să i se alăture. Am simțit că trebuie să cântăm, în acel loc sfințit, frumosul... imn «Prima rugăciune a lui Joseph Smith»”.³

După ce a vizitat Dealul Cumorah, Templul Kirtland și alte locuri care au avut legătură cu misiunea profetului, grupul s-a adunat, la rugămintea președintelui Joseph F. Smith, în ultima seară a călătoriei. „După ce am cântat mai multe dintre cântecele Sionului, fiecărui membru al grupului i s-a permis să depună mărturie despre bunătatea și mila Tatălui nostru față de noi. Spiritul Domnului a fost revărsat asupra noastră și noi am vărsat lacrimi de bucurie și fericire”.⁴ (Vezi sugestia 1 de la pagina 42.)

După mai mulți ani, pe când George Albert Smith slujea în calitate de președinte al Bisericii, au fost publicate unele cărți care au încercat să-l defăimeze pe Joseph Smith. În cadrul unei conferințe generale a Bisericii, președintele Smith l-a apărat într-un mod foarte direct pe profet, depunând mărturie despre misiunea lui, spunând:

„Multe dintre beneficiile și binecuvântările de care am avut parte au venit prin intermediul bărbatului care și-a dat viața pentru Evanghelia lui Isus Hristos. Au fost unii care l-au defăimat, dar aș dori să spun că cei care au făcut aceasta vor fi uitați, iar rămășițele lor se vor întoarce în țărâna mamă, dacă nu s-au întors deja, iar mirosul neplăcut al infamiei lor nu va dispărea niciodată, în timp ce gloria, onoarea, măreția, curajul și fidelitatea de care a dat dovadă profetul Joseph Smith vor fi asociate cu numele lui pentru totdeauna”.⁵

Vârstnicul Harold B. Lee, pe atunci membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, a fost atât de impresionat de această afirmație, încât a păstrat o copie a acesteia în portofelul său și a citat-o des, dorind ca vorbele președintelui Smith „să poată fi auzite în toate colțurile pământului”.⁶

Învățăături ale lui George Albert Smith

Prima viziune a lui Joseph Smith a demonstrat că cerurile nu sunt pecetluite.

Noi credem că Tatăl nostru Ceresc a vorbit în zilele noastre... că El a auzit rugăciunea umilă a unui tânăr din Palmyra și că a răspuns rugăciunii lui și l-a binecuvântat cu faptul de a-I cunoaște natura, ca toți oamenii să-L poată cunoaște pe Domnul, dacă doresc.

A fost un lucru foarte firesc ca Joseph Smith să-L caute pe Domnul. El venea din... rândul unor oameni care credeau în Tatăl nostru

Ceresc, în misiunea divină a Salvatorului, în eficiența rugăciunii și că Dumnezeu i-ar auzi și le-ar răspunde oamenilor Săi dacă ei ar veni în fața Lui cu o atitudine corespunzătoare. A fost ușor pentru acest tânăr să creadă, deoarece el s-a născut și a fost crescut într-o familie credincioasă; și, când el s-a dus în dumbravă, ca răspuns la invitația scripturii (Iacov 1:5): „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată”, el a crezut că rugăciunii lui i se va răspunde, pentru că Tatăl nostru Ceresc le-a promis copiilor Săi încă de la început că: „prin credință veți ști toate lucrurile”.⁷

Credința lui în Dumnezeu l-a îndepărtat de crezul, obișnuit în vremea lui, că Biblia cuprindea toată revelația ce poate fi primită de oameni și că cerurile erau pecetluite deasupra lui. El s-a rugat Domnului, iar rugăciunea lui și-a primit răspunsul. El l-a văzut pe Tatăl și pe Fiul coborând pe pământ înconjurați de o lumină puternică. El a primit o cunoaștere de necontestat despre faptul că Ei au trupuri asemenea oamenilor și că sunt personaje din materie, nu doar spirite; Ei i-au vorbit și el Le-a auzit glasurile.⁸

Rezultatul [rugăciunii lui Joseph] a fost acea apariție minunată, cum nu a mai fost vreuna la fel despre care să fi auzit în istoria omenirii. Noi am auzit despre situații în care Tatăl nostru Ceresc S-a arătat; am citit despre situații în care Mântuitorul omenirii S-a arătat; dar nu am citit, înainte, despre nicio situație în care Tatăl și Fiul să fi apărut vreunui om și să-i vorbească.

Oamenii din lume nu cred acest lucru. Bărbații și femeile au fost învățați că cerurile sunt pecetluite... și, când acest tânăr a declarat că în vremurile noastre, chiar în momentul în care aveam cel mai mult nevoie de lumină, când bărbații și femeile umblau înoace și încolo ca să caute cuvântul lui Dumnezeu și tot nu-l găseau, după cum profetiseră profeții din vechime (vezi Amos 8:11-12), Domnul S-a arătat, iar el [Joseph] a fost ridiculizat... Afirmarea lui a fost respinsă, iar cei care ar fi trebuit să-i fie prieteni l-au părăsit, spunând chiar că el era diavolul. Care era mărturia băiatului?

„Văzusem, cu adevărat, o lumină și în mijlocul acelei lumini am văzut două Personaje și Ele au vorbit într-adevăr cu mine; și, cu toate că eram urât și persecutat că spuneam că am avut o viziune, totuși era adevărat; și în timp ce mă persecutau, insultându-mă

și vorbind tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva mea, pentru că susțineam acest lucru, am ajuns să spun în inima mea: Pentru ce mă persecută ei pe mine, pentru că spun adevărul? Am avut, într-adevăr, o viziune; și cine sunt eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu? Sau pentru ce crede lumea că mă poate face să dez-mint ceea ce am văzut în realitate? Căci avusesem o viziune; știam aceasta și știam că Dumnezeu știe aceasta și n-am putut să o neg, nici să îndrăznesc să fac acest lucru; cel puțin știam că făcând astfel, L-aș fi jignit pe Dumnezeu și aș fi fost condamnat” (vezi Joseph Smith – Istorie 1:25).⁹

În anul 1830, când această Biserică a fost organizată, nu exista vreo biserică pe pământ care să spună că ea crede că Dumnezeu S-ar putea arăta copiilor oamenilor. Învățăturile bisericilor erau în totală contradicție cu aceasta, iar Tatăl nostru a văzut că era inutil să încerce să-i salveze pe fiii și pe fiicele Sale până când ei nu puteau fi inspirați să vină la El crezând că El le aude și le răspunde la rugăciuni. Când tânărul profet, în dumbrava din Palmyra, l-a văzut pe Tatăl și pe Fiul și a înțeles că Ei sunt într-adevăr personaje, că Ei puteau auzi și răspunde la ceea ce el a spus, a început o nouă eră în această lume și a pus temelia pentru credința copiilor oamenilor. Ei se puteau ruga acum la Tatăl nostru din Cer și puteau înțelege că El le aude și le răspunde la rugăciuni, că există o legătură între ceruri și pământ.¹⁰ (Vezi sugestia 2 de la pagina 43.)

Deși era tânăr și neexperimentat, Joseph Smith a fost chemat să restaureze adevărata Biserică a lui Isus Hristos.

Credința l-a îndemnat pe Joseph să-L caute pe Dumnezeu în rugăciune și să-L întrebe cărei biserici să i se alăture. Care a fost răspunsul? A spus Domnul: „Băiatul meu, toate sunt bune, toate se străduiesc să țină poruncile Mele, oamenii care sunt conducătorii tuturor acestor biserici au aprobarea Mea, la orice biserică te vei duce, toate te vor duce înapoi în prezența Tatălui nostru Ceresc?” Poate că băiatul s-ar fi așteptat la un asemenea răspuns având în vedere condițiile care existau atunci. Însă el a vrut să știe ce să facă și a crezut în totalitate că Domnul avea să-i spună. Prin urmare, când s-a rugat, el a întrebat cărei biserici să i se alăture și, presupun că a fost uimit când [i s-a spus]: „[Nu te alătura] niciuneia dintre ele; ei se

Prima Viziune a lui Joseph Smith „a început o nouă eră în această lume și a pus temelia pentru credința copiilor oamenilor”.

apropie de Mine cu buzele lor, dar inimile lor sunt departe de Mine; ei propovăduiesc ca doctrine poruncile oamenilor, având o formă de evlavie, dar ei neagă puterea ei” (vezi Joseph Smith–Istorie 1:19). Gândiți-vă la un băiat în vârstă de paisprezece ani care se ridică din genunchi în dumbrava de lângă casa lui și face cunoscut întregii lumi un astfel de mesaj! Credeți că un tânăr ar fi îndrăznit să facă un asemenea lucru? Având mărturia ce i-a fost depusă de Tatăl lui Ceresc, primind poruncă de la Domnul Însuși, a îndrăznit el să facă altceva decât să anunțe ceea ce Domnul i-a spus?¹¹

Joseph Smith era doar un băiat tânăr atunci când mâinile lui Petru, Iacov și Ioan au fost așezate pe capul lui și a fost rânduit la Preoția lui Melhisedec – el și Oliver Cowdery. Puțin mai târziu, Joseph Smith a fost îndrumat să organizeze Biserica. El era doar un tânăr, însă a organizat-o sub îndrumarea Mântuitorului omenirii. Și este organizată la fel ca Biserica pe care a organizat-o Salvatorul atunci când El a fost pe pământ. Nu am nicio îndoială că au fost mulți care l-au privit pe acest tânăr ca pe un parvenit și au gândit că era ridicol ca cineva care nu fusese educat să fie conducător să poată avea pretenția să conducă. Însă el a fost ca ceilalți slujitori ai Tatălui nostru Ceresc care au trăit pe pământ, care au fost chemați de către Domnul pentru a înfăptui o lucrare specială și absența cunoașterii despre lucrurile care aparțin acestei lumi nu a exclus posibilitatea ca Domnul să-i ofere informații care să-l facă egal și chiar superior, în multe aspecte, celor care dețineau mari oportunități pământești de care el nu a avut parte.¹²

Deși a fost jignit și înțeles greșit, deși a fost disprețuit de cei care ar fi trebuit să-i fie prieteni, deși i-a avut împotrivă pe învățații și pe înțelepții vremii, el a reușit să restaureze Evanghelia vieții și a salvării și să întemeieze Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Deși puterile răului au fost mereu active pentru a-l distruge, el a fost apărat de Domnul până când lucrarea Sa a fost terminată și toate cheile și rânduielile necesare salvării familiei umane au fost, din nou, oferite omului.¹³ (Vezi sugestia 3 de la pagina 43.)

Adevărurile restaurate prin intermediul lui Joseph Smith aduc pace și bucurie celor care le acceptă.

De la acel băiat care, la vârsta de paisprezece ani, l-a văzut pe Tatăl și pe Fiul, a venit acel mesaj minunat că Tatăl nostru din Cer și Fiul Său, Isus Hristos, sunt oameni glorificați; că Salvatorul lumii a înviat din morți. Acel tânăr a văzut ceea ce lumea a știut dar, dintr-un anumit motiv, a uitat și el a început să depună mărturie despre aceasta copiilor oamenilor.¹⁴

[La începutul anilor 1800], erau puțini oameni în lume care credeau într-un Dumnezeu care să aibă un trup. Însă profetul Joseph Smith a avut o viziune în acel moment, când el era doar un copil,

neavând nici măcar cincisprezece ani, și I-a văzut pe Tatăl și pe Fiul, mărturisind acest lucru. El a fost, de asemenea, vizitat de alte ființe cerești, iar Domnul, prin intermediul lor, i-a oferit informații suplimentare pentru copiii oamenilor, iar el, în modul său, ne-a oferit nouă sau aceluia care au fost înaintea noastră în Biserică o înțelegere a scopului vieții... Modul în care el a descris cerul ne dă dorința să fim demni de a avea un loc acolo, atunci când viața noastră pe pământ se va încheia. Învierea propriu-zisă și descrierea raiului și a iadului sunt atât de explicite încât, citând o scriptură: „cei ce vor merge [spre] ea, chiar și cei fără minte, nu vor putea să se rățăcească” (vezi Isaia 35:8).¹⁵

Prin el s-a revelat construirea de temple, veșnicia legământului căsătoriei și salvarea celor morți, aducând o bucurie de nedescris miilor de copii ai Tatălui nostru.

Adevărurile eterne enunțate de el își croiesc propriul drum printre oamenii pământului, aducându-le pace și mulțumire sufletească celor care le acceptă.¹⁶

Tatăl nostru Ceresc știa ce va urma atunci când, în aceste zile din urmă, El a restaurat Evanghelia în puritatea ei. El știa de existența apostaziei în lume printre copiii Săi și că ei se îndepărtaseră de adevărul pur și, în mila Sa mare, El a revelat această lucrare din zilele din urmă. Dintre toți oamenii, El a ales un băiat de la țară și l-a inspirat să înceapă lucrarea care avea să revoluționeze lumea religioasă. El știa că lumea bâjbâia în întuneric și, în mila Sa, El a restaurat lumina. Nu există o altă cale prin care copiii oamenilor să se poată bucura de fericire decât printr-o viață neprihănită, iar oamenii nu pot trăi o viață neprihănită și să nu fie în armonie cu adevărul. A existat mult adevăr în lume, însă acesta era atât de amestecat cu neadevăr, încât Domnul Însuși i-a spus profetului Joseph Smith că oamenii care erau învățători și predicatori în biserici propovăduiau ca doctrină poruncile oamenilor și l-a avertizat pe băiat că nu trebuie să li se alăture. Apoi, El a restaurat Evanghelia, puterea lui Dumnezeu pentru salvare, pentru toți cei care vor crede și se vor supune ei.¹⁷

Le spun tuturor oamenilor de pretutindeni să analizeze învățăturile Evangheliei Domnului nostru așa cum au fost revelate profetului Joseph Smith, să le cerceteze cu ajutorul rugăciunii și vor găsi leacul

*„Le spun tuturor oamenilor de pretutindeni să analizeze învățăturile
Evangeliei Domnului nostru așa cum au fost revelate profetului
Joseph Smith, să le cerceteze cu ajutorul rugăciunii.”*

pentru bolile acestei lumi, iar acesta nu poate fi descoperit în niciun alt fel.¹⁸ (Vezi sugestia 4 de la pagina 43.)

**Joseph Smith și-a dat viața de bunăvoie
pentru mărturia lui.**

Așa cum a fost cazul cu profeții pe care Domnul i-a chemat înaintea, a fost necesar și în acest caz ca mărturia slujitorului Său să

fie pecetluită cu sângele vieții lui. În istoria lumii nu poate fi găsită nicio pagină mai [sfâșietoare] decât aceea pe care sunt înscrise ultimele cuvinte ale preaiubitului nostru profet Joseph Smith. El știa că viața lui se apropia de sfârșit; el a înțeles că misiunea vieții sale fusese îndeplinită... Și, când a sosit timpul să stea față în față cu moartea, el a spus: „Mă duc ca un miel la masacru; dar sunt calm ca o dimineață de vară; am o conștiință liberă de orice păcat față de Dumnezeu și față de toți oamenii. Dacă îmi vor lua viața, voi muri nevinovat, iar sângele meu va cere din pământ răzbunare și se va spune despre mine: «A fost omorât cu sânge rece»” (vezi D&L 135:4).

Lui nu i-a fost frică să stea în fața judecății... și să dea socoteală pentru faptele pe care le-a făcut în trup. Nu i-a fost teamă să răspundă acuzației aduse, anume că i-a înșelat pe oameni și că nu a fost corect față de ei. Nu i-a fost teamă de rezultatele misiunii vieții sale și de triumful final al lucrării despre care știa că era divină, pentru care și-a dat viața. Cu toate acestea, oamenii lumii, așa cum au mai făcut, au judecat această lucrare cu mintea omenească. Ei nu au Spiritul lui Dumnezeu, care le-ar permite să înțeleagă că ea a venit de la Tatăl nostru din Cer.¹⁹

Acest tânăr era atât de sigur de revelația pe care a primit-o și era atât de dornic ca toți copiii Tatălui său să știe adevărul, încât de când a primit plăcile Cărții lui Mormon de la îngerul Moroni, el și-a dedicat întreaga viață organizării Bisericii și propovăduirii adevărului... În sufletul său ardea o cunoaștere, așa cum a avut Ștefan (vezi Faptele apostolilor 7:54–60), așa cum a avut Mântuitorul, despre faptul că Tatăl nostru Ceresc este la conducere, că lucrarea Sa era ceea ce se desfășura pe pământ, că puterea Sa era cea care avea să controleze în final, că această viață este doar o parte a eternității. El era pregătit să renunțe la o parte din viața sa pe pământ, dacă trebuia, pentru a se putea bucura veșnic de compania celei pe care a iubit-o atât de sincer și de prezența bărbaților și femeilor bune care au trăit și care trăiesc pe pământ și care vor locui din nou pe pământ când acesta va deveni împărăția celestială.²⁰

Joseph Smith a propovăduit că el știa că exista viață după moarte și că știa că Dumnezeu trăiește, că Dumnezeu știa că el știa că Dumnezeu trăiește. El a fost gata să-și dea viața pentru ca dumneavoastră, dragii mei frați și dragile mele surori, să vă puteți întări credința și

pentru ca încrederea dumneavoastră în el să nu fie zdruncinată. El a știut care este scopul acestei vieți. El a știut că noi suntem aici pentru a ne pregăti pentru viitor și pentru o existență mult mai glorioasă. Și, el era dornic, dacă era nevoie, să-și dea viața, nu doar pentru a o pierde, pentru binele nostru, ci pentru că știa că Tatăl a spus că cel care-și va scăpa viața, o va pierde, iar cel care își va pierde viața pentru El, o va câștiga, chiar viața veșnică (vezi Matei 16:25). Această cunoaștere a fost ceea ce a făcut ca profetul și patriarhul de la începuturile Bisericii [Hyrum Smith] să [plece de lângă] cei dragi, să fie închiși în închisoare și să dea tot ceea ce au avut în această lume, ceea ce au putut să dea pentru frații lor – viața lor muritoare.²¹

În anul 1830, Biserica a fost organizată având șase membri. Dușmanul întregii neprihăniri a căutat, începând din acea zi și până în prezent, să-i împiedice progresul și s-o distrugă. Mă întreb dacă acel bărbat deosebit, Joseph Smith, care și-a dat viața pentru ca Biserica să poată fi organizată și condusă așa cum a dorit Domnul, poate să vadă Biserica așa cum ea este astăzi, cu ramurile ei întemeiate în toate părțile lumii și să înțeleagă faptul că, în fiecare zi de când el a fost martirizat, de când el și-a dat viața și a pecetluit mărturia lui cu propriul sânge, Biserica a devenit mai puternică decât era cu o zi în urmă.²² (Vezi sugestia 5 de la pagina 43.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Gândiți-vă la experiențele pe care președintele Smith le descrie în primele trei paragrafe ale secțiunii „Din viața lui George Albert Smith” (paginile 33–34). Ce experiențe din viața dumneavoastră v-au întărit mărturia despre profetul Joseph Smith? Când citiți acest capitol, găsiți afirmațiile din învățăturile președintelui Smith care vă întăresc mărturia și gândiți-vă să le împărtășiți membrilor familiei dumneavoastră, celor ai cvorumului preoției sau membrilor Societății de Alinare.

2. Recapitulați prima secțiune a învățăturilor (paginile 34–36) și recapitulați propria relatare a lui Joseph Smith despre Prima Viziune (vezi Joseph Smith–Istorie 1:10–19). Ce influență a avut Prima Viziune asupra credinței dumneavoastră în Dumnezeu? Ce influență ați văzut că are asupra credinței altora?
3. Studiați secțiunea care începe la pagina 36 și citiți Doctrină și legăminte 1:17–19. Ce putem învăța despre slujirea în Biserică din exemplul lui Joseph Smith? Gândiți-vă la un moment în care ați primit o însărcinare din partea Domnului și nu v-ați simțit pregătit. Cum v-a ajutat Domnul?
4. Care sunt unele dintre adevărurile pe care Domnul le-a revelat prin intermediul lui Joseph Smith? (Pentru unele exemple despre aceste adevăruri, vezi secțiunea care începe la pagina 38.) Cum a fost binecuvântată viața dumneavoastră datorită faptului că dumneavoastră cunoașteți aceste adevăruri?
5. Când cugetați asupra ultimului paragraf al învățăturilor (pagina 42), gândiți-vă ce ați putea face pentru a ajuta Biserica să continue să devină mai puternică.

Scripturi suplimentare: Isaia 29:13–14; 1 Corinteni 1:26–27; 2 Nefi 3:5–9, 11–15; Doctrină și legăminte 135.

Ajutor pentru predare: „Pentru a încuraja discuția, folosiți întrebările de la sfârșitul acestui capitol... Puteți, de asemenea, să veniți cu propriile dumneavoastră întrebări special pentru cei cărora le predați. De exemplu, îi puteți întreba pe cursanți cum pot pune în practică învățăturile președintelui Smith în responsabilitățile lor de părinți sau de învățători de acasă sau de învățătoare vizitatoare” (de la pagina vi a acestui manual).

Note

1. În Conference Report, aprilie 1906, p. 54.
2. Consemnare în jurnal, dataată 23 decembrie 1905, George Albert Smith Family Papers, Universitatea din Utah, cutia 73, cartea 2, pagina 160.
3. În Conference Report, aprilie 1906, p. 56.
4. În Conference Report, aprilie 1906, p. 57–58.
5. În Conference Report, aprilie 1946, p. 181–182.
6. Harold B. Lee, în Conference Report, octombrie 1947, p. 67.
7. În Conference Report, octombrie 1921, p. 158–159.
8. „The Latter-day Prophet”, *Millennial Star*, 7 decembrie 1905, p. 822.
9. În Conference Report, octombrie 1921, p. 159–160.
10. În Conference Report, aprilie 1917, p. 37.
11. În Conference Report, octombrie 1921, p. 159–160.
12. În Conference Report, aprilie 1927, p. 83.
13. „The Latter-day Prophet”, p. 823.
14. În Conference Report, octombrie 1921, p. 160.
15. În Conference Report, aprilie 1934, p. 26.
16. „The Latter-day Prophet”, p. 823.
17. În Conference Report, octombrie 1916, p. 46–47.
18. În Conference Report, octombrie 1931, p. 121.
19. În Conference Report, aprilie 1904, p. 63–64.
20. În Conference Report, octombrie 1927, p. 48.
21. În Conference Report, aprilie 1905, p. 62–63.
22. În Conference Report, octombrie 1945, p. 18.

Preoția sfântă – pentru binecuvântarea copiilor lui Dumnezeu

Preoția este autoritatea lui Dumnezeu. Cei care dețin preoția trebuie să fie demni și s-o folosească pentru a-i binecuvânta pe alții.

Din viața lui George Albert Smith

În timpul sesiunii preoției din cadrul conferinței generale din data de 2 octombrie 1948, președintele George Albert Smith a spus:

„Uneori, mă întreb dacă noi, în calitate de tați, facem efortul de a le explica băieților noștri cât de serioasă este obligația pe care un băiat și-o asumă atunci când devine diacon. Mă întreb dacă, atunci când un băiat este rânduit diacon, tatăl lui îl face să simtă că el are acum ceva de o importanță veșnică...

Îmi amintesc, de parcă ar fi fost ieri, când John Tingey și-a așezat mâinile pe capul meu și m-a rânduit diacon. Acest lucru și importanța lui mi-au fost prezentate într-o asemenea manieră, încât am simțit că mi s-a acordat o mare onoare. Rezultatul a fost că aceasta a constituit o binecuvântare pentru mine și, după o vreme, am avut parte și de alte rânduirii. Însă, în fiecare situație, aveam în minte ideea de bază, că era o ocazie pentru o altă binecuvântare”.¹

În aceeași cuvântare, președintele Smith a spus că una dintre binecuvântările care rezultă din rânduirea la preoție este ocazia de a binecuvânta viața altora. Ca exemplu, el a vorbit despre un deținător al preoției influent – un învățător de acasă – din tinerețea lui:

„Rodney Badger a fost învățător în casa tatălui meu timp de mulți ani și a fost un om deosebit. Ori de câte ori venea, familia se aduna, iar el se așeza, ne adresa întrebări și ne spunea lucrurile care credea

„Mă întreb dacă, atunci când un băiat este rânduit diacon, tatăl lui îl face să simtă că el are acum ceva de o importanță veșnică.”

că trebuie să le înțelegem. Și doresc să vă spun că, atunci când venea în casa noastră, el aducea Spiritul Domnului cu el. Și când pleca, noi simțeam că fusesem vizitați de către un slujitor al Domnului”.²

Președintele Smith a încheiat exprimându-și dorința ca deținătorii preoției să le slujească membrilor episcopiilor și țărășilor lor și „să nu piardă nicio ocazie de a ajuta la înălțarea lor, la progresul lor și la a-i face să fie ceea ce Tatăl nostru dorește ca ei să fie”.³ (Vezi sugestia 1 de la pagina 53.)

Învățăături ale lui George Albert Smith

Isus Hristos a restaurat autoritatea divină pe pământ în timpul slujirii Sale în viața muritoare.

Când Salvatorul a venit la jumătatea timpului, El a găsit marea Ierusalim plin de răutate. Locuitorii trăiau în așa fel încât pierduseră autoritatea divină, prin urmare [Dumnezeu] L-a trimis pe Fiul Său în lume și a întemeiat din nou o Biserică ce deținea putere divină... Acolo erau aceia din arborele Său genealogic care erau oameni buni... și mai erau și alții care încă oficiau în preoție, dar a fost necesar ca Salvatorul să vină pentru a restaura autoritatea divină...

Când El a început slujirea Sa, nu a chemat în ajutor împărații și conducătorii și preoții și pe cei care dețineau funcții înalte de conducere, ci El a chemat pescari umili, iar rezultatul a fost acela că a adunat în jurul Său bărbați care au putut fi învățați, nu bărbați care nu voiau să-L creadă. El a organizat o Biserică, sub îndrumarea Tatălui nostru Ceresc. El a conferit autoritate divină ucenicilor Săi și i-a învățat ce trebuiau să facă... El avea autoritate divină iar cei neprihăniți L-au recunoscut ca fiind Fiul lui Dumnezeu. Unii cred despre El că este doar un om bun. Noi credem că El a venit pe pământ nu doar pentru a-i învăța pe oameni ce să facă, ci și pentru a le conferi ucenicilor Săi autoritatea divină de a administra rânduielile Bisericii Sale...

În zilele Salvatorului, El era autoritatea care prezida. Alături de El, din punct de vedere al autorității, a fost un cvorum de doisprezece bărbați, aleși de către El. Când El a murit, Cvorumul celor Doisprezece, nu un număr de bărbați obișnuiți care s-au autointitulat ucenici, ci un cvorum format din doisprezece bărbați care dețineau

autoritatea divină și care o primiseră de la Isus Hristos, a devenit organismul conducător al Bisericii.⁴ (Vezi sugestia 2 de la pagina 54.)

Preoția a fost restaurată în zilele noastre de către bărbați care au deținut-o în vechime.

Este consemnat și recunoscut în cer și pe pământ că au apărut multe crezuri și secte după ce [Isus Hristos] nu a mai fost pe pământ, iar numărul bisericilor a crescut pe pământ ajungându-se ca, în zilele lui Joseph Smith, preaiubitul nostru profet, să existe multe secte. Erau mulți oameni care pretindeau că dețin autoritatea divină și, eu cred, că unii dintre ei credeau că o primiseră...

Când timpul a sosit și lumea a pierdut autoritatea sau preoția, Domnul a chemat un băiat umil și i-a apărut într-o viziune cerească vorbind cu el, spunându-i ce trebuia să facă și trimițând, din când în când, alți mesageri și alte ființe cerești, fapt ce a dus la organizarea Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, iar în această Biserică a fost restaurată autoritatea divină...

Când Joseph Smith era tânăr băiat, Domnul i-a cerut să traducă plăcile Cărții lui Mormon. La un moment dat, în timp ce Joseph și Oliver Cowdery traduceau, Domnul a trimis o ființă sfântă să răspundă întrebărilor lor despre botez. Cine era cel care venise? Ioan Botezătorul, care deținea Preoția aaronică. De unde a venit? El a venit din cer... El le-a apărut lui Joseph Smith și lui Oliver Cowdery ca ființă înviată gloriificată. El a venit, fiind îndrumat de Tatăl nostru Ceresc, să confere Preoția aaronică lui Joseph și lui Oliver, căci aceasta nu putea fi găsită nicăieri în lume. A fost necesar ca cerurile să se deschidă și un bărbat care deținea preoția, și care încă o deține, să vină și s-o confere.

După aceea, Petru, Iacov și Ioan, care dețineau Preoția lui Melchisedec, au conferit acea preoție lui Joseph și Oliver, iar Domnul a îndrumat organizarea Bisericii, cu o președinție, care constă dintr-un președinte și doi consilieri; de asemenea, un Cvorum al celor Doisprezece Apostoli, un patriarh, înalți preoți, Cei Șaptezeci, vârstnici, preoți, învățători și diaconi; același tip de organizare care a existat în Biserica originală, în ceea ce privește autoritatea.⁵

„Bărbați care au deținut preoția în trecut au venit și au conferit acea preoție unor bărbați umili.”

Aceeași autoritate pe care [Joseph Smith] a avut-o a fost conferită fiilor dumneavoastră, iar lor li se va cere de către Tatăl nostru din Cer să administreze rânduielile Evangheliei. Responsabilitatea pe care a primit-o Joseph Smith nu s-a pierdut odată cu moartea lui, este pe alți umeri. Tatăl nostru din Cer a chemat, din când în când, pe cei care au avut autoritatea de a vorbi în numele Său, de a administra rânduielile Evangheliei și de a-i binecuvânta pe copiii oamenilor. Ei v-au împărțit acea onoare dumneavoastră și copiilor dumneavoastră.⁶

Sunt recunoscător că, astăzi și în această epocă, Domnul a dezvăluit din nou Evanghelia Sa. Tatăl și Fiul S-au arătat; bărbați care au deținut preoția în trecut au venit și au conferit acea preoție unor bărbați umili iar acestora, la rândul lor, li s-a poruncit s-o confere altora. Astfel, Evanghelia și preoția au fost puse la dispoziția tuturor celor care sunt demni să le primească în același mod și aceasta este calea Domnului.⁷

Misiunea dumneavoastră este una remarcabilă, stimați bărbați deținători ai preoției. Dumneavoastră vi s-a conferit autoritate divină. Nu v-ați obținut dreptul de a predica și preda Evanghelia și de a oficia rânduielile ei în urma unei instruirii la un colegiu sau la o universitate. V-ați primit autoritatea de la bărbați care au fost împu-terniciți în mod divin să acționeze în calitate de slujitori ai Domnului și v-a fost conferită de cei care au primit-o direct de la Isus Hristos, Domnul nostru.⁸ (Vezi sugestia 3 de la pagina 54.)

**Puterea și autoritatea lui Dumnezeu pot fi
găsite numai în Biserica Sa adevărată.**

Niște oameni m-au întrebat: „Cu ce este mai bună biserica ta decât oricare alta?”. Am încercat, cu tact, să le explic diferența. Orice organizație își poate aduna membrii pentru a preaslăvi, însă acest lucru nu le conferă autoritate divină. Bisericile se pot organiza în grupuri și pot forma biserici ale comunității. Acest lucru nu le conferă autoritate divină. Oamenii se pot uni în scopuri bune, însă autoritatea de la Tatăl nostru Ceresc este obținută numai în felul Său, iar felul Său, în zilele din vechime, era acela de a chema și rândui bărbați și de a-i pune deoparte pentru lucrare. Același lucru este valabil și în zilele noastre...

Oamenii trebuie ajutați să înțeleagă faptul că simpla aplecare în fața Domnului în rugăciune nu le dă autoritate divină. Faptul că trăiesc în acord cu cerințele cinstei, virtuții, adevărului etc. nu le dă autoritate divină... Nu este suficient să ne rugăm, să mergem la biserică. Este necesar să deținem autoritate divină iar faptul că noi afirmăm că deținem acea autoritate este ceea ce a adus asupra acestei Biserici cea mai mare parte a persecuției de care a avut parte încă de la început. Însă acesta este adevărul și mulți dintre copiii Tatălui nostru încep să vadă efectul autorității divine în această Biserică. Ei văd progresul care are loc în viața bărbaților și femeilor.⁹ (Vezi sugestia 4 de la pagina 54.)

Eu personal nu doresc să fiu înțeles că vreau să găsesc greșeli sau să-i critic pe oamenii care fac parte din diferite culte din lume. Sunt recunoscător că cei mai mulți dintre ei sunt oameni buni care cred în

El și, cu lumina pe care o au, Îl slujesc pe Dumnezeu; dar adevărul este acela că Tatăl nostru a întemeiat Biserica Sa în această lume. El le-a conferit bărbaților autoritatea Sa în aceste vremuri și nu există o altă autoritate în lume pe care El o va recunoaște, decât aceea pe care El Însuși a instituit-o.¹⁰ (Vezi sugestia 5 de la pagina 54.)

**Rânduilele preoției sunt esențiale pentru noi
pentru a intra în împărăția celestială.**

Dacă am fi ca toate celelalte culte, am putea să-L căutăm pe Domnul și să primim binecuvântările Sale, deoarece fiecare om care face bine în această lume primește o binecuvântare; am putea avea toate cele patru virtuți principale, însă fără puterea lui Dumnezeu și autoritatea preoției sfinte este imposibil ca oamenii să ajungă în împărăția celestială.¹¹

Singurul plan care îi va pregăti pe oameni pentru împărăția celestială este planul care a fost oferit de Isus Hristos; și singura autoritate care le va da oamenilor dreptul de a predica și de a oficia în mod corespunzător rânduilele Evangheliei este autoritatea lui Isus Hristos, Domnul nostru.¹²

Joseph Smith jr. a fost chemat de Dumnezeu să fie profetul Său și prin intermediul lui a fost restaurată pe pământ Preoția sfântă a lui Melhisedec, care este puterea lui Dumnezeu dată omului de a acționa în numele Său. Prin intermediul acestei preoții, fiecare rânduială a Evangheliei Domnului nostru, Isus Hristos, necesară pentru salvarea copiilor omului, este administrată în mod autorizat.¹³

Cum ne-ar afecta faptul dacă ar trebui să renunțăm la autoritatea pe care Dumnezeu ne-a conferit-o? Ar însemna că ni s-ar închide porțile împărăției celestiale. Ar însemna că binecuvântarea supremă spre care am fost învățați să privesc încă din copilărie nu ar putea fi obținută... Compania celor dragi ai mei... care îmi sunt la fel de dragi ca viața, nu ar putea fi posibilă în împărăția celestială.¹⁴

Preoția... este o binecuvântare care, dacă suntem credincioși, va deschide porțile împărăției celestiale și ne va oferi un loc acolo pentru a trăi de-a lungul erelor eternității. Nu luați în derâdere această binecuvântare inestimabilă.¹⁵ (Vezi sugestia 6 de la pagina 54.)

Deținătorii preoției au responsabilitatea de a trăi vieți exemplare și de a folosi preoția pentru a-i binecuvânta pe alții.

Ce minunat este să înțelegi că bărbații care sunt demni pot să primească preoția și, cu autoritatea care le este dată, pot face atât de multe lucruri care sunt o binecuvântare pentru ceilalți copii ai Tatălui nostru!¹⁶

Puteți să mergeți în lume la oricare altă biserică sau la toate bisericile și nu veți găsi... bărbați care să dețină autoritatea divină. Nu uitați acest lucru. Faceți parte dintr-un grup de bărbați aleși... peste care au fost așezate mâini și ați primit autoritate divină, devenind parteneri cu Stăpânul cerului și pământului. Nu spun că nu puteți să râdeți, să zâmbiți și să vă bucurați de viață, ci spun că în fiecare suflet trebuie să fie adânc înrădăcinată conștiința că: „Sunt păzitorul fratelui meu. Eu dețin autoritatea de la Domnul Isus Hristos – eu sunt un deținător al Preoției Sfinte”. Dacă vom face acest lucru, nu vom lua în derâdere lucrurile sacre, așa cum au făcut unii în trecut.¹⁷

Faptul că ei dețin preoția va fi pentru mulți bărbați o condamnare, din cauza felului în care au tratat-o, privind-o ca pe un lucru banal.¹⁸

Unii bărbați cred că, dacă dețin preoția, acest lucru le dă dreptul să se comporte într-un mod special în căminele lor. Doresc să vă spun că, dumneavoastră, cei care dețineți preoția, nu veți intra niciodată în împărăția celestială decât dacă vă cinstiți soția și familia și dacă îi învățați și le oferiți binecuvântările pe care le doriți pentru dumneavoastră înșivă.¹⁹

Autoritatea Tatălui nostru Ceresc există pe pământ pentru a binecuvânta omenirea, nu pentru a-i face aroganți pe cei care primesc acea autoritate, ci pentru a-i face umili; nu pentru a-i face pe cei care primesc privilegiile speciale să creadă că ei sunt mai importanți decât alții, ci pentru a ne face să fim umili în sufletul nostru, să fim pioși în inima noastră și respectuoși față de toți oamenii în tot ceea ce facem, exemplificând astfel printr-o viață neprihănită ceea ce Tatăl nostru Ceresc dorește să predicăm.²⁰

Faptul de a fi membru al Bisericii și de a deține preoția nu ne va ajuta cu nimic dacă nu suntem demni. Domnul a spus că fiecare binecuvântare pe care o dorim se bazează pe supunerea față de poruncile

Sale. Noi îi putem înșela pe semenii noștri și ne putem înșela singuri cu ideea că facem bine, dar, dacă nu ținem poruncile Tatălui nostru Ceresc, dacă nu deținem în mod demn această preoție care este atât de prețioasă, nu ne vom găsi locul în împărăția celestială.²¹

Dumneavoastră stimați frați... vi s-a acordat o ocazie sacră, o încredere sacră. Ați primit binecuvântările preoției sfinte. V-a fost conferită autoritatea divină și, cu această autoritate, vă revine și responsabilitatea de a vă ridica glasul și de a vă trăi viața în așa fel încât oamenii lumii să poată cunoaște diferența dintre Evanghelia lui Isus Hristos și celelalte organizații ale lumii.²²

Oriunde vă duceți, nu uitați că-L reprezentați pe Cel care ne-a creat. Preoția pe care o dețineți nu este preoția lui Joseph Smith, a lui Brigham Young sau a vreunui alt bărbat care a fost chemat să conducă Biserica în țara dumneavoastră sau în străinătate. Preoția pe care o dețineți este puterea lui Dumnezeu, ce v-a fost conferită din înalturi. Ființe sfinte au fost trimise pe pământ... pentru a restaura acea binecuvântare glorioasă care fusese pierdută pe pământ timp de sute de ani. Cu siguranță, ar trebui să fim recunoscători pentru binecuvântările noastre.²³

Mă rog ca Domnul să ne binecuvânteze pe toți, ca noi să fim demni să deținem preoția pe care ne-a oferit-o și ne-a conferit-o, ca oriunde am merge, oamenii să poată spune: „Acel bărbat este un slujitor al Domnului”.²⁴ (Vezi sugestia 7 de la pagina 54.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Gândiți-vă la experiențele pe care președintele Smith le descrie la paginile 45–47. Ce putem să facem pentru a-i ajuta pe tinerii băieți să se pregătească pentru a fi rânduiți la oficiile preoției? Ce putem să facem pentru a le ajuta pe tinerele fete să înțeleagă importanța puterii preoției în viața lor? De ce este important ca bărbații și femeile să învețe despre preoție?

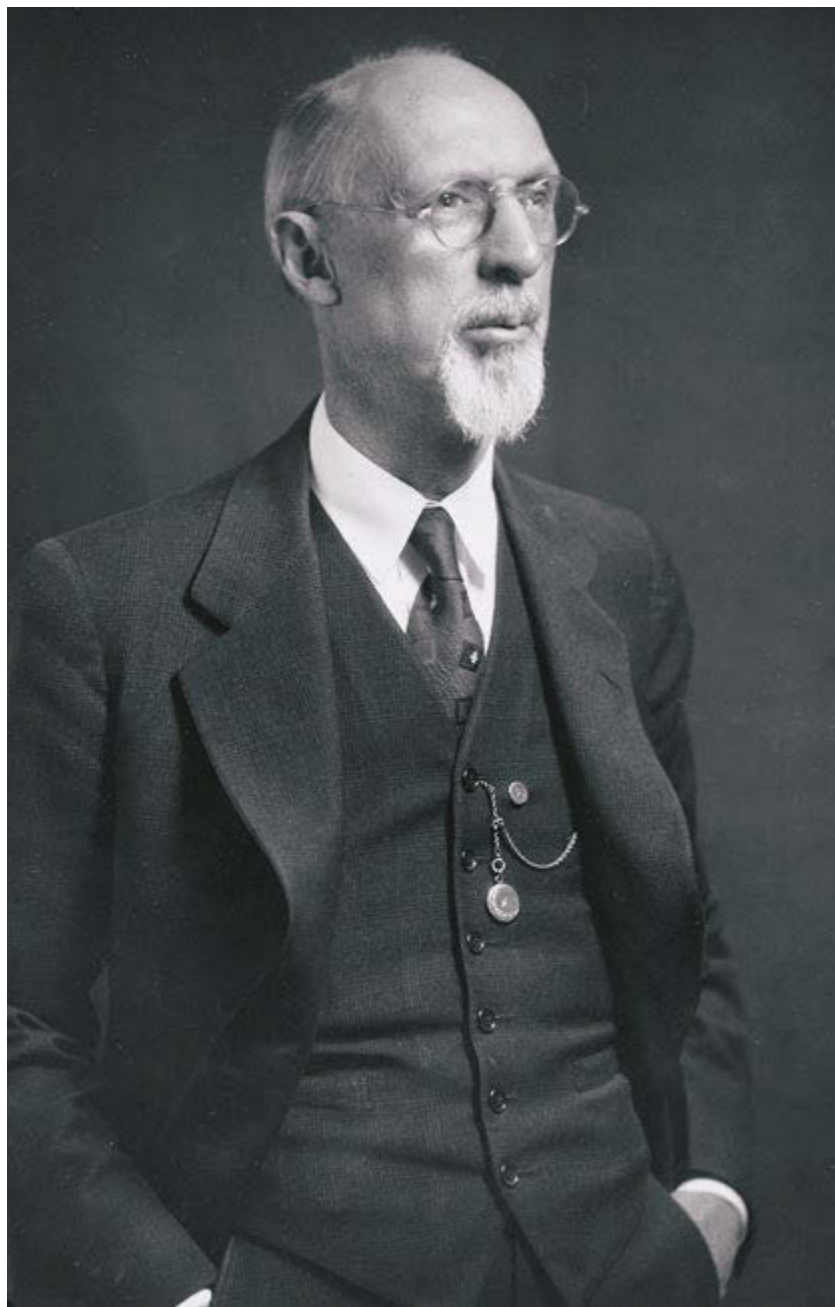
2. De ce „a fost necesar ca Salvatorul să... [restaureze] autoritatea divină” (pagina 47) în timpul slujirii Sale pe pământ, pe lângă propovăduirea Evangheliei?
3. Citiți pagina 49 și primul paragraf de la pagina 50. De ce credeți că Domnul dorește să ofere autoritatea Sa tuturor bărbaților demni, în loc s-o rezerve doar pentru câțiva bărbați ce au fost instruiți oficial în acest domeniu?
4. Președintele Smith a vorbit despre „progresul care are loc în viața bărbaților și femeilor” datorită preoției (pagina 50). Ce înseamnă această afirmație pentru dumneavoastră? Ce puteți să faceți pentru a hrăni puterea și influența preoției în viața dumneavoastră?
5. În timp ce citiți secțiunea care începe la pagina 50, gândiți-vă la modul în care ați răspunde dacă cineva v-ar adresa întrebarea ce i-a fost pusă președintelui Smith: „Cu ce este mai bună biserica ta decât oricare alta?”.
6. Studiați secțiunea care începe la pagina 51. Care sunt câteva dintre „binecuvântările inestimabile” pe care le-ați primit datorită preoției?
7. Când studiați ultima secțiune a învățăturilor (paginile 52–53), căutați responsabilitățile despre care președintele Smith a spus că se primesc odată cu preoția. Ce pot să facă membrii cvorumului preoției pentru a se ajuta reciproc în responsabilitățile lor? Cum îi pot ajuta femeile pe deținătorii preoției ca aceștia să rămână fideli acestor responsabilități? Ce pot să facă deținătorii preoției pentru a le sprijini pe femei în rolurile lor divine?

Scripturi suplimentare: Ioan 15:16; Alma 13:1–3, 6–10; Doctrină și legăminte 84:19–22; Joseph Smith–Istorie 1:68–72; Articolele de credință 1:5.

Ajutor pentru predare: „Mărturisiți oricând vă îndeamnă Spiritul să faceți aceasta, nu doar la sfârșitul fiecărei lecții. Oferiți-le celor cărora le predați ocazii de a-și depune mărturiile” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 45).

Note

1. În Conference Report, octombrie 1948, p. 180–181.
2. În Conference Report, octombrie 1948, p. 186.
3. În Conference Report, octombrie 1948, p. 190.
4. „The Church with Divine Authority”, *Deseret News*, 28 septembrie 1946, secțiunea Bisericii, p. 6.
5. „The Church with Divine Authority”, p. 6.
6. În Conference Report, aprilie 1904, p. 64.
7. În Conference Report, aprilie 1934, p. 28–29.
8. În Conference Report, aprilie 1927, p. 83.
9. În Conference Report, aprilie 1934, p. 28–29.
10. În Conference Report, aprilie 1917, p. 37–38.
11. În Conference Report, octombrie 1926, p. 106.
12. În Conference Report, aprilie 1934, p. 30.
13. „Message to Sunday School Teachers”, *Instructor*, noiembrie 1946, p. 501.
14. În Conference Report, aprilie 1925, p. 65.
15. În Conference Report, aprilie 1949, p. 191–192.
16. În Conference Report, octombrie 1950, p. 6.
17. Seventies and stake missionary conference, 4 octombrie 1941, p. 7.
18. În Conference Report, aprilie 1948, p. 184.
19. În Conference Report, aprilie 1948, p. 184.
20. În Conference Report, octombrie 1928, p. 94.
21. În Conference Report, aprilie 1943, p. 91–92.
22. În Conference Report, octombrie 1933, p. 25.
23. În Conference Report, octombrie 1945, p. 118.
24. În Conference Report, octombrie 1950, p. 182.

*„Sunt doar un om, unul dintre cei mai neînsemnați
dintre dumneavoastră, însă am fost chemat la această
slujire... prin autoritatea Tatălui nostru Ceresc.”*

Să-i susținem pe aceia pe care îi susține Domnul

Conducătorii noștri sunt aleși de Domnul și El se așteaptă ca noi să-i susținem în cuvânt și faptă.

Din viața lui George Albert Smith

George Albert Smith a fost susținut ca președinte al Bisericii în cadrul conferinței generale din luna octombrie a anului 1945. Aproape de sfârșitul conferinței, președintele Smith și-a exprimat recunoștința pentru votul de susținere al sfinților: „Vă mulțumesc pentru încrederea arătată, dragi frați și surori, cu speranța că voi reuși și cu promisiunea, pe care unii dintre dumneavoastră ați făcut-o, că mă veți ajuta să reușesc, deoarece sunt doar un om, unul dintre cei mai neînsemnați dintre dumneavoastră, însă am fost chemat la această slujire – și nu aș fi aici dacă nu aș ști că am fost chemat – prin autoritatea Tatălui nostru Ceresc”.

Apoi, a adăugat următoarea solicitare: „Voi avea nevoie de ajutorul fiecărui bărbat, fiecărei femei și fiecărui copil, nu pentru ca eu să fiu binecuvântat, ci pentru ca dumneavoastră să fiți binecuvântați și pentru binecuvântarea copiilor oamenilor, oriunde s-ar afla ei. Aceasta nu este responsabilitatea *mea*, aceasta este responsabilitatea *noastră*”¹.

Așa cum arată învățăturile din acest capitol, George Albert Smith a înțeles marile greutăți purtate pe umeri de Prima Președinție, chiar înainte ca el să devină președintele Bisericii. El i-a învățat pe sfinți că loialitatea și credința lor pot ajuta la ușurarea acelor greutăți și a exemplificat acest principiu în timpul slujirii sale în cadrul Cvorumului celor Doisprezece Apostoli.

În anul 1946, în timp ce conducea o sesiune a conferinței generale, președintele Smith a prezentat susținerea oficianților Bisericii explicând că acest lucru înseamnă mai mult decât un simplu gest:

„Am ajuns acum la un aspect care este un obicei în cadrul acestor conferințe; este vorba despre prezentarea autorităților Bisericii pentru a fi susținute prin votul oamenilor. Sper să înțelegeți, cu toții, că acesta este un privilegiu sacru... Nu este doar ceva simbolic, ci un semn că, având ajutorul Domnului, vă veți îndeplini partea din lucrare”.² (Vezi sugestia 1 de la pagina 65.)

Învățăături ale lui George Albert Smith

Cei care prezidează asupra Bisericii sunt pregătiți, aleși și inspirați de Domnul.

Această Biserică măreață a fost prezidată de către bărbați care au fost pregătiți în mod special, care au fost învățați în mod special, care au fost înzestrați în mod special cu acea mare onoare care le-a fost conferită fiecăruia în parte atunci când și-a ocupat locul. Tatăl nostru Ceresc, în înțelepciunea Sa, i-a înconjurat pe acești conducători ai lui Israel cu alții care, asemenea lor, au credință și care nu acordă un respect special cuiva datorită personalității sau individualității acestuia în calitate de președinte al Bisericii, ci îl recunosc în calitate de purtător de cuvânt al Tatălui nostru Ceresc, îl susțin, îl sprijină, se roagă pentru el și îl iubesc pentru ca și ei să poată primi binecuvântările Tatălui nostru Ceresc.

Nu există o altă organizare ca aceasta în lume. Nu există alți oameni [care să fie] conduși așa cum sunt acești oameni. Este adevărat ceea ce se spune, anume că cei care prezidează sunt oameni neprihăniți. Ei sunt aceia prin intermediul cărora Tatăl nostru Ceresc va înfăptui lucrarea Sa. Prin intermediul lor trebuie propovăduită Evanghelia... Bărbatul care prezidează asupra noastră astăzi nu o face datorită aptitudinii sale native. El nu prezidează pentru că este fiul unui mare conducător, el este în poziția pe care o ocupă deoarece Tatăl nostru din Cer cunoaște integritatea sufletului său. Știind hotărârea pe care el o va avea pentru a transmite acest mesaj tuturor națiunilor de pe pământ, El l-a pregătit pentru această măreață chemare care i-a fost conferită. El prezidează în calitate de reprezentant al Tatălui nostru Ceresc.³

M-am gândit astăzi la bărbații umili, dar măreți care au condus această Biserică de când a fost organizată... I-am cunoscut bine pe [mulți dintre] președinții [Bisericii] și eu cred că ei toți au fost

oameni ai lui Dumnezeu. Este imposibil ca Tatăl nostru Ceresc să aleagă un alt gen de oameni care să prezideze asupra Bisericii Sale.⁴

Ce s-a întâmplat atunci când [Joseph Smith] a murit? ... [Sfinții] nu au întrunit un conclav, nu au ales un director și nici nu au ales un nou conducător. Conducătorul fusese ales deja de Domnul. El a fost cel mai vechi membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, Brigham Young... Biserica, l-a susținut, ca organizație, în toate sesiunile ei în chemarea de președinte. Când el a murit, consilierii săi nu au spus că ei erau președintele, ci Cvorumul celor Doisprezece a fost acela care a prezidat o perioadă lungă de timp și, apoi, cel mai vechi membru al acestuia a fost susținut ca președinte al Bisericii. A domnit ordinea perfectă...

Am pus unele dintre aceste lucruri în ordine pentru a nu exista greșeli. Joseph Smith nu s-a ales singur să fie președintele Bisericii. De asemenea, niciunul dintre cei care l-au urmat... Însărcinarea vine din partea Tatălui nostru Ceresc prin inspirația Sa și bărbații primesc toată puterea care îi este asociată unei anumite însărcinări.⁵

Cât de recunoscători ar trebui să fim pentru că știm că această lucrare nu este lucrarea omului, ci lucrare Domnului; că această Biserică ce poartă numele lui Isus Hristos, este condusă de El, iar El nu-i va permite niciunui om sau niciunui grup de oameni s-o distrugă. El nu le va permite bărbaților care prezidează asupra Bisericii Sale să-i conducă pe oameni pe o cale greșită, ci îi va susține cu puterea Sa supremă. El îi va mări în ochii oamenilor buni și minunați. El va binecuvânta slujirea lor și aceasta va fi încununată de succes. Cei care se opun și caută defecte nu vor găsi bucurie în opoziția lor. Cei care critică și caută să distrugă influența conducătorilor Bisericii vor suporta consecințele faptelor rele.⁶

Trebuie să fim recunoscători în inima noastră că suntem conduși de bărbați sfinți care sunt inspirați de Tatăl nostru din Cer pentru a ne învăța zi de zi.⁷ (Vezi sugestia 2 de la pagina 66.)

Prin intermediul slujitorilor Săi, Domnul ne învață calea care duce la fericire și siguranță.

Din vremea tatălui Adam și până în prezent, Domnul i-a avertizat pe oameni prin intermediul slujitorilor Săi. El i-a inspirat pe oameni

să trăiască mai bine, atunci când L-au ascultat și, din veac în veac, așa cum au cerut copiii Săi, El a trimis bărbați sfinți în lume pentru a propovădui fericirea, i-a inspirat să predice adevărurile glorioase care înobilează și îmbogățesc spiritual omenirea.⁸

Nu cunosc niciun lucru foarte important care să se fi întâmplat în lume fără ca Domnul să nu fi avertizat oamenii în prealabil prin profeții Săi, ca ei să nu rămână în neștiință despre ceea ce se va întâmpla, ca ei să-și poată planifica viața, dacă doreau, ca totul să fie bine...

Un astfel de exemplu este Noe. Domnul i-a poruncit să construiască o arcă în care cei neprihăniți aveau să fie salvați de potopul care avea să vină. Noe a construit arca și a propovăduit pocăință generației sale timp de o sută douăzeci de ani, avertizându-i, astfel, în totalitate. Cu toate acestea, oamenii au fost atât de ticăloși, încât nu au dat ascultare avertizării. Beneficiind de libertatea de a alege, ei au ales răul în locul neprihănirii. Ploile au căzut și potopul a venit și numai Noe și familia lui, formată din opt persoane, au fost salvați. Cu toții au fost avertizați pe deplin dar, din cauza încăpățânării lor și a refuzului de a se pocăi, ei s-au înecat (vezi Moise 8:13-30).⁹

Domnul dorește ca noi să fim fericiți. Acesta este motivul pentru care El ne-a dat Evanghelia lui Isus Hristos. De aceea El ne-a conferit preoția. El vrea să fim fericiți. De aceea El a organizat această Biserică și a stabilit în cadrul ei diferitele oficii, toate aceste lucruri fiind în ordine... Dacă veți urma conducerea Domnului și pe cei pe care Domnul îi susține, nu veți ajunge în întuneric, nu veți pierde lumina, nu veți încălca legile lui Dumnezeu și nu vă veți pierde privilegiile de care El este atât de nerăbdător ca noi, toți, să ne bucurăm.¹⁰

Pentru mine, există astăzi o singură cale sigură și aceasta este aceea de a-i urma pe cei pe care Domnul i-a numit să conducă. Eu pot avea propriile idei și opinii, pot să-mi stabilesc propria-mi judecată asupra lucrurilor, dar știu că, atunci când judecata mea nu este în acord cu învățăturile celor pe care Domnul ni i-a dat pentru a ne arăta calea, eu trebuie să-mi schimb direcția. Dacă doresc salvarea, atunci îi voi urma pe conducătorii pe care Tatăl nostru Ceresc ni i-a dat, atâta timp cât El îi susține.¹¹ (Vezi sugestia 3 de la pagina 66.)

Cei care sunt umili și credincioși îi susțin și îi apără pe slujitorii Domnului.

Am cunoscut mii de membri ai acestei Biserici mărețe, în afara conducătorilor ei, bărbați și femei din multe țări care, fiind umili și având credință, au acceptat Evanghelia pentru a deveni membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă... Ei s-au rugat pentru conducătorii lor și i-au susținut și, de când sunt membru al Bisericii, nu am cunoscut încă pe cineva care să țină poruncile Domnului și care să-și ridice glasul împotriva celor care au fost chemați să prezideze asupra acestei Biserici. Acest lucru este într-adevăr remarcabil...

Pentru mine, una dintre cele mai puternice mărturii despre divinitatea acestei lucrări este aceea că mulțimi de oameni... care au ocazia în cadrul conferinței de țară... să-și exprime susținerea sau refuzul de a-i susține pe cei care prezidează asupra lor (fiecare persoană exercitându-și libertatea de a alege), continuă să-și susțină conducătorii. Cu siguranță, Spiritul Domnului îi îndeamnă pe oamenii credincioși, umili să-i susțină pe slujitorii Săi aleși.¹²

Când Moise i-a condus pe copiii lui Israel din Egipt în pustietate și în țara făgăduită, Amalec i-a atacat la Refidim. Moise i-a cerut lui Iosua să aleagă luptători care să-i protejeze pe copiii lui Israel. Moise, Aaron și Hur s-au urcat pe vârful unui deal de unde se vedea câmpul de luptă. Atunci când Moise ținea toiagul lui Dumnezeu deasupra capului său, copiii lui Israel biruiau iar, atunci când el își lăsa mâinile din cauza oboselii, Amalec biruia. I-a fost pusă la dispoziție o piatră pe care să se așeze, iar Aaron și Hur îi sprijineau mâinile pentru ca binecuvântările lui Dumnezeu să se poată revărsa asupra copiilor lui Israel, ca războinicii lor să poată învinge și bătălia să fie câștigată. Puterea lui Dumnezeu a fost cu Moise și a rămas cu el până când el a terminat lucrarea Sa (vezi Exodul 17:8-13). Când el avea parte de sprijinul poporului, ei erau, de asemenea, binecuvântați și așa a fost cu fiecare slujitor al Domnului care a prezidat asupra copiilor lui Israel...

Atâta timp cât [președintele] prezidează asupra acestei Biserici, nu contează câți ani o va face, Tatăl nostru Ceresc îi va da tărie, putere, înțelepciune, discernământ și inspirație pentru a se adresa copiilor lui Israel așa cum au nevoie. Noi, lăsându-ne conduși de el, trebuie

„Noi... trebuie să fim ca Aaron și Hur din vremurile străvechi; noi trebuie să-i sprijinim mâinile [profetului].”

să fim ca Aaron și Hur din vremurile străvechi; noi trebuie să-i sprijinim mâinile, ca prin el, Domnul să poată permite binecuvântărilor cerului să coboare asupra noastră și asupra acestui popor.¹³

Eu știu că acești bărbați [autoritățile generale] sunt slujitorii Domnului și că ei caută să binecuvânteze omenirea. Sper ca niciunul dintre dumneavoastră... să nu se afle în situația de a nu-i susține, nu doar cu credința și rugăciunile dumneavoastră ci, dacă ei sunt prezentați în mod greșit și atitudinea lor este înțeleasă greșit, dumneavoastră să fiți dornici și nerăbdători să-i apărați, dacă este nevoie, deoarece va veni un timp când ei vor avea nevoie de apărarea dumneavoastră. Dușmanul nu a uitat de ei și, pentru mine, una dintre dovezile divinității chemării acestor bărbați este că oamenii răi îi vorbesc de rău, iar bărbații buni și femeile bune îi vorbesc de bine.¹⁴ (Vezi sugestia 4 de la pagina 66.)

**Când îi criticăm pe conducătorii noștri sau
când disprețuim sfatul lor, îi permitem
dușmanului să ne ducă în rătăcire.**

Printre noi există aceia... care au fost orbiți de filozofiile și nesăbuițele oamenilor. Sunt aceia care resping sfatul și ajutorul bărbatului pe care Dumnezeu l-a numit conducătorul acestei Biserici...

Oamenii care nu cunosc prea multe vin dintr-o dată cu o idee strălucită și sugerează „aceasta este calea” sau „aceea este calea” și, deși este în contradicție cu sfatul Domnului, unii sunt convinși s-o încerce. Domnul a dat sfaturi și l-a numit pe președintele Bisericii să transmită acele sfaturi. Dacă ignorăm sfaturile lui oferite în calitatea sa de președinte al Bisericii, putem ajunge să ne dăm seama că am făcut o greșală gravă.¹⁵

Membrii președinției Bisericii... sunt reprezentanții Tatălui nostru Ceresc, nu doar pentru acest popor, ci Îl reprezintă în fața tuturor oamenilor de pe pământ. Noi vom face bine dacă îi vom onora și cinsti pe acești bărbați pe care El i-a pus să ne conducă. Ei sunt bărbați care au slăbiciuni omenești, vor face greșeli dar, dacă noi vom fi atât de înțelegători față de greșelile pe care ei le fac cum suntem față de eșecurile și greșelile proprii, atunci le vom vedea calitățile așa cum le vedem și pe ale noastre.

Dragi frați și surori, stau în fața dumneavoastră și vă rog să nu permiteți să vă iasă de pe buze cuvinte critice sau aspre la adresa celor pe care Domnul i-a chemat să ne conducă. Nu stați în compania aceluia care îi denigrează sau slăbesc influența lor asupra copiilor oamenilor. Dacă stați, vă pot spune că veți ajunge sub puterea dușmanului. Veți fi influențați de el să vă îndepărtați cât se poate de mult de calea adevărului și, dacă nu vă veți pocăi, vă veți da seama, când va fi mult prea târziu, că ați pierdut „mărgăritarul de mare preț”. Din cauza egoismului și a orbirii dumneavoastră, veți fi duși departe, iar cei dragi ai dumneavoastră... vor fi triști de partea cealaltă a vălului, din cauza slăbiciunii și nebuniei dumneavoastră.¹⁶ (Vezi sugestia 5 de la pagina 66.)

Dușmanul nu doarme. El îi înșală pe mulți și îi face să păcătuiască... Sunt unii care propovăduiesc doctrină falsă; alții care caută să-i convingă pe bărbați și pe femei să încalce poruncile Tatălui

nostru Ceresc... Dacă membrii acestei Biserici, care găsesc greșeli la conducătorii Bisericii și îi critică pe aceia care își sacrifică până și viața pentru a ne binecuvânta și ajuta, s-ar gândi numai suficient de mult încât să poată întreba prin rugăciune: „Pe care dintre acești conducători este bine să-l urmez?”, atunci nu ar avea probleme să găsească drumul cel bun și i-ar susține pe cei pe care Domnul îi susține.¹⁷

Când îi susținem pe conducătorii noștri, ne luăm angajamentul să le urmăm sfatul și să slujim cu credință și sârguință în chemările noastre.

Pentru președintele acestei Biserici, trebuie să fie o sursă de tărie privirea chipurilor a mii de bărbați și femei cinstite care își ridică mâinile în legământ cu Tatăl nostru din Cer, susținându-l în oficiul în care a fost chemat în calitate de președinte al acestei Biserici mărețe. Obligația pe care ne-o asumăm, atunci când ne ridicăm mâinile într-o asemenea împrejurare, este una dintre cele mai sacre. Nu înseamnă că ne vom vedea în liniște de treaba noastră și că vom fi de acord ca profetul Domnului să conducă această lucrare, ci înseamnă – dacă eu înțeleg această obligație pe care mi-o asum atunci când îmi ridic mâna – că îl vom susține; că ne vom ruga pentru el; că îi vom apăra reputația și că ne vom strădui să punem în practică instrucțiunile sale după cum Domnul îl va îndruma să ni le ofere atâta timp cât el va sluji în această chemare.¹⁸

Când mă gândesc la poverile duse de către președintele acestei Biserici și de către consilierii săi și când înțeleg responsabilitățile care le sunt puse pe umeri, îmi doresc să-i ajut din toată inima pentru ca eu să nu fiu o piedică ci, din oficiul în care am fost chemat, alături de dumneavoastră, frații și surorile mele, să ne ocupăm locul, să ne îndeplinim partea din lucrare și să slujim cu credință și sârguință în chemarea noastră spre cinstea și slava lui Dumnezeu.¹⁹ (Vezi sugestia 4 de la pagina 66.)

Dumnezeu a permis ca noi, cei care am fost binecuvântați din belșug, să-i putem sprijini mâinile slujitorului Domnului care prezi-dează asupra noastră; ca noi să-l putem ajuta nu doar prin credință și rugăciunile noastre, ci și prin bunătate și dragoste atunci când ni se ivește ocazia; ca noi să mășăluiim sub drapelul care va flutura în

Noi îi susținem pe conducătorii noștri atunci când „ne îndeplinim partea din lucrare și slujim cu credință și sârguință în chemarea noastră spre cinstea și slava lui Dumnezeu.”

timp ce Dumnezeu va continua să-l susțină în calitate de președinte al Bisericii, de profet al Domnului în aceste zile din urmă.²⁰

Fie ca noi să-i susținem pe acești bărbați pe care Dumnezeu i-a chemat să prezideze asupra noastră. Fie ca noi să-i binecuvântăm, nu doar prin vorbe, ci ajutându-i în toate modurile posibile să poarte povara atât de grea ce se află pe umerii lor... Rugați-vă pentru ei, binecuvântați-i și ajutați-i.²¹

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predăți. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v-vii.

1. Citiți ultimul paragraf din secțiunea „Din viața lui George Albert Smith” (paginile 57–58). Care este „partea dumneavoastră din lucrare”? În timp ce studiați acest capitol, gândiți-vă la

moduri prin care puteți arăta prin cuvintele și faptele dumneavoastră că-i susțineți pe conducătorii Bisericii.

2. Recapitulați prima secțiune a învățăturilor (paginile 58–59), în special al doilea și al patrulea paragraf. Cum diferă modul Domnului de a alege conducători de cel al lumii? Ce experiențe ați avut care v-au întărit credința că cei care ne conduc sunt aleși de Domnul?
3. Studiați secțiunea care începe la pagina 59 și citiți Doctrină și legăminte 21:4–7. Ce sfat concret a dat Domnul prin intermediul actualului președinte al Bisericii? Dar prin intermediul președintelui dumneavoastră de țară sau district? Dar prin intermediul episcopului sau președintelui dumneavoastră de ramură? Ce binecuvântări ați primit pentru că ați urmat acest sfat?
4. Recapitulați secțiunea care începe la pagina 61 și citiți primele două paragrafe întregi de la pagina 64. Ce înseamnă pentru dumneavoastră să-i susțineți pe conducătorii Bisericii? Cum poate faptul de a-i susține pe conducătorii Bisericii să ne întărească familiile și căminele?
5. Citiți ultimul paragraf întreg de la pagina 63. De ce este periculos să-i criticăm pe conducătorii Bisericii? Care este modalitatea corespunzătoare de a reacționa dacă cineva acuză pe vreunul dintre conducătorii dumneavoastră locali?

Scripturi suplimentare: Amos 3:7; Efeseni 4:11–14; Evrei 5:4; Doctrină și legăminte 84:109–10; 107:22; 112:20.

Ajutor pentru predare: O modalitate de a încuraja învățarea sârguincioasă este aceea de a asculta cu atenție atunci când cineva adresează o întrebare sau când cineva face un comentariu. „A asculta este o exprimare a dragostei. Necesită deseori sacrificiu. Când îi ascultăm cu adevărat pe ceilalți, renunțăm deseori la ceea ce vrem să spunem pentru ca ei să se poată exprima” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 66).

Note

1. În Conference Report, octombrie 1945, p. 174–175.
2. În Conference Report, octombrie 1946, p. 153–154.
3. În Conference Report, aprilie 1927, p. 86–87.
4. În Conference Report, aprilie 1931, p. 31.
5. „The Church with Divine Authority”, *Deseret News*, 28 septembrie 1946, secțiunea Bisericii, p. 6, 9.
6. În Conference Report, aprilie 1934, p. 29.
7. În Conference Report, octombrie 1917, p. 45.
8. În Conference Report, octombrie 1917, p. 40.
9. În Conference Report, aprilie 1945, p. 136.
10. În Conference Report, aprilie 1949, p. 192.
11. În Conference Report, aprilie 1937, p. 33.
12. În Conference Report, aprilie 1931, p. 32.
13. În Conference Report, aprilie 1942, p. 14.
14. În Conference Report, octombrie 1933, p. 29.
15. În Conference Report, octombrie 1936, p. 75.
16. În Conference Report, aprilie 1937, p. 34.
17. În Conference Report, aprilie 1937, p. 33.
18. În Conference Report, iunie 1919, p. 40.
19. În Conference Report, octombrie 1929, p. 24.
20. În Conference Report, aprilie 1930, p. 68–69.
21. În Conference Report, octombrie 1930, p. 69.

„Sunt recunoscător că mi s-a dezvăluit și mi s-a clarificat în aceste zile din urmă că această viață nu este sfârșitul, că aceasta este doar o parte a eternității.”

Nemurirea sufletului

Viața noastră este eternă, iar această cunoaștere ne ajută să facem alegeri corecte și ne alină în momentele de tristețe.

Din viața lui George Albert Smith

George Albert Smith a fost binecuvântat cu o înțelegere clară a scopului vieții și acest lucru i-a permis să-i încurajeze pe alții în timp ce aveau parte de încercări. El le-a amintit deseori sfinților că „noi trăim vieți eterne” – că eternitatea nu începe după această viață și că viața muritoare este o parte crucială a eternității. „Din când în când, le-am spus prietenilor mei când se aflau într-un moment de răscruce din viața lor, neștiind încotro s-o apuce: «Pentru tine, astăzi este începutul fericirii eterne sau al dezamăgirii eterne»”¹.

Președintele Smith a depus mărturie despre următoarele adevăruri la ceremonia funerară a lui Hyrum G. Smith, patriarh al Bisericii, care a murit la o vârstă relativ fragedă, lăsându-i în urmă pe soția și cei opt copii ai săi:

„Am simțit, de când am fost rugat să vorbesc în cadrul acestei ceremonii funerare, că s-ar putea să nu fiu în stare să fac acest lucru. Am fost foarte afectat emoțional și am simțit că nu-mi pot stăpâni emoțiile însă, de când am intrat în această clădire, un sentiment dulce de pace a venit asupra sufletului meu...

În loc să jelesc, simt că trebuie să-I mulțumesc Tatălui nostru din Cer pentru Evanghelia Preaiubitului Său Fiu, care ne-a fost dezvăluită din nou în zilele noastre... Să știi că această viață este eternă este o binecuvântare minunată – să știi că, în eternitate, binecuvântările pentru care a trăit acest om bun vor fi ale lui. Viața lui muritoare s-a încheiat, însă aceasta este doar o parte a vieții eterne. El a pus baza unei temelii adânci și solide pe care a clădit și va continua

s-o facă de-a lungul eternității. Bucuriei pe care a trăit-o aici, pe pământ, i se va adăuga una și mai mare...

În astfel de ocazii, când mă gândesc la viața oamenilor din lume, mă minunez cât de mult am fost noi binecuvântați. Cred la fel de mult în viața eternă și nemurirea sufletului cât cred în faptul că soarele strălucește în mijlocul zilei... Este trist să ne despărțim de cei dragi, chiar și numai pentru o perioadă. Îi trimitem în misiuni sau ei merg în alte părți ale lumii pentru a trăi, iar nouă ne este dor de ei. Când apar astfel de evenimente, se pare că ei sunt foarte departe dar, dacă noi am înțelege, ei, de fapt, nu sunt... În loc să-mi exprim condoleanțele celor care au pierdut pe cineva, simt mai mult un sentiment de bucurie în această zi, pentru că știu că acesta nu este sfârșitul...

Prin urmare, astăzi, acum când mă aflu în prezența dumnea-voastră, când poate că ar trebui să curgă lacrimi, sufletul meu este plin de alinare și liniște. Mă rog ca această alinare să existe în viața fiecăruia dintre aceia care pierd pe cineva"². (Vezi sugestia 1 de la pagina 78.)

Învățăături ale lui George Albert Smith

Am trăit ca spirite înainte să fi venit pe pământ, iar spiritele noastre vor continua să trăiască după ce vom muri.

Înțelegerea noastră despre această viață este că aceasta este viață eternă – că trăim astăzi în eternitate la fel de mult cât vom trăi mereu în eternitate. Noi credem că am trăit înainte de a veni aici; că ceea ce este inteligență, că ceea ce este spirit nu și-a avut începutul în această viață. Noi credem că am primit un tabernacol spiritual înainte să fi venit în această lume. Acel trup spiritual a fost trimis în această lume și, aici, a primit un tabernacol fizic, trupul pe care-l vedem. Partea fizică pe care o vedem este din pământ, pământescă (vezi 1 Corinteni 15:47), însă partea care părăsește trupul, atunci când viețile ni se sfârșesc, este cea spirituală și aceasta nu moare niciodată. Tabernacolul fizic este așezat în mormânt – este din pământ și se întoarce în pământul mamă – dar inteligența pe care Dumnezeu a pus-o în acesta, aceea care are putere să discearnă și să gândească, aceea care are putere să cânte și să vorbească, nu

cunoaște moartea; pur și simplu părăsește această etapă a vieții eterne și așteaptă acolo purificarea tabernacolului fizic, până când se va reuni cu acest tabernacol care va fi glorificat chiar la fel cum a fost glorificat trupul Domnului nostru înviat, dacă am trăit astfel încât să fim demni de aceasta.³

Citându-l pe poet: „Viața este reală, viața există” și „mormântul nu este obiectivul ei” (Henry Wadsworth Longfellow, „A Psalm of Life”). Spiritul care locuiește în tabernacol este nemuritor. El trăiește și dincolo de mormânt. Trupul se descompune și se întoarce în pământ, însă spiritul trăiește în continuare.⁴

Sunt recunoscător că ni s-a dezvăluit și ni s-a clarificat în aceste zile din urmă că această viață nu este sfârșitul, că aceasta este doar o parte a eternității și că, dacă profităm de privilegiile pe care le avem aici, aceasta nu este decât calea spre progresul către o stare mai măreață și mult mai dorită.⁵ (Vezi sugestia 2 de la pagina 79.)

**Scopul nostru aici, pe pământ, este de a ne pregăti
să trăim alături de Tatăl nostru Ceresc.**

Unii cred că, atunci când trecem de această etapă a existenței, acela este sfârșitul. Mi se pare incredibil, atunci când ne uităm la lucrările naturii, când studiem corpul uman, perfecțiunea trupului, bătaia inimii, clădirea și maturizarea de la copilărie la starea de adult, apoi la declinul treptat până când această viață se încheie – ca oricare dintre copiii Tatălui nostru să poată crede că oamenii s-au născut în lume doar să trăiască, bărbați și femei, să ajungă la o vârstă înaintată și să moară, fără ca viața trăită aici să aibă un scop anume.⁶

Această viață nu ne este dată ca o recreație. Există un scop solemn pentru crearea noastră, pentru viața pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Fie ca noi să studiem care este acel scop, ca noi să putem progresa și să obținem viața eternă.⁷

Nu există nicio îndoială în mintea sfinților din zilele din urmă în ceea ce privește scopul vieții noastre pe pământ. Suntem aici pentru a ne pregăti, progresa și deveni demni să trăim în prezența Tatălui nostru Ceresc.⁸

Noi credem că suntem aici pentru că ne-am păstrat prima stare și am dobândit privilegiul de a veni pe acest pământ. Noi credem că

acest stadiu al existenței noastre este o răsplătă pentru credința pe care am avut-o înainte de a veni aici și că ne bucurăm pe pământ de roadele faptelor noastre din lumea spiritelor. Credem, de asemenea, că semănăm astăzi ceea ce vom culege după ce vom pleca de aici. Viața eternă reprezintă pentru noi suma existenței premuritoare, existenței prezente și a continuării vieții în nemurire, oferindu-ne puterea progresului și creșterii fără sfârșit. Având acest sentiment și convingere, credem că: „Așa cum este omul, Dumnezeu a fost odată și, așa cum este Dumnezeu, omul poate deveni” (vezi Lorenzo Snow, „The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 20 iulie 1901, p. 22). Fiind creați după chipul lui Dumnezeu, credem că nu este nepotrivit, că nu este nedrept să sperăm că ni se va permite să avem parte de atributele Dumnezeirii și, dacă suntem credincioși, să devenim ca Dumnezeu; căci, pe măsură ce primim și ne supunem legilor firești ale Tatălui nostru care guvernează această viață, devenim mai asemănători Lui; și, pe măsură ce profităm de ocaziile ce ne sunt date, ne pregătim să primim ocazii mai mari în această viață și în viața care va veni...

Ce fericiți ar trebui să fim pentru că știm că această perioadă de probă nu este pentru a ne pregăti să murim, ci să trăim; că dorința Tatălui pentru noi este ca noi să evităm orice lucru fals și să primim fiecare adevăr și, punând în practică adevărul în viața noastră, să devenim mai asemănători Lui și să devenim demni să locuim cu El!⁹

Dragi frați și surori, acest lucru este foarte important. Noi trebuie să ne gândim serios la aceasta. Trebuie să ne analizăm viața și să vedem dacă suntem pregătiți pentru acea măreață viață viitoare, să vedem, dacă am fi mâine chemați acolo, dacă suntem pregătiți să dăm socoteală pentru faptele noastre din timpul vieții de pe pământ; dacă putem simți că vom primi din partea Tatălui nostru Ceresc acele cuvinte de laudă: „Bine rob bun și credincios”.¹⁰ (Vezi sugestia 3 de la pagina 79.)

**În timpul acestei vieți, noi trebuie să căutăm
acele lucruri care au valoare eternă.**

Poate că ne oferim, în această viață, anumite lucruri care ne aduc satisfacție temporară; însă lucrurile care sunt eterne, lucrurile care „merită” sunt acele lucruri eterne spre care ne îndreptăm atenția, pe

care ne pregătim să le primim și pe care le vom primi ca rezultat al eforturilor pe care fiecare dintre noi le face.¹¹

Nu este un lucru excepțional că lucrurile pe care lumea s-a străduit să le aibă încă de la început, avuție, putere, toate acele lucruri care-i fac pe oameni să se simtă confortabil, trebuie să fie avute, astăzi, din belșug – haine mai bune și mai multe decât oricând, mai multă mâncare decât poate fi consumată, mai multe avuții de toate felurile decât a avut vreodată lumea înainte. Casele noastre sunt mult mai confortabile. Confortul vieții a fost îmbunătățit în mod remarcabil de când Evanghelia există pe pământ și, astăzi, avem tot ceea ce ne-am străduit să avem. Educația și-a atins cel mai înalt nivel. Oamenii cunosc mai multe lucruri despre acest pământ decât au cunoscut vreodată. Tot ceea ce omenirea s-a străduit să aibă încă de la începutul timpului, considerat ca fiind cel mai de dorit lucru, este pe pământ astăzi; și, în pofida acestui lucru, există dubii și teamă cu privire la ceea ce rezervă viitorul.

Care este problema noastră? Este aceea că am căutat lucrurile care asigură confortul trupesc, că am căutat laudele oamenilor, că am căutat acele lucruri pe care egoismul le pune în sufletul nostru. Am căutat să ne urmărim interesele și propria persoană a fost mai importantă decât ceilalți copii ai Tatălui nostru.¹²

Să nu cădem în acalmie, să nu fim înșelați de abundența lucrurilor bune ale acestei lumi; căci ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? (Vezi Marcu 8:36.) Să nu neglijăm scopul pentru care am fost creați; să muncim pentru salvarea sufletului nostru.¹³

Unul dintre cele mai triste lucruri din această viață este acela de a vedea un bărbat sau o femeie care se întoarce în țărâna mamă înțelegând că a refuzat binecuvântările mai mari pe care Tatăl nostru i le-a oferit și a continuat să se prindă de balonul de săpun care a dispărut. Când mă gândesc la milioanele de copii ai lui Dumnezeu din lume și când îmi dau seama că-și doresc lucruri care sunt importante doar pentru o vreme, mă întristez.¹⁴

Nu uitați că doar inteligența pe care o dobândiți este eternă, adevărul pe care-l învățați aici și pe care-l puneți în practică în viața dumneavoastră, cunoașterea și experiența pe care le dobândiți și

„Lucrul... care este mai valoros decât toate celelalte este ocazia de a obține viața eternă [alături de] fiii și fiicele, soții și soțiile [dumneavoastră].”

pe care le folosiți – acestea sunt tot ce veți lua cu dumneavoastră atunci când veți merge acasă.¹⁵

Comorile pe care le vom găsi atunci când vom merge de partea cealaltă a vălului vor fi cele pe care le-am strâns acolo slujindu-le celorlalți fii și celorlalte fiice ale Tatălui nostru, care au fost prezenți în viața noastră aici. El a făcut posibil acest lucru pentru noi toți și, în timpul șederii noastre aici, vom fi mai fericiți slujindu-le semenilor noștri decât am putea fi în orice alt fel.¹⁶

Nu contează atât de mult câte bogății aveți, câte proprietăți dețineți, câte laude din partea oamenilor puteți obține și nici toate celelalte lucruri care sunt atât de dorite în lume. Lucrul pe care Dumnezeu vi l-a dat și care este mai valoros decât toate celelalte este ocazia de a obține viața eternă în împărăția celestială și de a-i avea alături, pentru totdeauna, pe fiii și fiicele, soții și soțiile cu care ați fost aici, pe pământ.¹⁷ (Vezi sugestia 4 de la pagina 79.)

Datorită lui Isus Hristos, noi vom fi înviați.

Viața neprihănită a Salvatorului este un exemplu perfect pentru toți, iar învierea Sa a fost prima asigurare dată omenirii că și noi vom fi înviați din mormânt.¹⁸

Când Isus a înviat din morți, El a devenit primul rod al învierii. Spiritul zămislit de Tatăl (partea inteligentă a sufletului Său) s-a întors în tabernacolul Său pământesc, ce a fost purificat, și El a devenit o ființă celestială glorificată, ocupându-și locul la dreapta Tatălui, în calitate de membru al Dumnezeirii. El a avut puterea să învingă moartea, deoarece El S-a supus tuturor legilor Tatălui Său de care depindea acest lucru; și, învingând moartea, El a făcut posibil ca toată omenirea să poată fi înviată și toți să poată fi glorificați, de asemenea, supunându-se învățăturilor Sale, care sunt atât de simple, încât toată lumea li se poate supune, dacă dorește.¹⁹

Isus Hristos a fost fără păcat. Datorită purității Sale, a neprihănirii și calității Sale, El a putut să descuie ușile închisorii, să învingă moartea și mormântul și să deschidă calea... către acel cer unde suntem așteptați să ne ducem.²⁰

Putem să deschidem la secțiunea 88 din Doctrină și legăminte și să vedem ce a spus Domnul despre învierea noastră, nu doar despre învierea Salvatorului, El ne spune despre ceea ce se va întâmpla cu noi... Suntem informați prin intermediul acestei secțiuni că trupurile noastre urmează să fie înviate din mormânt, nu alte trupuri, și că spiritul care însuflețește acum acest tabernacol va locui în același tabernacol după ce a fost curățat, purificat și făcut nemuritor (vezi D&L 88:14–17, 28–33).²¹

Mulți oameni buni din lume nu știu ce este învierea. Vă învățați copiii și cunoștințele ce este învierea?... Învierea [Salvatorului] este clară pentru sfinții din zilele din urmă care înțeleg Evanghelia, dar sunt atât de mulți care nu înțeleg ce înseamnă aceasta... Scopul Evangheliei lui Isus Hristos este de a pregăti fiecare bărbat, fiecare femeie și fiecare copil pentru timpul când toți cei care au murit vor fi scoși din mormintele lor și când Tatăl nostru Ceresc va întemeia împărăția Sa pe acest pământ iar cei neprihăniți vor locui acolo și Isus Hristos va fi Împăratul și Guvernatorul nostru.²² (Vezi sugestia 5 de la pagina 79.)

*„Învierea [Salvatorului] a fost prima asigurare dată
omenirii că și noi vom fi înviați din mormânt.”*

Cunoașterea noastră despre nemurirea sufletului ne inspiră, ne încurajează și ne alină.

Citim în Iov: „Dar, de fapt, în om, duhul, suflarea Celui Atotputernic, dă priceperea” (Iov 32:8). Cei care nu au primit acea inspirație nu vor înțelege învierea din morți și, fără acea înțelegere, eu cred că cei care vor ajunge la anii bătrâneții vor fi foarte puțin fericiți, așteptând momentul în care spiritul le va părăsi trupul pentru a merge într-un loc neștiut de ei.²³

Of, cât de triști am fi dacă am crede că moartea ar fi sfârșitul existenței noastre. Dacă, după ce am termina ce avem de făcut în timpul vieții pe pământ, nu am avea nicio ocazie de a continua să progresăm, atunci am avea puține motive pentru care să trăim aici așa cum ar trebui. Cunoașterea că tot binele pe care-l realizăm aici și tot progresul pe care-l facem vor intensifica veșnic fericirea noastră ne încurajează să facem tot ce putem.²⁴

Cu toții vom ajunge foarte repede la momentul în care vom muri. Dacă nu am înțeles că există o viață viitoare, dacă nu am înțeles că există mult mai mult decât ceea ce am simțit până în acel moment, dacă nu a existat nimic altceva pentru noi în această viață decât deșertăciunea și goana după vânt, atunci eu cred că vor fi mulți care vor obosi în eforturile lor de a-și asigura existența aici. Însă, datorită milei Tatălui nostru Ceresc, El a revărsat asupra noastră cele mai minunate daruri pe care le poate primi omenirea.²⁵

Domnul ne-a binecuvântat să știm că El trăiește, că El are un trup și că noi suntem creați după chipul Său. Noi nu credem că El este ceva eteric sau că este incomprehensibil. Dacă ați primit mărturia pe care am primit-o eu și dacă știți la fel cum știu și eu că Tatăl nostru Ceresc S-a dezvăluit copiilor oamenilor, că El este un Dumnezeu care are un trup, că noi suntem creați după chipul Său, că spiritele noastre au fost zămislite de El, că El ne-a oferit ocazia de a trăi pe pământ pentru a primi un tabernacol fizic pentru a ne putea pregăti să ne întoarcem în prezența Sa și să trăim veșnic alături de El, vă spun, dacă ați primit acea asigurare, atunci aveți o temelie pe care vă puteți clădi credința. Dacă acest lucru vă este luat, cunoașterea că Dumnezeu chiar trăiește, asigurarea că Isus Hristos a fost reprezentarea lui Dumnezeu în trup, dacă vă este luată asigurarea că într-adevăr va avea loc învierea din morți și vă veți găsi în starea în care se află copiii Tatălui nostru din întreaga lume, eu vă întreb, cu ce mângâiere rămâneți? Acestea sunt adevăruri fundamentale.²⁶

Cei mai mulți dintre cei dragi ai mei sunt de partea cealaltă a vălului și nu va mai dura mult, în cursul firesc al evenimentelor, până când și eu voi fi chemat să trec dincolo. Nu aștept acel moment cu teamă și întristare, ci cu speranță și cu încredințarea că schimbarea, atunci când va avea loc, va consta în fericire și privilegiile sporite pe care nu le putem cunoaște în timpul vieții muritoare.²⁷

Când înțelegem că moartea este doar unul dintre pașii pe care copiii lui Dumnezeu trebuie să-i facă în eternitate și că ea este în acord cu planul Său, acest lucru îi răpește morții înțepătura și ne pune în fața realității vieții eterne. Multe familii au trebuit să-și ia la revedere pentru o perioadă de la cei pe care-i iubesc. Când astfel de

decese apar, ele ne tulbură dacă le permitem, aducându-ne astfel o mare tristețe în viață. Dar, dacă ochii noștri spirituali s-ar deschide și am putea vedea, sunt sigur că am fi alinați de ceea ce am vedea. Domnul nu ne-a lăsat fără nicio speranță. Din contră, El ne-a oferit toate asigurările fericirii eterne dacă vom accepta sfatul Său aici, în viața muritoare.

Acesta nu este un vis zadarnic. Acestea sunt certitudini. Pentru dumneavoastră, membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, această poveste este una simplă, dar adevărată. Există volume de scriptură sacră pe care Tatăl nostru Ceresc ni le-a pus la dispoziție, din care învățăm că trăim veșnic... Domnul ne-a oferit această informație în mod cât se poate de clar și, din adâncurile inimii mele, eu Îi mulțumesc pentru cunoașterea pe care ne-a dat-o, că cei care jelesc pot fi alinați și că noi înșine putem să înțelegem scopul pentru care suntem aici. Dacă cei care au murit ne-ar putea vorbi, ei ar spune: „Mergeți înainte, mergeți înainte, pentru scopul care ne va aduce fericire veșnică împreună”. Faceți lucrurile pe care Domnul dorește să le faceți și nu veți pierde nimic de valoare; din contră, veți strânge continuu comori în cer, acolo unde moliile și rugina nu le pot mânca și unde hoții nu le sapă și nici nu le fură (vezi Matei 6:19–20).

Vă mărturisesc că eu știu că noi trăim o viață eternă și că separarea temporară adusă de moarte... nu este decât un pas pe calea către progresul veșnic și va duce, în cele din urmă, la fericire, dacă suntem credincioși.²⁸ (Vezi sugestia 6 de la pagina 79.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predăți. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. În timp ce citiți secțiunea „Din viața lui George Albert Smith” (paginile 69–70), gândiți-vă la un moment în care ați încercat să alinați pe cineva căruia îi murise cineva drag. Ce l-a alinat pe președintele Smith?

2. Președintele Smith ne-a învățat că „[această viață] este doar o parte a eternității” (pagina 71). Ce înseamnă acest lucru pentru dumneavoastră? Cum sunt influențate alegerile noastre de înțelegerea pe care o avem despre acest principiu?
3. Studiați secțiunea care începe la pagina 71. Cum diferă învățăturile din această secțiune de ceea ce predică lumea despre scopul vieții? De ce experiențe avem parte în timpul vieții muritoare care ne pot ajuta să „avem parte de atributele Dumnezeirii”?
4. Recapitulați secțiunea care începe la pagina 72, în mod special ultimele patru paragrafe ale secțiunii. De ce este dorința de a obține lucruri lumești asemănată cu „[prinderea] de [un balon] de săpun care a dispărut”?
5. La pagina 75, președintele Smith face referire la informațiile despre înviere din Doctrină și legăminte 88. Ce vă învață versetele 14–17 și 28–33 din această secțiune despre înviere? Care sunt câteva dintre modalitățile eficiente prin care îi putem învăța pe copii despre înviere?
6. Citiți secțiunea care începe la pagina 76. Care sunt câteva dintre încercările vieții care sunt mai ușor de suportat pentru că aveți o mărturie despre principiile predate în această secțiune?

Scripturi suplimentare: 1 Corinteni 15:12–26, 35–42, 53–58; 2 Nefi 9:6–13; Alma 12:24; 28:12; Doctrină și legăminte 93:19–20, 29–34; 130:18–19; Avraam 3:24–26.

Ajutor pentru predare: „Rugați cursanții să aleagă o secțiune de care sunt interesați și citiți-o în liniște. Invitați-i să se adune în grupuri de două sau trei persoane care au ales aceeași secțiune și să discute despre ceea ce au învățat” (de la pagina vii a acestui manual).

Note

1. În Conference Report, octombrie 1944, p. 94.
2. În *Deseret News*, 13 februarie 1932, secțiunea Bisericii, p. 5, 7.
3. „Mormon View of Life’s Mission”, *Deseret Evening News*, 27 iunie 1908, secțiunea Bisericii, p. 2.
4. În Conference Report, aprilie 1905, p. 62.
5. În Conference Report, octombrie 1923, p. 70–71.
6. În Conference Report, aprilie 1905, p. 59.
7. În Conference Report, octombrie 1906, p. 48.
8. În Conference Report, octombrie 1926, p. 102.
9. „Mormon View of Life’s Mission”, p. 2.
10. În Conference Report, aprilie 1905, p. 63.
11. În Conference Report, octombrie 1909, p. 78.
12. În Conference Report, aprilie 1932, p. 44.
13. În Conference Report, octombrie 1906, p. 50.
14. În Conference Report, octombrie 1923, p. 70.
15. „Mormon View of Life’s Mission”, p. 2.
16. În *Deseret News*, 26 mai 1945, secțiunea Bisericii, p. 6.
17. În Conference Report, aprilie 1948, p. 163.
18. „President Smith Sends Greetings”, *Deseret News*, 27 decembrie 1950, secțiunea Bisericii, p. 3.
19. „Mormon View of Life’s Mission”, p. 2.
20. În Conference Report, aprilie 1905, p. 60.
21. În Conference Report, aprilie 1939, p. 122–123.
22. În Conference Report, aprilie 1950, p. 187–188.
23. În Conference Report, aprilie 1939, p. 121.
24. În Conference Report, octombrie 1921, p. 41.
25. În Conference Report, octombrie 1923, p. 71.
26. În Conference Report, octombrie 1921, p. 39.
27. În *Deseret News*, 26 mai 1945, secțiunea Bisericii, p. 4.
28. „Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace”, *Improvement Era*, septembrie 1945, p. 501.

Binecuvântările templului pentru noi și pentru strămoșii noștri

*Scopul templelor este de a oferi un loc
unde sunt înfăptuite rânduielei sfinte
pentru cei vii și pentru cei morți.*

Din viața lui George Albert Smith

În anul 1905, în calitate de nou apostol, George Albert Smith a făcut turul câtorva locuri importante pentru istoria Bisericii alături de președintele Joseph F. Smith și de alți membri ai Cvorumului celor Doisprezece. Unul dintre locurile vizitate a fost Kirtland, Ohio, acolo unde primii sfinți au construit primul templu din această dispensație. „Ajungând în apropierea orașului”, își amintea vârstnicul Smith, „primul lucru pe care l-am văzut a fost frumosul templu din Kirtland... Acela a fost locul în care profetul Joseph Smith și [Oliver Cowdery] l-au văzut pe Salvator stând pe balustrada pupitrului. Acela a fost locul în care Moise le-a conferit cheile adunării casei lui Israel, în care Elias și Ilie au venit în puterea și măreția chemărilor lor și au conferit cheile care le fuseseră încredințate în zilele slujirii lor pe pământ”.

În timp ce grupul mergea prin templu, vârstnicul Smith s-a gândit la sfinții devotați care l-au construit. „Când ne-am dat seama că acea clădire fusese construită de oameni extrem de săraci, că bărbați curajoși au lucrat în timpul zilei să toarne fundația și să construiască pereții clădirii iar, după aceea, în timpul nopții, stăteau și o apărau cu arme de cei care juraseră că acea clădire nu va fi terminată niciodată, am înțeles că nu era de mirare că Domnul a acceptat sacrificiile lor și i-a binecuvântat așa cum numai câțiva oameni au mai fost binecuvântați pe acest pământ”.¹

Interiorul Templului Kirtland, acolo unde Ilie, profetul din vechime, i-a apărut lui Joseph Smith și i-a conferit puterea de pecetuire și cheile lucrării pentru cei morți.

După mai mulți ani, după ce a fost pus deoparte în calitate de președinte al Bisericii, președintele Smith a dedicat Templul Idaho Falls, Idaho. În rugăciunea de dedicare, el a mulțumit pentru lucrarea de salvare ce se desfășoară în templu pentru cei vii și pentru cei morți:

„Îți mulțumim, Dumnezeu, pentru că l-ai trimis pe Ilie, profetul din vechime, căruia îi fuseseră « [încredințate] cheile puterii de a întoarce inimile strămoșilor către copii și inimile copiilor către strămoși, ca nu cumva întregul pământ să fie lovit cu un blestem» (D&L 27:9). Îți mulțumim că el a fost trimis la slujitorul Tău, Joseph Smith, pentru a conferi cheile și autoritatea de a se desfășura munca pentru cei morți și pentru a dezvălui că planul salvării este valabil pentru întreaga familie umană, că Evanghelia este universală în scop și că Tu nu ești părtinitor față de unii oameni, făcând posibilă predicarea Evangheliei salvării atât pentru cei vii, cât și pentru cei morți. Îți suntem profund recunoscători pentru că salvarea este oferită tuturor celor care doresc să fie salvați în împărăția Ta.

Fie ca oamenilor Tăi să le facă plăcere să cerceteze genealogia strămoșilor lor, pentru ca ei să devină izbăvitori pe muntele Sionului desfășurând în templele Tale munca pentru rudele lor decedate. Ne rugăm, de asemenea, ca spiritul lui Ilie să poată coborî cu putere asupra tuturor oamenilor de pretutindeni ca ei să aibă dorința să adune informații și să realizeze genealogia strămoșilor lor și ca ai Tăi copii credincioși să folosească templele Tale sfinte pentru a desfășura în ele, în numele celor decedați, toate rânduile necesare exaltării lor eterne”.

În rugăciunea sa, președintele Smith a spus, de asemenea, că templul este într-adevăr casa Domnului și un loc în care prezența Domnului poate fi simțită:

„Astăzi, ne aflăm aici și acum Îți dedicăm acest templu cu tot ce ține de el, ca el să fie în grija Ta sfântă; ca el să fie o casă de rugăciune, o casă de slăvire și preaslăvire, ca slava Ta să coboare asupra lui și prezența Ta sfântă să fie mereu simțită în el; și ca el să fie o casă plăcută pentru Preaiubitul Tău Fiu, Isus Hristos, Salvatorul nostru; ca el să fie atât sfânt, cât și consacrat pentru Tine în toate încăperile sale sacre și ne rugăm ca toți cei care vor trece pragul acestei case care-Ți aparține să poată simți cât de sfântă este...”

Te rugăm, Tatăl nostru Ceresc, să faci ca prezența Ta să fie mereu simțită aici, ca toți cei care vin aici să înțeleagă faptul că ei sunt oaspeții Tăi și că aceasta este casa Ta”.² (Vezi sugestia 1 de la pagina 91.)

Învățăături ale lui George Albert Smith

În templu, noi primim rânduielei sacre, inclusiv rânduielei care unesc familiile pentru eternitate.

Pentru a putea fi pregătiți pentru împărăția [celestială], Domnul, în mila Sa, a restaurat, în aceste zile din urmă, Evanghelia lui Isus Hristos și autoritatea divină, după care i-a făcut pe copiii Săi să înțeleagă faptul că anumite rânduiele pot fi primite și înfăptuite. Pentru acest scop s-au construit temple și, în aceste temple, cei care doresc un loc în împărăția celestială au ocazia să meargă și să-și primească binecuvântările care le vor îmbunătăți viața și-i vor pregăti pentru acea împărăție.³

Noi suntem singurii oameni din lume care știu care este scopul templelor.⁴

Fiecare [templu] a fost construit pentru un scop măreț și etern: de a servi drept casă a Domnului, de a oferi un loc sacru și potrivit pentru înfăptuirea rânduielelor sfinte care leagă atât pe pământ, cât și în cer – rânduiele pentru cei morți și pentru cei vii care-i asigură pe cei care le primesc și care sunt fideli legământelor lor că îi vor avea alături de ei pe membrii familiei și că vor trăi, ca familii, în vecii vecilor și că vor fi exaltați alături de ei în împărăția celestială a Tatălui nostru.⁵

Trebuie să fim recunoscători pentru cunoașterea despre eternitatea legământului căsătoriei. Dacă numai pentru viața aceasta am avea speranță, am fi cu siguranță cei mai nenorociți dintre toți oamenii (vezi 1 Corinteni 15:19). Asigurarea că relațiile noastre de aici, ca părinți și copii, ca soți și soții, vor continua în cer și că acesta nu este decât începutul unei împărății mari și glorioase, pe care Tatăl nostru a pregătit-o ca noi s-o moștenim de partea cealaltă a vălului, ne umple de speranță și bucurie.⁶

Dacă aș crede, așa cum foarte mulți oameni cred, că, acum când preaiubita mea soție și preaiubiții mei părinți s-au dus, au plecat din viața mea pentru totdeauna și că nu-i voi mai vedea niciodată, acest

lucru m-ar priva de una dintre cele mai mari bucurii pe care le am în viață: gândul că-i voi întâlni din nou, faptul că voi fi întâmpinat de ei și voi simți dragostea lor și faptul că le voi mulțumi din adâncurile unei inimi pline de recunoștință pentru tot ce au făcut pentru mine.

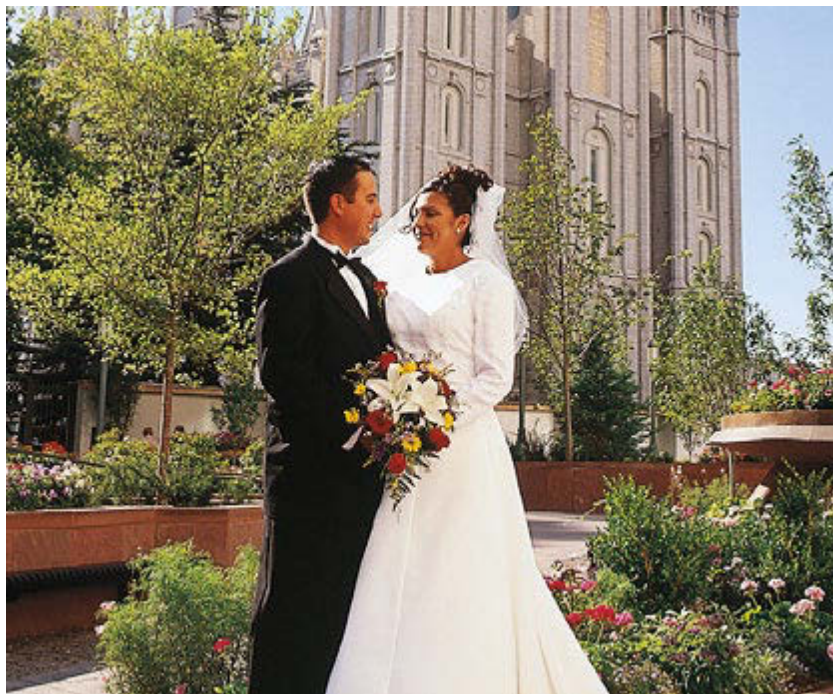
Însă sunt mulți, multe milioane de copii ai Tatălui nostru care nu știu că, dacă au parte de anumite rânduieli recomandate de Tatăl nostru Ceresc, soții și soțiile pot fi uniți pentru timp și eternitate și se pot bucura pentru totdeauna de compania copiilor lor. Cât de recunoscători trebuie să fim pentru această cunoaștere!⁷

Există numai câteva locuri în lume unde putem fi căsătoriți pentru eternitate, și anume, în templele lui Dumnezeu... Sunt, de asemenea, mulți dintre frații și surorile noastre, toți copiii ai Tatălui nostru Ceresc, cărora li se refuză acest privilegiu... din motive evidente. Dar, dacă ei trăiesc în mod demn și dacă ar fi acceptat acel privilegiu dacă ar fi avut șansa, atunci ei nu vor pierde nimic din cauza acestor circumstanțe temporare nefavorabile. Dar gândiți-vă, apoi, cu cât este mai mare responsabilitatea acelor care trăiesc acolo unde bărbații și femeile pot fi uniți pentru eternitate și unde ei pot merge să înfăptuiască munca pentru cei morți ai lor! Oamenii lumii nu au această binecuvântare. Mă întreb dacă noi o apreciem...

Să-i instruiem pe tinerii noștri în aceste aspecte încă de când sunt mici, pentru ca atunci când se apropie de momentul căsătoriei să nu aibă în minte nicio îndoială despre locul unde trebuie înfăptuită acea rânduială sacră sau cum va fi înfăptuită ori de către cine – și singurul loc unde poate fi înfăptuită pentru timp și eternitate este în templu.⁸

Îi mulțumesc [Domnului] pentru toate rânduielile pe care le-am primit în casa Domnului, fiecare în parte nefiindu-mi oferită numai mie, ci mi s-a permis să primesc o parte a ceea ce este oferit tuturor copiilor Săi, indiferent unde ar fi ei, dacă ei sunt dornici să primească ceea ce le oferă El fără bani și fără plată.⁹

Toate... templele, care au fost construite sau care urmează să fie dedicate, se vor dovedi a fi o mare binecuvântare pentru toți cei care se vor folosi în mod demn de privilegiul de a le folosi, atât pentru ei înșiși, cât și pentru rudele lor decedate.¹⁰ (Vezi sugestia 2 de la pagina 92.)

„Există numai câteva locuri în lume unde putem fi căsătoriți pentru eternitate, și anume, în templele lui Dumnezeu.”

Prin intermediul muncii din templu, noi punem la dispoziție strămoșilor noștri decedați binecuvântările eterne.

Societatea genealogică a adunat ani de zile informații despre istoria familiei iar alții au mers ani de zile în casa Domnului pentru a fi botezați pentru cei decedați, pentru a pecetlui soți și soții și copii unul cu altul, pentru a uni familia așa cum ne-a învățat Tatăl nostru Ceresc că ar trebui să facem. Ar fi bine dacă fiecare dintre noi ne-am adresa întrebarea: Ce fac eu în legătură cu aceasta? Îmi fac partea? Tatăl nostru Ceresc le-a spus oamenilor prin intermediul lui Joseph Smith că, dacă nu vom înfăptui munca pentru strămoșii noștri decedați, ne vom pierde binecuvântările și vom fi dezmoșteniți, iar unul dintre ultimele lucruri pe care profetul a încercat să le facă a fost acela de a finaliza un templu în care oamenii să poată merge și să înfăptuiască munca pentru strămoșii lor morți. Atât de important este acest lucru. Trebuie să fie făcut de cineva.¹¹

Îmi amintesc o povestire despre doi frați care au trăit într-un oraș din nordul statului Utah. Fratele mai mare, Henry, era bancher și negustor, fiind înstărit. Celălalt frate, George, era fermier și nu avea mai mult decât îi era necesar, însă avea dorința de a face munca în templu pentru strămoșii lor. El a întocmit genealogia lor și a mers la templu unde a înfăptuit lucrarea pentru cei care muriseră.

Într-o zi, George i-a spus lui Henry: „Cred că ar trebui să te duci la templu și să ajuți”.

Henry a spus: „Nu am timp să fac așa ceva. Afacerea mea îmi ocupă tot timpul”...

După aproximativ un an de la acea discuție, Henry l-a sunat pe George acasă și i-a spus: „George, am avut un vis care mă îngrijorează. Crezi că mi-ai putea spune ce înseamnă?”.

George a întrebat: „Ce ai visat, Henry?”.

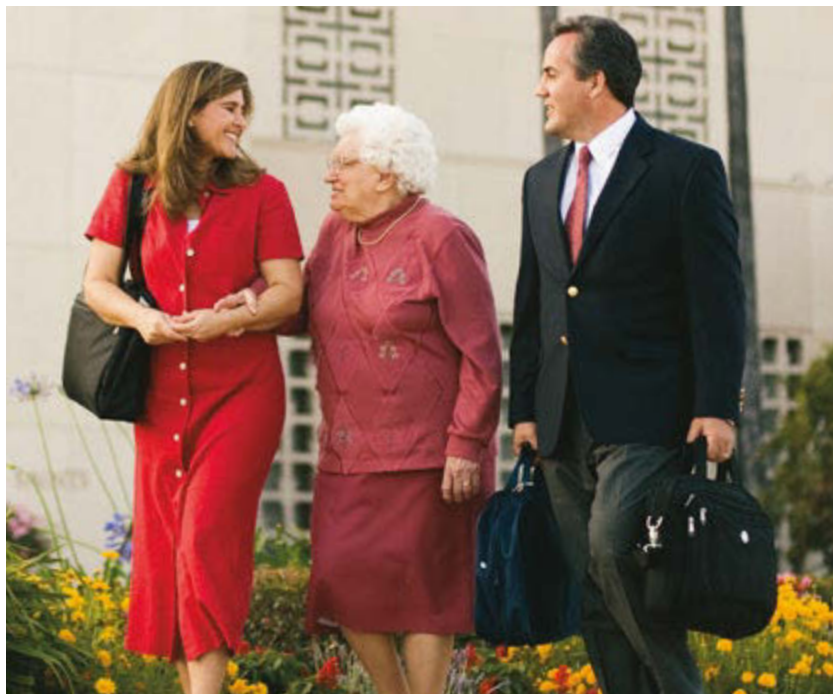
Henry a spus: „Am visat că noi doi am murit și am ajuns de partea cealaltă a vălului. În timp ce mergeam, am ajuns într-un oraș frumos. Oamenii erau adunați în grupuri în multe locuri și, în fiecare loc în care am ajuns, ei au venit și au dat mâna cu tine, te-au îmbrățișat, te-au binecuvântat și ți-au spus cât de fericiți erau să te vadă, însă”, a spus el, „ei nu mi-au acordat niciun pic de atenție; erau foarte puțin prietenoși. Ce înseamnă acest vis?”.

George a întrebat: „Ai crezut că eram de partea cealaltă a vălului?”.

„Da”.

„Ei bine, acesta este lucrul despre care ți-am vorbit. Am încercat să te conving să înfăptuiești munca pentru acei oameni care sunt de partea cealaltă. Eu am făcut munca pentru mulți dintre ei, însă mai trebuie făcută munca pentru mult mai mulți... Ar fi bine să te apuci de treabă, deoarece ai văzut cam ce te-ar putea aștepta dincolo dacă nu-ți faci partea în înfăptuirea acestei munci pentru ei” (vezi sugestia 3 de la pagina 92).

M-am gândit de foarte multe ori la această povestire din viața celor doi frați. Mulți oameni nu înțeleg importanța și caracterul sacru al vieții; ei nu înțeleg caracterul sacru al căsătoriei eterne. Sunt unii dintre oamenii noștri care nu sunt interesați deloc de genealogia lor. Lor nu le pasă deloc de strămoșii lor; cel puțin asta te fac să crezi

„Gândiți-vă la devotamentul și credința acelor care, zi după zi, intră în aceste temple și fac munca în locul celor care au trecut de partea cealaltă a vălului.”

prin modul în care se comportă. Ei nu intră în templu pentru a face munca pentru strămoșii lor decedați...

După ce am fost în casa Domnului pentru propriile noastre binecuvântări, să ne gândim la responsabilitatea noastră față de strămoșii noștri. Cum veți fi primit când veți merge de cealaltă parte a vălului? Veți fi acela spre care ei vor veni și pe care-l vor binecuvânta de-a lungul eternității, sau veți fi ca fratele care își rezolva lucrurile în mod egoist în această viață și îi lăsa pe cei care nu se puteau ajuta singuri să continue fără să-i ajute?¹²

Știți că suntem cu toții uniți datorită măreței lucrări care este înfăptuită în templele Tatălui nostru, în care familiile care n-au fost unite înainte sunt unite prin puterea preoției sfinte. Domnul a intenționat ca fiecare dintre fiii și fiicele Sale să aibă ocazia de a fi binecuvântați, nu doar aici, pe pământ, ci să se bucure de binecuvântări eterne.

Gândiți-vă la devotamentul și credința acelor care, zi după zi, intră în aceste temple și fac munca în locul celor care au trecut de partea cealaltă a vălului și fiți siguri că cei care sunt de cealaltă parte a vălului sunt la fel de nerăbdători în ceea ce ne privește. Ei se roagă pentru noi și pentru succesul nostru. Ei se roagă, în felul lor, pentru descendenții lor, pentru urmașii lor care trăiesc pe pământ.¹³

Domnul ne va ajuta în căutarea rudelor noastre decedate.

În urmă cu mai mulți ani, în Chicago, în timpul Expoziției Secolului progresului, am mers, într-o zi, la pavilionul Bisericii noastre și i-am întrebat pe misionari cine răspundea de acel mare salon cultural și științific.

Ei mi-au spus că numele bărbatului era Dawes iar eu i-am întrebat: „Este fratele lui Charles G. Dawes, care a fost vicepreședintele Statelor Unite, precum și ambasador în Marea Britanie?”

Ei mi-au răspuns: „Da”.

„Ei bine”, am spus, „mă bucur să știu acest lucru. Întâmplarea face să-l cunosc”.

Mi-am spus: „Cred că-l voi suna. Trebuie să fie Henry Dawes”. Îl cunoșteam pe Henry Dawes, așa că m-am dus la telefon și l-am sunat la birou. Secretara lui... i-a spus domnului Dawes că George Albert Smith din orașul Salt Lake se afla acolo și dorea să-l întâlnească, iar el i-a spus secretarei să mă invite acolo. Prin urmare, în loc să mă trecă pe o listă de așteptare după câteva sute de oameni, ea m-a invitat pe o ușă laterală și, acolo, în fața mea, stătea un bărbat înalt pe care nu-l mai văzusem niciodată.

El a spus: „Eu sunt domnul Dawes”.

El a fost foarte amabil, dar vă puteți imagina cât de stânjenit m-am simțit. El *era* domnul Dawes și era fratele ambasadorului Dawes, dar era Rufus Dawes. Nu știam că exista pe lume un Rufus Dawes.

„Ei bine”, am spus eu, „am venit pentru a vă spune că aceasta este o expoziție minunată și pentru a-mi exprima recunoștința pentru ce ați făcut în organizarea și asigurarea bunei desfășurări a acesteia. Este remarcabil ce s-a realizat și este atât de educativ pentru

foarte mulți oameni. Știu că sunteți un om ocupat, aceasta este tot ce am vrut să vă spun, să vă felicit și să vă mulțumesc”.

„Foarte amabil din partea dumneavoastră”, a spus el. „Intrați.”

„Nu, aceasta este tot ce am dorit să vă spun”, am răspuns.

El a spus: „Intrați”.

Am spus: „Nu, sunt sute de oameni care așteaptă să vă întâlnească”.

„Niciunul nu va spune ceva atât de frumos cum ați spus dumneavoastră.”

Așadar, am intrat, fiind uimit și neștiind ce să spun. El a insistat să iau loc, după care am spus: „Apropo, domnule Dawes, de unde se trag strămoșii dumneavoastră?”

„Vă referiți la America?”, a întrebat el.

„De oriunde.”

El a spus: „Sunteți interesat de genealogie?”

„Cu siguranță sunt”, i-am răspuns. „Noi avem una dintre cele mai bune biblioteci de genealogie în orașul Salt Lake”.

El a spus: „Scuzați-mă un moment”, a ieșit din birou și s-a întors cu o cutie de carton de dimensiunea unei Biblii vechi, versiunea pentru familie. Și-a luat cuțitul, a deschis cutia și a scos obiectul din cutie – era împachetat în hârtie albă. A despachetat și a pus pe masă una dintre cărțile cel mai frumos legate pe care le-am văzut vreodată. Era frumos tipărită și extravagant ilustrată, iar coperta era lucrată în relief cu aur.

În timp ce mă uitam la ea, am spus: „Domnule Dawes, aceasta este o lucrare remarcabilă”.

„Trebuia să fie. M-a costat 25.000 de dolari.”

„Ei bine”, am spus, „merită”.

El a spus: „Valorează ceva pentru dumneavoastră?”

Eu am spus: „Ar valora dacă aș avea-o”.

El a spus: „Bine, atunci o puteți avea!” – informații genealogice în valoare de 25.000 de dolari mi-au fost date de un om pe care-l cunoscusem cu doar cinci minute înainte! Ei bine, am fost uimit. Prima noastră întâlnire nu a mai durat mult. I-am spus cât de încântat eram

să am acea carte și că urma s-o duc în biblioteca de genealogie din orașul Salt Lake.

Înainte să părăsesc încăperea, el a spus: „Domnule Smith, aceasta este genealogia mamei mele, genealogia familiei Gates. Pregătim și genealogia tatălui meu – a familiei Dawes. Va arăta exact la fel ca aceasta. După ce va fi terminată, mi-aș dori să vă trimit și dumneavoastră un exemplar”.

Informații genealogice în valoare de 50.000 de dolari – și aceasta doar pentru că am încercat să fiu politicos cu cineva. Nu cred că a fost o întâmplare...

Domnul ne ajută; este minunat modul în care ni se deschide calea și cum alți oameni sunt, frecvent, îndemnați să lucreze la genealogia lor. Uneori, însă, nu reușim să profităm de ocaziile pe care le avem de a lucra la genealogia noastră, cu toate că Domnul a spus într-un mod foarte clar că, dacă nu ne ocupăm de munca noastră din templu, vom fi respinși cu morții noștri (vezi D&L 124:32). Acesta este un lucru foarte serios. Aceasta este ceva ce noi nu putem schimba, dacă ne-am irosit ocaziile până când am murit... Nu putem să ne așteptăm de la alții să facă această lucrare pentru noi.

Deci, Domnul, într-un fel sau altul, ne încurajează și ne sfătuiește să ne facem lucrarea. Unele familii, care nu pot face singure această lucrare, au pe altcineva care lucrează tot timpul la genealogia și înregistrările lor pentru templu.

Dacă ne facem partea, informațiile despre genealogia noastră ne vor fi dezvăluite – uneori într-un fel, alteori în altul. Prin urmare, doresc să vă sugerez, dragii mei frați și dragile mele surori: haideti să ne facem partea!¹⁴ (Vezi sugestia 4 de la pagina 92.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Citiți fragmentele din rugăciunea de dedicare a Templului Idaho Falls, Idaho, de la paginile 83–84 și citiți D&L 109:1–5, 10–13 (din rugăciunea de dedicare a Templului Kirtland). Cutați la sentimentele pe care le aveți atunci când mergeți la

templu și gândiți-vă la experiențele care v-au întărit mărturia că templul este casa Domnului.

2. Ce motive oferă președintele Smith pentru construirea de temple? (Vezi paginile 84–85.) Ce putem să facem pentru a-i încuraja pe tineri să se pregătească pentru a fi căsătoriți în templu?
3. Citiți povestirea de la pagina 87. Care sunt câteva dintre modalitățile simple prin care cineva, care are multe alte responsabilități, poate participa la munca de realizare a istoriei familiei? Ce pot face cvorumurile preoției și Societățile de Alinare pentru a participa la această muncă?
4. Recapitulați secțiunea care începe la pagina 89. Cum v-a ajutat Domnul atunci când ați încercat să găsiți informații despre strămoșii dumneavoastră? Ce alte binecuvântări ați primit pentru că ați participat la munca de realizare a istoriei familiei?

Scripturi suplimentare: Maleahi 4:5–6; Doctrină și legăminte 97:15–16; 110; 124:39–41; 128:9, 15–24.

Ajutor pentru predare: Când cineva citește cu voce tare din învățăturile președintelui Smith, invitați-i pe ceilalți cursanți să „asculte și să caute anumite principii sau idei. Dacă un pasaj conține cuvinte sau fraze neobișnuite sau dificile, explicați-le înainte ca pasajul să fie citit. Dacă în grup este cineva care are dificultăți la citire, cereți voluntari în loc de a citi cu schimbul” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 56).

Note

1. În Conference Report, aprilie 1906, p. 57.
2. „Dedicatory Prayer... Idaho Falls Temple”, *Improvement Era*, octombrie 1945, p. 564–565.
3. În *Deseret News*, 13 februarie 1932, secțiunea Bisericii, p. 7.
4. În Conference Report, octombrie 1950, p. 159.
5. „The Tenth Temple”, *Improvement Era*, octombrie 1945, p. 561.
6. În Conference Report, octombrie 1905, p. 29.
7. „Priceless Prospects”, *Improvement Era*, iunie 1950, p. 469.
8. „The Tenth Temple”, p. 561, 602.
9. În Conference Report, octombrie 1929, p. 25.
10. „The Tenth Temple”, p. 602.
11. „The Tenth Temple”, p. 602.
12. „The Tenth Temple”, p. 561, 602.
13. În Conference Report, aprilie 1937, p. 34–35.
14. „On Searching for Family Records”, *Improvement Era*, august 1946, p. 491, 540.

Deschideți-vă sufletul către Domnul în rugăciune

Prin rugăciunea personală și cea spusă în familie, putem simți influența Tatălui Ceresc în viața noastră și în căminele noastre.

Din viața lui George Albert Smith

Rugăciunea era un lucru important în casa în care a crescut George Albert Smith. „Fiecare membru al familiei își spunea rugăciunile personale și participa și la cele în familie”, a spus el. „Am învățat de mic faptul că Domnul răspunde la rugăciuni, deoarece El a răspuns la ale mele și, în multe feluri, El mi-a demonstrat grija Sa atentă”.¹

Chiar și mai târziu în viața sa, președintele Smith și-a amintit cu drag cum mama lui, Sarah Farr Smith, l-a învățat să se roage:

„Am fost învățat să stau în genunchi de mama, femeie sfântă din zilele din urmă. Unul dintre primele lucruri de care îmi aduc aminte este acela când m-a luat de mână și am urcat împreună pe scări. Acolo, în cameră, erau două paturi, patul pe care dormeau părinții mei și un pătuț aflat în cealaltă parte a camerei. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Când am ajuns sus, ea s-a așezat lângă pătuțul meu. Ea mi-a cerut să îngenunchez în fața ei. Mi-a luat mâinile în ale ei, le-a așezat în poziție de rugăciune și m-a învățat prima mea rugăciune. Nu voi uita niciodată acest lucru. Nu vreau să-l uit. Este una dintre cele mai dragi amintiri din viața mea, o mama angelică stând lângă patul meu și învățându-mă să mă rog.

A fost o rugăciune atât de simplă, dar... acea rugăciune a deschis pentru mine ferestrele cerului. Acea rugăciune mi-a oferit mâna Tatălui meu din Cer, căci ea mi-a explicat semnificația acesteia, în măsura în care putea fi înțeleasă de un copilăș. Din acea zi până acum, timp în care am parcurs aproximativ un milion de kilometri prin lume

„Este o binecuvântare minunată, de care noi ne bucurăm... să fii sigur de îndrumare divină, să ai o credință absolută într-un Dumnezeu care are un trup, care este interesat de noi și care ne aude și ne răspunde la rugăciuni.”

printre ceilalți copii ai Tatălui nostru, în fiecare zi și în fiecare noapte, indiferent unde m-am aflat, când m-am dus la culcare sau când m-am trezit, m-am simțit aproape de Tatăl meu Ceresc. El nu este departe”.²

De-a lungul vieții sale, președintele Smith s-a bizuit pe rugăciune nu doar pentru a se apropia mai mult de Dumnezeu, ci și pentru a-I cere ajutorul în vremuri de nevoie. Într-o zi, în timp ce înota în Oceanul Pacific, în zona litoralului californian, el a trăit următoarea experiență:

„Eram considerat un foarte bun înotător și îmi plăcea foarte mult acest sport. În acea zi, marea era foarte înaltă și rapidă. După ce am plecat de pe țărm și am înotat în ocean, m-am scufundat și am trecut pe sub valurile mari în timp ce acestea se formau și se spărgeau deasupra mea. Scopul meu era să ajung la valurile mari înainte ca acestea să se spargă, unde putem să plutesc pe spate, în sus și în jos, pe valuri.

În timp ce eram angrenat în acest sport interesant, un val uriaș s-a ridicat și s-a spart înainte ca eu să mă redresez după plutirea pe cel precedent. Cel de-al doilea, m-a prins și m-a aruncat pe fundul oceanului. Simțeam cum eram dus în larg de contracurent. În acel moment, multe valuri au venit într-o succesiune rapidă și eu nu puteam să mă redresez înainte de a fi scufundat de următorul. Mi-am dat seama că puterile mă părăseau rapid, că era necesar să găsec un mod de a mă ajuta. Aflându-mă pe creasta unui val uriaș, am văzut stâlpii de susținere ai unui dig din apropiere și m-am gândit că, dacă depun un efort supraomenesc și ajung în zona de protecție oferită de acei stâlpi de susținere, atunci voi avea o șansă să-mi salvez viața.

L-am rugat în gând pe Tatăl meu Ceresc să-mi dea forța de a-mi îndeplini obiectivul. Când, fiind purtat de val, am ajuns la un braț distanță de dig, m-am întins și am strâns în brațe unul dintre stâlpii de susținere. Stâlpii erau acoperiți cu cochilii ascuțite de moluște și, atunci când m-am prins de stâlp cu mâinile și picioarele, cochiliile m-au tăiat pe piept, pe picioare și pe coapse. M-am ținut de el atât timp cât am suportat durerea și m-am uitat după un val mai prietenos care să vină spre mine și în care să mă pot arunca pentru a ajunge la un stâlp de susținere mai apropiat de țărm. De fiecare dată, rugându-mă în inima mea, făceam efortul de a călători de la un stâlp la altul cu ajutorul valurilor.

Încet, dar sigur și cu mare dificultate, am ajuns lângă țărm, unde apa era suficient de mică încât să pot merge până pe plajă. Când am simțit siguranța nisipului cald, am căzut epuizat. Eram atât de slăbit, atât de aproape să mă fi înecat, încât nu am putut să mă duc acasă până când nu m-am odihnit o vreme. Stând întins pe nisipul cald și simțindu-mă în siguranță, m-am gândit la experiența traumatizantă prin care tocmai trecusem, iar inima mi s-a umplut de recunoștință și umilință pentru că Domnul... îmi cruțase viața”³ (vezi sugestia 1 de la pagina 101).

Învățăături ale lui George Albert Smith

Rugăciunea ne permite să-I vorbim Tatălui nostru Ceresc ca și cum El ar fi prezent lângă noi.

Este o binecuvântare minunată, de care noi ne bucurăm în aceste vremuri agitate și nesigure, să fii sigur de îndrumare divină, să ai credință absolută într-un Dumnezeu care are un trup, care este interesat de noi și care ne aude și ne răspunde la rugăciuni.⁴

Cu mulți ani în urmă... am auzit despre un băiat în vârstă de nouă ani, orfan, care a fost dus de urgență la spital, unde consultația a indicat faptul că trebuia operat fără întârziere. El locuise la prieteni care-i oferiseră un adăpost. Tatăl și mama lui (atunci când erau în viață) îl învățaseră să se roage; astfel, când a ajuns la spital, lucrul pe care și l-a dorit a fost acela ca Domnul să-l ajute.

Doctorii au decis să-l opereze. Când a fost dus în sala de operație, el s-a uitat în jur și a văzut asistentele și doctorii care se consultau în ceea ce privea situația lui. El știa că era ceva grav și i-a spus unuia dintre ei, în timp ce se pregăteau să-l anestezieze: „Domnule doctor, înainte să începeți să mă operați, vă veți ruga, vă rog, pentru mine?”.

Doctorul, vizibil jenat, și-a cerut scuze și a spus: „Nu mă pot ruga pentru tine”. Atunci, băiatul l-a întrebat pe un alt doctor, însă a primit același răspuns.

În cele din urmă, s-a întâmplat ceva ieșit din comun; acest micuț a spus: „Dacă dumneavoastră nu vă puteți ruga pentru mine, puteți aștepta, vă rog, până ce mă voi ruga pentru mine?”.

Ei au îndepărtat cearșaful, iar el a îngenuncheat pe masa de operație și-a plecat capul și a spus: „Tată Ceresc, eu sunt doar un orfan.

Sunt foarte bolnav. Dorești, Te rog, să mă vindeci? Binecuvântează-i pe acești oameni care mă vor opera, ca ei s-o facă bine. Dacă mă vei vindeca, voi încerca să cresc și să fiu un om bun. Țți mulțumesc, Tată Ceresc, pentru că mă Vei vindeca”.

După ce a terminat să se roage, s-a întins. Ochii doctorilor și ai asistentelor erau plini de lacrimi. După aceea, el a spus: „Sunt pregătit”.

Operația a fost făcută. Puștiul a fost dus înapoi în salonul lui iar, după câteva zile, a fost externat în stare bună, în proces de însănătoșire completă.

La câteva zile după aceasta, un bărbat, care auzise despre acea întâmplare, s-a dus în cabinetul unuia dintre chirurghi și a spus: „Vorbiți-mi despre operația pe care ați făcut-o în urmă cu câteva zile – operația unui băiețel”.

Chirurgul a spus: „Am operat mai mulți băieței”.

Bărbatul a adăugat: „Acest băiețel a dorit ca cineva să se roage pentru el”.

Doctorul a spus într-un mod foarte serios: „A existat un astfel de caz, însă nu știu decât că acest lucru este prea sacru pentru a vorbi despre el”.

Bărbatul a spus: „Domnule doctor, dacă îmi veți vorbi despre aceasta, voi trata acest subiect cu respect; îmi doresc să aud”.

Atunci doctorul a relatat povestea pe care eu v-am relatat-o aici, după care a adăugat: „Am operat sute de oameni, bărbați și femei, care considerau că aveau credința de fi vindecați; însă eu, până când nu am operat acel băiețel, nu am mai simțit niciodată prezența lui Dumnezeu așa cum am simțit-o atunci. Acel băiat a deschis ferestrele cerului și a vorbit Tatălui său Ceresc, ca și cum ar fi vorbit față în față. Doresc să vă spun că eu sunt un om mai bun datorită acelei experiențe în care am stat și am auzit cum un băiețel vorbea cu Tatăl lui din Cer ca și cum El era prezent acolo”⁵ (vezi sugestia 2 de la pagina 101).

Fie ca noi să trăim astfel încât, în fiecare noapte când îngenunchem să ne rugăm și în fiecare dimineață când ne plecăm în fața Domnului în semn de recunoștință, să avem puterea de a deschide cerurile pentru ca Dumnezeu să ne audă și să ne răspundă la rugăciuni, pentru ca noi să știm că avem aprobarea Sa.⁶

„Noi trebuie să trăim atât de aproape de Tatăl nostru Ceresc încât, atunci când ne aplecăm în fața Lui, să știm că lucrul pe care-l cerem va fi pe placul Său.”

Dacă trăim în așa fel încât să fim aproape de Tatăl nostru Ceresc, noi vom fi inspirați să știm pentru ce să ne rugăm.

Când era tânăr, tatăl meu a fost aproape să-și piardă viața în râul Provo... Tatăl lui, care se afla în orașul Salt Lake, a simțit un îndemn de a merge într-o încăpere care fusese rezervată pentru rugăciune. El... a îngenuncheat... și a spus: „Tată Ceresc, simt că este ceva în neregulă cu familia mea din Provo. Tu știi că nu pot să fiu în același timp cu ei acolo și să fiu și aici. Tată Ceresc, Te rog să-i aperi și să-i protejezi...”.

În momentul în care el se ruga, ca și cum s-ar fi sincronizat pe ceas, tatăl meu a căzut în râu. Era o perioadă de inundații. Bușteni și bolovani erau purtați de apă din canion în jos, iar el era fără ajutor. Cei din apropiere au văzut situația în care se afla, însă nu puteau să ajungă la el. Apa era atât de agitată încât nimeni nu putea să supraviețuiască în ea. Ei pur și simplu stăteau acolo îngroziți. Tata a făcut

tot ce a putut pentru a-și menține capul la suprafața apei, însă era aruncat în sus și în jos de curent și izbit de bolovani și bușteni. La un moment dat, un val l-a ridicat pur și simplu din apă și l-a aruncat pe mal. Fusese un răspuns direct la... rugăciune.⁷

Noi trebuie să ne spunem rugăciunile personale. Noi trebuie să trăim atât de aproape de Tatăl nostru Ceresc încât, atunci când ne aplecăm în fața Lui, să știm că lucrul pe care-l cerem va fi pe placul Său și, dacă nu ne este dat în modul în care noi l-am cerut, să știm că vom primi binecuvântarea la care avem dreptul și că aceea chiar va fi o binecuvântare.⁸ (Vezi sugestia 3 de la pagina 101.)

Rugăciunea este o influență puternică în viața noastră personală, în căminele și în comunitățile noastre.

Domnul... ne-a explicat cum putem primi binecuvântări prin intermediul rugăciunii. În lume, sunt mulți oameni care nu înțeleg adevăratele beneficii ale rugăciunii. Rugăciunea este o putere. Are o influență pe care numai puțini oameni par să o înțeleagă...

Câți sunt în această Biserică care nu știu că au dreptul, tot dreptul, să se roage Tatălui lor din Cer și să-I ceară să-i scoată din greutate și să-i ajute să fie mulțumiți și fericiți?⁹

Este ciudat că membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă trebuie să fie îndemnați să-și spună rugăciunile, dar totuși, sunt unii oameni care nu se roagă individual și nici ca familie. Deci, dacă nu ne rugăm, pierdem protecția pe care o oferă rugăciunea.¹⁰ (Vezi sugestia 4 de la pagina 102.)

Doresc să subliniez următorul lucru: sper că sfinții din zilele din urmă nu vor neglija să se roage, atât individual, cât și ca familii. Copiii care sunt crescuți în cămine în care nu se spun rugăciunile în familie și cele personale nu au parte de multe binecuvântări și mă tem că, în mijlocul confuziei din lume, al grabei și al agitației din lume, de multe ori căminele sunt lăsate fără rugăciune și fără binecuvântările Domnului; aceste cămine nu pot continua să fie ferice. Trăim într-o epocă în care avem nevoie de Tatăl nostru Ceresc la fel de mult cum au avut nevoie de El oamenii din toate epocile.¹¹

Nu îndepărtați puterea lui Dumnezeu de dumneavoastră. Păstrați în căminele dumneavoastră influențele rugăciunii și recunoștinței și

„Protejați-vă familiile în toate modurile posibile. Uniți-i pe membrii familiei sub influența rugăciunii.”

lăsați ca gratitudinea să se reverse către El, Cel care este Creatorul ființelor noastre și Sursa a tot ce este bun.¹²

Fie ca toate căminele noastre să fie permanent locul rugăciunii, recunoștinței și gratitudinii... Să ne rugăm pentru minunații bărbați și minunatele femei ale lumii care au nevoie de Domnul, dar care nu înțeleg interesul Lui față de ei. Să ne rugăm pentru... guvernanții noștri, pentru primarii noștri, pentru bărbații cu influențe politice în diferitele noastre comunități, ca ei să facă lucrurile care sunt mai bune pentru noi toți și care ne fac mai fericiți și care sunt pe placul Tatălui nostru Ceresc. Acesta este privilegiul nostru. Vă spun că puterea rugăciunii este incomensurabilă.¹³

Rugăciunea în familie duce la unitate în cadrul familiilor.

Noi [ca membri ai familiei] nu avem mereu aceeași părere; bărbații nu gândesc mereu așa cum o fac soțiile lor și invers însă, dacă vă

veți ruga împreună, având o dorință sinceră de a fi uniți, eu vă pot spune că veți fi de acord în toate problemele importante.

Am remarcat... pe un avizier: „Familia care se roagă împreună rămâne împreună”. Nu știu cine a afișat această frază acolo, dar doresc să spun că, dacă vă gândiți puțin la ea, veți ști că este adevărată. Vă îndemn să vă rugați împreună Domnului și prin aceasta nu vreau să spun doar să spuneți rugăciuni, nu vreau să spun să... repetați ceva din nou și din nou, ci să vă deschideți sufletele către Domnul, ca soți și tați în căminul dumneavoastră și să rugați soțiile și copiii dumneavoastră să vi se alătore. Rugați-i să participe. Atunci va exista în acel cămin o influență pe care o veți putea simți când veți merge acolo.¹⁴

În calitate de persoană căreia Domnul i-a cerut să predice, vă implor să vă puneți în ordine căminele. Nu considerați prea multe lucruri ca fiind de la sine înțelese. Nu vă lăsați conduși în nebuniile și slăbiciunile lumii. Protejați-vă familiile în toate modurile posibile. Uniți-i pe membrii familiei sub influența rugăciunii... Ce putere are rugăciunea de a ne ține pe calea care duce la viața veșnică și de a ne conduce în împărăția celestială!¹⁵ (Vezi sugestia 5 de la pagina 102.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v-vii.

1. În secțiunea „Din viața lui George Albert Smith” (paginile 93–96), remarcați cum experiențele pe care președintele Smith le-a trăit în tinerețe cu privire la rugăciune l-au influențat de-a lungul vieții. Care sunt câteva dintre modalitățile eficiente de a-i învăța pe copii despre puterea rugăciunii?
2. Recapitulați povestirea despre băiatul în vârstă de nouă ani (paginile 96–97). De ce se întâmplă câteodată ca rugăciunile noastre să nu fie ca o discuție față în față cu Tatăl Ceresc? Gândiți-vă la ceea ce puteți face în ceea ce privește rugăciunile dumneavoastră personale pentru a simți mai des prezența Sa.
3. În timp ce meditați asupra învățăturilor președintelui Smith de la paginile 98–99, gândiți-vă la un moment în care v-ați simțit

îndemnat să cereți ceva prin intermediul rugăciunii. Ce i-ați spune cuiva care simte că rugăciunile sale nu-și primesc răspunsul?

4. Gândiți-vă la afirmația președintelui Smith: „Dacă nu ne rugăm, pierdem protecția pe care o oferă rugăciunea” (pagina 99). În ce moduri ați simțit puterea și protecția rugăciunii? Gândiți-vă să vă împărtășiți mărturia despre puterea rugăciunii celor pe care îi vizitați în calitate de învățător de acasă sau de învățătoare vizitatoare.
5. Președintele Smith ne-a învățat că rugăciunea ne va „ține pe calea care duce la viața veșnică” (pagina 101). De ce credeți că este așa? Ce pot să facă familiile pentru a se asigura că se roagă împreună în mod constant? Gândiți-vă la ce puteți face ca rugăciunea personală să fie o parte mai importantă a vieții dumneavoastră.

Scripturi suplimentare: Matei 6:7–13; 7:7–11; 2 Nefi 4:35; Alma 34:18–27; 37:37; 3 Nefi 18:20–21; Doctrină și legăminte 88:63–64.

Ajutor pentru predare: „Elevul este acela care trebuie pus la treabă. Când un învățător este în centrul atenției, când devine vedeta spectacolului, când vorbește numai el și prin alte mijloace monopolizează activitatea, este aproape sigur faptul că el interferează cu procesul de învățare al cursanților” (Asahel D. Woodruff, în *Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 61).

Note

1. „Testimony of Elder George Albert Smith”, *Liahona: The Elders' Journal*, 2 februarie 1915, p. 501.
2. În Conference Report, octombrie 1946, p. 150–151.
3. „How My Life Was Preserved”, George Albert Smith Family Papers, Universitatea Utah, cutia 121, jurnalul 1, paginile 45–46.
4. În Conference Report, aprilie 1931, p. 31.
5. „A Story of Two Boys”, *Improvement Era*, iunie 1949, p. 365.
6. În Conference Report, aprilie 1942, p. 17.
7. „Pres. Smith's Leadership Address”, *Deseret News*, 16 februarie 1946, secțiunea Bisericii, p. 1.
8. În Conference Report, octombrie 1934, p. 51.
9. „Saints Blessed”, *Deseret News*, 12 noiembrie 1932, secțiunea Bisericii, p. 5.
10. În Conference Report, aprilie 1941, p. 25.
11. Adunarea preoției, 4 octombrie 1947, Biblioteca de istorie a Bisericii, orașul Salt Lake.
12. „Pres. Smith's Leadership Address”, p. 6.
13. În Conference Report, aprilie 1948, p. 163–164.
14. În Conference Report, aprilie 1949, p. 190.
15. În Conference Report, aprilie 1933, p. 72.

Scripturile, cea mai prețioasă bibliotecă din lume

*Dumnezeu ne-a dat scripturile sfinte pentru
a ne ajuta pe noi și pe familiile noastre să
ne pregătim pentru viața veșnică.*

Din viața lui George Albert Smith

Când era în vârstă, președintele George Albert Smith și-a amintit de o experiență din tinerețea sa, când un pasaj din scriptură a avut un efect de durată asupra lui: „Când aveam aproximativ paisprezece ani, am citit cel de-al patruzecilea capitol din Alma, din Cartea lui Mormon, la clasa noastră din cadrul Școlii de duminică. A avut un efect asupra minții mele, efect ce m-a ajutat atunci când moartea a luat cu ea pe cei dragi ai mei... Este un pasaj în scripturi care ne spune unde merg spiritele noastre când părăsesc acest trup (vezi versetele 11–14) și, de atunci, eu am vrut mereu să mă duc în acel loc numit paradis”.¹ (Vezi sugestia 1 de la pagina 110.)

Președintele Smith a sperat ca și alții să aibă propriile experiențe speciale citind scripturile. În discursurile sale publice și în interacțiunile sale personale cu alții, el a încurajat pe toată lumea să studieze scripturile, acesta fiind un mod de a-și clădi mărturiile despre Evanghelie. Odată, în timp ce călătorea cu trenul, el a început o conversație cu un bărbat care crescuse într-o familie de sfinți din zilele din urmă, dar care nu mai mergea la Biserică. „În timp ce discutăm”, a spus el ulterior, „am vorbit cu el despre Evanghelia lui Isus Hristos... Și, în timp ce discutăm despre principiile Evangheliei, el a spus: «Aceste lucruri mă interesează». Am discutat timp îndelungat și, când am terminat, acel om bun, eu cred că era un om bun, mi-a spus: «Aș da tot ce am pentru a avea încrederea pe care o aveți dumneavoastră...».

„[Scripturile conțin] ceea ce Tatăl dumneavoastră și al meu a considerat că este destul de important pentru a fi păstrat și oferit copiilor oamenilor și făcut accesibil în multe limbi ale lumii.”

I-am spus: «Dragul meu frate, nu trebuie să dai tot ce ai pentru a avea acea încredere. Tot ce trebuie să faci este să studiezi scripturile cu ajutorul rugăciunii. Du-te acolo unde ele îți pot fi explicate. Caută adevărul, iar frumusețea adevărului te va atrage și... vei putea să știi la fel cum știi și eu că Dumnezeu trăiește, că Isus este Hristosul, că Joseph Smith este un profet al Dumnezeului cel viu».²

Învățăături ale lui George Albert Smith

Adevărurile conținute în scripturi sunt mult mai prețioase decât filozofiile oamenilor.

Biblia, Cartea lui Mormon, Doctrină și legăminte și Perla de mare preț nu conțin doar înțelepciunea oamenilor, ci și pe cea a lui Dumnezeu. Deși ele nu-și găsesc locul în căminele multor oameni, ele conțin cuvântul Domnului. Ce contează dacă îi înțelegem pe Homer, pe Shakespeare și pe Milton, și aș putea să-i enumăr pe toți marii scriitori ai lumii? Dacă nu am reușit să citim scripturile, am pierdut cea mai bună parte a literaturii lumii.

Dragii mei frați și dragile mele surori, tot adevărul care este... necesar pentru salvarea noastră este cuprins între copertile cărților pe care le-am enumerat deja. Poate că nu avem o bibliotecă care să aibă două sau trei mii de volume de cărți, însă putem deține, la un preț mic, o bibliotecă mult prea valoroasă care a costat cel mai bun sânge care a existat vreodată în această lume.³

Nu mă interesează dacă aveți în casa dumneavoastră cărțile marilor biblioteci ale lumii atâta timp cât aveți cărțile pe care le-am menționat. Gândiți-vă la milioanele de volume care sunt în Biblioteca Congresului din Washington, în Biblioteca Britanică și în bibliotecile celorlalte țări, milioane de volume – și totuși tot ceea ce Dumnezeu a revelat și a publicat pentru copiii oamenilor, care este necesar pentru a-i pregăti pentru un loc în împărăția celestială, este cuprins între copertile acestor cărți sacre. Câți dintre noi le cunosc conținutul? Merg des în case în care văd toate revistele cele mai căutate. Găsesc pe rafturi cărțile despre care se spune că se vând cel mai bine. Dacă ar fi să le aruncați și să păstrați doar aceste scripturi sacre, nu veți pierde ceea ce Domnul a cerut să fie scris și să ne fie pus la dispoziție pentru a învăța. Prin urmare, dragi frați și surori,

printre celelalte binecuvântări ale noastre, să nu uităm că Domnul a făcut posibil ca noi să avem, să ne bucurăm și să înțelegem scripturile și să avem cuvântul Său care a fost transmis de-a lungul istoriei pentru salvarea copiilor Săi.⁴

Când citesc scripturile... mă minunez de bunătatea Domnului de a-i binecuvânta pe cei care acceptă învățăturile Sale, deoarece noi găsim mai multă alinare în aceste cronici sacre decât în toate filozofiile din întreaga istorie, pe care ni le-a dat înțelepciunea omenească.⁵

Vorbim despre filozofiile omenești și le admirăm ca fiind ceva atractiv dar, când ele sunt în contradicție cu învățăturile Tatălui nostru Ceresc cuprinse în scripturile sfinte, atunci aceste filozofii nu au nicio valoare. Ele nu vor conduce niciodată pe cineva către fericirea eternă și nici nu vor ajuta pe cineva să primească un loc în împărăția Tatălui nostru Ceresc.⁶

Simt, uneori, că nu apreciem Biblia sfântă, ceea ce conține ea și nici celelalte scripturi, Cartea lui Mormon, Doctrină și legăminte și Perla de mare preț pe care le-am numit... scrisori de la Tatăl nostru Ceresc. Ele trebuie acceptate ca fiind scrisori; ele reprezintă, cel puțin, învățătura și sfatul Său pentru toți copiii oamenilor, care le sunt date pentru ca ei să știe cum să profite de ocaziile lor, pentru ca viața lor să nu fie irosită degeaba.⁷ (Vezi sugestia 2 de la pagina 110.)

Domnul ne-a dat scripturile pentru a ne ajuta să depășim încercările și să ne pregătim pentru exaltare.

Aceasta este o zi în care trebuie să arătăm ce putem, o zi a încercării. Aceasta este o zi în care oamenii își vor da sufletul de frică. Când mulțimile din lume se întreabă care va fi sfârșitul. Câțiva bărbați inspirați știu care va fi sfârșitul. Domnul ne-a spus ce se va întâmpla, în [scripturi], această bibliotecă minunată pe care o țin în mână. El ne-a oferit informațiile de care avem nevoie pentru a ne corecta viața și pentru a ne pregăti în așa fel încât, indiferent ce s-ar întâmpla, să fim de partea Domnului.⁸

Permiteți-mi să citesc ceea ce Domnul spune despre aceste zile din urmă în prima secțiune din Doctrină și legăminte:

„De aceea, Eu, Domnul, cunoscând nenorocirea care va veni peste locuitorii pământului, l-am chemat pe slujitorul Meu, Joseph Smith, fiul, și i-am vorbit din ceruri și i-am dat porunci...

Cercetați aceste porunci, pentru că ele sunt adevărate și demne de încredere și profețiile și promisiunile pe care le conțin se vor îndeplini toate.

Ceea ce Eu, Domnul, am spus, am spus și Eu nu mă scuz; și deși cerurile și pământul vor trece, cuvântul Meu nu va trece, ci va fi îndeplinit în întregime, fie prin propriul Meu glas, fie prin glasul slujitorilor Mei, este același lucru.

Pentru că iată, luați seama, Domnul este Dumnezeu și Spiritul mărturisește, și mărturia este adevărată, și adevărul va rămâne în vecii vecilor. Amin” (D&L 1:17, 37–39).

Această prefață merită considerația dumneavoastră cea mai profundă. Este avertizarea Tatălui nostru pentru noi toți. Este sfatul plin de dragoste al unui Părinte tandru, care știe ce avem nevoie, așa cum El a spus în versetul pe care tocmai l-am citit, care, cunoscând nenorocirea care va veni peste locuitorii pământului, a dat aceste porunci.⁹

Uneori, noi uităm că Domnul a vorbit și nu ne informăm despre hotărârile Sale...

Foarte multe pasaje din scripturi ar putea fi citate ca dovezi că Tatăl nostru Ceresc, din milă și bunătate, le-a vorbit copiilor oamenilor de-a lungul istoriei, nu doar pentru a le spune ceea ce urma să se întâmple, ci pentru a le cere să se întoarcă de pe căilor lor greșite pentru a nu fi distruși...

Tatăl nostru Ceresc, prin intermediul reprezentanților Săi credincioși, ne-a spus despre lucrurile importante care se vor întâmpla, iar noi putem citi despre ele în scripturile Sale sfinte. Dacă dorim cu adevărat să fim salvați și exaltați în împărăția Sa celestială, El ne-a spus ce trebuie să facem.¹⁰

[Scripturile sunt] cea mai bună bibliotecă ce poate fi găsită în întreaga lume. Ce conțin? Conțin ceea ce Tatăl dumneavoastră și al meu a considerat că este destul de important pentru a fi păstrat și oferit copiilor oamenilor și făcut accesibil în multe limbi ale lumii. Aceste scripturi sunt toate importante și trebuie să fie înțelese de

sfinții din zilele din urmă. N-o să vă cer să vă ridicați mâinile pentru a vedea câți dintre cei prezenți aici au citit vreodată aceste cărți, dar doresc să vă cer să fiți atenți la faptul că acestea sunt adevăruri prețioase și ele conțin cuvântul revelat al Domnului, tipărit și publicat către lume cu scopul de a-i pregăti pe copiii Săi pentru un loc în împărăția celestială. Acesta este motivul pentru care spun că sunt atât de prețioase... Cât de recunoscători ar trebui să fim pentru că trăim într-o zi și într-o epocă în care putem citi învățătura și sfatul Său și avem explicate lucruri care altfel ar putea fi obscure și nesigure pentru noi!¹¹ (Vezi sugestia 3 de la pagina 110.)

Noi însuflețim credința în familiile noastre citind scripturile împreună cu ele.

Aș dori să vă întrebați câți dintre dumneavoastră ați citit, din când în când, ceva din aceste cărți familiilor dumneavoastră, când ați strâns membrii familiei pentru a-i învăța lucrurile pe care trebuie să le cunoască. Mi-e teamă că mulți dintre noi ar spune că au fost prea ocupați.¹²

Am auzit deja de multele binecuvântări pe care Domnul ni le-a dat prin intermediul cronicilor sacre care au fost ținute până în zilele noastre și care conțin învățătura și sfatul unui Tată Atotștiutor. Este ciudat că prea mulți dintre oamenii noștri, cărora li s-au oferit atât de multe oportunități, nu sunt familiarizați cu conținutul acestor cronici sacre.¹³

Ne va găsi Tatăl nostru nevinovați atunci când vom merge acasă dacă nu am reușit să-i învățăm pe copiii noștri importanța acestor cronici sacre? Cred că nu... Credeți că, după ce Domnul... ne-a pus la dispoziție învățăturile excelente conținute în aceste cronici sfinte, credeți că El va lua în considerare faptul că am fost recunoscători dacă noi nu am reușit să le predicăm familiilor noastre și să le explicăm aceluia cu care intrăm în contact?

Dragi frați și surori, doresc să subliniez din nou ceea ce a spus Învățătorul: „cercetați scripturile”; citiți-le cu credință și cu ajutorul rugăciunii, propovăduiți-le în căminele dumneavoastră; strângeți-i în jurul dumneavoastră pe membrii familiei și însuflețiți în ei credința în Dumnezeu cel viu citind acele lucruri care au fost

„Strângeți-i în jurul dumneavoastră pe membrii familiei și însuflețiți în ei credința în Dumnezeu cel Viu citind acele lucruri care au fost revelate.”

revelate. Ele reprezintă cea mai valoroasă bibliotecă dintre toate bibliotecile din lume.¹⁴

Țineți această bibliotecă acolo unde o puteți găsi și acolo unde copiii dumneavoastră o vor găsi și interesați-vă suficient de mult de salvarea eternă a acelor băieți și fete din căminul dumneavoastră încât să găsiți modalități și mijloace de a le trezi interesul față de ceea ce conțin aceste cărți, pentru ca ei să știe cât de valoroase sunt în ochii Tatălui lor Ceresc.¹⁵

Ce plăcut a fost pentru mine, când am fost copil, să-i am pe tata și pe mama stând lângă șemineu și citind din Biblie în timp ce noi, copiii, stăteam pe jos...

Acum, doresc să vă spun, dragii mei frați și dragile mele surori, că sfatul lui Isus Hristos este valabil și pentru noi: „Cercetați scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5:39). Nu neglijați vechea Biblie a familiei;

nu o puneți pe un raft unde veți uita de ea. Aflați, dacă nu știți deja, ce spune și, dacă ați citit-o înainte, citiți-o din nou, des, copiilor și nepoților dumneavoastră. Citiți-le nu numai Biblia, ci și celelalte cărți de scripturi pe care Domnul ni le-a dat pentru exaltarea noastră, pentru alinarea noastră și pentru binecuvântarea noastră.¹⁶

Vă avertizez, o voi copii ai lui Israel, cercetați scripturile; citiți în căminele dumneavoastră; învățați-vă familiile ceea ce a spus Domnul și fie ca noi să petrecem mai puțin timp citind literatura neimportantă și, deseori, nocivă a vremii noastre și să mergem la sursa adevărului și să citim cuvântul Domnului.¹⁷ (Vezi sugestia 4 de mai jos.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v-vii.

1. În timp ce citiți primul paragraf de la pagina 103, gândiți-vă la un moment în care un verset din scriptură v-a inspirat într-un mod asemănător. Cum ați ajuns să știți că scripturile sunt adevărate? Ce experiențe ați trăit recent legate de ele care v-au întărit acea mărturie?
2. Citiți secțiunea care începe la pagina 105 și gândiți-vă la locul pe care scripturile îl ocupă în biblioteca dumneavoastră (printre celelalte lucruri pe care le citiți, vizionați sau ascultați). Ce puteți să faceți pentru a le acorda scripturilor un loc mai important în căminul și în viața dumneavoastră?
3. Recapitulați secțiunea care începe la pagina 106. Cum v-au ajutat scripturile să faceți față calamităților din zilele din urmă? Gândiți-vă la cum ați putea folosi scripturile pentru a ajuta pe cineva pe care-l cunoașteți și care trece printr-o perioadă dificilă.
4. Cugetați la sfatul președintelui Smith, adresat familiilor, de la paginile 108-110. Ce binecuvântări primesc familiile care studiază scripturile împreună? Care sunt câteva dintre modalitățile eficiente prin care putem trezi interesul copiilor (nepoților) noștri față de scripturi? Gândiți-vă, cu ajutorul rugăciunii, ce

puteți face pentru a fi mai sârguincioși în studiul scripturilor împreună cu familia dumneavoastră.

Scripturi suplimentare: Deuteronomul 6:6–7; Iosua 1:8; Romani 15:4; 2 Timotei 3:15–17; 2 Nefi 4:15; Helaman 3:29–30; Doctrină și legăminte 33:16.

Ajutor pentru predare: „Îi puteți ajuta pe cei cărora le predați să se simtă mult mai încrezători în abilitatea lor de a participa la o discuție dacă dumneavoastră reacționați pozitiv la fiecare comentariu sincer. De exemplu, puteți să spuneți: «Vă mulțumesc pentru răspuns. A fost foarte interesant»... sau «Acesta este un exemplu bun» ori «Apreciez tot ceea ce ați spus astăzi» (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 64).

Note

1. În Conference Report, aprilie 1949, p. 83–84.
2. În Conference Report, octombrie 1948, p. 165–166.
3. În Conference Report, octombrie 1917, p. 43.
4. În Conference Report, octombrie 1948, p. 164–165.
5. În Conference Report, octombrie 1931, p. 120.
6. În Conference Report, aprilie 1946, p. 125.
7. În Conference Report, octombrie 1923, p. 70.
8. În Conference Report, aprilie 1942, p. 14.
9. În Conference Report, octombrie 1917, p. 42–43.
10. În Conference Report, octombrie 1940, p. 107–109.
11. În Conference Report, octombrie 1948, p. 164.
12. În Conference Report, octombrie 1950, p. 179.
13. În Conference Report, aprilie 1929, p. 30.
14. În Conference Report, octombrie 1917, p. 43–44.
15. În Conference Report, octombrie 1948, p. 165.
16. „Pres. Smith’s Leadership Address”, *Deseret News*, 16 februarie 1946, secțiunea Bisericii, p. 6.
17. În Conference Report, octombrie 1917, p. 41.

George Albert Smith și soția sa, Lucy. Președintele Smith a folosit o experiență pe care a avut-o într-un avion pentru a ne învăța despre importanța revelației.

Revelație de la Dumnezeu căt̃re copiii Săi

*Tatăl nostru Ceresc ne îndrumă atât în mod individual,
cât și ca Biserică prin intermediul Duhului Sfânt.*

Din viața lui George Albert Smith

Pentru a preda despre importanța revelației în îndrumarea Bisericii, George Albert Smith a relatat o experiență pe care a avut-o în timpul unui zbor de la Los Angeles, California, la Salt Lake City, Utah:

„În apropiere de Milford, Utah, am intrat brusc într-una dintre cele mai rele cețuri pe care le-am văzut vreodată. Am încercat să mă uit pe fereastra avionului, însă n-am putut să văd nimic prin ceață. Nu se vedea nimic, în nicio direcție, în exteriorul avionului.

Știam că ne apropiam de munți cu o viteză de aproximativ cinci kilometri pe minut, că trebuia să trecem peste ei pentru a ajunge în Valea Salt Lake. Eram îngrijorat și mă întrebam: «Cum poate pilotul să găsească drumul când nu poate să vadă nimic?». El avea busola, însă era posibil ca avionul să se fi îndepărtat de culoarul său de zbor. El avea instrumente care-i indicau distanța la care ne aflam deasupra nivelului mării, însă el nu avea cum să știe la ce distanță ne aflam de pământ. Mă gândeam că el zbură suficient de sus pentru a zbură peste munții dintre noi și Valea Salt Lake și că încerca să găsească pista de aterizare prin observarea luminilor de pe pistă, dacă ne apropiam suficient de mult, însă am înghețat de frică atunci când m-am gândit la pericolul de a ne rătăci și de a nu găsi luminile și aeroportul.

Fiind agitat, m-am dus în cabina în care se aflau pilotul și copilotul pentru a afla cum știau ei încotro ne îndreptam. Nu puteam să spun dacă ne aflam la treizeci de metri, la trei sute de metri sau la trei mii de metri deasupra solului și nici nu puteam să-mi dau seama

cum știau ei, decât aproximând. Am remarcat că pilotul avea un mic dispozitiv pe ureche, asemenea operatorilor din oficiile telefonice prin care puteau primi apeluri telefonice. L-am întrebat pe copilot cum își dădeau seama dacă zburam în direcția bună sau dacă ne îndepărtasem de cursul nostru. El mi-a răspuns: «Când nu putem să vedem, suntem îndrumați cu ajutorul semnalelor radio».

«Ce sunt acestea?», am întrebat. El a explicat că semnalul poate fi asemănat cu o autostradă electrică între două puncte, iar în cazul nostru punctele erau Milford și Salt Lake City. El a spus că dispozitivul de pe urechea pilotului funcționa în așa fel încât, atunci când avionul era pe lungimea undei, un semnal pe frecvență joasă, asemănător torsului unei pisici, continua să fie auzit, iar dacă avionul mergea la dreapta sau la stânga, sunetul se schimba, iar pilotul era avertizat prin semnalul întrerupt asemănător semnalului de telegraf. Dacă el... se întoarce pe lungimea de undă a semnalului, sau pe autostradă, pe calea sigură, semnalul întrerupt încetează și revine semnalul continuu. Dacă vom continua să rămânem pe frecvența semnalului, vom ajunge în siguranță la destinație.

M-am întors la locul meu foarte liniștit să știu că, în pofida faptului că eram învăluit de ceață și întuneric și nu puteam să vedem sau să simțim unde ne aflam, pilotul primea continuu informații că ne aflam pe ruta corectă și el știa că aveam să ajungem în curând la destinația noastră. Câteva minute mai târziu, am simțit cum avionul cobora. Trecusem peste vârfurile munților și eram aproape de aeroport. Când eram aproape să atingem solul, am putut vedea luminile puternice ale pistei care indicau unde să aterizăm, iar avionul cu încărcătura lui prețioasă a aterizat lin, ca un pescăruș care aterizează pe apă, a ajuns încet la punctul de oprire, iar noi am coborât din avion pe pământ fericiți să fim din nou acasă...

M-am gândit de multe ori la lecția pe care am învățat-o în avion și am aplicat-o experienței din Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă...

Domnul nu numai că ne-a oferit sfatul Său consemnat deja în scripturi pentru a ne îndruma, dar El a chemat un conducător în această Biserică, pe unul dintre fiii Săi, care a fost ales și rânduit și pus deoparte pentru a fi președinte. El este pilotul nostru și el va fi îndrumat prin intermediul unui glas care îi va permite să ne

conducă acolo unde trebuie să mergem. Dacă suntem înțelepți, nu vom permite rațiunii noastre să intre în conflict cu el, ci vom fi fericiți să-l cinstim în chemarea lui, atâta timp cât Domnul îl susține”.

Președintele Smith a folosit, de asemenea, experiența sa din avion pentru a ne învăța că fiecare dintre noi poate primi revelație personală care să ne îndrume în viața noastră, dacă suntem demni:

„Dacă trăim așa cum știm că ar trebui s-o facem, avem dreptul ca șoaptele glasului blând și încet să ne avertizeze împotriva pericolului, să ne spună: «Acesta este drumul sigur, mergeți pe el»... Dacă am greșit în felul nostru de a ne comporta, glasul ne va șopti: «Întoarce-te, ai făcut o greșală; ai ignorat sfatul Tatălui tău Cereșc». Întoarceți-vă de pe calea dumneavoastră greșită cât încă mai este timp, căci dacă vă îndepărtați prea mult de calea cea dreaptă, nu veți mai auzi glasul și veți fi pierdut cu siguranță...

Sfatul meu pentru dumneavoastră este să primiți Spiritul lui Dumnezeu și să-L păstrați, iar singura cale prin care-L putem păstra este aceea de a trăi aproape de El, de a ține poruncile Sale... Ascultați de glasul blând și încet care vă va îndruma mereu, dacă sunteți demn de el, pe calea care duce la fericire veșnică”¹ (vezi sugestia 1 de la pagina 121).

Învățăături ale lui George Albert Smith

Dumnezeu se face cunoscut copiilor Săi din zilele noastre la fel cum a făcut-o de-a lungul istoriei.

Ce privilegiu avem să trăim într-o epocă în care știm că Dumnezeu trăiește, când știm că Isus Hristos este Salvatorul lumii și Mântuitorul nostru și când știm că Domnul continuă să se manifeste copiilor Săi care s-au pregătit să primească binecuvântările Sale! Privesc chipurile celor prezenți în acest auditoriu minunat din această dimineață [a unei sesiuni a conferinței generale], dintre care cei mai mulți se bucură de inspirația celui Atotputernic și, când se roagă, se roagă Tatălui lor din Cer știind că rugăciunile lor își vor primi răspunsul prin intermediul binecuvântărilor revărsate asupra capetelor lor... Noi știm că este un Dumnezeu în Cer, că El este Tatăl nostru, că Lui îi pasă de noi și că El a făcut acest lucru încă de la începutul lumii, când primii Săi copii au fost puși pe pământ.²

Diferența dintre această Biserică măreață și toate celelalte biserici din toate timpurile este aceea că noi credem în revelație divină; noi credem că Tatăl nostru îi vorbește omului astăzi la fel cum a făcut-o încă din timpul lui Adam. Noi credem și știm – ceea ce înseamnă mai mult decât doar a crede – că Tatăl nostru Și-a întins mâna în această lume pentru salvarea copiilor oamenilor.³

Acest lucru nu este pentru că noi avem credință în ceea ce spun aceste cărți [Cartea lui Mormon, Doctrină și legăminte și Perla de mare preț], anume că suntem un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ci și pentru că noi credem cu fermitate că Tatăl nostru din Cer a vorbit în zilele și epoca noastră. De fapt, noi știm că există comunicare cu cerurile. Noi credem că Iehova are aceleași sentimente față de noi, aceași influență asupra noastră pe care le-a avut pentru copiii Săi și asupra copiilor Săi care au trăit în această lume în trecut.

În întreaga istorie, necredincioșii i-au considerat pe membrii Bisericii lui Isus Hristos ca fiind niște oameni străni. Când Domnul a vorbit prin intermediul slujitorilor Săi, au existat, în diferite perioade de timp, mulți oameni pe pământ care au spus: „Eu nu cred în revelație”. Această epocă nu face excepție de la regulă. Când miile, da, milioanele de copii ai Tatălui nostru, care trăiesc pe pământ, nu acceptă că Dumnezeu le-a dezvăluit din nou voia Sa copiilor oamenilor și spun că nu este nevoie de mai multă revelație, ei nu fac decât să repete ceea ce s-a întâmplat în trecut.⁴

Noi nu credem că cerurile sunt pecetluite deasupra capetelor noastre, ci că același Tată care i-a iubit și i-a prețuit pe copiii lui Israel, ne iubeste și ne prețuiește. Noi credem că noi avem tot atât de multă nevoie de ajutorul Tatălui nostru Ceresc pentru a ne îndruma viața cât au avut și ei. Noi știm că, în ziua și în epoca în care trăim, pecetea a fost ruptă și că Dumnezeu a vorbit din nou din ceruri.⁵ (Vezi sugestia 2 de la pagina 121.)

Domnul îi îndrumă pe oamenii Săi prin revelația dată președintelui Bisericii.

Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă a fost organizată ca urmare a poruncii directe din partea Tatălui nostru

Ceresc. Pe piatra revelației a fost zidită această Biserică și prin revelație este îndrumată.⁶

Este un lucru ieșit din comun, în aceste zile, să faci parte dintr-o Biserică în care cei care sunt membri cred că Domnul vorbește prin intermediul conducătorilor lor. Când suntem instruiți de președintele acestei Biserici, noi credem că el ne spune ceea ce Domnul dorește ca noi să facem. Pentru noi, aceasta reprezintă mai mult decât sfatul unui om. Noi credem aceasta și această credință ne face să ne cercetăm sufletele, fiind îndemnați să ne reînnoim hotărârea de a fi ceea ce Dumnezeu dorește să fim.⁷

În Biserică am avut suflete călăuzite greșit care, în ignoranța lor, s-au împotrivit sfatului [președintelui Bisericii], nesusizând faptul că se împotrivesc Domnului și cad în întuneric și în tristețe și care, dacă nu se pocăiesc, nu vor avea un loc în împărăția celestială.

Să ne amintim că președintele acestei Biserici a fost desemnat în mod oficial conducător al Bisericii, aici, în viața muritoare, pentru a-L reprezenta pe Domnul cerului și al pământului.⁸

Când oamenii, așa cum au făcut din când în când pentru a avea succes într-un anumit domeniu, au venit la o persoană sau la un grup de persoane și au spus: „Am avut acest vis și aceasta este ceea ce dorește Domnul să facem”, puteți să știți că ei nu sunt de partea Domnului. Visurile, viziunile și revelațiile de la Dumnezeu pentru copiii oamenilor au fost date întotdeauna prin intermediul slujitorului Său chemat așa cum se cuvine. Puteți avea visuri sau manifestări spirituale pentru propria dumneavoastră alinare sau pentru ca dumneavoastră să fiți întăriți, însă ele nu sunt pentru Biserică... Nu trebuie să fim înșelați.⁹

Sufletul meu este, astăzi, plin de recunoștință pentru că știu că, dacă vom continua să fim membri în Biserică, vom avea un pilot care cunoaște drumul și, dacă vom urma îndrumările sale... nu vom avea parte de dezastrele spirituale de care are parte lumea, ci vom umbla din loc în loc făcând bine, binecuvântând omenirea și bucurându-ne de prezența celor pe care-i iubim.¹⁰ (Vezi sugestia 3 de la pagina 121.)

„Fiecare dintre noi are dreptul la inspirația Domnului în proporție directă cu măsura în care trăim o viață neprihănită.”

Fiecare dintre noi are dreptul să primească inspirație personală de la Duhul Sfânt, dacă ne supunem poruncilor.

Eu am încredere în dumneavoastră, dragi mei frați și dragile mele surori... Aveți dreptul să primiți aceeași cunoaștere pe care o primește cel care prezidează asupra Bisericii. Aveți dreptul să primiți aceeași inspirație pe care o primesc cei pe care Dumnezeu a făcut să fie rânduți conducători chemați de El. Aveți dreptul la inspirația Spiritului și la cunoașterea că El este Tatăl dumneavoastră și, când eu spun „dumneavoastră”, mă refer la toți cei care se supun poruncilor Tatălui nostru și au avut parte de influența dulce a Spiritului Domnului în Biserica lui Hristos... Fiecare dintre noi are dreptul la inspirația Domnului în proporție directă cu măsura în care trăim o viață neprihănită.¹¹

Oriunde vă veți duce, nu veți găsi un alt grup ca acesta, fiecare membru al acestui grup are credință în Dumnezeu; și dacă ar fi să vă întrebăm câți aveți o mărturie, nu să credeți doar pentru că altcineva

a spus așa, ci câți dintre dumneavoastră sunt siguri că aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, că Isus este Hristosul, că noi trăim vieți veșnice, că Joseph Smith a fost un profet al Dumnezeului cel Viu, veți răspunde că aveți această mărturie care vă încurajează, vă întărește și vă oferă satisfacție în timp ce mergeți înainte în lume...

Am înțeles, când am fost mic, că aceasta este lucrarea Domnului. Am înțeles că există profeți în viață pe pământ. Am înțeles că inspirația de la Cel Atotputernic îi va influența pe cei care trăiesc demni pentru a o primi, pentru ca noi să nu depindem de una, două sau de mai multe persoane. Sunt mii de membri ai acestei Biserici care știu – nu doar își imaginează că Dumnezeu trăiește – că Isus este Hristosul și că noi suntem copiii lui Dumnezeu.¹²

Nu depindeți doar de istorie și nici de învățăturile vreunui om pentru a ști că aceasta este lucrarea Domnului, deoarece aceasta v-a fost pusă în suflet prin darul Duhului Sfânt. Nu există îndoială în mintea dumneavoastră despre originea dumneavoastră și nici despre locul unde veți merge după această viață, dacă sunteți demni de încrederea ce v-a fost acordată.¹³

O mărturie nu ne poate fi dată de altcineva. Convingerea vine de la Tatăl nostru Ceresc.¹⁴

Stau astăzi, aici, fiind foarte recunoscător pentru cunoașterea pe care am primit-o. Sunt recunoscător că nu depind de nimeni în ceea ce privește mărturia pe care o am. Desigur, sunt recunoscător pentru încurajările pe care le-am primit de la alții care au lumină și cunosc adevărul și care m-au încurajat trăind vieți neprihănite, dar nu depind de niciunul dintre ei pentru a ști că Dumnezeu trăiește, că Isus Hristos este Mântuitorul omenirii și că Joseph Smith este profetul Domnului. Eu știu aceste lucruri...

Îmi face plăcere să mărturisesc că Evanghelia este adevărată și, din tot sufletul, îi mulțumesc Tatălui meu Ceresc pentru că mi-a dezvăluit-o.¹⁵

Dintre toate binecuvântările pe care le-am primit în viața mea, cea mai prețioasă este cunoașterea că Dumnezeu trăiește și că aceasta este lucrarea Sa, deoarece aceasta cuprinde toate celelalte binecuvântări de care sper să mă bucur în această viață sau în viața care va urma.¹⁶ (Vezi sugestia 4 de la pagina 121.)

Duhul Sfânt este un ghid sigur de-a lungul vieții muritoare.

Compania Spiritului [lui Dumnezeu]... este un ghid sigur de-a lungul vieții muritoare și o pregătire sigură pentru un loc în împărăția Sa celestială.¹⁷

În Iov, citim că în om este un duh și suflarea Celui Atotputernic îi dă acestuia priceperea (vezi Iov 32:8). Dacă ținem poruncile lui Dumnezeu, avem dreptul să primim acea pricepere și, dacă trăim așa cum ar trebui să trăiască fiii lui Dumnezeu, vom avea acea pricepere și nimeni n-o poate opri, iar rezultatul va fi progresul nostru fizic și psihic în timpul vieții muritoare și progresul continuu de-a lungul eternității.¹⁸

Compania Spiritului Domnului este un antidot împotriva oboșelii... împotriva fricii și a tuturor acelor lucruri care ne copleșesc uneori în viață.¹⁹

Când ucenicii Salvatorului erau cu El, ei L-au admirat fără să știe pe deplin cât de mareș era El, dar, până când puterea Duhului Sfânt nu s-a revărsat asupra lor, până când nu au avut botezul focului, ei nu au putut să înfrunte problemele și să îndure persecuțiile care au făcut ca viața lor să fie aproape de neîndurat. Când inspirația Celui Atotputernic i-a ajutat să înțeleagă, ei au știut că trăiau viața unei ființe eterne și că, dacă își dovedeau credința, știau că, atunci când trupurile lor aveau să moară, ei urmau să fie ridicați din mormânt în slavă și nemurire.

Acela a fost rezultatul inspirației Spiritului lui Dumnezeu care s-a revărsat asupra lor, inspirația Celui Atotputernic i-a făcut să înțeleagă...

Mă rog ca acel Spirit care ne menține pe calea adevărului și a neprihănirii să poată rămâne cu noi și mă rog ca acea dorință care rezultă din inspirația venită de la Tatăl nostru Ceresc să ne poată îndruma pe acea cale a vieții.²⁰

Când viața noastră pe pământ se încheie, fie ca noi să aflăm că am dat ascultare șoaptelor aceluia glas blând și încet care ne îndrumă mereu pe calea neprihănirii și să știm că aceasta a însemnat pentru noi deschiderea porții împărăției celestiale, pentru noi și pentru cei pe care-i iubim, pentru a înainta prin eternitate... fericiți pentru totdeauna.¹ (Vezi sugestia 5 de la pagina 121.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. În timp ce citiți secțiunea „Din viața lui George Albert Smith” (paginile 113–115), gândiți-vă cum se aplică analogia președintelui Smith călătoriei noastre prin viața muritoare. Ce ar putea reprezenta ceafa, semnalul radio și semnalul întrerupt? Cum v-a avertizat Domnul asupra pericolului și cum v-a ajutat să rămâneți pe calea care duce la viața eternă?
2. La paginile 115–116, președintele Smith declară că revelația este la fel de necesară astăzi cum a fost și în vremurile biblice. Cum i-ați răspunde cuiva care spune că revelațiile din scripturi sunt suficiente pentru zilele noastre? Ce experiențe ați trăit care v-au învățat că Tatălui Ceresc „Îi pasă de noi”?
3. Recapitulați secțiunea care începe la pagina 116. Cum ați ajuns să știți că sfatul profetului vine de la Domnul și că reprezintă „mai mult decât sfatul unui om” (pagina 117)? Cum vă poate ajuta revelația personală să acceptați și să puneți în practică revelația dată prin intermediul profetului?
4. Când studiați secțiunea care începe la pagina 117, gândiți-vă la cum ați dobândit o mărturie despre Evanghelie. Cum v-au ajutat mărturiile altora? Ce ați făcut pentru a ajunge să cunoașteți adevărul?
5. În ultima secțiune a învățăturilor (pagina 121), căutați cuvinte și fraze care descriu modalități prin care Duhul Sfânt ne poate ajuta. Gândiți-vă la ce puteți face pentru a fi demn de compania mai frecventă a Duhului Sfânt în viața dumneavoastră.

Scripturi suplimentare: Ioan 15:26; 1 Nefi 10:17–19; 2 Nefi 32:5; Moroni 10:3–5; Doctrină și legăminte 1:38; 42:61; 76:5–10; Articolele de credință 1:9.

Ajutor pentru predare: „Nu vă îngrijorați în cazul în care cursanții sunt tăcuți timp de câteva secunde după ce ați adresat o întrebare. Nu vă răspundeți singuri la întrebare; dați-le cursanților timp pentru a se gândi la răspunsuri. Totuși, liniștea prelungită poate să indice

faptul că ei nu înțeleg întrebarea și că dumneavoastră trebuie să o reformulați” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 69).

Note

1. În Conference Report, octombrie 1937, p. 50–53.
2. În Conference Report, aprilie 1946, p. 4.
3. În Conference Report, aprilie 1917, p. 37.
4. „Some Points of «Peculiarity»”, *Improvement Era*, martie 1949, p. 137.
5. În *Proceedings at the Dedication of the Joseph Smith Memorial Monument*, p. 55.
6. „Message to Sunday School Teachers”, *Instructor*, noiembrie 1946, p. 501.
7. În Conference Report, octombrie 1930, p. 66.
8. În Conference Report, octombrie 1937, p. 52–53.
9. În Conference Report, octombrie 1945, p. 118–119.
10. În Conference Report, octombrie 1937, p. 53.
11. În Conference Report, octombrie 1911, p. 44.
12. În Conference Report, aprilie 1946, p. 124–125.
13. În Conference Report, aprilie 1905, p. 62.
14. „Opportunities for Leadership”, *Improvement Era*, septembrie 1949, p. 557.
15. În Conference Report, octombrie 1921, p. 42.
16. În Conference Report, aprilie 1927, p. 82.
17. „To the Latter-day Saints Everywhere”, *Improvement Era*, decembrie 1947, p. 797.
18. În Conference Report, aprilie 1944, p. 31.
19. În Conference Report, octombrie 1945, p. 115–116.
20. În Conference Report, aprilie 1939, p. 124–125.
21. În Conference Report, aprilie 1941, p. 28.

O dorință înflăcărată de a împărtăși Evanghelia

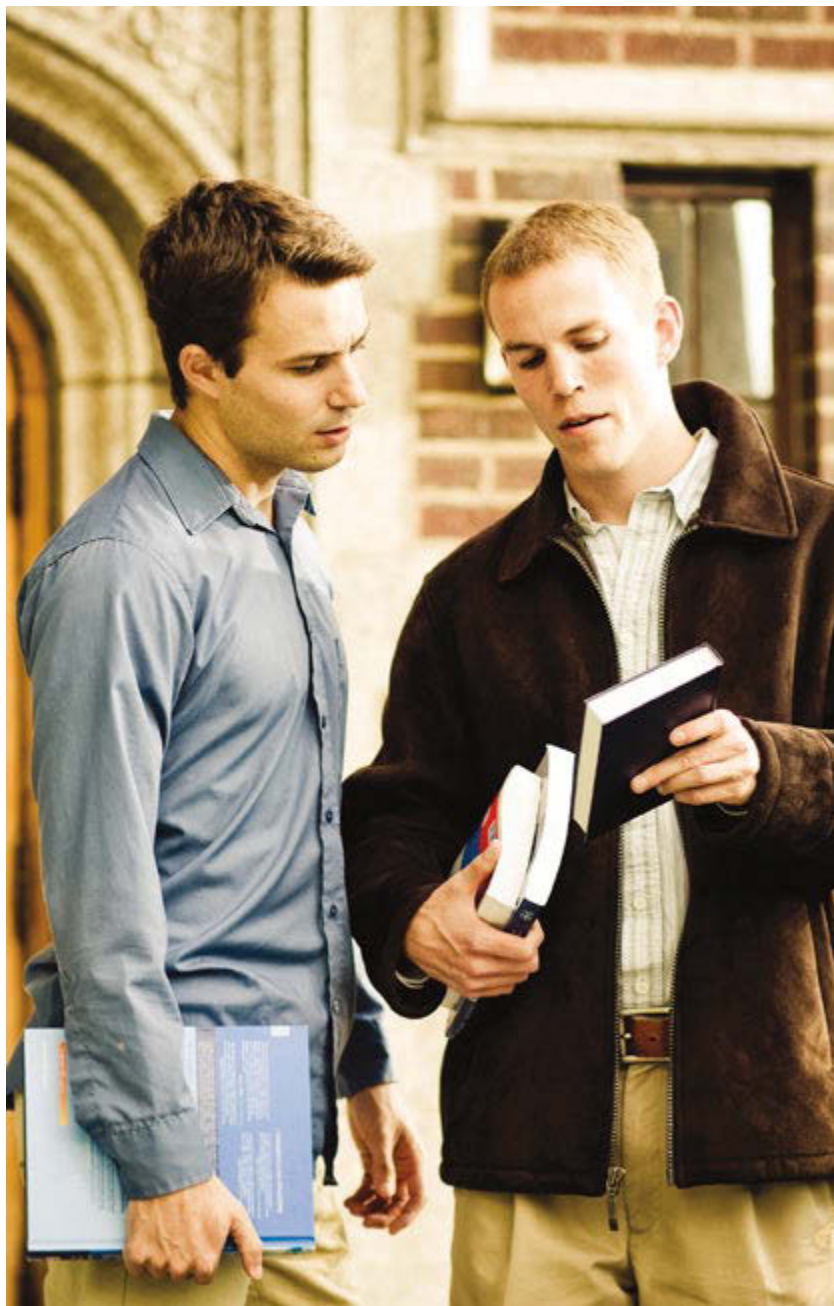
Frații și surorile noastre din întreaga lume au nevoie de mesajul Evangheliei restaurate și al nostru este privilegiul de a-l împărtăși.

Din viața lui George Albert Smith

Un prieten apropiat al lui George Albert Smith a scris: „Președintele George Albert Smith este un misionar înnăscut. Încă din tinerețe a avut o dorință arzătoare de a împărtăși învățăturile Evangheliei semenilor săi, de a le face cunoscut «fiilor și fiicelor lui Dumnezeu», pe care-i considera pe toți ca fiind frații și surorile sale, adevărurile care i-au fost revelate profetului Joseph Smith.

Am avut de câteva ori privilegiul de a călători cu trenul împreună cu președintele Smith. De fiecare dată, am observat că imediat ce trenul pornea, el își lua din geantă câteva broșuri despre Evanghelie și le pune în buzunar și se ducea printre pasageri. Datorită felului său de a fi prietenos și plăcut, intra foarte repede în vorbă cu alt pasager și, nu după mult timp, îl auzeam relatând povestea întemeierii Bisericii de către profetul Joseph Smith sau vorbind despre exodul sfinților din Nauvoo, despre încercările și greutățile de care au avut parte traversând câmpiile către Utah ori explicându-i noului său prieten unele dintre principiile Evangheliei. Conversație după conversație, pasager după pasager, până când își încheia călătoria. De-a lungul prieteniei mele cu președintele Smith, care a durat peste patruzeci de ani, am învățat că oriunde s-ar afla, el este, mai presus de orice, un misionar al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă”.¹

De asemenea, despre președintele Smith, s-a scris: „El a vorbit despre religie și cu coșarul care a lucrat în casa lui. Rareori a pierdut vreo ocazie de a explica «adevărurile eterne ale Evangheliei

„Ceea ce avem este Evanghelia lui Isus Hristos. Ceea ce arde în inima noastră este dorința noastră de a salva sufletele copiilor oamenilor.”

restaurate» vreunui prieten sau vreunui necunoscut. Din punctul lui de vedere, aceasta era bunătatea supremă, deoarece mesajul lui Hristos a fost cel mai important dar pe care el l-a avut de oferit”.² (Vezi sugestia 1 de la pagina 133.)

Deoarece împărtășirea Evangheliei a fost un subiect pe care președintele Smith l-a abordat deseori în învățăturile sale, acesta este primul dintre cele trei capitole despre acest subiect din acest manual. Acest capitol se concentrează asupra motivelor pentru care împărtășim Evanghelia; capitolul 13 prezintă câteva modalități prin care noi putem lua parte la această lucrare importantă și capitolul 14 descrie cum putem avea un randament maxim în eforturile noastre.

Învățăături ale lui George Albert Smith

Lumea are nevoie de ceea ce noi avem – Evanghelia lui Isus Hristos, restaurată în plenitudinea ei.

Lumea suferă, este în dificultate, de la un capăt al său la altul. Bărbații și femeile se uită încoace și încolo, căutând să știe unde se pot duce pentru a face lucrurile care le vor aduce pace sufletească... Evanghelia lui Isus Hristos a fost restaurată. Adevărul revelat din Cer este aici și acel adevăr, acea Evanghelie, dacă oamenii ar cunoaște-o, ar fi leacul pentru suferințele lor. Este singurul lucru care le va aduce pace în timpul vieții pe pământ.³

Este nevoie ca oamenii acestei lumi să-și analizeze viața și să se întoarcă la temelia stabilă de Domnul cerului și al pământului, temelia credinței, pocăinței, botezului prin scufundare pentru iertarea păcatelor și a primirii Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor aceluia care dețin autoritatea divină. De aceasta are lumea nevoie. Sunt recunoscători că mulți privesc în această direcție. Ei au mers orbește de-a lungul unei cărări care i-a dus la tristețe și suferință, însă le-a fost pus la dispoziție un leac pentru toate suferințele – Evanghelia lui Isus Hristos. Pentru toți a fost cartografiată o cărare care, deși este strâmtă și greu de urmat, duce înapoi la Tatăl nostru, al tuturor; nu există o altă cărare care duce acolo.⁴

Bisericile lumii încearcă, în felul lor, să aducă pace în inimile oamenilor. Ele au multe virtuți și multe adevăruri și înfăptuiesc mult

bine, dar nu sunt autorizate de Divinitate. Preoții lor nu au fost niciodată împuterniciți de Divinitate.⁵

Sfinții din zilele din urmă sunt singurii care dețin autoritatea Tatălui nostru Ceresc de a administra rânduiețile Evangheliei. Lumea are nevoie de noi.⁶

În lume există o adevărată foamete după auzirea cuvintelor Domnului și multe suflete cinstite caută cu sinceritate să știe ce dorește Tatăl nostru Ceresc de la ele. Am întâlnit mulți conducători ai bisericilor lumii și, printre ei, am găsit caractere nobile dornice să facă bine, dar am găsit rareori, printre cei care erau chemați să slujească în diverse organizații bisericesti, oameni care să aibă o înțelegere a scopului existenței lor sau care să înțeleagă de ce suntem aici, în această lume. Oamenii nu pot predica ceea ce ei înșiși nu înțeleg. Acești oameni buni, neînțelegând Evanghelia și necesitatea rânduieților acesteia, își limitează învățăturile, în mare parte, la lecțiile morale și citirea psalmilor în fața congregațiilor lor. Pasaje izolate sunt alese ca texte pentru a se vorbi despre virtute, cinste etc., toate acestea fiind utile și înălțătoare, însă prea puține cuvântări sunt rostite explicând cerințele ce trebuie îndeplinite de fiecare suflet înainte de a putea intra în împărăția cerului. Aceasta este informația de care lumea are cel mai mult nevoie. Prea puțini oficiali în biserici au pentru congregațiile lor un mesaj care să le inspire credința în divinitatea lui Isus Hristos și necesitatea de a primi rânduiețile Evangheliei pe care El le-a indicat.⁷ (Vezi sugestia 2 de la pagina 133.)

**Sunt mulți oameni care ar accepta
adevărul dacă li s-ar da ocazia.**

Copiii Tatălui nostru de pretutindeni sunt dornici să știe ce ar trebui să facă dar, din cauza influențelor rele care au pătruns pe pământ, ei au fost înșelați; oamenii onorabili ai pământului nu văd adevărul... Dușmanul lucrează și singura putere care poate neutraliza influența lui este Evanghelia lui Isus Hristos.⁸

Oamenii nu au avut încredere unul în altul. Ei nu au crezut ceea ce au auzit și nu au fost dornici să facă ceea ce Filip, unul dintre ucenicii Salvatorului, i-a recomandat lui Natanael, care discuta cu el. Filip a spus: „Domnul a venit”.

Și el i l-a descris, iar Natanael a întrebat: „De unde a venit?”

Filip i-a răspuns: „El a venit din Nazaret”. Apoi, acel om bun a spus: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?”. Filip a spus: „Vino și vezi!” (vezi Ioan 1:43–46).

Natanael fusese învățat să creadă că nu putea să iasă nimic bun din Nazaret și, totuși, el a fost bărbatul despre care Salvatorul a spus mai târziu că era un israelit în care nu era vicleșug – un om bun, dar care fusese înșelat din cauza lucrurilor pe care le auzise.

Dar, când a aflat, când a acceptat invitația ucenicilor: „Vino și vezi!”, el s-a dus și a văzut.

Noi am avut o mare bucurie sub influența Spiritului Său. Ne-am dori ca toată lumea să se bucure de acea binecuvântare și, când ei întreabă „Ce fel de oameni sunt aceștia de aici?”, răspunsul nostru să fie: „Vino și vezi”.⁹

Tatăl meu Ceresc... m-a chemat să merg în multe zone ale lumii și am călătorit peste 1,6 milioane de kilometri de când am fost chemat să slujesc. Am călătorit în multe țări și climate și, oriunde am fost, am găsit oameni buni, fii și fiice ale Dumnezeuului cel Viu, care așteaptă Evanghelia lui Isus Hristos și sunt mii, sute de mii, milioane care ar accepta adevărul dacă ar putea ști ceea ce știm noi.¹⁰

Sunt multe organizații bisericesti minunate în lume, mulți bărbați credincioși și femei credincioase care trăiesc conform voinței Tatălui nostru Ceresc, așa cum o înțeleg ei...

Tuturor oamenilor care vor trăi conform luminii pe care Domnul le-a oferit-o și care-L vor căuta în rugăciune sinceră li se va înduioșa inima, li se va influența mintea și li se va oferi ocazia să știe că Dumnezeu a vorbit din nou.¹¹ (Vezi sugestia 3 de la pagina 133.)

**Noi suntem entuziasmați să împărtășim Evanghelia,
deoarece îi iubim pe semenii noștri.**

Este posibil ca unui observator din afară să i se pară că există un entuziasm neobișnuit printre sfinții din zilele din urmă. Nu de mult, cineva a spus: „Pentru mine este neobișnuit să văd cu câtă bucurie vă îndepliniți lucrarea. Indiferent dacă vorbesc cu un tânăr sau cu un adult, cu un grădinar sau cu un polițist dintre oamenii

„Toți cei care cred vor urma exemplul dat de Salvator atunci când le-a spus ucenicilor Săi: «Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit.»

dumneavoastră, cu toții sunt fericiți, mulțumiți și încrezători că ei dețin Evanghelia lui Isus Hristos”...

Este de mirare că există entuziasm în preaslăvirea noastră, că suntem înclinați să fim dornici să împărtășim aceste adevăruri glorioase cu semenii noștri? Este de mirare că, atunci când vine timpul ca fiii noștri să fie chemați în misiune sau când ni se cere să lăsăm deoparte treburile noastre și să ne ducem să slujim în calitate de slujitori ai Dumnezeului cei Viu, îmbrăcați cu putere de sus, deținând autoritatea care a fost conferită în aceste zile din urmă pentru ca noi să putem împărtăși tuturor oamenilor acest adevăr minunat care ne-a înnobilat viața... răspundem cu dragă inimă și bucurie?¹²

Ceea ce avem este Evanghelia lui Isus Hristos. Ceea ce arde în inima noastră este dorința noastră de a salva sufletele copiilor oamenilor. Nu contează că ne putem întări și că putem ajunge să avem o situația financiară foarte bună; nu contează că numele noastre

pot ajunge să fie lăudate pe pământ pentru realizările noastre, ci faptul că fiii și fiicele lui Dumnezeu, oriunde ar fi ei, pot să audă această Evanghelie, care este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede și trăiește conform preceptelor ei. Și toți cei care cred vor urma exemplul dat de Salvator atunci când le-a spus ucenicilor Săi: „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit” (Marcu 16:16).¹³

Gândiți-vă la responsabilitatea pe care o avem, dacă ne trăim viața nepăsători sau indiferenți, fără să căutăm să împărtășim adevărul celor pe care Domnul îi iubește la fel de mult ca pe noi și care sunt prețioși pentru El. Simt că unii membri ai acestei Biserici ar trebui să se trezească. Cred că ar trebui să se depună un efort mai mare pentru a le împărtăși copiilor Tatălui nostru tot adevărul deținut de această Biserică.¹⁴

Când un om este bolnav, dacă el este aproapele nostru, îi slujim cu bucurie; dacă are un deces în familie, încercăm să-l alinăm. Dar, timp de ani de zile, îi permitem să meargă pe căi care-i vor distrage șansa de a avea viață veșnică, trecem pe lângă el ca și cum ar fi un lucru de nimic.¹⁵

Înțelegem noi că fiecare om este creat după chipul lui Dumnezeu, că fiecare bărbat este un fiu al lui Dumnezeu și fiecare femeie este o fiică a Lui? Indiferent unde s-ar afla, ei sunt copiii Săi, iar El îi iubește și dorește ca ei să fie salvați. În mod cert, noi, membrii acestei Biserici, nu putem sta fără să facem nimic. Nu putem primi favoarea plină de dragoste a Tatălui nostru Ceresc care este revărsată asupra noastră, cunoașterea vieții eterne, și s-o ținem doar pentru noi, crezând că astfel vom fi binecuvântați. Nu ceea ce primim este ceea ce ne înobilează viața, ci ceea ce oferim.¹⁶

Să ne intereseze suficient de mult salvarea oamenilor astfel încât să dăm dovadă de un entuziasm sfânt pentru convertirea lor; ca să ne putem bucura de recunoștința și dragostea lor eterne și de aprecierea Tatălui nostru Ceresc, datorită interesului nostru altruist față de copiii Săi.¹⁷

Misiunea noastră în ceea ce-i privește pe copiii Tatălui nostru... este o misiune de pace, de intenții bune față de toți oamenii. Este o dorință puternică și plină de entuziasm de a împărtăși tuturor copiilor Tatălui nostru lucrurile bune pe care El le-a revărsat asupra

noastră cu atâta generozitate; și, având speranța că ei vor înțelege, noi îngenunchem, în fiecare zi, rugându-ne ca inima lor să fie înduioșată, ca Spiritul lui Dumnezeu să poată intra în sufletele lor ca ei să poată înțelege adevărul așa cum le este prezentat.¹⁸

Îmi doresc ca această Biserică măreață, cu puterea care i-a fost dată de Dumnezeu, să poată răspândi mai repede adevărul și să salveze popoarele de la distrugere. Noi, ca organizație, creștem rapid, însă pe mine nu mă bucură atât de mult creșterea numerică cât mă bucură încredințarea că influența pe care o avem este una bună și că toți copiii Tatălui nostru, de la nord la sud și de la est la vest, aud mesajul vieții și al salvării, fără de care ei nu pot locui în prezența Mântuitorului omenirii.¹⁹ (Vezi sugestia 4 de la pagina 133.)

Domnul ne va cere socoteală pentru eforturile noastre de a împărtăși darul Evangheliei.

Noi am primit un dar minunat, însă cu acel dar ne revine și o mare responsabilitate. Am fost binecuvântați de Domnul cu o cunoaștere mai mare decât cea a semenilor noștri și, cu acea cunoaștere, vine și cerința de a o împărtăși copiilor Săi, oriunde s-ar afla ei.²⁰

Acum, nu cred că noi Îi slujim lui Dumnezeu cu toată puterea noastră dacă-i abandonăm pe copiii Săi sau dacă petrecem prea mult timp, în mod egoist, pentru binele nostru, strângând lucruri lumești și lăsându-i pe copiii Săi în întuneric când am putea să-i aducem la lumină. Eu înțeleg că cea mai importantă misiune pe care o am în această viață este: în primul rând, să țin poruncile lui Dumnezeu, așa cum mi-au fost propovăduite și, apoi, să le propovăduiesc copiilor Tatălui meu care nu le înțeleg.²¹

Nu există o altă Evanghelie a salvării și noi, dragii mei frați care dețineți preoția sfântă, avem responsabilitatea nu doar de a transmite acest mesaj popoarelor pământului, ci de a ne trăi viața conform ei și a o propovădui celor din jurul nostru, care nu sunt de aceeași religie cu noi. Vă avertizez, astăzi, că Domnul ne-a dat răspunderea de a-i chema pe copiii Săi la pocăință și de a propovădui adevărul Său. Dacă nu profităm de ocaziile noastre de a-i învăța Evanghelia Domnului nostru pe fiii și pe fiicele lui Dumnezeu care nu sunt din religia noastră și care trăiesc printre noi, El ne va cere socoteală de partea cealaltă a vălului pentru ceea ce am eșuat să facem.²²

După o vreme, va trebui să fim judecați după cartea vieții noastre și, dacă am fost credincioși, sunt sigur că Tatăl nostru, al tuturor celor din lume, ne va mulțumi și ne va binecuvânta pentru că i-am făcut pe atât de mulți dintre fiii și fiicele Sale să înțeleagă scopul vieții și cum să se bucure de ea sub influența Spiritului Său.²³

Când avem spiritul Evangheliei, dorința noastră este aceea de a putea să-i învățăm, pe cât mai mulți copii ai Tatălui nostru putem, adevărurile glorioase care sunt necesare pentru exaltarea lor, pentru ca, atunci când va sosi timpul să stăm în fața Mântuitorului omenirii, să-I putem spune: „Cu puterea pe care mi-ai dat-o, cu înțelepciunea și cunoașterea pe care mi le-ai dat, am căutat cu tandrețe și cu dragoste neprefăcută, cu hotărâre și bunătate să aduc cât de mulți dintre copiii Tăi am putut la cunoașterea Evangheliei”.²⁴ (Vezi sugestia 5 de la paginile 133–134.)

**Dacă împărtășim Evanghelia copiilor lui
Dumnezeu, răsplata noastră va fi o bucurie
mare alături de ei în împărăția celestială.**

Cei mai mulți dintre noi ne petrecem cea mai mare parte a timpului căutând lucrurile acestei vieți pe care va trebui să le lăsăm atunci când vom pleca de aici, deși peste tot în jurul nostru sunt sufletele nemuritoare pe care, dacă am vrea, le-am putea învăța și inspira să cerceteze adevărul și cărora le-am putea planta în inimă cunoașterea că Dumnezeu trăiește. Nu există în lume o comoară care să fie mai prețioasă pentru noi, căci noi vom avea recunoștința lor aici și aprecierea lor nepieritoare și eternă în lumea care va veni. Aceasta este cea mai importantă misiune.²⁵

Gândiți-vă cum ar fi dacă, în loc să fi fost egoiști încercând să salvăm doar familia noastră mică, am putea să-i numărăm cu zecile și cu sutele pe bărbații și femeile pe care i-am influențat să accepte Evanghelia Domnului nostru. Atunci ne vom simți cu siguranță binecuvântați și ne vom bucura pentru totdeauna de dragostea și aprecierea lor.²⁶

Ce bucurie va fi de partea cealaltă a vălului când îi vom găsi pe acești bărbați buni și pe aceste femei bune care trăiesc conform luminii pe care o au, încercând să-și îndeplinească datoria față de Dumnezeu și care, datorită faptului că i-am găsit, datorită dorinței noastre de a împărtăși cu ei, vor primi mai multe informații despre

„Când avem spiritul Evangheliei, dorința noastră este aceea de a putea să-i învățăm pe cât mai mulți copii ai Tatălui nostru.”

Evanghelia Domnului nostru și vor accepta rânduielele înfăptuite în casa Sa sfântă și vor fi pregătiți să fie membri ai împărăției celestiale! Cât de fericiți veți fi dacă, atunci când va sosi timpul, când veți sta în prezența Marelui Judecător pentru a da socoteală pentru cei câțiva ani de viață muritoare, dacă acești copii ai Tatălui nostru pe care El îi iubește la fel de mult ca pe noi, stând lângă noi, vor spune: „Tată Ceresc, acesta a fost bărbatul, aceasta a fost femeia care mi-a prezentat prima dată informația despre adevărul Tău glorios care mi-a insuflat dorința de a Te căuta cu mai multă ardoare decât am făcut-o înainte. Acesta a fost bărbatul sau aceasta a fost femeia care a făcut acest lucru minunat pentru mine”. Și aceasta nu este totul.

Când acel timp va veni, când veți trece prin erele eternității, care înseamnă un timp lung, veți simți dragostea și recunoștința fiecărui bărbat, fiecărei femei și fiecărui copil pentru care ați fost o unealtă în aducerea fericirii eterne. Nu merită aceasta totul? Ne putem trăi viața aici câștigând sute sau mii de dolari, putem avea cirezi, turme,

case și pământuri, însă nu le putem lua cu noi de cealaltă parte. Ele nu sunt necesare pentru viața eternă, ele ne sunt necesare doar aici dar, dacă am câștigat recunoștința și dragostea celorlalți copii ai lui Dumnezeu, de acestea vom avea parte pentru totdeauna. Gândiți-vă ce va însemna acest lucru! Când va veni timpul ca această lume să fie curățată și purificată prin foc și va deveni împărăția celestială, tot ce este impur și tot ce nu este de dorit fiind distrus, cât de bine va fi să vedem că vom avea parte de prezența celor cărora le-am slujit în timpul vieții muritoare, alături de care vom fi moștenitori și vom fi conduși pentru totdeauna de Isus Hristos, Domnul nostru! – Nu merită aceasta totul? Nu este aceasta o ocazie minunată?²⁷ (Vezi sugestia 6 de la pagina 134.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Recapitulați din secțiunea „Din viața lui George Albert Smith” (paginile 123–125). De ce credeți că președintele Smith a fost atât de entuziasmat de munca misionară? Ce înseamnă pentru dumneavoastră să fiți „mai presus de orice, un misionar al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă”?
2. Ce oferă Evanghelia restaurată lumii pe lângă „lecțiile morale” oferite de majoritatea religiilor? (Pentru câteva exemple, vezi paginile 125–126.)
3. Citiți secțiunea care începe la pagina 126 (vezi, de asemenea, D&L 123:12). Ce exemple ați văzut de oameni care au depășit concepțiile greșite despre Biserică acceptând invitația de „[a veni și de a vedea]”? Care sunt câteva dintre modalitățile eficiente de a face o astfel de invitație?
4. Citiți al treilea paragraf de la pagina 128. De ce credeți că ezitam uneori să împărtășim Evanghelia celor din jurul nostru? În timp ce studiați paginile 127–130, gândiți-vă ce putem face pentru a depăși această ezitare.
5. În timp ce citiți secțiunea care începe la pagina 130, gândiți-vă dacă faceți ceea ce Domnul se așteaptă să faceți pentru a

împărtăși Evanghelia. Gândiți-vă, rugându-vă, cum puteți să țineți mai bine această poruncă.

6. Recapitulați ultima secțiune a învățăturilor (paginile 131–133.) și gândiți-vă la persoana care v-a prezentat pentru prima oară, dumneavoastră sau familiei dumneavoastră, Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos. Ce puteți să faceți pentru a vă arăta sau exprima recunoștința față de acea persoană?

Scripturi suplimentare: Amos 8:11–12; Mosia 28:1–3; Alma 26:28–30; Doctrină și legăminte 4:4; 18:10–16.

Ajutor pentru predare: „Este mai bine să folosești doar câteva idei bune și să ai o discuție bună – și o înțelegere bună – decât să te grăbești încercând să predai fiecare cuvânt din manual... O atmosferă destinsă este absolut esențială dacă doriți să aveți Spiritul Domnului prezent în clasa dumneavoastră” (Jeffrey R. Holland, „Teaching and Learning in the Church”, *Ensign*, iunie 2007, p. 91).

Note

1. Preston Nibley, „Sharing the Gospel with Others”, *Improvement Era*, aprilie 1950, p. 270.
2. Merlo J. Pusey, *Builders of the Kingdom* (1981), p. 240.
3. În Conference Report, iunie 1919, p. 43.
4. În Conference Report, aprilie 1922, p. 54–55.
5. În Conference Report, aprilie 1922, p. 53.
6. În Conference Report, aprilie 1916, p. 47.
7. În Conference Report, octombrie 1921, p. 38.
8. În Conference Report, aprilie 1922, p. 53.
9. În Conference Report, octombrie 1949, p. 5.
10. În Conference Report, octombrie 1945, p. 120.
11. În Conference Report, aprilie 1935, p. 43–44.
12. În Conference Report, octombrie 1927, p. 46–47.
13. În *Proceedings at the Dedication of the Joseph Smith Memorial Monument*, p. 55.
14. În Conference Report, aprilie 1934, p. 28.
15. În Conference Report, octombrie 1916, p. 50.
16. În Conference Report, aprilie 1935, p. 46.
17. „Greeting”, *Millennial Star*, 10 iulie 1919, p. 441.
18. În Conference Report, octombrie 1927, p. 49.
19. În Conference Report, octombrie 1922, p. 98.
20. În Conference Report, aprilie 1922, p. 53.
21. În Conference Report, octombrie 1916, p. 50.
22. În Conference Report, aprilie 1916, p. 48.
23. În Conference Report, octombrie 1948, p. 7–8.
24. În *Deseret News*, 20 august 1921, secțiunea Bisericii, p. 7.
25. În Conference Report, octombrie 1916, p. 50.
26. În Conference Report, octombrie 1941, p. 102.
27. *Sharing the Gospel with Others*, selecție realizată de Preston Nibley (1948), p. 214–216; cuvântare rostită la data de 4 noiembrie 1945, în Washington, D.C.

Să ne facem partea în împărtășirea Evangheliei

Există multe modalități în care putem participa la marea lucrare de împărtășire a Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos.

Din viața lui George Albert Smith

Pe lângă faptul că a slujit aproape 48 de ani ca autoritate generală, George Albert Smith a slujit în trei misiuni cu timp deplin pentru Biserică, inclusiv doi ani ca președinte al Misiunii Europa. El i-a îndemnat pe membrii Bisericii să se pregătească spiritual pentru a sluji ca misionari cu timp deplin și să accepte aceste chemări atunci când le primesc. Dar el i-a învățat, de asemenea că, pentru a predica Evanghelia, nu este necesar ca ei să primească o chemare oficială de a merge în misiune. George Albert Smith a fost misionar întreaga viață și el a amintit deseori membrilor Bisericii că au prilejuri numeroase de a împărtăși Evanghelia vecinilor și prietenilor și i-a încurajat să fie exemple bune de ucenici ai lui Hristos.

Slujirea președintelui Smith în Misiunea Europa a început la scurt timp după Primul Război Mondial. Din cauza războiului, numărul misionarilor din misiune fusese redus considerabil și eforturile de a mări numărul lor erau zădărnice de faptul că misionarilor nu li se acorda viză. Pe lângă aceasta, dușmanii Bisericii răspândeau istorisiri neadevărate despre sfinții din zilele din urmă aducând prejudicii care erau greu de reparat. Cu toate aceste neajunsuri, președintele Smith a avut încredere că lucrarea va înainta datorită vieții exemplare a sfinților din zilele din urmă. El a consemnat că, pe măsură ce Biserica devenea mai cunoscută „membrii ei sunt respectați pentru virtuțile lor” și criticii ei „renunță repede la afirmațiile nedrepte când vin în contact direct cu sfinții din zilele din urmă în

*George Albert Smith a slujit în calitate de președinte
al Misiunii Europa din 1919 până în 1921.*

viața lor zilnică... Ei ne judecă apoi după roadele noastre, pe baza observațiilor personale și aceste informații, așa cum le împărtășesc ei, pot avea doar un singur efect și acesta ne este foarte favorabil”¹.

La scurt timp după ce și-a început slujirea ca președinte de misiune, el a scris membrilor Bisericii din Europa, amintindu-le responsabilitățile lor de a împărtăși Evanghelia și a sprijini progresul lucrării:

„Având încredere deplină că Domnul va întoarce inimile tuturor oamenilor demni către Evanghelie când ei o vor înțelege, să ne folosim împreună de prilejul de a munci câtă vreme este încă timp. Să răspândim învățăturile Învățătorului pentru salvarea, atât temporală, cât și spirituală, a oamenilor buni din Marea Britanie și din celelalte țări din cadrul Misiunii europene”².

Câteva luni mai târziu, el scria: „Fiecărui membru al Bisericii trebuie să-i facă plăcere să propovăduiască adevărul. Fiecare dintre noi trebuie să facă ceva în fiecare zi pentru a aduce lumina semenilor noștri. Toți sunt prețioși în ochii Tatălui nostru Ceresc și El ne va răsplăti pe măsură pentru că i-am luminat. Responsabilitatea noastră nu poate fi trecută pe alți umeri”³.

După ce a revenit din Europa, în anul 1921, George Albert Smith a raportat în cadrul conferinței generale: „Răul care ni s-a făcut în trecut a fost, în mare măsură, risipit și sute, chiar mii de bărbați și femei au ajuns să fie conștienți de munca pe care o facem”. El i-a îndemnat apoi pe sfinți să caute permanent modalități de a împărtăși Evanghelia altora: „Problema noastră este să găsim o cale prin care să putem face cunoscută tuturor oamenilor Evanghelia Domnului nostru. Este problema noastră și, cu ajutor divin, vom găsi o cale de a o rezolva. Este de datoria noastră să apreciem dacă există mijloace prin care să putem să facem mai mult decât am făcut deja, pentru a îndeplini cerințele Tatălui nostru Ceresc”⁴ (vezi sugestia 1 de la pagina 146).

Învățăături ale lui George Albert Smith

Fiecare membru al Bisericii are responsabilitatea de a împărtăși Evanghelia.

Mă simt atât de recunoscător pentru privilegiile pe care le am în Biserica lui Isus Hristos, pentru prietenia cu bărbați și femei din

această Biserică și din alte biserici. Sunt recunoscător pentru că am mulți prieteni în diversele biserici din lume, situate în diferite locuri. Sunt recunoscător pentru aceste prietenii, dar nu voi fi mulțumit până când nu le voi putea împărtăși unele dintre lucrurile pe care ei nu le-au primit încă.⁵

Noi trimitem misionari națiunilor de pe pământ pentru a proclama Evanghelia așa cum a fost revelată în aceste zile din urmă. Dar aceasta nu este toată îndatorirea noastră. Chiar la ușa noastră, se află, cu sutele și miile, fii aleși și fiice alese ale Tatălui nostru Ceresc. Ei trăiesc printre noi, ne devin prieteni, dar noi nu reușim să-i învățăm, în măsura în care ar trebui, Evanghelia care știm că este puterea lui Dumnezeu pentru salvare. Membrii Președinției Bisericii fac tot ce le stă în putere; își dedică orele, în timpul zilei și, deseori, până târziu în timpul nopții, intereselor Bisericii. Frații care le sunt alături oferă, de bunăvoie, din timpul lor, călătorind și propovăduind sfinților din zilele din urmă și ducând Evanghelia copiilor Tatălui nostru. Președinții de țări, înalții consilieri, episcopii și asistenții tuturor acestora lucrează neîncetat pentru a-i binecuvânta pe oameni și răsplata lor este sigură. Dar facem noi tot ce trebuie să facem, astfel încât, atunci când vom sta înaintea scaunului de judecată al Tatălui nostru Ceresc, El să ne spună că ne-am făcut pe deplin datoria față de semenii noștri, copiii Săi?⁶

Una dintre primele revelații... cuprinsă în Doctrină și legăminte, ne spune următoarele:

„Acum, iată, o minunată lucrare va veni foarte curând printre copiii oamenilor; ...

De aceea, dacă doriți să-L slujiți pe Dumnezeu, voi sunteți chemați la această lucrare” (D&L 4:1, 3).

Nu este necesar să fiți chemați să mergeți în misiune pentru a proclama adevărul. Începeți cu persoana care locuiește alături făcând-o să aibă încredere în dumnezevoastră, să vă iubească pentru că sunteți neprihăniți și, astfel, munca dumnezevoastră misionară a început deja,

„pentru că, iată, câmpul este alb, gata pentru seceriș” (D&L 4:4).⁷

Transmiterea adevărului nu este responsabilitatea altcuiva, ci este responsabilitatea dumnezevoastră și a mea de a ne asigura că

Evanghelia lui Isus Hristos, în puritatea ei, este propovăduită copiilor oamenilor. Nu vă face aceasta să fiți recunoscători?⁸

Fiecăruia dintre noi i se oferă un mare prilej. Aș dori să subliniez importanța muncii misionare pe care o face fiecare dintre noi cu vecinii noștri. Dacă vom face tot ce putem, vom fi surprinși să vedem cât de mulți vor manifesta interes și, nu numai că ne vor fi recunoscători pentru că le aducem adevărul și le deschidem ochii pentru a vedea gloriile (împărățiilor) și binecuvântările pe care le-a pregătit Tatăl nostru Ceresc, ci ei ne vor iubi și ne vor fi recunoscători de-a lungul erelor eternității.

Sunt atât de multe lucruri pe care Domnul le-a revărsat asupra noastră și pe care alți oameni nu le-au primit încă. Desigur, noi nu vom fi egoiști. Trebuie să existe în inimile noastre dorința de a împărtăși fiecărui suflet, pe cât de mult este posibil, adevărurile care aduc bucurie ale Evangheliei lui Isus Hristos.⁹

Astfel, pe măsură ce înaintăm în această lucrare, fiecare dintre noi, având influență asupra vecinilor și prietenilor noștri, să nu fim prea timizi. Nu trebuie să-i deranjăm pe oameni, dar să-i facem să simtă și să înțeleagă că ne interesează nu să-i facem membri ai Bisericii pentru a crește numărul de membri, ci să-i aducem în Biserică pentru ca ei să se bucure de aceleași binecuvântări de care ne bucurăm noi.¹⁰ (Vezi sugestia 2 de la pagina 146.)

Dacă trăim vieți exemplare, influența noastră îi poate încuraja pe alții să învețe despre Evanghelia.

Aduceți-vă aminte, noi, toți, avem responsabilități. Poate nu suntem chemați să îndeplinim o îndatorire precisă, dar fiecare cartier oferă fiecăruia dintre noi o ocazie să radieze pace, dragoste și fericire, astfel încât oamenii să poată înțelege Evanghelia și să poată fi adunați în turmă.¹¹

Cu numai câteva zile în urmă, uneia dintre surorile noastre, aflată în vizită în estul Statelor Unite, i s-a spus într-o conversație cu un bărbat educat: „Nu pot avea credința pe care o ai tu, dar aș vrea s-o pot avea. Este minunată”. Și la fel gândesc mulți copii ai Tatălui nostru, care, observând caracterul acestei lucrări, văzând faptele bărbaților și femeilor care au îmbrățișat adevărul, sunt uimiți de ceea

„Fiecare cartier oferă fiecăruia dintre noi o ocazie să radieze pace, dragoste și fericire.”

ce se realizează și de pacea și fericirea care îl însoțesc pe cel care crede cu sinceritate și doresc ca și ei să aibă parte de acestea; și ei ar putea dacă ar avea credință.¹²

Am observat deseori, și cred că cei mai mulți dintre dumneavoastră care au avut o experiență misionară vor confirma observația mea, că nicio persoană bună, bărbat sau femeie, nu poate fi influențată de membri credincioși ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă și să se abțină de la a-și exprima admirația față de ceea ce observă când sunt cu noi. După ce ne părăsesc, poate fi diferit uneori, dar cât timp se află sub acea influență care vine de la Domnul, pe care o au slujitorii Săi, care Îi slujesc Lui, le face plăcere, de obicei, să laude ce au văzut și au simțit.¹³

Dușmanul a făcut cele mai mari eforturi pentru a împiedica răspândirea adevărurilor Evangheliei. Și este datoria dumneavoastră și a mea ca, prin tact, dragoste frățească și credință, să îndepărtăm răul pe care dușmanul l-a semănat în inimile copiilor Tatălui nostru,

să demontăm falsele impresii care există în unele cazuri chiar și în mintea bărbaților buni și femeilor bune și să-i învățăm Evanghelia Domnului nostru, care este puterea lui Dumnezeu pentru salvarea tuturor acelor care cred și i se supun.¹⁴

Eu cred că această măreață organizație căreia îi aparținem trebuie să fie capabilă să dea un astfel de exemplu, încât oamenii din zonele noastre, care nu sunt membri ai Bisericii, văzând faptele noastre bune, să fie obligați să slăvească numele Tatălui nostru Ceresc. Aceasta este ceea ce simt în această privință. Tot ce trebuie să facem este să dăm un exemplu, să fim bărbați buni și femei bune și ei vor observa acest lucru. Apoi, probabil că ei ne vor oferi prilejul de a-i învăța lucrurile pe care nu le știu.¹⁵

Dacă noi, ca membri ai Bisericii, am ține legămintele lui Dumnezeu, dacă am prețui adevărul așa cum trebuie, dacă viețile noastre s-ar conforma frumuseților învățăturilor lui astfel încât semenii noștri, observând comportamentul nostru, să fie constrânși să caute adevărul, noi am face o splendidă muncă misionară.¹⁶ (Vezi sugestia 3 de la pagina 146.)

Noi participăm la munca misionară ajutând la pregătirea viitorilor misionari și sprijinindu-i în timpul misiunii lor.

Misiunea noastră nu este doar să propovăduim Evanghelia lui Isus Hristos și să trăim potrivit ei, ci misiunea noastră este și să trimitem în lume pe fiii și fiicele noastre când sunt chemați, din când în când, să slujească Bisericii. Când pleacă, ei trebuie să fi fost pregătiți astfel încât să fie neclintiți în fața ispitelor dușmanului; ei trebuie să fie puri, virtuoși și neprihăniți în viețile lor, atât cât este posibil să fie și, atunci, influența simplei lor prezențe va fi simțită de cei cu care intră în contact. Spiritul lui Dumnezeu nu va locui în tabernacole necurate, însă Spiritul Său va locui cu cei care se păstrează curați și plăcuți.

De aceea, să-i [creștem] pe băieții noștri și pe fetele noastre sub influența Spiritului lui Dumnezeu.¹⁷

Nu-i lăsați pe copiii voștri să crească fără a-i învăța principiile Evangheliei lui Isus Hristos. Nu așteptați să-i trimiteți în misiune pentru a afla ce înseamnă Evanghelia. Îmi amintesc că, în urmă cu

55 sau 60 de ani, când am fost în Sud [ca misionar], un bărbat care provenea dintr-o familie numeroasă a spus: „Nu știu ce să spun. Nu știu că să le spun acestor oameni”.

„De ce?”, a spus unul dintre frați. „Învăță-i Biblia. Du-te și ia-ți Biblia și citește Genesa.” El a spus: „Nu știu unde se află Genesa în Biblie” și, totuși, el plecase dintr-o casă de sfinți din zilele din urmă pentru a duce mesajul vieții și salvării acelor oameni din Sud. Totuși, nu a trecut mult timp după aceea și situația sa s-a schimbat. Prin studiu și rugăciune, el a primit o mărturie despre adevăr și a știut că Evanghelia este reală și a putut să stea în fața oamenilor și să-și depună, liber, mărturia că Evanghelia lui Isus Hristos este adevărul.¹⁸

Sunt impresionat de importanța pregătirii pentru această lucrare. Nu este suficient doar ca un băiat să-și manifeste dorința, datorită încrederii sale în părinții săi, de a face ceea ce doresc ei ca el să facă, să meargă în lume și să predice Evanghelia; nu este suficient ca el să răspundă chemării de a sluji în misiune, pe care Tatăl nostru Ceresc o face din când în când prin slujitorii Săi; ci este, de asemenea, necesar ca el să fie pregătit pentru lucrare, să cerceteze scripturile și să învețe ceea ce Domnul dorește ca el să cunoască. Este important ca fiii noștri și fiicele noastre să aibă o credință fermă și să cunoască așa cum cunosc părinții lor că aceasta este lucrarea Tatălui nostru ...

Doisprezece bărbați pregătiți pentru lucrare realizează mai mult în misiune decât o sută de oameni care nu cunosc adevărul și care trebuie învățați ei înșiși înainte să fie capabili să îl explice altora.

Aceasta este lucrarea Tatălui nostru și nu trebuie tratată cu lipsă de respect. Are o importanță supremă pentru noi. Să ne... străduim să sădim credința în copiii noștri, pentru ca ei să fie dornici să răspundă oricărei chemări și să simtă în adâncul sufletului lor impulsul de a spune: „Sunt gata să merg oriunde dorește Tatăl meu Ceresc să merg”.¹⁹ (Vezi sugestia 4 de la pagina 146.)

A fost făcută o rugămintă... să-i trimitem pe fiii noștri și pe fiicele noastre în misiune... Este o bucurie pentru mine să văd bărbați și femei economisind și planificând pentru ca fiii și fiicele lor să meargă în lume. În ultimele câteva săptămâni un tânăr băiat... a plecat în misiune iar cele două surori ale lui... îi trimit o parte din micile lor salarii pentru ca el să se poată bucura de binecuvântarea

unei misiuni. El este primul copil, dintr-o familie cu mulți copii, care pleacă în misiune pentru a răspândi adevărul... Eu cunosc bucuria care va veni în inimile acelor două femei minunate, care au crezut să-și dea banii fratelui lor pentru ca el să poată sluji Domnului în misiune. Ele vor primi binecuvântarea care rezultă datorită propovăduirii Evangheliei, în măsura în care este posibil s-o primească fără a sluji personal.²⁰

Mă gândesc... la reprezentanții noștri aflați în misiune, risipiți în diferitele părți ale acestei țări și în unele țări străine. Rugați-vă pentru ei, frați și surori. Ei au nevoie de ajutorul Domnului și au nevoie de credința și rugăciunile noastre. Scrieți-le și încurajați-i și, când vor primi o scrisoare de acasă, ei vor ști că vă aduceți aminte de ei tot timpul.²¹

**Noi participăm la munca misionară pregătindu-ne
să slujim noi înșine în misiuni.**

Nu va trece mult timp până când va fi nevoie de bărbați capabili și femei capabile în această Biserică pentru a propovădui adevărul în părți ale lumii în care am fost excluși până acum; și, dacă dorim să avem bucurie eternă în împărăția Tatălui nostru, alături de cei cu care ne-a binecuvântat aici, să fim altruști în viețile noastre; să ne pregătim pentru lucrare, să mergem în lume și să proclamăm adevărul când se ivesc ocaziile și să fim uneltele din mâinile Tatălui nostru prin care copiii Săi să fie aduși înapoi la El prin propovăduirea frumuseților Evangheliei Sale.²²

Cu numai câțiva ani în urmă mulți dintre prietenii mei o duceau bine, aveau cele necesare vieții și multe dintre articolele de lux și, când s-a vorbit despre posibilitatea ca ei să meargă în misiune, unii dintre ei au spus: „Nu pot să-mi las afacerea, nu mă pot descurca dacă plec și părăsesc ce am”. Dar afacerea lor a dat faliment. Lucrurile fără de care au crezut că nu se pot descurca au dispărut și mulți dintre acești bărbați ar fi fericiți astăzi dacă s-ar putea întoarce cu zece ani în urmă și ar putea spune, dacă ar fi chemați să plece pentru a-i sluji Domnului: „Îmi voi adapta afacerile, sunt fericit că mi s-a oferit prilejul de a fi un slujitor care predică despre viață și salvare”...

Gândiți-vă la ocaziile și privilegiile noastre, să putem sta în casele bărbaților onorabili ai lumii și să le propovăduim Evanghelia lui Isus

„În această Biserică sunt mii de bărbați și femei care sunt capabili să propovăduiască Evanghelia și care pot deveni și mai capabili făcându-și datoria într-o misiune.”

Hristos; gândiți-vă ce ar însemna să stați alături de bărbați care nu posedă autoritatea divină și să le propovăduiți planul salvării și să le explicați modul prin care și ei se pot bucura de binecuvântările autorității divine de care vă bucurați dumneavoastră.

Simt că unii dintre noi sunt egoiști. Suntem atât de bucuroși să ne bucurăm de binecuvântările noastre, suntem atât de fericiți să fim înconjurați de bunurile vieții și să avem alături pe cei mai buni bărbați și cele mai bune femei care există în lume, încât uităm datoria pe care o avem față de alții. Cât de fericiți am putea fi dacă ne-am strădui să facem mai mult bine în lume prin slujirea acelor care nu au înțeles încă Evanghelia Domnului nostru.

Mulți dintre noi au trecut de vârsta mijlocie, mulți dintre noi au ieșit la pensie. Biserica are nevoie de misionari. Bărbați care înțeleg Evanghelia și care doresc să-și dea viața pentru ea dacă este

necesar și, când spun că avem nevoie de misionari, vreau să spun că lumea are nevoie de ei.²³

Misiunea noastră ne așteaptă. Fiii și fiicele Tatălui nostru au nevoie de noi... În această Biserică sunt mii de bărbați și femei care sunt capabili să propovăduiască Evanghelia și care pot deveni și mai capabili făcându-și datoria într-o misiune. Ei vor fi binecuvântați cu suficiente resurse materiale care să le permită îndeplinirea lucrării pe care Domnul dorește ca noi s-o îndeplinim.²⁴

Acum, când este aproape timpul când barierele vor fi ridicate și obstacolele care au fost clădite pentru a împiedica răspândirea Evangheliei vor fi distruse, când sunetul glasului Domnului va ajunge la dumneavoastră prin slujitorii Săi, „pregătiți-vă să mergeți în lume și să predicați Evanghelia”, nu faceți cum a făcut Iona, nu încercați să vă ascundeți sau să fugiți de îndatorirea dumneavoastră; nu căutați scuze că nu ați avut mijloacele necesare pentru a merge; nu permiteți lucrurilor neînsemnate să vă împiedice să vedeți viața eternă în prezența Tatălui nostru Ceresc, pe care o puteți avea numai prin credință și devotament față de lucrarea Sa. Fiecare bărbat să-și pună în ordine casa; fiecare bărbat care deține preoția să-și pună în ordine viața sa și, când vine chemarea de la slujitorii Domnului, prin care i se spune să meargă în lume și să propovăduiască adevărul, să-i avertizeze pe copiii oamenilor, așa cum cere Tatăl nostru ca ei să fie avertizați, el să nu se ascundă în spatele lucrurilor neînsemnate, să nu fie înghițit dacă nu de un pește mare, de lucrurile neînsemnate ale lumii (vezi Iona 1:1-17).²⁵

Nu este o însărcinare ușoară; nu este un lucru plăcut, poate, să fim chemați în lume, să-i lăsăm pe cei dragi ai noștri, dar vă spun că ea le va aduce celor care sunt credincioși, celor care îndeplinesc această obligație așa cum li se cere, pace și fericire care întrec orice pricepere și îi va pregăti astfel încât, la timpul convenit, când își vor încheia această viață, ei vor sta în prezența Creatorului lor, fiind acceptați de El datorită a ceea ce au făcut.²⁶

Mă rog ca Spiritul Său să poată fi în întreaga [Biserică], ca dragostea copiilor Tatălui nostru să fie în inimile noastre, ca noi să putem simți importanța misiunii noastre în lume, în timp ce noi punem stăpânire peste lucruri care nu sunt ale noastre, care ne sunt doar împrumutate ca unor administratori, ca noi să nu uităm

darul neprețuit, privilegiul neprețuit, de care putem beneficia, de a propovădui Evanghelia și a salva sufletele copiilor oamenilor.²⁷ (Vezi sugestia 5 de mai jos.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v-vii.

1. Meditați asupra cuvintelor președintelui Smith din „Din viața lui George Albert Smith” (paginile 135–137). De ce credeți că era el atât de optimist cu privire la munca misionară în Europa în pofida opoziției cu care se confrunța? Cum vă poate ajuta exemplul său dacă membri ai familiei dumneavoastră sau prieteni refuză invitația dumneavoastră de a învăța despre Evanghelie?
2. Recapitulați prima secțiune a învățăturilor (paginile 137–139). Ce metode ați constatat că sunt cele mai eficiente în eforturile dumneavoastră de a împărtăși Evanghelia vecinilor și prietenilor?
3. În timp ce citiți secțiunea care începe la pagina 139, gândiți-vă la o situație pe care o cunoașteți în care exemplul unui membru al Bisericii a determinat o persoană să învețe mai multe despre Biserică. Care sunt alte motive pentru care viața trăită potrivit standardelor Bisericii este atât de importantă în munca misionară?
4. Căutați, la paginile 141–143, lucrurile pe care viitorii misionari trebuie să le facă pentru a se pregăti pentru misiunile lor din punct de vedere spiritual (vedeți, de asemenea, D&L 4). Ce pot face părinții pentru a-și ajuta fiii și fiicele să se pregătească? Cum îi pot ajuta cvorumurile preoției și surorile din Societatea de Alinare?
5. Recapitulați ultima secțiune a învățăturilor (paginile 143–146). Care sunt unele dintre „lucrurile neînsemnate” care ne-ar putea împiedica să slujim în misiune? Care sunt unele dintre binecuvântările de care beneficiem prin slujirea cuplurilor de

misionari? Gândiți-vă la lucrurile de care aveți nevoie pentru a vă pregăti pentru slujirea misionară.

Scripturi suplimentare: Matei 5:14–16; Marcu 16:15–16; 1 Timotei 4:12; Alma 17:2–3; Doctrină și legăminte 31:1–8; 38:40–41.

Ajutor pentru predare: „Când folosiți o diversitate de activități de învățare, cursanții tind să înțeleagă mai bine principiile Evangheliei și să rețină mai multe. O metodă selectată cu atenție poate să clarifice un principiu, poate să-l facă mai interesant și mai memorabil” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 89).

Note

1. „New Year’s Greeting”, *Millennial Star*, 6 ianuarie 1921, p. 2.
2. „Greeting”, *Millennial Star*, 10 iulie 1919, p. 441.
3. „New Year’s Greeting”, *Millennial Star*, 1 ianuarie 1920, p. 2.
4. În Conference Report, octombrie 1921, p. 37–38.
5. În Conference Report, octombrie 1950, p. 159.
6. În Conference Report, aprilie 1916, p. 46.
7. În Conference Report, octombrie 1916, p. 50–51.
8. În Conference Report, octombrie 1929, p. 23.
9. În *Deseret News*, 25 iunie 1950, secțiunea Bisericii, p. 2.
10. În Conference Report, aprilie 1948, p. 162.
11. În Conference Report, aprilie 1950, p. 170.
12. În Conference Report, octombrie 1913, p. 103.
13. În Conference Report, aprilie 1922, p. 49.
14. „The Importance of Preparing”, *Improvement Era*, martie 1948, p. 139.
15. În Conference Report, aprilie 1941, p. 26.
16. În Conference Report, octombrie 1916, p. 49.
17. În Conference Report, octombrie 1932, p. 25.
18. În Conference Report, octombrie 1948, p. 166.
19. „The Importance of Preparing”, p. 139.
20. În Conference Report, aprilie 1935, p. 45.
21. În Conference Report, octombrie 1941, p. 98.
22. În Conference Report, octombrie 1916, p. 51.
23. În Conference Report, octombrie 1933, p. 27–28.
24. În Conference Report, aprilie 1946, p. 125.
25. În Conference Report, iunie 1919, p. 44.
26. În Conference Report, aprilie 1922, p. 53.
27. În Conference Report, octombrie 1916, p. 51.

„Noi dorim să facem bine tuturor și să-i ajutăm pe toți să înțeleagă planul vieții și al salvării pe care Domnul l-a dezvăluit în aceste zile din urmă.”

Cum să împărtășim eficient Evanghelia

*Eforturile noastre de a împărtăși Evanghelia
sunt cele mai eficiente dacă ne iubim frații și
surorile și suntem însoțiți de Duhul Sfânt.*

Din viața lui George Albert Smith

În eforturile sale neobosite de a împărtăși altora Evanghelia, George Albert Smith a aplicat această declarație din crezul său: „Nu voi încerca să-i forțez pe oameni să trăiască în acord cu idealurile mele, ci îi voi iubi astfel încât să-i determin să facă ce este drept”¹. El a simțit că cel mai eficient mod de a împărtăși Evanghelia era de a căuta virtuțile oamenilor de alte credințe și, apoi, cu îndrăzneală, dar cu bunătate, de a le împărtăși adevărurile Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos. El a relatat următoarea experiență pe care a trăit-o în timp ce prezida Misiunea Europa:

„Într-o zi, călătoream cu trenul. Tovarășul meu de compartiment era un preot presbiterian, un domn rafinat, foarte plăcut și, când mi-a oferit ocazia, i-am spus că eram membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. A fost uimit și m-a privit cu mirare. El a spus: «Nu vă este rușine că aparțineți unui astfel de grup?».

I-am zâmbit și i-am spus: «Fratele meu, mi-ar fi rușine dacă nu aș aparține acestui grup, știind ceea ce știu». Apoi, aceasta mi-a dat ocazia pe care am dorit-o de a-i vorbi și a-i explica unele dintre lucrurile în care credem noi ...

El era un om bun care nu știa nimic despre ceea ce încercam noi să facem. Noi nu ne aflam acolo pentru a-i aduce tristețe sau nenorocire; noi încercam să-l ajutăm. Și, în timp ce discutam, i-am spus: «Aveți o idee greșită despre scopul Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă în această țară. Eu sunt aici ca unul

dintre reprezentanții ei și, dacă îmi veți permite să vă spun câteva lucruri, cred că veți avea sentimente mai bune față de noi». Am spus: «În primul rând, vă rugăm pe toți oamenii cumsecade de aici, să vă păstrați toate adevărurile glorioase pe care le-ați obținut în bisericile dumneavoastră, pe care le-ați absorbit din scripturile dumneavoastră, păstrați toate acestea, păstrați toată instruirea bună pe care ați primit-o în instituțiile dumneavoastră de învățământ, toată cunoașterea și adevărul pe care le-ați dobândit din toate sursele, păstrați... tot ce este bun în caracterul dumneavoastră și care a fost sădit în dumneavoastră datorită familiilor dumneavoastră bune; păstrați toată dragostea și frumusețea care există în inima dumneavoastră ca urmare a faptului că ați trăit într-un ținut atât de frumos și minunat... Toate acestea fac parte din Evanghelia lui Isus Hristos. Apoi, permiteți-ne să ne așezăm și să vă împărtășim unele dintre lucrurile pe care nu ați ajuns încă să le aveți în viețile voastre și care ne îmbogățesc viețile și ne fac fericiți. Vi le oferim fără bani și fără plată. Tot ce vă cerem să faceți este să ascultați ce avem de spus și, dacă vă place, acceptați acele lucruri gratuit ...».

Aceasta este atitudinea Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă”² (vezi sugestia 1 de la pagina 156).

Învățăături ale lui George Albert Smith

Munca misionară este cea mai eficientă când o facem cu dragoste și bunătatea, nu cu critică sau constrângere.

Tatăl nostru Ceresc... ne-a trimis pe noi, reprezentanții Săi, în lume nu pentru a obliga sau constrânge, ci pentru a invita. „Vino și urmează-Mă”, a spus Salvatorul, „și Eu [îți] voi da odihnă”. Aceasta este ce ne învață Evanghelia și aceasta este slujirea noastră.³

Scopul acestei Biserici nu este să facă declarații care să rănească sentimentele acelor care nu înțeleg lucrurile. Această Biserică nu este una care urmărește să le critice pe altele și să le găsească greșeli, ci, în spiritul bunătății pline de iubire și al dorinței de a ajuta, reprezentanții ei duc mesajul Evangheliei națiunilor de pe pământ.⁴

În toate... bisericile, sunt oameni buni și femei bune. Binele este acela care îi ține împreună în toate aceste confesiuni diferite. Am

avut privilegiul de a mă afla alături de oameni din multe părți ale lumii și în casele multor oameni de confesiuni diferite din lume, atât creștini, cât și evrei. Am fost alături de [musulmani]; am fost alături de cei care cred în Confucius; și aș putea menționa pe mulți alții. Am găsit oameni minunați în toate aceste organizații și, oriunde merg, am imensa responsabilitate de a nu-i jigni, de a nu le răni sentimentele, de a nu-i critica, pentru că ei nu înțeleg adevărul.

Ca reprezentanți ai Bisericii, noi avem responsabilitatea de a merge printre ei cu dragoste, ca slujitori ai Domnului, ca reprezentanți ai Învățătorului cerului și pământului. Este posibil ca ei să nu aprecieze întru totul aceasta; ei o pot înțelege ca fiind o aroganță sau o nedreptate, dar aceasta nu va schimba atitudinea mea. Nu intenționez să-i fac nefericiți dacă îmi stă în putere. Aș dori să-i fac fericiți, mai ales când mă gândesc la oportunitățile minunate pe care le am pentru că sunt membru al acestei Biserici sfinte.⁵

Slujirea noastră este plină de dragoste și îngăduință și noi dorim să facem bine tuturor și să-i ajutăm pe toți să înțeleagă planul vieții și al salvării pe care Domnul l-a dezvăluit în aceste zile din urmă.⁶

Nu-i putem duce pe acești tineri și pe vecinii și prietenii noștri în împărăția cerului muștrându-i cu asprime și dojenindu-i, ci vreau să vă spun că, prin dragoste, îi putem determina să meargă spre Tatăl nostru din Cer și, în cele din urmă, să-i conducem și pe ei acolo.

Acesta este privilegiul nostru. Dragostea este marea putere ce poate fi folosită pentru a influența această lume.⁷

Noi cei care știm, cei care avem o mărturie, să mergem înainte zi după zi și, cu dragoste și bunătate neprefăcute, să mergem printre acești bărbați și femei, fie că sunt din Biserică, fie dinafara Bisericii, și să găsim o cale să le înduioșăm inimile și să-i conducem la acea cale care îi va duce cu siguranță către cunoașterea adevărului.⁸

Cât mă rog ca noi, în calitate de slujitori ai Domnului, să avem caritate față de omenire, să avem răbdare cu aceia care greșesc și, cu bunătate și dragoste, să continuăm să-i învățăm principiile simple ale Evangheliei Domnului nostru spre binecuvântarea fiecărui suflet cu care venim în contact.⁹ (Vezi sugestia 2 de la pagina 156.)

**Nu trebuie să ne fie rușine să împărtășim
ceea ce știm că este adevărat.**

Simt, uneori, că nu înțelegem în suficientă măsură importanța [Evangheliei], că nu o propovăduim cu seriozitatea cu care ar trebui.¹⁰

Această Evanghelie a lui Isus Hristos este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire, așa cum a declarat apostolul Pavel (vezi Romani 1:16). Este lucrarea Mântuitorului. Este singura cale prin care putem dobândi cea mai înaltă exaltare pe care Salvatorul omenirii a pregătit-o pentru aceia care Îl urmează. Nu spun aceasta cu aroganță, o spun cu dragoste pentru copiii Tatălui nostru, care aparțin altor biserici. O spun cu dragoste pentru fiii Săi și fiicele Sale care nu înțeleg, dar El a poruncit ca noi să spunem acest lucru. Este voința Sa ca oamenii să cunoască.¹¹

Eu știu că Dumnezeu trăiește. Eu știu că Isus este Hristosul. Eu știu că Joseph Smith a fost un profet al Domnului. În toate locurile în care am fost nu mi-a fost rușine să depun mărturie despre aceste adevăruri. Nu știu de ce unui om ar trebui să-i fie rușine că cunoaște adevărul pentru că altcineva nu-l cunoaște, mai ales când el aparține Evangheliei, care este puterea lui Dumnezeu pentru salvare.¹²

Dacă noi cunoaștem adevărul, nu ar trebui să se considere lăudăroșenie faptul că îl rostim. Nu ar trebui să se considere aroganță din partea noastră dacă putem spune celorlalți copii ai Tatălui nostru: „Noi cunoaștem acest lucru și dumneavoastră îl puteți cunoaște, de asemenea, dacă doriți.”

Aceasta este frumusețea Evangheliei lui Isus Hristos. Este dată pentru a fi cunoscută nu doar de câteva persoane, ci de fiecare suflet născut în lume... Astăzi, există oameni care știu că Dumnezeu trăiește și există alte mii de oameni care ar putea ști aceasta dacă ar vrea... Pentru a cunoaște, acești oameni nu trebuie să apeleze la noi, dar ei trebuie să apeleze la noi pentru a-i învăța cum pot cunoaște.¹³

Știu că Tatăl nostru Ceresc a vorbit în această perioadă și eră a lumii, că Evanghelia Sa este pe pământ și, deși nu doresc să oblig niciun suflet s-o accepte, mă rog ca noi să avem puterea, înțelepciunea și tăria să ajungem la acești semeni ai noștri care nu înțeleg adevărul. Să ne facem datoria și să-i aducem în turma Învățătorului,

pentru ca ei, cu ajutorul nostru, să cunoască faptul că El trăiește.¹⁴ (Vezi sugestia 3 de la pagina 157.)

**Noi căutăm să mărim fericirea și bunătatea
pe care le au deja copiii lui Dumnezeu.**

Când [oamenii] mă întrebă: „Care este motivația acestei organizații căreia îi aparții? Ce vă preocupă pe voi de vă trimiteți misionarii pretutindeni în lume?”, uneori, răspund: „Noi dorim ca fiecare dintre dumneavoastră să fie fericit. Dorim ca fiecare dintre dumneavoastră să se bucure”.¹⁵

Mii și mii de misionari... au plecat în lume și, cu dragoste și bună-tate, au mers din ușă în ușă, spunând celorlalți copii ai Tatălui nostru:

„Permiteți-ne să vă argumentăm; permiteți-ne să vă explicăm ceva ce, suntem siguri, vă va face fericiți așa cum ne-a făcut pe noi fericiți!”.

Aceasta este povestea muncii misionare a Bisericii cu care ne identificăm.¹⁶

Îmi amintesc că, odată, un bărbat mi-a spus după ce am discutat o vreme: „Din câte îmi dau seama, biserica ta este la fel de bună ca oricare altă biserică”. Presupun că el a crezut că ne făcea un mare compliment; dar i-am spus: „Dacă Biserica pe care o reprezintă aici nu este pentru copiii oamenilor mai importantă decât oricare altă biserică, atunci îmi îndeplinesc greșit datoria aici. Noi nu am venit pentru a vă lua adevărul și virtutea pe care le posedați. Noi nu am venit pentru a vă dojeni sau critica... Păstrați toate lucrurile bune pe care le aveți și permiteți-ne să vă aducem mai multe lucruri bune pentru ca dumneavoastră să fiți mai fericiți și pentru ca dumneavoastră să puteți fi pregătiți să intrați în prezența Tatălui nostru Ceresc” (vezi sugestia 4 de la pagina 157).

În timpul în care Salvatorul s-a aflat pe pământ, la jumătatea timpului, existau alte biserici, existau numeroase religii și secte și ele credeau că îl slujeau pe Domnul. Marile sinagogi din Iudea erau pline de bărbați care credeau că aveau autoritatea preoției. Ei credeau că urmau învățăturile lui Avraam și Moise. Ei continuau să proclame venirea Salvatorului lumii. Ei îi încurajau pe bărbați și pe femei să fie neprihăniți. Ei construiseră un templu și case

de preaslăvire. Ei ridicaseră monumente profeților care depuseseră mărturie despre existența lui Dumnezeu, unii dintre aceștia fiind uciși, pecetluindu-și mărturia cu sângele lor. Aceștia au fost oamenii la care Salvatorul a venit... Existau multe lucruri bune în ei. Existau mulți bărbați buni și multe femei bune printre ei. Există multă neprihănire printre acei oameni. Salvatorul nu a venit pentru a le lua vreunul dintre acele lucruri bune. Când a apărut printre ei, nu a fost pentru a-i condamna, ci a fost pentru a-i chema la pocăință, a fost pentru a-i face să renunțe la greșeala lor și a-i încuraja să păstreze tot adevărul pe care îl aveau...

Când proclamăm familiei umane, în felul în care o facem, că omul a căzut în apostazie față de Evanghelie, nu proclamăm ceva ce nu s-a mai întâmplat anterior în lume. Când spunem că bărbați buni și femei bune au fost determinați să facă și să creadă lucruri care nu sunt corecte, nu spunem aceasta pentru a condamna, nu vorbim cu dorința de a răni, ci vorbim cu dorința ca oamenii să se gândească destul de mult pentru a se autoexamina, pentru a vedea încotro se îndreaptă și care va fi destinația lor finală.¹⁷

Oh, îmi doresc să putem face omenirea să înțeleagă sentimentele noastre, oamenii să poată înțelege că noi nu vrem să le limităm oportunitățile, ci că vrem ca ei să poată simți că inimile noastre se îndreaptă spre ei cu dragoste și bunătate, fără a avea vreo dorință de a răni. Misiunea noastră în lume este să salvăm suflete, să le binecuvântăm și să le aducem într-o stare în care să se poate duce înapoi, în prezența Tatălui nostru, încoronate cu slavă, nemurire și viață veșnică.¹⁸

Dacă propovăduim cu ajutorul Duhului Sfânt, El va depune mărturie despre adevăr celor cărora le propovăduim.

Misionarii au fost trimiși în cele patru colțuri ale pământului de către această Biserică și ei proclamă Evanghelia lui Isus Hristos. Mulți nu au fost instruiți în marile universități ale lumii. Educația lor se limitează, în mare măsură, la experiențele vieții, dar ei au ceea ce inspiră cel mai puternic familia umană, compania Duhului Sfânt.¹⁹

În timp ce călătoresc prin locurile în care avem misionari, văd evoluția acestor tineri minunați și tinere minunate, care slujesc cu

„Să lucrăm zi după zi pentru ca Tatăl nostru să ne poată binecuvânta. Dacă avem Spiritul Său Sfânt, oamenii cu care vom veni în contact îl vor simți.”

altruism, și înțeleg nu numai că ei învață limba țărilor în care slujesc, ci și că ei știu că au un dar de la Domnul pentru a răspândi adevărul pe care oamenii nu-l pot afla în niciun alt mod.²⁰

Mulți dintre dumneavoastră și strămoșii dumneavoastră ați auzit Evanghelia așa cum a fost propovăduită de Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă... Uneori, ați auzit-o pe stradă, unde un misionar umil propovăduia ceea ce Domnul l-a chemat să propovăduiască.

A fost ceva ce a înduioșat inimile aceluia care au ascultat. Am trăit experiențe în diversele misiuni. Am văzut grupuri de oameni stând și ascultând un misionar umil explicând scopul vieții și vorbind oamenilor și încurajându-i să se pocăiască de păcatele lor și, uneori, i-am auzit pe oameni spunând: „Nu am simțit niciodată înainte o influență ca cea pe care o simt când îl aud pe acest bărbat vorbind”²¹.

Indiferent de talentul pe care îl avem sau de elocvența limbajului nostru, Spiritul Tatălui nostru este Cel care ajunge la inimă și aduce convingerea cu privire la divinitatea acestei lucrări.²²

Aceasta este lucrarea Domnului. Oamenii nu ar fi putut s-o ducă mai departe cu succes, așa cum au făcut, prin mijloacele simple folosite de noi. Omul obișnuit nu ar fi putut aduce în sufletele dumneavoastră cunoașterea pe care o posedați. Și nici nu putem noi, ca oameni, să-i inspirăm pe aceia din lume prin asigurarea că Dumnezeu trăiește și că aceasta este Biserica Sa dar, dacă ne facem partea, Tatăl nostru Ceresc ne va binecuvânta efortul.²³

Să lucrăm zi după zi pentru ca Tatăl nostru să ne poată binecuvânta. Dacă avem Spiritul Său Sfânt, oamenii cu care vom veni în contact Îl vor simți, pentru că El va pătrunde în mediul în care trăim, și ei Îl vor simți și Îl vor accepta în viața lor.²⁴

Sunt puțin cei care au acceptat Evanghelia așa cum a fost revelată în zilele din urmă, dar sunt milioane de copii ai Tatălui nostru care doresc să cunoască voința Sa; și, când adevărul le va fi adus și influența convingătoare a Spiritului le va depune mărturie despre adevăr, ei îl vor accepta cu bucurie.²⁵ (Vezi sugestia 5 de mai jos.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predăți. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Studiați ultimele două paragrafe „Din viața lui George Albert Smith” (paginile 149–150). Gândiți-vă la cineva pe care îl cunoașteți care nu este membru al Bisericii. Ce calități admirați la această persoană? În ce adevăruri despre Evanghelie crede deja persoana? Ce alte adevăruri ale Evangheliei i-ar fi de ajutor în mod deosebit? Cum influențează modul de a gândi în acest fel despre oameni felul în care le împărtășim Evanghelia?
2. În timp ce citiți prima secțiune a învățăturilor (paginile 150–151), gândiți-vă la un moment în care ați fost influențat în bine de dragostea pe care v-a arătat-o cineva. De ce este important să evităm să-i criticăm pe aceia ale căror crezuri sunt diferite de ale noastre?

3. Citiți secțiunea care începe la pagina 152. Ce înseamnă să împărtășim Evanghelia cu „seriozitate”? Cum ne putem împărtăși mărturiile despre Evanghelia restaurată fără a părea mândri sau aroganți?
4. Ce credeți că a vrut să spună președintele Smith când a afirmat: „Dacă Biserica pe care o reprezint aici nu este pentru copiii oamenilor mai importantă decât oricare altă biserică, atunci îmi îndeplinesc greșit datoria aici” (pagina 153). Ce anume oferă Biserica lui Isus Hristos care poate mări fericirea din viața unei persoane?
5. În timp ce citiți ultima secțiune a învățăturilor (paginile 154–156), gândiți-vă la un moment în care ați împărtășit Evanghelia cuiva și la experiența pe care ați trăit-o. Ce a făcut ca aceea să fie o experiență reușită? Ce puteți face pentru ca eforturile dumneavoastră de a împărtăși Evanghelia să fie mai eficiente?

Scripturi suplimentare: Ioan 13:34–35; 2 Timotei 1:7–8; 2 Nefi 33:1; Alma 20:26–27; Doctrină și legăminte 50:13–22.

Ajutor pentru predare: Gândiți-vă să împărțiți clasa în grupuri mici de trei până la cinci persoane. Desemnați un conducător pentru fiecare grup. Repartizați fiecărui grup o secțiune. Rugați fiecare grup să-și citească secțiunea și să discute întrebările corespunzătoare de la sfârșitul capitolului. Apoi, rugați-i pe membrii clasei să împărtășească întregii clase ce au învățat împreună în grupurile lor. (Vezi *Predarea, nu este chemare mai mare*, pagina 161.)

Note

1. „President George Albert Smith's Creed”, *Improvement Era*, aprilie 1950, p. 262.
2. *Sharing the Gospel with Others*, selecție realizată de Preston Nibley (1948), p. 199–201; cuvântare rostită în ziua de 4 noiembrie 1945, în Washington, D.C.
3. În Conference Report, octombrie 1930, p. 67–68.
4. În Conference Report, octombrie 1931, p. 120.
5. În Conference Report, octombrie 1945, p. 168.
6. În Conference Report, octombrie 1927, p. 47.
7. În Conference Report, aprilie 1950, p. 187.
8. În Conference Report, aprilie 1934, p. 30.
9. În Conference Report, octombrie 1928, p. 94.
10. În Conference Report, aprilie 1916, p. 47.
11. În Conference Report, octombrie 1927, p. 48.
12. „At This Season”, *Improvement Era*, decembrie 1949, p. 801, 831.
13. „Opportunities for Leadership”, *Improvement Era*, septembrie 1949, p. 557, 603–604.
14. În Conference Report, octombrie 1930, p. 69.
15. În Conference Report, octombrie 1948, p. 7.
16. În Conference Report, octombrie 1946, p. 5.
17. În *Deseret News*, 20 august 1921, secțiunea Bisericii, p. 7.
18. În Conference Report, octombrie 1904, p. 66.
19. În Conference Report, aprilie 1940, p. 85.
20. În Conference Report, aprilie 1935, p. 45.
21. În Conference Report, octombrie 1949, p. 7.
22. În Conference Report, octombrie 1904, p. 66.
23. În Conference Report, octombrie 1929, p. 25.
24. În Conference Report, octombrie 1906, p. 50–51.
25. În *Deseret News*, 12 ianuarie 1907, p. 31.

Să facem să progreseze lucrarea Domnului

Dumnezeu îndrumă lucrarea Sa și El îl cheamă pe fiecare membru al Bisericii să participe la progresul ei.

Din viața lui George Albert Smith

În anul 1903, când George Albert Smith a fost chemat să slujească în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, numărul de membri ai Bisericii era puțin mai mare de 300.000. Până la sfârșitul slujirii sale ca președinte al Bisericii, numărul lor era mai mare de un milion. Președintele Smith s-a bucurat de o astfel de creștere pentru că însemna că mesajul salvării ajungea la tot mai mulți oameni. „Cât de fericiți ar trebui să fim”, a spus el celor prezenți la Conferința Generală din anul 1950, „nu pentru că a crescut numărul de membri ai organizației căreia îi aparținem, ci pentru că mai mulți dintre copiii Tatălui nostru, mai mulți dintre fiii și fiicele Sale, au fost aduși la o înțelegere a adevărului și intră în organizația Sa pe care El a pregătit-o pentru a ne învăța calea vieții și a ne conduce de-a lungul căii fericirii eterne”¹.

Din anul 1903 și până la decesul președintelui Smith în anul 1951, Biserica s-a confruntat cu multe dificultăți în progresul ei în lumea întreagă. Evenimente, cum ar fi Primul Război Mondial, al Doilea Război Mondial, Marea Depresiune (o criză economică larg răspândită), au limitat considerabil numărul de misionari care puteau fi trimiși peste hotare. În ciuda acestor greutăți, George Albert Smith a rămas încrezător că Biserica avea să continue să crească și să-și împlinească destinul de a fi „umplut tot pământul” (Daniel 2:35). În anul 1917, în punctul culminant al Primului Război Mondial, el a spus sfinților: „Nu mă voi descuraja pentru că acest adevăr nu se răspândește mai repede. Dimpotrivă, văd în evenimentele de azi intervenția personală a unui Tată Înțelept care pregătește calea

Președintele Smith a fost încredințat că progresele tehnice „pot deveni, cu adevărat, binecuvântări dacă le utilizăm în dreptate pentru răspândirea adevărului și înaintarea lucrării Domnului printre oameni”.

pentru răspândirea Evangheliei pe care El a restaurat-o pe pământ în zilele noastre”².

Deși prima jumătate a secolului al XX-lea a venit cu probleme considerabile, ea a adus de asemenea, tehnologii noi despre care președintele Smith a spus că vor ajuta lucrarea Domnului să progreseze. El a fost un susținător înfocat al industriei aviatice și a considerat-o un mod de realizare a călătoriilor pe care trebuia să le facă pentru a-și îndeplini mai eficient însărcinările de autoritate generală. De asemenea, el a susținut utilizarea de către Biserică a radioului și televiziunii pentru a duce cuvântul Domnului unui auditoriu mai numeros. „Trebuie să privim aceste [invenții] ca pe binecuvântări de la Domnul”, a spus el. „Ele ne largesc mult posibilitățile. Ele pot deveni, cu adevărat, binecuvântări dacă le utilizăm în dreptate pentru răspândirea adevărului și înaintarea lucrării Domnului printre oameni. Marea provocare cu care se confruntă lumea astăzi o reprezintă scopul în care noi utilizăm multe dintre aceste invenții. Le putem utiliza pentru a distruge, așa cum am făcut uneori, în trecut, sau le putem utiliza pentru a informa și binecuvânta omenirea, așa cum Tatăl nostru Cereșc dorește ca noi să facem”³.

Într-o cuvântare rostită în cadrul conferinței generale din anul 1946, președintele Smith a profețit despre utilizarea unor astfel de tehnologii: „Nu va mai trece mult timp până când, de la acest pupitru și din alte locații, slujitorii Domnului vor putea transmite mesaje unor grupuri izolate, aflate atât de departe încât nu se va putea ajunge la ele. În acest mod și în altele, Evanghelia lui Isus Hristos, Domnul nostru, singura putere a lui Dumnezeu pentru mântuire și pregătire pentru împărăția celestială, va fi auzită în toate părțile lumii și mulți dintre dumneavoastră, cei care vă aflați aici, vor trăi să vadă acea zi”⁴ (vezi sugestiile 1 și 4 de la pagina 168).

Președintele Smith a înțeles că lucrarea Bisericii are succes pentru că este lucrarea Domnului și el i-a învățat pe sfinți că prilejul de a participa la această lucrare este o binecuvântare pe care Domnul o oferă fiecărui membru al Bisericii Sale. În timpul primei conferințe generale desfășurate după ce el a fost pus deoparte ca președinte al Bisericii, el a spus: „Sunt conștient de marea responsabilitate ce se află pe umerii mei. Știu că, fără ajutorul Tatălui nostru Cereșc, organizația din care facem parte nu poate avea succes. Nici un om

sau grup de oameni nu o poate face să aibă succes dar, dacă membrii acestei Biserici vor continua să țină poruncile lui Dumnezeu, să trăiască potrivit religiei lor, să fie un exemplu pentru lume [și] să-și iubească semenii ca pe ei înșiși, noi vom merge înainte și o fericire tot mai mare se va revărsa asupra noastră”⁵.

Învățăături ale lui George Albert Smith

Fiecărui membru i se oferă un mare prilej de a participa la lucrarea Domnului.

Responsabilitatea realizării acestei lucrări nu revine numai [președintelui Bisericii] sau numai consilierilor săi sau numai cvorumului apostolilor; ci ea revine fiecărui om care este botezat de către slujitorii lui Dumnezeu și devine membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă... Chiar dacă am vrea, nu putem să trecem altor oameni această responsabilitate; Tatăl nostru a pus-o pe umerii noștri și noi trebuie să ni-i întărim și să ajutăm la îndeplinirea ei triumfală.⁶

Eu cred în dumneavoastră, dragi frați și surori. Am încredere în credința dumneavoastră și în integritatea dumneavoastră... Fiecare dintre dumneavoastră [este], de asemenea, răspunzător în fața [Domnului] pentru progresul acestei lucrări, așa cum sunt și cei care prezidează asupra dumneavoastră. Eu nu pot spune: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?”. Nu pot pasa altcuiva responsabilitatea ... ci, stând în rândurile copiilor Tatălui nostru, eu trebuie să-mi fac partea, trebuie să port acea parte a poverii pe care Domnul a pus-o pe umerii mei și, dacă mă sustrag, știu că atunci pierd binecuvântarea de care aş avea parte prin supunere față de poruncile Tatălui nostru.⁷

Cât de nerăbdători ar trebui să fim să mergem să facem bine. Cel care așteaptă să i poruncească în toate lucrurile este un slujitor leneș (vezi D&L 58:26–27). Tatăl nostru Ceresc se așteaptă ca noi să ne îndeplinim cu credință și sârguință chemarea, oriunde ar fi, oricât de umile ne-ar fi condițiile de viață.⁸

Nu este necesar ca un om să fie membru al Cvorumului celor Doisprezece sau al Președinției Bisericii pentru a obține cele mai mari binecuvântări în împărăția Tatălui nostru Ceresc. Acestea sunt doar oficii necesare în Biserică; există mulți oameni credincioși și

devotați care sunt demni să slujească în acele oficii, ale căror talente și timp sunt necesare în întreaga Biserică... Amintiți-vă că, printre membri și în întreaga Biserică, există prilejuri considerabile pentru fiecare bărbat și fiecare femeie să facă ceva pentru binecuvântarea semenilor lor și pentru progresul lucrării Domnului.⁹

Există o tendință a unora care dețin preoția și a unora care dețin funcții în Biserică să neglijeze adunările de împărtășanie și alte îndatoriri importante și să-și limiteze activitățile la unele chemări speciale. Ei ar putea fi conducători și învățători la Școala de duminică și, atunci când slujesc la Școala de duminică, consideră că este suficient; sau ar putea fi conducători ai [Tinerelor Fete ori ai Tinerilor Băieți] ori ai Societății Primare, lucrători în cadrul muncii de genealogie ori de bunăstare ori ar putea avea alte însărcinări și, dacă își îndeplinesc obligațiile în chemarea respectivă, ei consideră că și-au îndeplinit întreaga îndatorire.

Oricât de mult îi iubim și binecuvântăm pe toți aceștia pentru slujirea măreață pe care o oferă, suntem obligați să ne amintim că nouă, tuturor, ni se cere să trăim potrivit fiecărui cuvânt care iese din gura Tatălui nostru din Cer (vezi D&L 84:44). În general vorbind, însărcinările speciale nu ne absolvă de celelalte obligații ale noastre; și, de obicei, adunările speciale nu înlocuiesc sau depășesc în importanță adunările obișnuite ale Bisericii. Și, dincolo de obligațiile și însărcinările noastre speciale, se așteaptă din partea noastră să ne comportăm zi de zi ca sfinți din zilele din urmă în cel mai larg sens al expresiei, astfel încât, dacă vedem că cineva suferă sau duce lipsă de ceva sau are nevoie de sfat și încurajare în vreo situație, noi trebuie, imediat, să acționăm ca slujitori ai Domnului în lucrurile pe care le facem.

Și, apoi, sunt aceia care acceptă doar cu numele calitatea de membru al Bisericii, care par să se simtă scutiți de a oferi slujire în vreun fel. Dar, mai devreme sau mai târziu, constată că au o neliniște în inimă și îndoială în gânduri, cum ni se întâmplă tuturor când nu facem ceea ce știm că este pe deplin datoria noastră. Omul care trăiește în conformitate cu Evanghelia lui Isus Hristos nu se îndoiește niciodată de succesul ei; dar omul care își neglijează îndatorirea, care nu își ține legămintele pierde Spiritul Domnului și, apoi, începe să se întrebe ce se va întâmpla cu Sionul ...

„În întreaga Biserică, există prilejuri considerabile pentru fiecare bărbat și fiecare femeie să facă ceva pentru binecuvântarea semenilor lor și pentru progresul lucrării Domnului.”

Când vă veți face pe deplin datoria, veți ști, așa cum știți că trăiți, că aceasta este lucrarea Tatălui nostru și că El o va duce la un final triumfător.¹⁰

Nu vedeți cum o lucrare minunată și un miracol merg înainte? Nu vedeți cum noi, individual, am contribuit cu bănuțul nostru, dar membrii s-au unit și cuvântul Domnului a fost răspândit printre copiii oamenilor; nu într-un mod militant, ci cu bunătate și dragoste, cu dorința de a binecuvânta întreaga omenire?¹¹ (Vezi sugestia 2 de la pagina 168.)

Opoziția nu va opri progresul Bisericii pentru că este lucrarea lui Dumnezeu, nu a omului.

Biserica a început cu numai șase membri. Ea a crescut zi după zi, în ciuda opoziției dușmanului. Dacă nu ar fi fost brațul puternic al neprihănirii, dacă nu ar fi vegheat Tatăl nostru Ceresc, această

Biserică ar fi fost zdrobită, cu mult timp în urmă, precum coaja unui ou. Totuși, Domnul a spus că El ne va păzi și ne-a promis protecție dacă Îl vom cinși și vom ține poruncile Sale.¹²

Creșterea acestei Biserici nu s-a produs pentru că a fost îndrăgită. S-a produs în ciuda opoziției înțelepților lumii; s-a produs în ciuda opoziției învățătorilor de religie și a continuat să adune, ici și colo, spirite alese, care au trăit astfel încât ele au putut să înțeleagă adevărul.¹³

Citeam un jurnal al bunicului meu, George A. Smith... Am citit experiențele pe care le-a trăit, unele foarte dureroase și altele miraculoase. În tinerețe, a fost trimis să predice Evanghelia Domnului nostru. Această experiență a fost trăită și de alți bărbați care au fost chemați să slujească. Oameni răi le-au adus acuzații mincinoase lui și tovarășilor lui, dar el a continuat cu credință și Domnul i-a dezvinovățit și i-a mărit în ochii oamenilor și le-a dat o mărturie despre divinitatea acestei lucrări care a fost atât de puternică, încât nu a existat pentru ei nicio însărcinare prea greu de îndeplinit pentru a răspândi adevărul.

Bunicul a făcut parte din grupul trimis în Anglia pentru a predica Evanghelia în anul 1839. Acolo, dușmanul a căutat să-i descurajeze în toate felurile. Jurnalele pe care le-au scris în acea vreme dezvăluie faptul că ei erau defăimați de oameni răi și atacați de spirite rele, dar Domnul i-a apărat și ei au înfăptuit o muncă măreață. Opt membri ai Cvorumului Celor Doisprezece s-au aflat acolo în acea vreme. Printre cei chemați să meargă în Anglia s-au aflat bărbați fără mijloace să-și plătească drumul, dar au pornit de acasă mergând pe jos. Din cauza unei boli prelungite, unul dintre acești bărbați a fost prea slăbit pentru a străbate trei kilometri pentru a lua diligența, dar a fost ajutat de un prieten să parcurgă distanța. Ei au avut credință în Dumnezeu; ei au știut că aceasta este Biserica Sa și și-au continuat drumul iar prieteni care nu erau membri ai Bisericii au fost inspirați să le dea bani și să le plătească traversarea oceanului, acolo unde ei și-au rostit mesajul și mulți oameni credincioși au acceptat adevărul ca urmare a slujirii lor.¹⁴

Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Nu este lucrarea vreunui om. Nici un om sau grup de oameni nu ar fi putut s-o promoveze și să-i aducă succesul în fața opoziției lumii. De multe ori, ei [cei care se opun lucrării] au simțit că a venit sfârșitul Bisericii și, de fiecare dată, prin maiestuoasa Sa putere, Domnul a ridicat-o și ea a mers mai departe din oraș în oraș, din sat în sat, din națiune în națiune.¹⁵

Știu că există multe probleme și vor exista probleme mai mari pe măsură ce zilele trec, dar același Tată din Cer care i-a condus pe copiii lui Israel, care i-a salvat pe Daniel și pe cei trei copii iudei de la distrugere, același Tată Ceresc care i-a protejat pe strămoșii noștri care au venit în [valea Salt Lake] și i-a stabilit aici și i-a binecuvântat și a făcut posibil, în pofida sărăciei oamenilor, să aibă acest măreț templu [Salt Lake] și alte temple mărețe... același Tată, Tatăl dumneavoastră și al meu, este pregătit să-și reverse binecuvântările asupra noastră astăzi.¹⁶

Nu există motiv de descurajare. Evanghelia lui Isus Hristos continuă să se rostogolească. Avem promisiunea, de la Tatăl nostru Ceresc, că va continua să se rostogolească. Nici o altă dispensație nu a avut asigurările pe care le avem noi. În dispensațiile din trecut, Evanghelia a fost luată de pe pământ. Când a fost restaurată în zilele noastre, a fost cu promisiunea că nu va mai fi luată niciodată de pe pământ sau dată unui alt popor. Așa că vă implor pe cei care ați pus mâna pe plug să nu vă uitați înapoi. Sluiți-L pe Dumnezeu și țineți poruncile Sale.¹⁷

Nu trebuie să ne îngrijoreze progresul Sionului, pentru că buna și bătrâna navă va continua să navigheze mândră iar cei care sunt credincioși și fideli vor acosta cu ea în siguranță în portul lui Dumnezeu, încoronați cu slavă, nemurire și viață veșnică. Nu îmi este teamă pentru acești bărbați și femei în vârstă, care și-au păstrat credința. Nu îmi este teamă pentru băieții și fetele care au pășit cu supunere față de poruncile Domnului... Dar mă tem că sfinții din zilele din urmă care, deși cunosc voința Tatălui nostru, nu o împlinesc, aceia care aud învățăturile Domnului din când în când și le întorc spatele nu vor atinge scopul dacă nu se întorc la calea bună și nu se pocăiesc din toată inima.¹⁸

Lucrarea Sa este progresivă, noi trebuie să fim activi dacă vrem să ținem pasul cu ea. În fiecare an care a trecut de la organizarea ei, Biserica a fost mai puternică decât în anul precedent. Astăzi, perspectiva succesului continuu este mai bună decât niciodată. Mai mulți oameni află adevărul despre noi și atitudinea noastră față de ei. Prejudiciul provocat de ignoranță este depășit pe măsură ce lumina este răspândită printre oameni ...

Ar trebui să fie evident pentru toți, și va fi într-o zi, că opoziția față de această lucrare ar fi înfrânt-o cu mult timp în urmă dacă ea nu ar fi fost divină. Fie ca întreaga lume să afle că ea nu poate fi zădărnicită fiindcă „ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (vezi Romani 1:16).¹⁹ (Vezi sugestia 3 de la pagina 168.)

**Dumnezeu adaptează condițiile din lume astfel încât
lucrarea Sa să se poată răspândi pe tot pământul.**

[Dumnezeu] a hotărât că mesajul care a fost proclamat de slujitorii Săi în erele trecute, înnoit și declarat de slujitorii Săi din zilele din urmă, trebuie auzit și, prin forța puterii Sale, El va adapta condițiile din această lume și îi va umili pe copiii oamenilor până când ei se vor pocăi și vor dori să asculte. Adevărurile pe care le propovăduim noi, adică adevărurile pe care Dumnezeu ne cere să le propovăduim în lume, se răspândesc.²⁰

Domnul a dezvăluit unuia dintre profeții Săi că, la apariția Cărții lui Mormon, El va începe, printre națiuni, lucrarea Sa de restaurare a poporului Său (vezi 2 Nefi 30:3–8; 3 Nefi 21:1–14; 29:1–2). Când înțelegem cu ce viteză poate fi răspândită acum Evanghelia lui Isus Hristos în comparație cu anul 1830, putem vedea că Domnul și-a întins mâna și oamenilor le este oferit prilejul de a cunoaște. Acum nu va mai dura mult până când, în fiecare parte a acestei lumi, Evanghelia va putea fi auzită prin slujitorii Domnului care o vor proclama cu putere. Tatăl nostru Ceresc va adapta condițiile din lume astfel încât Evanghelia să poată fi predicată.²¹

Salvatorul a spus că această Evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea ca mărturie pentru toate națiunile și, apoi, va veni sfârșitul! (Vezi Joseph Smith–Matei 1:31.) Domnul nu va cere un lucru imposibil. El îndepărtează obstacolele și Evanghelia „va fi predicată”.²²

Sionul va fi mântuit și lumea, care acum nu înțelege lucrarea „mormonismului”, va trăi să afle că este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea acelor care vor ține poruncile Tatălui nostru. Mărturia mea este că lucrarea înaintea repede și copiii oamenilor primesc „mormonismul” în sufletele lor; adică lucrarea Tatălui nostru. Noi înșine putem fi plâpânzi și slabi dar, dacă vom fi virtuoși și

puri în viețile noastre, dacă vom face ce știm că este drept, bărbații și femeile vor fi ridicăți pentru a continua lucrarea Domnului până când lucrarea Tatălui nostru va fi făcută în felul în care dorește El. Cei care nu ne înțeleg ne vor cunoaște mai bine. Cei care cred că avem motive egoiste vor fi eliberați de înșelăciune și frații noștri și surorile noastre din lume, care doresc adevărul și vor să știe ce dorește Domnul de la ei, vor fi străpunși în inimi și vor accepta Evanghelia. Sionul se va ridica și va străluci și va deveni slava întregului pământ, așa a decretat Domnul Dumnezeuul lui Israel.²³ (Vezi sugestia 4 de mai jos.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Președintele Smith a profetizat că „Evanghelia lui Isus Hristos, Domnul nostru... va fi auzită în toate părțile lumii” (pagina 161). Ce tehnologii fac posibil acest lucru? În ce alte moduri contribuie noile tehnologii sau progrese științifice la lucrarea Domnului?
2. În timp ce citiți prima secțiune a învățăturilor (paginile 162–164, gândiți-vă la chemarea dumneavoastră actuală sau la însărcinarea pe care o aveți în Biserică. Cum vă permite îndeplinirea chemării să participați la „progresul lucrării Domnului”? În ce fel contribuie la această lucrare eforturile pe care le faceți ca învățător de acasă sau învățătoare vizitatoare? În ce moduri, în afara chemărilor și însărcinărilor noastre oficiale, putem noi, toți, participa?
3. La paginile 164–167, președintele Smith își depune mărturia că Domnul îndrumă lucrarea Bisericii Sale. Ce experiențe ați trăit care v-au arătat că acest lucru este adevărat? În ce mod ne demonstrează credința în lucrarea Domnului predarea Evangheliei și viața trăită potrivit ei în căminele noastre?
4. La paginile 161 și 167–168, căutați lucrurile pe care președintele Smith a spus că Domnul le va face pentru a pregăti calea

pentru predicarea Evangheliei Sale. Ce dovezi vedeți că aceste lucruri s-au petrecut sau se petrec în lume astăzi?

Scripturi suplimentare: Daniel 2:44–45; Ioel 2:27–28; Mosia 27:13; Doctrină și legăminte 64:33–34; 65:1–6; 107:99–100; Moise 1:39.

Ajutor pentru predare: „Pot exista momente în care nu știți răspunsul la o întrebare. Dacă aceasta se întâmplă, spuneți simplu că nu știți. Puteți spune că veți încerca să găsiți răspunsul. Sau le puteți cere cursanților să găsească răspunsul, acordându-le timp într-o altă lecție să raporteze despre ceea ce au învățat” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 64).

Note

1. În Conference Report, aprilie 1950, p. 6.
2. În Conference Report, aprilie 1917, p. 37.
3. În *Deseret News*, 10 mai 1947, secțiunea Bisericii, p. 10.
4. În Conference Report, octombrie 1946, p. 6.
5. În Conference Report, octombrie 1945, p. 173.
6. În Conference Report, aprilie 1904, p. 64.
7. În Conference Report, octombrie 1911, p. 44.
8. În Conference Report, aprilie 1934, p. 30.
9. În Conference Report, iunie 1919, p. 42–43.
10. „Our Full Duty”, *Improvement Era*, martie 1946, p. 141.
11. În Conference Report, aprilie 1930, p. 68.
12. În Conference Report, octombrie 1945, p. 170–171.
13. În Conference Report, octombrie 1916, p. 47.
14. În Conference Report, aprilie 1931, p. 32–33.
15. În Conference Report, octombrie 1931, p. 122–123.
16. În Conference Report, octombrie 1945, p. 174.
17. În *Deseret News*, 20 august 1921, secțiunea Bisericii, p. 7.
18. În Conference Report, octombrie 1906, p. 49.
19. „New Year's Greeting”, *Millennial Star*, 1 ianuarie 1920, p. 3.
20. În Conference Report, aprilie 1917, p. 37.
21. În Conference Report, aprilie 1927, p. 82–83.
22. „New Year's Greeting”, p. 2.
23. În Conference Report, aprilie 1906, p. 58.

*„Respectați ziua de sabbat și țineți-o sfântă, sfinți din zilele
din urmă, și ea vă va aduce multă bucurie.”*

„Oferă sacramentele tale în ziua Mea sfântă”

*Ținerea sfântă a zilei de sabat și luarea din
împărtășanie fiind demni ne măresc tăria spirituală.*

Din viața lui George Albert Smith

Copil fiind, George Albert Smith a învățat despre importanța respectării zilei de sabat. Deseori, în zilele de duminică, băieții din vecini veneau la el acasă, după Școala de duminică, pentru a-l invita să joace fotbal. „Eu gândeam ca și băieții”, a spus el. „Credeam că ar fi foarte distractiv să mă joc cu mingea sau alte jocuri. Dar am avut o mamă minunată. Ea nu a spus: «Nu poți să te joci», ci a spus: «Fiule, vei fi mai fericit dacă nu vei face acest lucru». Doresc să vă spun că sunt recunoscător pentru acel fel de instruire de acasă”¹. Impactul învățăturilor mamei sale poate fi observat în faptul că președintele Smith amintește deseori sfinților că ținerea sfântă a zilei de sabat aduce mari binecuvântări.

În calitate de autoritate generală, George Albert Smith a avut prilejul să participe la adunările de duminică ale Bisericii în numeroase locuri. În timp ce îi observa pe sfinți preaslăvind împreună în ziua de sabat, el a fost plăcut impresionat de atitudinea lor pioasă față de împărtășanie: „Simt că înțelegerea sacralității împărtășaniei din Cina Domnului este importantă pentru membrii Bisericii... Mă bucur când îi văd pe frații și surorile noastre venind la Biserică și luând din aceste simboluri... fiind demni”². (Vezi sugestia 1 de la pagina 179.)

Învățăături ale lui George Albert Smith

Porunca lui Dumnezeu ca noi să ținem sfântă ziua de sabat nu este o povară, ci o binecuvântare.

[Domnul] ne-a învățat că noi trebuie să respectăm ziua de sabat pentru a o ține sfântă. El a pus deoparte ca zi a Sa o zi dintre cele șapte și, având în vedere toate binecuvântările pe care El le-a revărsat asupra noastră în celelalte zile, consider că trebuie să găsim fericire în îndeplinirea lucrurilor pe care El ne cere să le facem în ziua Sa sfântă și cred că, dacă nu vom face aceasta, nu vom găsi fericire... El dorește ca noi să fim fericiți și ne spune cum putem să avem parte de această fericire.³

Noi trebuie să ne gândim la scopul zilei [Domnului] și să ne bucurăm de influența preaslăvirii. Cum ar fi lumea dacă toți copiii Tatălui nostru Ceresc – și noi suntem, toți, copiii Săi – ar respecta dorința Sa ca sabatul să fie o zi de preaslăvire? Nu există nicio modalitate de a evalua schimbarea benefică ce ar putea avea loc, nu numai în națiunea noastră, ci în toate națiunile lumii, dacă am respecta ziua de sabat și am ține-o sfântă.⁴

Sabatul a devenit ziua de joacă... ziua pusă deoparte de mii de oameni pentru a încălca porunca pe care Dumnezeu a dat-o cu mult, mult timp în urmă și eu sunt convins că multe dintre tristețile și necazurile care afectează și vor continua să afecteze omenirea pornesc de la faptul că oamenii au ignorat îndemnul Său de a ține sfântă ziua de sabat.⁵ (Vezi sugestia 2 de la pagina 179.)

Una dintre primele cuvântări care au fost rostite în această vale [Salt Lake] a fost aceea a președintelui Brigham Young și el a avertizat oamenii să respecte ziua de sabat și s-o țină sfântă și, oricât de grele le-ar fi condițiile de trai, să nu meargă și să muncească în ziua de sabat... Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă și-a încurajat oamenii să-și amintească de ziua de sabat pentru a o ține sfântă pentru că Tatălui nostru Ceresc Îi place să facem acest lucru.⁶

Să-i învățăm pe acești băieți și aceste fete [din Biserică], în timp ce cresc, să facă lucrurile pe care Domnul le-ar dori ca ei să le facă în ziua de sabat și va fi surprinzătoare influența pe care ei o vor putea avea în comunitățile în care vor trăi. Dacă lumea nu se pocăiește

de nepăsarea și indiferența ei, dacă noi, sfinții din zilele din urmă, în multe cazuri, nu ne pocăim de atitudinea noastră de indiferență față de ziua sfântă a Tatălui nostru Ceresc, nu vom avea parte de întreaga bucurie și fericire de care dorim să ne bucurăm aici și nu le vom avea în eternitate.⁷

Unii oameni par să creadă că, dacă participă la adunările religioase sau îndeplinesc o parte a slujirii care li se cere în ziua de duminică, ei au atunci libertatea de a căuta plăceri și a participa la activități incompatibile cu scopul sabatului, continuând, în același timp, să beneficieze de aprobarea Tatălui nostru. Vă spun că, dacă membrii Bisericii, considerând că ei știu mai bine, persistă în pângărirea zilei de sabbat prin căutarea plăcerilor lumești, ei își vor pierde credința; și Spiritul Tatălui nostru Ceresc se va retrage de la ei.⁸

Încălcarea zilei de sabbat nu este un lucru neînsemnat. Vreau să vă spun că, de fiecare dată când încălcați ziua de sabbat, pierdeți mai mult decât câștigați, indiferent ce credeți dumneavoastră că veți câștiga.⁹

Este lipsă de recunoștință să uiți, așa cum par să facă unii dintre noi, că ea [ziua de sabbat] este ziua Domnului. El a pus deoparte o zi din șapte nu pentru a o face să fie o povară, ci pentru a aduce bucurie în viețile noastre și pentru a face din căminele noastre un loc de adunare a familiei, a face ca părinții și copiii să se adune ca familie făcând astfel să crească dragostea noastră, a unuia față de celălalt ...

Respectați ziua de sabbat și țineți-o sfântă, sfinți din zilele din urmă, și ea vă va aduce multă bucurie și Tatăl nostru Ceresc va revărsa asupra dumneavoastră binecuvântările care rezultă din supunere față de îndemnul și sfatul Său.¹⁰

Participarea la adunările Bisericii este o parte importantă a ținerii zilei de sabbat sfinte.

Dacă facem ce dorește Tatăl nostru Ceresc să facem, noi vom merge la casa Sa sfântă în ziua de sabbat și, acolo, vom lua din împărtășanie în amintirea sacrificiului care a fost făcut pentru noi de către Mântuitorul omenirii.¹¹

Aceasta [ziua de sabbat] este ziua sfântă a Domnului; aceasta este ziua pe care El a pus-o deoparte ca zi în care să-L preaslăvim și, în aceste zile din urmă, El ne-a dat o poruncă suplimentară – ca noi să

mergem la casa de rugăciune și să postim în ziua Sa sfântă și să ne recunoaștem greșelile și să ne depunem mărturiile unul în prezența celuilalt (vezi D&L 59:9–12) ...

În această eră minunată, în care oamenii pot sta confortabil acasă și auzi muzica lumii și asculta cuvântările publice și predicile, ei vor rămâne în căminele lor și vor simți probabil că primesc tot ce ar putea primi dacă ar merge în locul desemnat pentru ceremonii religioase.

Sfinții din zilele din urmă nu trebuie să se lase înșelați cu privire la acest lucru. Nu doar cuvântul pe care îl auzim ne este de folos, ci și influența care predomină în casele noastre de preaslăvire și care vine de la Tatăl nostru Ceresc are un rol esențial. Poate avem acasă un receptor radio, dar nu ne va fi util din punct de vedere spiritual în aceeași măsură în care ne este prezența în ziua Sa sfântă în casa Domnului, loc în care ne este permis să luăm din împărtășanie și în care ne rugăm și invocăm binecuvântările Tatălui nostru Ceresc și primim [o] mărturie despre adevărul merit să salveze omenirea.¹² (Vezi sugestia 3 de la pagina 179.)

Este un privilegiu sacru să luăm din împărtășanie în ziua de sabat.

Cred că, probabil, cei mai mulți dintre noi înțeleg ce dar ne este făcut atunci când ni se permite să ne adunăm în pace și liniște, să fim împreună și să luăm din simbolurile trupului frânt și sângelui vărsat al Învățătorului. Aceasta trebuie să fie și presupun că este, în mintea fiecăruia dintre noi, o ocazie deosebit de sacră și solemnă de a înțelege că noi ne înnoim legămintele făcute cu El, Cel care Și-a dat viața pentru ca noi să putem fi înviați și exaltați. Când luăm din aceste simboluri, sunt sigur că noi, toți, înțelegem, că împărtășania, instituită de El înainte de a muri, trebuie să fie pentru noi un lucru înălțător, o inspirație și o binecuvântare în toată eternitatea.¹³

Împărtășania are o mare importanță. Domnul Însuși a rânduit ca noi să luăm din aceste simboluri. Există mulți oameni care consideră că este necesar să fie botezați și să se facă în numele lor alte rânduieli ale Evangheliei și, totuși, devin indiferenți și neglijenți cu privire la împărtășania din cina Domnului. A fost considerată atât de importantă de către Tatăl nostru din Cer încât, prin Fiul Său

„Împărtășania, instituită de [Învățător] înainte de a muri, trebuie să fie pentru noi un lucru înălțător, o inspirație și o binecuvântare în toată eternitatea.”

Preaiubit și apostoli și profeți, așa cum se consemnează în scripturi, sfinții au fost îndemnați să ia cu regularitate din împărtășanie. Trei dintre evangheliști [scriitori ai evangheliilor] vorbesc despre ea (vezi Matei 26:26–28; Marcu 14:22–24; Luca 22:19–20) și constatăm că scripturile ne învață, în multe locuri, despre importanța ei, așa cum a fost propovăduită de Domnul Însuși când a locuit în trupul Său muritor. Tatăl nostru din Cer nu ne dă porunci sau sfaturi care nu sunt importante. El ne învață în scopul înălțării noastre, al creșterii și progresului nostru și, dacă noi îi vom urma sfatul, acesta ne va pregăti să ne întoarcem în prezența Sa... În fiecare zi de sabat, se așteaptă din partea noastră să ne adunăm și să luăm din simbolurile trupului și sângelui Mântuitorului nostru înviat...

Acest lucru este menționat și în capitolul 18 din 3 Nefi, în care Salvatorul îi instruiește pe oamenii de pe acest continent [american], întocmai cum Și-a învățat ucenicii de pe vechiul continent, să respecte împărtășania. Aici se spune:

„Iar atunci când mulțimea a mâncat și a fost sătulă, El a spus către ucenici: Iată, unul dintre voi va fi rânduit, iar lui îi voi da Eu puterea să rupă pâinea și să o binecuvânteze și să o dea poporului Bisericii Mele, tuturor acelor care vor crede și care se vor boteza în numele Meu.

Și lucrul acesta trebuie să-l faceți voi întotdeauna așa precum am făcut Eu, așa cum Eu am rupt pâinea și am binecuvântat-o și v-am dat-o vouă”.

În următorul verset, citim:

„Și aceasta o veți face voi în amintirea trupului Meu pe care Eu vi l-am arătat vouă. Și aceasta va fi o mărturie către Tatăl, că voi vă aduceți întotdeauna aminte de Mine. Și dacă voi vă veți aduce aminte întotdeauna de Mine, atunci voi veți avea Spiritul Meu cu voi” (3 Nefi 18:5–7)...

Pe lângă aceasta, vedem că, în zilele noastre chiar, Domnul ne-a dat o revelație despre acest subiect. În secțiunea 20 din Doctrină și legăminte, Domnul ne dă instrucțiuni despre această problemă. În această revelație, începând cu versetul al 75-lea, El spune:

„Este necesar ca membrii Bisericii să se întâlnească împreună, deseori, pentru împărtășanie cu pâine și vin în amintirea Domnului Isus;

Și vârstnicul sau preotul o va administra; și va fi administrată în acest mod – el va îngenunchea cu membrii Bisericii și-l va chema pe Tatăl în rugăciune solemnă, spunând –”

Observați frumoasa rugăciune care urmează...

„O Dumnezeule, Tată Veșnic, noi Te rugăm, în numele Fiului Tău, Isus Hristos, să binecuvântezi și să sfințești această pâine pentru sufletele tuturor acelor care se împărtășesc din ea, pentru ca ei să mănânce în amintirea trupului Fiului Tău și să-Ți mărturisească Ție, o Dumnezeule, Tată Veșnic, că ei doresc cu adevărat să ia asupra lor numele Fiului Tău, și să-și amintească totdeauna de El, și să țină poruncile pe care El le-a dat lor, pentru ca ei să poată avea totdeauna Spiritul Său cu ei. Amin” (D&L 20:75–77).

Rugăciunea pentru binecuvântarea apei este oarecum similară (vezi D&L 20:78–79).

Cât de sacre, cât de profund sacre sunt gândurile exprimate în rugăciunea de împărtășanie! Vă îndemn, frații mei, ca, atunci când oficiem în administrarea împărtășaniei, să repetăm... exact cuvintele date prin revelație și să facem aceasta cu Spiritul Domnului. Când repetăm aceste rugăciuni, ar trebui să simțim sentimentele exprimate de cuvintele pe care le rostim.¹⁴

Mă tem că, uneori, când este administrată împărtășania, în unele dintre adunările noastre nu există atmosfera solemnă care ar trebui să existe. Aceasta este un privilegiu atât de sacru... Cei care [iau] din împărtășanie trebuie să se gândească la obligația indicată în rugăciune.¹⁵ (Vezi sugestia 4 de la pagina 179.)

**Când luăm din împărtășanie fiind demni,
tăria noastră spirituală se mărește.**

Luăm din hrana fizică – adică, luăm din pâine și apă etc. pentru a ne hrăni trupul fizic. Dar este la fel de necesar să luăm din simbolurile trupului și sângelui Domnului nostru înviat pentru a ne mări tăria spirituală. Se observă că bărbații și femeile care, an după an, nu iau din cina Domnului pierd treptat Spiritul Tatălui nostru Ceresc; ei pierd compania Lui deși au avut prilejul de a beneficia de această binecuvântare, dar nu au profitat de el ...

Am deschis la un pasaj din scriptură, capitolul al unsprezecelea din 1 Corinteni, versetul al 23-lea, în care citim:

„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine.

Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: «Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea».

Tot astfel, după cină, a luat paharul, și a zis: «Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el».

Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El.

De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului.

Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși, și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta.

Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului.

Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini dorm” (1 Corinteni 11:23–30).

... Doresc să vă atrag atenția asupra faptului că suntem în pericol dacă o facem [luăm din împărtășanie] fiind nedemni. Înainte de a lua din împărtășanie, inimile noastre trebuie să fie curate; mâinile noastre trebuie să fie nevinovate; noi trebuie să abandonăm toată dușmănia față de semenii noștri; trebuie să fim împăcați cu semenii noștri; și trebuie să avem în inimile noastre dorința de a face voia Tatălui nostru și de a ține poruncile Sale. Dacă facem aceste lucruri, luarea din împărtășanie va fi o binecuvântare pentru noi și ne va înnoi tăria spirituală...

Noi trebuie să ne gândim serios la legămintele pe care le facem cu Tatăl nostru. Să acordăm atenție strictă acestor legăminte și să ne asigurăm că mâncăm și bem fiind demni pentru binecuvântarea sufletelor noastre și pentru creșterea tăriei noastre spirituale. Aceste binecuvântări sunt pentru dumneavoastră, frați și surori, care sunteți frați și surori în credință. Să le prețuim și să trăim demni de ele pentru ca, prin viețile noastre, noi să ne arătăm credința. Niciunul dintre noi să nu se găsească vinovat pentru că ia din împărtășanie fiind nedemn, fiind lipsit prin aceasta de compania Spiritului Tatălui nostru.¹⁶

Trebuie să luăm din ea [împărtășanie] cu umilință, pregătindu-ne să avem mâini nevinovate și inimi curate și dorind să fim plăcuți Tatălui nostru; atunci, noi o vom primi fiind demni și ne vom bucura de binecuvântarea pe care o vom avea.¹⁷

Fie ca Domnul să ne binecuvânteze; fie ca Spiritul Său să fie re-
vărsat în continuare asupra noastră. Fie ca noi să ne iubim unul pe altul, așa cum Tatăl ne-a poruncit că trebuie să facem. Dacă putem lua din împărtășanie fiind demni, ne putem iubi unul pe altul, chiar așa cum Tatăl nostru a rânduit; să ne amintim că El ne-a spus: „Dacă nu sunteți unul, nu sunteți ai Mei” (vezi D&L 38:27).¹⁸ (Vezi sugestia 5 de la pagina 179.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Citiți ultimul paragraf de la pagina 171. Dacă președintele Bisericii ar participa la adunarea dumneavoastră de împărtășanie, care credeți că ar fi impresiile sale? Ce puteți face, personal, pentru a arăta mai mult respect față de Domnul și împărtășanie?
2. Meditați asupra cuvintelor președintelui Smith din paragrafele doi și trei de la pagina 172. Cum ar beneficia societatea în general dacă ziua de sabat ar fi respectată de mai mulți oameni? În ce moduri adecvate ne-am putea ajuta familiile și pe alții să vadă în respectarea zilei de sabat o binecuvântare și nu o povară?
3. Care sunt unele dintre beneficiile preaslăvirii împreună în ziua de duminică pe care nu le primim prin simpla studiere a Evangheliei în căminele noastre? (Vezi pagina 173 pentru câteva exemple; vezi, de asemenea, D&L 59:9–12.)
4. În timp ce citiți secțiunea care începe la pagina 174, gândiți-vă la ce puteți face pentru ca rânduiala împărtășaniei să devină o parte mai plină de semnificație a vieții dumneavoastră. În ce moduri pot fi ajutați copiii să se pregătească pentru împărtășanie și să fie pioși în timpul ei?
5. În timp ce citiți ultimele patru paragrafe ale învățăturilor (pagina 178), căutați ceea ce spune președintele Smith că ne pregătește să luăm din împărtășanie fiind demni. De ce credeți ca luarea din împărtășanie fiind demni ne mărește tăria spirituală?

Scripturi suplimentare: Exodul 20:8–11; Isaia 58:13–14; Matei 18:20; 3 Nefi 18:1–12; 20:8–9; Moroni 6:5–6.

Ajutor pentru predare: „Un învățător experimentat nu se gândește la «Ce voi face astăzi la curs?», ci se întreabă: «Ce vor face cursanții mei astăzi la curs?»; nu se întreabă: «Ce voi preda astăzi?», ci: «Cum îmi voi ajuta studenții să descopere ceea ce trebuie să cunoască?» (Virginia H. Pearce, în *Predarea, nu este chemare mai mare*, pagina 61).

Note

1. În Conference Report, octombrie 1948, p. 188.
2. În Conference Report, aprilie 1908, p. 34–35.
3. În Conference Report, octombrie 1937, p. 50.
4. „A Faith Founded upon Truth”, *Deseret News*, 17 iunie 1944, secțiunea Bisericii, p. 4.
5. În Conference Report, octombrie 1935, p. 120.
6. În Conference Report, aprilie 1948, p. 13–14.
7. „Tribute to Richard Ballantyne”, *Instructor*, noiembrie 1946, p. 505.
8. „Faith – and Life”, *Improvement Era*, aprilie 1949, p. 252.
9. În Conference Report, octombrie 1948, p. 188.
10. În Conference Report, octombrie 1932, p. 23.
11. În Conference Report, octombrie 1932, p. 23.
12. În *Deseret News*, 31 ianuarie 1925, secțiunea 3, p. 4.
13. „The Sacredness of the Sacrament”, *Improvement Era*, aprilie 1946, p. 206.
14. În Conference Report, aprilie 1908, p. 35–37.
15. „The Sacredness of the Sacrament”, p. 206.
16. În Conference Report, aprilie 1908, p. 34–35, 37.
17. În Conference Report, aprilie 1908, p. 36.
18. În Conference Report, aprilie 1908, p. 37.

Puterea de a întări a credinței

Credința este un dar de la Domnul prin care cei neprihăniți primesc puterea de a face lucruri remarcabile.

Din viața lui George Albert Smith

În anul 1919, George Albert Smith, pe atunci membru al Cvorului celor Doisprezece Apostoli, a fost chemat ca președinte al Misiunii Europa. Într-un mesaj adresat sfinților de acolo la scurt timp după sosirea sa, președintele Smith a menționat condițiile grele din Europa, care se afla încă în perioada de reconstrucție după distrugerile provocate de Primul Război Mondial: „Îmi dau seama că trăim într-o perioadă importantă din istoria lumii. Date fiind noile condiții tensionate cu care se confruntă națiunile și starea de neliniște ce predomină, aproape pretutindeni, printre copiii oamenilor, eu sunt conștient de marea responsabilitate pe care o am întâlnindu-i și doresc cu cea mai mare sinceritate să am îndrumarea divină pentru a-mi îndeplini îndatoririle”. Președintele Smith a avut credința că, în ciuda momentelor de încercare cu care se confruntau, eforturile membrilor și misionarilor aveau să fie răsplătite din plin: „Sprijinit de colegi buni, capabili la sediul [misiunii] și de bărbați și femei credincioși în câmpul [misiunii], am căutat cu speranță plăcută o recoltă bogată de suflete oneste”¹.

Una dintre cele mai presante îndatoriri ale președintelui Smith, în calitate sa de președinte de misiune, a fost să mărească numărul de misionari în Europa. Biserica trimisese foarte puțini misionari în Europa în timpul războiului iar, atunci, insuficiența alimentelor și alte probleme economice făceau ca oficialitățile guvernamentale europene să nu dorească să acorde vize străinilor. Dificila misiune a președintelui Smith a fost de a convinge aceste oficialități să permită

„Scriptura abundă în dovezi ale puterii credinței... Prin credință profetul Ilie a chemat foc din cer pentru a mistui jertfa adusă de el.”

intrarea misionarilor în țările lor. Într-o scrisoare către fiica sa, Emily, președintele Smith a relatat o călătorie făcută la Londra în acest scop.

„Ambasadorul nostru american a fost foarte amabil și a reușit să stabilească pentru noi o întrevvedere cu Sir Robert Horne, ministrul muncii al Marii Britanii. Când ne-am prezentat la biroul său, am înmânat secretarului lui Sir Robert o scrisoare din partea ambasadorului, care ne-a întrebat dacă am putea amâna problema noastră pentru că șeful lui urma să plece în câteva minute spre Scoția, unde avea să stea trei săptămâni. L-am asigurat că am fi foarte recunoscători pentru cinci minute din timpul său deoarece noi nu locuim în Londra și problema noastră era urgentă. Secretarul a intrat în biroul lui Sir Robert și, în scurt timp, a revenit cu informația că el își va amâna călătoria și se va întâlni cu noi la ora patru în acea zi. Mă rugasem cu multă feroare în acea dimineață ca drumul nostru să poată fi deschis și, când am fost invitați să revenim, am fost foarte recunoscător Tatălui nostru Ceresc”.

La ora stabilită, președintele Smith și colegii săi au fost invitați în biroul particular al lui Sir Robert Horne. „Am încercat să-i spunem ce aveam nevoie și l-am asigurat că Marea Britanie avea nevoie de ceea ce îi ceream noi. Timp de aproape o oră și jumătate, el a ascultat cu interes informații despre istoria Bisericii și despre crezul nostru etc.

Când am terminat, el a întrebat din nou ce doream de la el și, când i-am spus că doream privilegiul de a ridica cifra forțele noastre misionare până la două sute cincizeci, aceeași cifră ca înainte de război, el a spus că îi va face plăcere să dea instrucțiuni departamentului său să permită acestor persoane să intre pe teritoriul țării de îndată ce vor sosi. Noi am fost, desigur, foarte încântați și am plecat asigurându-l că ridicase o povară de pe sufletul nostru.

Sunt sigur că ni l-am făcut prieten pe unul dintre cei mai influenți bărbați din Anglia și eu nu aș ezita să merg la el în orice moment dacă ar fi necesar”².

James Gunn McKay, unul dintre misionarii care a fost prezent alături de președintele Smith la întâlnirea cu Sir Robert Horne, a spus mai târziu: „Priviți la lucrarea minunată pe care a realizat-o. Erau numai câțiva vârstnici acolo [în misiune]. Drumul părea blocat și, totuși, el a venit având inspirația Domnului și a putut să bată la

ușile oficialităților, să le câștige încrederea; și, în cele din urmă, noi am obținut privilegiile pe care ni le-am dorit, ca vârstnicii să poată veni să-și înceapă lucrarea și să-și îndeplinească misiunile promovând cauza lui Dumnezeu și realizând lucrarea Sa și, în acest fel, el ne-a făcut să avem o mărturie că Dumnezeu îndrumă această lucrare”³. Vârstnicul McKay a atribuit succesul președintelui Smith „creinței, devotamentului și carității sale față de toți aceia cu care lucra”. „Eu am muncit alături de el”, a spus el. „M-am sfătuit cu el; m-am rugat împreună cu el și știu că creința și loialitatea sa sunt la fel de profunde ca viața însăși.”⁴ (Vezi sugestia 1 de la pagina 190.)

Învățăături ale lui George Albert Smith

Puterea creinței este evidentă în scripturi.

Suntem informați că, fără creință, noi nu putem fi plăcuți lui Dumnezeu (vezi Evrei 11:6). Este motivația tuturor acțiunilor iar scriptura abundă în dovezi ale puterii creinței. Creința lui Noe a fost aceea care i-a dat puterea să construiască o arcă și, ca rezultat al supunerii față de poruncile lui Dumnezeu, el și casa lui au fost salvați, în timp ce aceia cărora le-a lipsit creința au fost acoperiți de marele potop (vezi Genesa 6:13–22; 7:1–24).

Prin creință, Lot și membrii familiei sale au fost apărați când focul din cer a ars cetățile Sodoma și Gomora și i-a distrus pe locuitorii care nu aveau creință (vezi Genesa 19:12–25).⁵

Prin creință Moise i-a scos pe copiii lui Israel din sclavie, trecând prin Marea Roșie ca pe pământ uscat, iar când oștile egiptenilor au încercat să facă același lucru, ele au fost înecate. Poporul a fost hrănit cu mană din cer. Când Moise a lovit stânca din Horeb, apa a țâșnit pentru a potoli setea oamenilor; iar, când au trecut prin pustie, ei au fost conduși către pământul promis (vezi Exodul 14:21–31; 16:14–15; 17:5–6).⁶

Când Daniel a continuat să se roage, fără a se ascunde, Dumnezeului lui Israel, încalcând un decret care fusese pregătit de dușmanii săi anume pentru a-l distruge, el a fost aruncat în groapa cu lei și lăsat acolo întreaga noapte. El a știut că Tatăl lui Ceresc îl putea apăra și încrederea sa a fost neclintită. În dimineața următoare,

„Prin credință Moise i-a scos pe copiii lui Israel din sclavie, trecând prin Marea Roșie ca pe pământ uscat.”

împăratul a mers la groapă și l-a găsit pe Daniel în viață. Credința lui le-a făcut inofensive pe animalele sălbatice și lui i-a adus devotamentul împăratului (vezi Daniel 6:4–28).

Trei iudei, Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care au refuzat să preaslăvească chipul de aur pe care-l făcuse Nebucadnețar, au fost aruncați într-un cuptor aprins, care era de șapte ori mai încins decât de obicei. Ei s-au încrezut în Dumnezeul cel viu și credința le-a fost răsplătită prin cruțarea vieților lor (vezi Daniel 3:8–28).

Prin credință, profetul Ilie a chemat foc din cer pentru a mistui jertfa adusă de el și împăratul și oamenii au fost convinși că Dumnezeul lui Israel era Dumnezeu și că Baal nu era (vezi 1 Împărați 18:36–40).

Prin credință, fratele lui Iared și cei care l-au urmat au păstrat limba strămoșilor lor când limbile au fost încurcate la turnul Babel și au fost aduși în această emisferă vestică (vezi Eter 1:33–43)... O

credință similară i-a dat lui Lehi puterea să-și aducă familia peste mări și să pășească în acest ținut, ales dintre toate celelalte ținuturi.

Credința a fost aceea care le-a dat ucenicilor lui Isus puterea să îndure persecuțiile la care au fost supuși și, în ciuda opoziției iudeilor, să stabilească Evanghelia pe care le-o dăduse Salvatorul.⁷

Credința a fost aceea prin care au fost înfăptuite toate miracolele de către Mântuitorul lumii și de către cei care Îl urmau. De la începutul timpului până acum, numai oamenii credincioși au avut putere de la Dumnezeu.⁸ (Vezi sugestia 2 de la pagina 190.)

Puterea credinței este evidentă în viețile sfinților neprihăniți din această dispensație.

În această ultimă dispensație, tocmai datorită credinței sale implicite în Dumnezeu, profetul băiat [Joseph Smith] a intrat în pădure și a îngenunchat și s-a rugat și a primit prima mare manifestare cerească, prin care atributele Dumnezeirii s-au făcut, din nou, cunoscute omenirii. Numai prin credință, el a putut să meargă pe dealul Cumora și să primească din mâinile îngerului acele cronici sacre care au fost traduse mai târziu prin darul și puterea lui Dumnezeu. Numai prin credință, el și-a condus oamenii din Kirtland în ținutul Missouri și înapoi în Illinois și, deși au fost jefuiți și alungați din casele lor de nenumărate ori, credința care fusese sădită în inimile lor a rămas cu ei și ei au știut că Dumnezeu se îngrijea de ei. Numai prin credință, a fost întemeiat marele oraș Nauvoo, sub îndrumarea profetului Joseph Smith; și, prin credință, a primit el adevărurile glorioase cuprinse în Doctrină și legăminte.

Numai prin credință, Brigham Young i-a condus pe oameni în acest ținut vestic [Valea Salt Lake]; și, când a ajuns în vârful muntelui și a privit valea, Dumnezeu i-a dat o revelație că acesta era locul în care trebuia sădit Israel... Numai prin credință, oamenii au așezat piatra din capul unghiului al acestui măreț templu [Templul Salt Lake], în slăbiciunea lor și în sărăcia lor, crezând că Dumnezeu va pregăti calea și va asigura mijloacele prin care construcția putea fi încheiată. Numai prin credință, mila Tatălui nostru Ceresc, s-a revărsat asupra oamenilor când, în suferința lor, și-au văzut recoltele distruse de lăcuste, fără a avea vreun mijloc să împiedice acest lucru, și, prin mila lui Dumnezeu, s-a răspuns rugăciunilor lor și ei au

„Numai prin credință, Brigham Young i-a condus pe oameni în acest ținut vestic [Valea Salt Lake].”

primit o mărturie despre aceasta prin venirea pescărușilor pentru a le ocroti recolta și a-i salva de la foamete...

Numai prin credință, oamenii care au stat în fruntea acestei lucrări au fost inspirați, cu regularitate, să dea instrucțiunile de care noi aveam nevoie. Numai prin credință, noi suntem edificați... de aceia care slujesc în numele Domnului și Mângâietorul le însuflețește înțelegerea, amintindu-le lucruri de care nu-și mai puteau aduce aminte și arătându-le lucruri care vor veni; dovedind astfel spiritul revelației.⁹

Numai prin credință, vârstnicii lui Israel au plecat, părăsindu-și căminele și pe cei dragi și îndurând critica lumii, pentru a depune mărturie că Dumnezeu trăiește, că Isus este Hristosul și că Joseph Smith a fost profet al Domnului. Prin credință, bolnavii dumneavoastră au fost vindecați, morții dumneavoastră au fost aduși la viață. Dacă ar fi disponibile consemnările miracolelor înfăptuite printre acești oameni... acestea ar fi o mărturie despre puterea lui Dumnezeu, prin credință, neîntrecută în nicio epocă a lumii.

Acesta este principiul, dragi frați și surori, care ne face să ne uităm spre cer, care ne dă speranță în lupta vieții. Când devenim confuzi și ne aflăm în fața unor obstacole pe care, aparent, nu le putem depăși, dacă avem credință în Mântuitorul lumii, putem merge la El și putem ști că rugăciunile noastre vor primi răspuns spre binele nostru.¹⁰ (Vezi sugestia 3 de la pagina 190.)

S-a adresat deseori întrebarea: Este posibil ca băieții și fetele, tinerii și tinerele care au fost crescuți în această generație a Bisericii, să dorească să sufere greutățile, privațiunile și încercările pe care le-au îndurat tații și mamele lor de dragul Evangheliei? Și-ar părăsi ei căminele confortabile pentru a popula o țară nouă de dragul credinței lor?

Vă spun că, dacă a fost sădită în inima lor o cunoaștere a divinității acestei lucrări așa cum o cunoaștem noi, dacă li s-a insuflat credință pentru că noi ținem poruncile Domnului, dacă ei au fost învățați să știe că Isus este Hristosul și că Joseph Smith a fost profet al Domnului, atunci, vă spun: Da! Ei ar face ce au făcut tații și mamele lor, și-ar ocupa locurile în rândurile Israelului din ultimele zile.

Dacă aceasta ar însemna privațiune, dacă aceasta ar însemna boală și nefericire sau chiar expatriere, sunt sute și mii de fii și fiice ale noastre care, cunoscând că aceasta este Evanghelia lui Hristos, și-ar pecetlui, dacă ar fi necesar, mărturia cu viețile lor.¹¹ (Vezi sugestia 2 de la pagina 190.)

**Domnul ne va deschide calea pentru ca să facem
ceea ce El cere, dacă noi ne exercităm credința.**

Îmi aduc aminte că, într-o zi, am simțit imboldul de a spune unui misionar care pleca într-un anumit oraș în care nu ni se permitea să ne oprim și să le vorbim oamenilor într-un anumit loc pe stradă:

„Ține minte, oferă-I Domnului o ocazie. Tu vei cere o favoare. Oferă-I Domnului o ocazie. Roagă-L să deschidă calea”.

Tânărul a ajuns în acel oraș, s-a dus la biroul primarului și a cerut să fie primit de el. Voia să-l roage să schimbe regula dacă se putea.

Când a ajuns acolo, a aflat că primarul nu se afla în oraș. Tânărul a ieșit din birou, a privit de-a lungul holului și, la capătul lui, a văzut o ușă pe care scria: „Biroul comisarului șef”. A ezitat o clipă, dar ceva

i-a spus: „Oferă-I Domnului o ocazie”. A intrat în biroul comisarului șef și i-a spus pentru ce venise. Când a încheiat, bărbatul a spus:

„Ce colț al străzii ți-ar plăcea?”

El a spus: „Eu nu cunosc acest oraș la fel de bine ca dumneavoastră. Nu aș vrea să cer un colț care nu ar fi potrivit sau în care am bloca traficul. Ați vrea să mergeți cu mine să alegem un colț?”

Gândiți-vă la un misionar care îi cere comisarului șef să aleagă un colț în care să predice Evanghelia!

Comisarul a spus:

„Desigur, voi merge cu tine”.

În cincisprezece minute, ei aveau unul dintre cele mai bune colțuri din oraș, cu permisiunea de a predica Evanghelia lui Isus Hristos într-un loc în care aceasta nu fusese predicată pe străzi de dinainte de război [Primul Război Mondial]...

Domnul are o cale de realizare a lucrurilor pe care noi nu putem să le facem și nu ne cere niciodată să facem ceva pentru care El nu ne pregătește calea. Acest lucru El ni l-a spus prin intermediul lui Nefi. El nu va cere nimic fără a pregăti calea.

„Și s-a întâmplat că eu, Nefi, i-am spus tatălui meu: Mă voi duce și voi face lucrurile pe care Domnul le-a poruncit, căci eu știu că Domnul nu dă porunci copiilor oamenilor fără să pregătească o cale pentru ei, ca ei să îndeplinească lucrurile pe care El le-a poruncit” (1 Nefi 3:7).

Când aveți de făcut ceva ce Domnul vă cere sau se așteaptă să faceți și nu știți cum să procedați, faceți tot ce puteți mai bine. Mergați în direcția în care trebuie să mergeți; încredeți-vă în Domnul, oferiți-I o ocazie și El nu vă va părăsi niciodată.¹²

Ce lucru minunat este să știm că putem, dacă vrem, să-L ținem de mână pe Tatăl nostru Ceresc și să fim îndrumați de El! Nu există alți oameni în lume care să aibă asigurarea pe care acest grup de oameni o are.¹³ (Vezi sugestia 4 de la pagina 191.)

Dumnezeu oferă credința în dar celor neprihăniți.

Credința noastră este condiționată de viețile noastre neprihănite. Nu putem să trăim în mod nepotrivit și să avem credință așa cum ar trebui,

dar, dacă ținem poruncile Domnului, putem să avem credință și ea va crește și se va mări în măsura în care se mărește neprihănirea noastră.¹⁴

Dacă există printre noi oameni cărora le lipsește credința în această lucrare este pentru că noi nu am ținut poruncile lui Dumnezeu. Dacă există oameni care nu cunosc că aceasta este lucrarea Tatălui nostru, este pentru că ei nu și-au făcut datoria. Eu știu, așa cum știu că trăiesc, că aceasta este lucrarea Domnului și cunoașterea vine ca rezultat al ținerii poruncilor Sale.¹⁵

Noi știm că credința este un dar de la Dumnezeu; este rodul vieții neprihănite. Nu o primim dacă o cerem, ci este rezultatul împlinirii voinței Tatălui nostru Ceresc. Dacă ne lipsește credința, să ne examinăm pe noi înșine pentru a vedea dacă am ținut poruncile Sale și să ne pocăim fără întârziere, dacă nu am făcut-o... Fie ca Domnul să ne mărească credința și fie ca noi să trăim astfel încât să fim demni de ea.¹⁶

Sper că cei care au primit acest dar minunat al credinței trăiesc astfel încât să-l păstreze.¹⁷ (Vezi sugestia 5 de la pagina 191.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predăți. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v-vii.

1. Căutați dovezi ale credinței lui George Albert Smith în povestirea de la paginile 181–184. Unul dintre misionarii președintelui Smith a spus că realizările sale ne-au „făcut să avem o mărturie că Dumnezeu îndrumă această lucrare” (pagina 184). Cum ați fost influențați de credința altora, cum ar fi un membru al familiei sau un prieten apropiat?
2. Revedeți exemplele de credință de la paginile 184–186. Ce alte exemple de credință sunt în mod deosebit importante pentru dumneavoastră? Cum ați putea folosi aceste exemple pentru a ajuta pe cineva care își exercită credința, dar nu a primit, încă, binecuvântările pe care le dorește?
3. Cum v-a dat credința „speranță în lupta vieții”? Cum ne poate ajuta credința să depășim teama sau alte „obstacole pe care, aparent, nu le putem depăși” (pagina 188)?

4. Citiți povestirea care începe la pagina 188 și comparați-o cu povestirea „Din viața lui George Albert Smith”. Ce experiențe similare cu acestea ați trăit? Ce credeți că înseamnă să „[oferiți] Domnului o ocazie”?
5. Președintele Smith ne-a învățat că „credința este un dar de la Dumnezeu” pe care „nu îl primim dacă îl cerem” (pagina 190). Cum influențează acest principiu modul în care încercați să vă măriți credința și să insuflați credință altora? Care sunt lucrurile pe care le putem face pentru a „păstra” darul credinței (vezi Alma 32:35–43)?

Scripturi suplimentare: Evrei 11:1–11, 17–34; Iacov 2:17–24; Alma 32:26–43; Eter 12:6–22; Moroni 7:27–39; Doctrină și legăminte 136:42.

Ajutor pentru predare: „Pentru a ajuta cursanții să se pregătească să răspundă la întrebări, le puteți spune, înainte ca ceva să fie citit sau prezentat, că le veți cere răspunsurile... De exemplu, puteți spune: «Ascultați în timp ce citesc acest pasaj, pentru ca dumneavoastră să puteți împărtăși ceea ce vă interesează cel mai mult din aceasta» sau «Pe măsură ce se citește această scriptură, vedeți dacă puteți să înțelegeți ceea ce ne spune Domnul despre credință»” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 69).

Note

1. „Greeting”, *Millennial Star*, 10 iulie 1919, p. 440–441.
2. În Glenn R. Stubbs, „A Biography of George Albert Smith, 1870-1951” (PhD diss., Brigham Young University, 1974), p. 142–143.
3. James Gunn McKay, în Conference Report, octombrie 1921, p. 156.
4. James Gunn McKay, în „A Biography of George Albert Smith”, p. 160.
5. În Conference Report, aprilie 1923, p. 75–76.
6. În Conference Report, octombrie 1913, p. 102.
7. În Conference Report, aprilie 1923, p. 75–76.
8. În Conference Report, octombrie 1913, p. 102.
9. În Conference Report, octombrie 1913, p. 102–103.
10. În Conference Report, octombrie 1913, p. 102–103.
11. „As to This Generation”, *Improvement Era*, februarie 1949, p. 73.
12. „Give the Lord a Chance”, *Improvement Era*, iulie 1946, p. 427.
13. În Conference Report, aprilie 1947, p. 164.
14. În Conference Report, octombrie 1950, p. 6.
15. În Conference Report, octombrie 1915, p. 27–28.
16. În Conference Report, octombrie 1913, p. 103.
17. În Conference Report, aprilie 1923, p. 77.

*„Dacă vom urma sfaturile și învățăturile pe care Domnul
ni le dă, calea noastră va fi calea fericirii.”*

Stai de partea Domnului

Domnul ne-a dat porunci pentru ca noi să ne putem opune răului și să găsim fericire.

Din viața lui George Albert Smith

Bunicul lui George Albert Smith, George A. Smith, a slujit mulți ani în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli și în Prima Președinție, în calitate de consilier al lui Brigham Young. George Albert Smith a repetat deseori sfatul pe care bunicul său avea obiceiul să-l dea familiei: „Există o linie de demarcație bine definită între teritoriul Domnului și teritoriul diavolului. Dacă vei sta de partea Domnului, vei fi sub influența Sa și nu vei avea dorința de a face rău, dar, dacă treci linia în partea diavolului cu numai un centimetru, te afli în puterea ispititorului și, dacă el reușește, nu vei fi în stare să gândești sau să raționezi corespunzător, pentru că vei fi pierdut Spiritul Domnului”.

George Albert Smith a afirmat că a folosit acest sfat de-a lungul vieții pentru a-și orienta alegerile: „Când am fost ispitit, uneori, să fac un anumit lucru, m-am întreat: «De care parte a liniei mă aflu?». Dacă hotăram să mă aflu de partea în care sunt în siguranță, partea Domnului, făceam lucrul drept de fiecare dată. Deci, când ispita vine, gândiți-vă, rugându-vă, la problema dumneavoastră și influența Domnului vă va ajuta să luați hotărârea înțeleaptă. Ne aflăm în siguranță numai de partea Domnului”.¹ (Vezi sugestia 1 de la pagina 201.)

Învățăături ale lui George Albert Smith

Pentru a sta de partea Domnului, este nevoie de supunere strictă față de porunci.

Toată protecția, toată neprihănirea, toată fericirea se află de acea parte a liniei care este a Domnului. Dacă țineți poruncile lui Dumnezeu respectând ziua de sabbat, vă aflați de partea liniei care este a

Domnului. Dacă vă roștiți rugăciunile individuale și rugăciunile în familie, vă aflați de partea liniei care este a Domnului. Dacă sunteți recunoscători pentru hrană și vă exprimați această recunoștință față de Dumnezeu, vă aflați de acea parte a liniei care este a Domnului. Dacă vă iubiți aproapele ca pe dumneavoastră înșivă, vă aflați de acea parte a liniei care este a Domnului. Dacă sunteți onest în relațiile cu semenii, vă aflați de acea parte a liniei care este a Domnului. Dacă țineți Cuvântul de înțelepciune, vă aflați de acea parte a liniei care este a Domnului. Și așa putea continua în acest fel cu toate Cele zece porunci și cu celelalte porunci pe care Dumnezeu le-a dat pentru îndrumarea noastră și să afirm, din nou, că tot ceea ce ne îmbogățește viețile și ne face fericiți și ne pregătește pentru bucuria eternă se află de acea parte a liniei care este a Domnului. Criticarea lucrurilor pe care Dumnezeu ni le-a dat spre îndrumarea noastră nu se află de acea parte a liniei care este a Domnului.² (Vezi sugestia 2 de la pagina 201.)

[Domnul a spus]: „Nu pot să tolerez păcatul nici în cel mai mic grad”; nici în cel mai mic grad (D&L 1:31). De ce? Pentru că El știe că, dacă suntem părtași la păcat, pierdem o binecuvântare pe care am primi-o dacă nu am părăsi calea care duce la acea binecuvântare.³

Din când în când, auzim pe cineva spunând: „Oh, eu nu mi-aș face atâtea griji. Domnul nu va fi foarte aspru cu noi dacă ținem numai parțial o poruncă”. Cel care vorbește astfel este deja de acea parte a liniei care este a diavolului și dumneavoastră nu vreți să-l ascultați pentru că, dacă o faceți, ați putea fi îndrumați greșit. Nicio persoană care are Spiritul Domnului nu vorbește în acest fel. Domnul Însuși a spus că trebuie să ținem poruncile Sale: „Este o lege, irevocabil hotărâtă în cer dinainte de crearea acestei lumi, pe care se bazează toate binecuvântările” (D&L 130:20). Evanghelia lui Isus Hristos există pentru a ne învăța cum să dobândim această binecuvântare.⁴

Tatăl nostru iubitor din Cer ne dă porunci pentru a ne ajuta să găsim fericire.

Domnul, în bunătatea Sa, văzând atitudinea copiilor Săi și cunoscând că ei vor avea nevoie de îndrumare, ne-a dat Cele zece porunci și alte porunci care au fost date de-a lungul timpului pentru a ne ajuta să găsim fericire. Vedeteți oameni alergând încolo și înapoi

„Revelațiile pe care Domnul ni le dă în această zi și eră a lumii nu sunt decât sunetul dulce al glasului Tatălui nostru din Cer care-și arată mila față de noi.”

în lume, căutând fericirea dar negăsind-o. Dacă s-ar opri doar atâta cât să accepte sfatul Domnului, ar avea parte de fericire, altfel ei nu o vor găsi în niciun alt mod.⁵

Când eram copil am înțeles sau am crezut că înțelegeam faptul că poruncile Domnului erau legile și regulile Sale pentru îndrumarea mea. Am crezut că înțelegeam că nesupunerea față de acele legi aducea după sine pedeapsa și, fiind copil, m-am gândit că simțeam probabil că Domnul aranjase și stabilise lucrurile în această viață astfel încât eu trebuia să mă supun anumitor legi, altfel pedeapsa ar fi urmat rapid. Dar, pe măsură ce am înaintat în vârstă, am înțeles lecția din altă perspectivă și acum, ceea ce numim legile Domnului, sfaturile cuprinse în scripturile sfinte, revelațiile pe care Domnul ni le dă în această zi și eră a lumii, nu sunt decât sunetul dulce al glasului Tatălui nostru din Cer care-și arată mila față de noi. Ele nu sunt decât sfaturile și învățăturile unui părinte iubitor, care este mai preocupat

decât pot fi părinții noștri pământeni de bunăstarea noastră și, ca urmare, ceea ce, la un moment dat, purta, pentru mine, numele dur de lege este acum sfatul plin de dragoste și tandrețe al unui Tată Ceresc Atotștiutor. Și, astfel, spun că nu îmi este greu să cred că cel mai bine pentru mine este să țin poruncile lui Dumnezeu.⁶

Toată fericirea pe care am primit-o eu și familia mea a fost rezultatul străduinței de a ține poruncile lui Dumnezeu și de a trăi demni de binecuvântările pe care El le-a promis aceluia care Îl onorează și țin poruncile Sale.⁷

Dacă vom urma sfaturile și învățăturile pe care Domnul ni le dă, calea noastră va fi calea fericirii. Va fi o cale, poate nu ușoară și liniștită întotdeauna, dar, în final, se va încheia în prezența Tatălui nostru Ceresc și vom avea parte de slavă, nemurire și viață veșnică.⁸ (Vezi sugestia 3 de la pagina 201.)

Dușmanul încearcă să ne ducă în rătăcire cu înșelăciunile și vicleniile lui.

Există două influențe în lume astăzi și ele au existat de la început. Una este o influență constructivă, care promovează fericirea și care clădește caracterul. Cealaltă influență este una care distruge, transformă oamenii în demoni, doboară și descurajează. Noi, toți, putem fi influențați de amândouă. Una vine de la Tatăl nostru Ceresc iar cealaltă vine de la sursa răului, care a fost în lume de la început, căutând să aducă distrugerea familiei umane.⁹

Noi, toți, vom fi ispitiți; niciun om nu poate scăpa de ispită. Dușmanul va folosi toate mijloacele posibile să ne înșele; el a încercat să facă aceasta cu Salvatorul lumii, dar fără succes. El încearcă să facă aceasta cu mulți alți oameni care au deținut autoritatea divină și, uneori, el găsește punctul slab și persoana pierde ceea ce ar fi putut fi o mare binecuvântare dacă ea ar fi fost credincioasă.¹⁰

Un bărbat mi-a spus odată – ori a afirmat într-un loc în care s-a întâmplat să mă aflu: „Oamenii de aici par să creadă că sunt posedat de diavol, dar eu nu sunt”. Eu i-am spus: „Fratele meu, ai cunoscut vreodată pe cineva care să fie posedat de diavol și să știe?”. Acesta este unul dintre șiretlicurile diavolului: să pună stăpânire pe tine și să te împiedice s-o știi. Și aceasta este una dintre dificultățile cu care ne confruntăm.¹¹

Cu sute de ani în urmă, profetul Nefi a văzut ce s-ar întâmpla dacă oamenii s-ar certa unii cu alții și ar nega puterea Duhului Sfânt și pe Cel Sfânt al lui Israel și ar propovădui doctrina poruncilor oamenilor. Astăzi în lume, există o influență care încearcă să-i facă pe oameni să creadă că, prin inteligența proprie și puterea proprie, pot să obțină viața veșnică. Dați-mi voie... să citesc din Nefi:

„Vor fi mulți care vor spune: Mâncăți, beți și fiți fericiți; totuși, temeți-vă de Dumnezeu – El vă va ierta, dacă faceți un păcat mic”.

Doresc să observați ce se spune: „El vă va ierta, dacă faceți un păcat mic”. Acest dușman viclean știe că, dacă ar putea să determine un bărbat sau o femeie să greșească puțin, cu cât ei vor intra mai mult pe teritoriul lui, cu atât ei se vor afla mai mult în puterea lui.

„Totuși, temeți-vă de Dumnezeu – El vă va ierta, dacă faceți un păcat mic; da, mințiți puțin, profitați de cineva din cauza vorbelor lui, săpați groapa vecinului; nu este nimic rău în aceasta; și faceți toate aceste lucruri, căci mâine vom muri; și dacă va fi așa, că noi suntem vinovați, Dumnezeu ne va da câteva lovituri de bici și până la urmă noi vom fi salvați în Împărăția lui Dumnezeu” (2 Nefi 28:8).

Nu este acesta exact lucrul pe care diavolul îl spune copiilor oamenilor astăzi la fel de clar cum este scris aici? O, faceți un păcat mic, nu este nimic rău în aceasta, mințiți puțin, nu veți avea de suferit, Domnul va ierta aceste lucruri și veți primi doar câteva lovituri de bici și, până la urmă, veți fi salvați în împărăția lui Dumnezeu. Aceasta este ce le spune bărbaților și femeilor cărora li s-a propovăduit Cuvântul de înțelepciune când spune, o, beți puțin ceai negru sau verde, nu vă va face rău; fumați puțin tutun, aceasta nu contează; puțin alcool nu va face niciun rău. Acestea sunt lucruri mici; diavolul le face întotdeauna pe rând, nu toate deodată. Aș dori să ne amintim acest lucru... Aceste șoapte perfide aparent neînsemnate sunt cele care trădează omenirea și ne pun în puterea diavolului ...

Și Nefi spune mai departe:

„Iar pe alții îi va potoli și-i va legăna într-o siguranță carnală, așa încât ei vor spune: Totul este bine în Sion; da, Sionul prosperă, totul este bine – și în felul acesta diavolul înșală sufletele lor”.

Doresc să observați ce se spune: „În felul acesta diavolul înșală sufletele lor și-i conduce cu grijă în jos, în iad” (2 Nefi 28:21). Și

acesta este modul în care procedează el, acesta este exact modul în care procedează. El nu vine și nu vă ia fizic și nu vă duce în teritoriul lui, ci el șoptește: „Fă acest mic rău” și, când reușește să vă determine să-l faceți, urmează un alt mic rău și un altul și, folosind expresia din citat, „el înșală sufletele lor”. Aceasta este ceea ce face. El vă face să credeți că dumneavoastră câștigați ceva când, de fapt, pierdeți. De fiecare dată când nu respectăm o lege a lui Dumnezeu sau nu ținem o poruncă, noi suntem înșelați, pentru că nu este niciun câștig în această lume sau în lumea care va veni decât prin supunere față de legea Tatălui nostru Ceresc...

Aceste cuvinte îndeosebi, „Și-i conduce *cu grijă* în jos, în iad”, sunt importante, aceasta este metoda sa. Bărbații și femeile din lumea de azi sunt supuși acestei influențe și ei sunt atrași în diverse locuri și șoaptele se aud continuu și ei nu înțeleg ce dorește Domnul ca ei să facă, ci continuă să pășească pe teritoriul celui rău, supuși puterii lui, acolo unde Spiritul Domnului nu va merge.

El spune mai departe:

„Și iată, pe alții îi va linguși și le va spune că nu este niciun iad; și le spune: Eu nu sunt diavolul, căci nu este niciun diavol – și astfel va șopti el la urechile lor, până când îi prinde în lanțurile lui îngrozitoare din care nu este nicio scăpare” (2 Nefi 28:22).

Dragi frați și surori, aceasta este starea în care se află lumea astăzi. Nefi nu ar fi putut s-o spună mai clar dacă ar fi fost chiar aici, în această lume, acum. Și dușmanul lucrează și, pentru că Tatăl nostru Ceresc a dorit să-și protejeze copiii de răul acestei învățături și acestui crez, El l-a trimis pe tânărul profet, Joseph Smith, în lume, l-a împuternicit cu autoritate divină, a organizat Biserica Sa și a început din nou să propovăduiască adevărul printre copiii oamenilor, pentru ca ei să poată fi scoși de pe căile lor greșite.¹²

Trebuie să învățăm să ne înfrângem dorințele noastre, tendințele noastre rele. Trebuie să învățăm să ne opunem ispitelor. De aceea ne aflăm aici și, pentru putea face aceasta cât mai bine, Evanghelia a fost restaurată pe pământ și noi avem parte de ea și avem tăria pe care o primim ca rezultat al puterii Duhului Sfânt. Nu numai că avem puterea pe care o are orice persoană de a ne opune ispitei, cu limitele pe care le are o persoană care nu cunoaște adevărul, ci

avem o putere de a ne opune ispitei egală cu puterea lui de a ispiti și, în plus, puterea de a ne opune care rezultă din cunoașterea adevărului și cunoașterea scopului existenței noastre.¹³ (Vezi sugestia 4 de la pagina 201.)

**Noi ne putem opune răului alegând să ne
supunem influenței Domnului.**

Îmi aduc aminte de un om bun care, cu ani în urmă, era președinte al Comisiei de control a Bisericii Universaliste din America. El venise în vizită aici [în orașul Salt Lake] și a participat la două dintre Școlile noastre de duminică. Participând la una dintre clasele [pentru copiii], el a fost impresionat. În cele din urmă, când [ora] se apropia de sfârșit, președintele Școlii de duminică a spus: „Nu ați dori să spuneți câteva cuvinte [clasei]?” El a spus că i-ar face plăcere. El a spus: „Dacă aș putea să trăiesc în atmosfera pe care am găsit-o în această micuță... clasă la această oră a Școlii de duminică din această dimineață, aș deveni fără îndoială un om bun”. (Vezi sugestia 5 de la pagina 201.)

M-am gândit la această afirmație de foarte multe ori. Noi alegem cu grijă aerul pe care îl respirăm pentru a putea trăi sănătoși. Dar, uneori, în neglijența noastră, ne lăsăm înrobiți de influențe imorale care ne distrug puterea de a ne opune răului și suntem determinați să facem lucruri pe care nu ar trebui să le facem și nu le-am face dacă am fi sub influența Domnului. Dacă am fi umili, dacă ne-am ruga, dacă am trăi astfel încât, în fiecare oră a vieții noastre, să putem spune cu sinceritate: „Tată din cer, doresc și sunt nerăbdător să fac voia Ta”, viețile noastre, în drumul nostru prin această experiență pământeană, ar fi, în fiecare zi, îmbogățite.¹⁴

Noi alegem locul în care ne vom afla. Dumnezeu ne-a dat libertatea de a alege. El nu ne-o va lua și, dacă eu fac ce este greșit și intru pe teritoriul diavolului, fac acest lucru pentru că am voința și puterea de a-l face. Nu pot învinui pe nimeni altcineva și, dacă hotărâsc să țin poruncile lui Dumnezeu și să trăiesc așa cum trebuie să trăiesc și să stau de acea parte a liniei care este a Domnului, o fac pentru că trebuie s-o fac și îmi voi primi binecuvântarea pentru aceasta. Nu va fi rezultatul a ceea ce altcineva ar putea face.¹⁵

„Câtă grijă trebuie să avem noi, ca sfinți din zilele din urmă, să trăim fiecare zi a vieții noastre astfel încât să putem fi influențați de puterea Domnului!”

Câtă grijă trebuie să avem noi, ca sfinți din zilele din urmă, să trăim fiecare zi a vieții noastre astfel încât să putem fi influențați de puterea Domnului și încât să putem fi capabili să ne îndepărtăm de acele lucruri care au tendința de a ne distruge puterea de a ajunge în împărăția celestială!¹⁶

Asigurați-vă că picioarele dumneavoastră stau ferme pe stâncă. Asigurați-vă că aflați dorințele Învățătorului în ce vă privește și, cunoscând aceste dorințe, asigurați-vă că țineți legile și poruncile Sale. Asigurați-vă că puritatea vieții dumneavoastră vă dă dreptul la însoțirea Spiritului Sfânt, pentru că, dacă sunteți puri, virtuoși și drepecți, cel rău nu va avea putere să vă distrugă.¹⁷

Mă rog ca noi să ne analizăm și să aflăm de care parte a liniei ne aflăm; și, dacă suntem de acea parte a liniei care este a Domnului, să rămânem acolo pentru că aceasta înseamnă fericire veșnică în prezența celor mai buni bărbați și celor mai bune femei care au trăit pe pământ.

Dacă am alunecat în vreun fel, dacă am fost neglijenți; dacă l-am ascultat pe ispititor și am trecut linia pentru a lua din acele lucruri pe care lumea le consideră atât de mult de dorit și despre care Domnul a spus că nu sunt bune pentru noi, să revenim, cât mai repede posibil, de cealaltă parte, să cerem iertare Domnului pentru nesăbuinta noastră și, apoi, cu ajutorul Său, să continuăm să trăim viața care are ca rezultat fericirea veșnică.¹⁸

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii).

1. Citiți „Din viața lui George Albert Smith” (pagina 193 și Moroni 7:10–19. Cum știți când vă aflați „de acea parte a liniei care este a Domnului”? Ce putem face pentru a ne ajuta unul pe altul să rămânem de acea parte a liniei care este a Domnului?
2. În paragraful care începe la pagina 193, președintele Smith numește mai multe porunci pe care trebuie să le ținem pentru a rămâne de acea parte a liniei care este a Domnului. Ce alte standarde ne-a dat Domnul pentru a ne ajuta să rămânem de acea parte a liniei care este a Sa?
3. În timp ce citiți secțiunea care începe la pagina 194, gândiți-vă cum ați putea folosi învățăturile președintelui Smith pentru a ajuta pe cineva care simte că poruncile sunt prea restrictive.
4. În timp ce revedeți paginile 196–199, căutați tacticile lui Satana, pe care le descrie președintele Smith, și gândiți-vă la momente în care ați văzut dovezi ale acestor tactici. Cum îi putem ajuta pe tineri să le recunoască și să le învingă? Cum ne ajută „cunoașterea scopului existenței noastre” (pagina 199) să ne opunem ispitei?
5. Gândiți-vă cum vi s-ar putea aplica povestirea de la pagina 199. Care sunt unele dintre locurile sau circumstanțele în care nu simțiți nicio dorință de a face rău? Ce putem face pentru a crea o astfel de atmosferă în căminele noastre, la locurile de muncă, în comunitățile noastre, în viața personală?

Scripturi suplimentare: Matei 4:1–11 (inclusiv pasaje din Traducerea lui Joseph Smith, din notele de subsol); Iacov 4:7; 1 Ioan 5:3–4; Alma 13:27–28; Helaman 5:12; Doctrină și legăminte 82:8–10.

Ajutor pentru predare: „Întrebările scrise pe tablă înainte de oră îi vor ajuta pe cursanți să înceapă să se gândească la subiecte chiar înainte să înceapă lecția” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 93).

Note

1. „A Faith Founded upon Truth”, *Deseret News*, 17 iunie 1944, secțiunea Bisericii, p. 9.
2. În Conference Report, octombrie 1945, p. 118.
3. *Sharing the Gospel with Others*, sel. Preston Nibley (1948), p. 198; cuvântare rostită în data de 4 noiembrie 1945, în Washington, D.C.
4. „Seek Ye First the Kingdom of God”, *Improvement Era*, octombrie 1947, p. 690.
5. În Conference Report, aprilie 1941, p. 25.
6. În Conference Report, octombrie 1911, p. 43–44.
7. În Conference Report, aprilie 1949, p. 87.
8. În Conference Report, aprilie 1937, p. 36.
9. „A Faith Founded upon Truth”, p. 9.
10. În Conference Report, octombrie 1945, p. 117.
11. În Conference Report, aprilie 1948, p. 179.
12. În Conference Report, aprilie 1918, p. 39–41.
13. În Conference Report, octombrie 1926, p. 102.
14. În Conference Report, octombrie 1929, p. 23.
15. În Conference Report, octombrie 1932, p. 27.
16. În Conference Report, octombrie 1926, p. 103.
17. În Conference Report, octombrie 1906, p. 48.
18. „Seek Ye First the Kingdom of God”, p. 691.

Binecuvântări temporale și spirituale ce rezultă din Cuvântul de înțelepciune

Tatăl nostru Ceresc ne-a dat Cuvântul de înțelepciune pentru a ne binecuvânta cu sănătate fizică și a ne pregăti pentru viața veșnică.

Din viața lui George Albert Smith

În copilărie, George Albert Smith a suferit de febră tifoidă. Doctorul, care l-a diagnosticat, i-a spus mamei lui că el trebuia să stea în pat trei săptămâni, să nu mănânce alimente în stare solidă și să bea puțină cafea. Mai târziu, președintele Smith a povestit:

„După ce el a plecat, eu i-am spus mamei că nu voiam să beau cafea. Fusesem învățat Cuvântul de înțelepciune, revelat de Domnul lui Joseph Smith, în care eram sfătuiți să nu folosim cafea.

Mama adusese trei copii pe lume și doi muriseră. Era deosebit de îngrijorată din cauza mea”.

Tânărul George Albert Smith a cerut în schimb o binecuvântare a preoției, pe care a primit-o de la învățătorul lui de acasă.

„În dimineața următoare, când a venit doctorul, eu mă jucam afară cu ceilalți copii. El a fost surprins. M-a consultat și a descoperit că febra mea dispăruse și eu păream să mă simt bine.

Am fost recunoscător Domnului pentru însănătoșirea mea. Am fost sigur că El mă vindecase.”¹

Președintele Smith a dorit ca sfinții să înțeleagă că supunerea față de Cuvântul de înțelepciune ne aduce nu numai sănătate fizică, ci și binecuvântări spirituale. Într-o sesiune a preoției din cadrul conferinței generale, el a relatat povestea profetului Daniel din Vechiul Testament,

Președintele Smith ne-a învățat că, datorită faptului că a respectat legea sănătății dată de Domnul în zilele sale, Daniel a fost demn de „duhul, suflarea Celui Atotputernic” care dă priceperea.

care a fost dus captiv în Babilon și ar fi trebuit să mănânce din hrana de la masa împăratului și să bea vinul de la masa împăratului:

„Daniel a fost un profet al lui Dumnezeu și a fost profet pentru că el a ținut poruncile lui Dumnezeu. Aș dori... să duceți acest mesaj cu dumneavoastră. Daniel și tovarășii lui au respectat învățăturile lui Dumnezeu cu privire la hrana și băutura pe care trebuiau s-o bea și au refuzat să accepte hrana care era servită la masa împăratului (vezi Daniel 1:3–16)”.

Președintele Smith a continuat să explice că, datorită supunerii lui Daniel față de legea sănătății dată de Domnul în zilele lui, nu numai că viața i-a fost cruțată, ci Daniel a primit, de asemenea, o mare binecuvântare spirituală: „duhul, suflarea Celui Atotputernic” care dă priceperea.² (Vezi sugestia 1 de la pagina 211.)

Învățături ale lui George Albert Smith

Cuvântul de înțelepciune este un sfat pe care ni l-a dat cu dragoste Tatăl nostru, care știe toate lucrurile.

Voi citi o parte din ceea ce a spus Domnul membrilor Bisericii în ziua de 27 februarie 1833.

„Un cuvânt de înțelepciune în beneficiul consiliului înalților preoți, adunați în Kirtland, al Bisericii și, de asemenea, al sfinților din Sion –

Pentru a fi trimise salutări; nu ca poruncă sau constrângere, ci ca revelație și cuvânt de înțelepciune, arătând ordinea și voința lui Dumnezeu în salvarea temporală a tuturor sfinților în ultimele zile.”

Gândiți-vă o clipă la acest lucru – „în salvarea temporală a tuturor sfinților în ultimele zile”.

„Dat ca principiu, cu o promisiune adaptată la capacitatea sfinților slabi și a celor care sunt cei mai slabi dintre toți sfinții, care sunt sau pot fi denumiți sfinți” (vezi D&L 89:1–3).

Apoi, Domnul continuă să ne spună lucrurile care sunt bune pentru noi, ne explică felul de alimente pe care este de dorit să le consumăm și ne avertizează apoi asupra unora dintre lucrurile care sunt cele mai nesănătoase și vătămătoare (vezi D&L 89:5–17).

Eu consider că noi, membrii Bisericii, suntem foarte binecuvântați... Domnul a fost milos cu noi, ne-a atras atenția, ne-a sfătuit și ne-a avertizat cu privire la multe lucruri.³

Mă gândesc la Cuvântul de înțelepciune ca la un sfat bun de la Tatăl nostru din Cer, care dorește să-i vadă pe copiii Săi devenind mai asemănători Lui... Îl privesc ca pe sfatul părintesc al cuiva care, știind ce am nevoie, îmi spune: „Fiul meu, aceste lucruri nu sunt bune pentru tine și, dacă le vei evita, îți voi da însoțirea Spiritului meu Sfânt și bucurie în timpul vieții tale în această lume și, în final, viața veșnică”. Cât de nechibzuit aș fi atunci să iau din aceste lucruri interzise, având asigurarea că Domnul m-a sfătuit să mă abțin de la a le consuma. M-aș simți vinovat dacă aș lua din ele, când El, care știe mai bine ca oricine, spune că ele sunt vătămătoare și m-a avertizat să nu le folosesc...

El a considerat că era destul de important să ne spună și să ne avertizeze și, dacă El, care cunoaște toate lucrurile, a considerat necesar să ne îndrume și să ne sfătuiască în legătură cu aceste probleme temporale, cu câtă grijă trebuie să respectăm noi, care nu știm ce ne rezervă ziua de mâine, acest sfat divin. Consider că sfinții din zilele din urmă au, în Cuvântul de înțelepciune, o lege care îi va exalta și înălța deasupra acelor care nu o țin.⁴

Scopul Evangheliei lui Isus Hristos este de a proteja sufletele, al căror tabernacol este trupul, pentru fericirea eternă. Cât de nechibzuiți suntem dacă cedăm în fața obișnuințelor și obiceiurilor lumii! Tatăl nostru Ceresc, în bunătatea și dragostea Sa, [ne-a avertizat]: „Datorită planurilor și a intențiilor rele care există și vor exista în ultimele zile în inima conspiratorilor, v-am avertizat și vă previn, dându-vă acest cuvânt de înțelepciune prin revelație” (D&L 89:4)... Scopul Evangheliei lui Isus Hristos este să ne pregătească să înțelegem frumusețea vieții așa cum a arătat Domnul că trebuie trăită, spunându-ne cum putem evita lucrurile care distrug lumea.⁵

Credeți dumneavoastră că Domnul ne-a dat Cuvântul de înțelepciune? Credeți cu adevărat că El cunoaște ce este bine pentru noi? Credeți că I-ar face plăcere dacă noi am respecta această lege? El spune că I-ar face. Credeți că a vorbit serios?⁶

Frați și surori, nu putem trata cu ușurință Cuvântul de înțelepciune fără să fim pedepsiți. A fost dat ca sfat și îndemn, nu ca poruncă sau constrângere, ci ca un cuvânt de înțelepciune, de Tatăl nostru, pentru salvarea temporală a trupurilor noastre și pregătirea suflete-
lor noastre pentru viața veșnică.⁷ (Vezi sugestia 2 de la pagina 212.)

**Domnul promite sănătate psihică și fizică celor
care se supun Cuvântului de înțelepciune.**

Sunt recunoscător pentru acest minunat Cuvânt de înțelepciune, așa simplu cum este și, cum spune Domnul, „[adaptat] la capacitatea sfinților slabi și a celor care sunt cei mai slabi dintre toți sfinții, care sunt sau pot fi denumiți sfinți”. Mă opresc pentru a întreba... suntem noi demni să fim numiți sfinți? Toți cei care speră să fie numiți sfinți trebuie, cu siguranță, să respecte Cuvântul de înțelepciune. Și ce înseamnă acesta pentru noi? Ne aduce dulceața vieții, îndepărtează de noi fumul otrăvitor pe care mulți oameni îl inspiră ca urmare a faptului că fumează. Ne ajută să evităm acea stare de greață provocată de mestecatul tutunului. Ne protejează, dacă îl respectăm, de infirmitățile pe care le provoacă introducerea în trupurile noastre a [substanțelor] pe care le conțin ceaiul negru și verde și cafeaua și de efectele dezastruoase ale alcoolului...

Tatăl nostru Ceresc nu numai că ne spune ce trebuie să evităm, ci ne spune și ce putem folosi spre binele nostru. El ne spune că toate cerealele, toate plantele comestibile, rodul viei etc. sunt bune pentru om. Carnea animalelor și păsărilor cerului; și El menționează că putem folosi aceste lucruri cu chibzuință și recunoștință și vreau să subliniez cu recunoștință.⁸

Observăm că respectarea legii sănătății are ca rezultat sănătatea psihică și fizică și descoperim că încălcarea ei duce la deteriorarea sănătății psihice și fizice. Creatorul nostru, Tatăl spiritelor noastre este Cel care ne-a dat prilejul să locuim pe acest pământ, care a spus că anumite lucruri menționate în această revelație nu sunt bune pentru noi. El ne-a făcut promisiuni prețioase, dacă noi ne vom supune acestei legi – ne promite înțelepciune, sănătate și tărie și că îngerul nimicitor va trece pe lângă noi și nu ne va distruge, așa cum a făcut cu copiii lui Israel (vezi D&L 89:18–21).⁹ (Vezi sugestia 3 de la pagina 212.)

„Tatăl nostru Cereșc nu numai că ne spune ce trebuie să evităm, ci ne spune și ce putem folosi spre binele nostru.”

Respectarea Cuvântului de înțelepciune ne întărește credința și spiritualitatea.

Sunt pe deplin convins că Domnul, în mila Sa, când ne-a dat Cuvântul de înțelepciune, ni l-a dat nu numai pentru ca noi să putem avea sănătate în timp ce trăim în această lume, ci și pentru ca credința noastră să poată fi întărită, ca mărturia noastră despre divinitatea misiunii Domnului și Învățătorului nostru să poată crește, pentru ca astfel să putem fi mai bine pregătiți să ne întoarcem în prezența Sa când viața noastră aici se va încheia. Mă tem că noi, în calitate de fii și fiice ale Sionului, nu înțelegem, uneori, importanța acestui mare mesaj către lume.¹⁰

Doresc să vă spun că, după părerea mea, folosirea tutunului, oricât de neînsemnat ar părea acest lucru unora dintre oameni, este un mijloc de distrugere a vieții lor spirituale, este un mijloc de alungare

de lângă ei a Spiritului Tatălui nostru, îi îndepărtează de compania bărbaților buni și femeilor bune și aduce asupra lor desconsiderarea și mustrarea copiilor care li s-au născut; dar, în pofida tuturor acestor lucruri, diavolul îi va spune omului: „O, este un lucru neînsemnat!”¹¹

Trăim într-o zi în care Domnul a vorbit din nou oamenilor Săi. Noi, cei care suntem membri ai Bisericii, care am respectat cerințele Tatălui nostru din Cer, înțelegem perfect că Dumnezeu trăiește și că El îi răsplătește pe cei care Îl slujesc cu sârguință. Înțelegem că El ne-a dat anumite legi și reguli pentru a ne ghida în această viață și supunerea față de cerințele Sale ne asigură că facem voia Sa iar supunerea noastră va avea ca rezultat primirea binecuvântărilor promise; dar, dacă nu ne supunem învățăturilor Sale, dacă ignorăm sfaturile Sale înțelepte, atunci nu avem nicio promisiune din partea Sa și irosim oportunitățile pe care nu le vom avea din nou. Știu că este important ca sfinții din zilele din urmă să respecte această lege specială [Cuvântul de înțelepciune]. Eu cred că, supunându-se ei, sfinții de zilele din urmă se vor bucura de mult mai multă credință. Citim în învățăturile lui Mormon că, dacă nu ar fi miracole printre acești oameni, ar fi din cauza necredinței lor; și, el le-a spus mai departe că, fără credință, „îngrozitoare este starea omului” (vezi Moroni 7:37–38). Dacă noi încalcăm voința cunoscută a Domnului, este normal ca credința noastră să slăbească, pentru că Spiritul nu se va strădui mereu cu noi...

Eu cred cu fermitate că, dacă această cerință simplă este neglijată, credința se micșorează în inimile unora dintre oamenii noștri, că, dacă mai mulți membri respectă Cuvântul de înțelepciune, credința va crește printre sfinții din zilele din urmă și, ca urmare, noi vom avea o cunoaștere mai mare; pentru că, prin respectarea lui, vom dobândi dorința de a ne supune altor legi ale Tatălui nostru și respectarea fiecăreia asigură primirea unei binecuvântări.¹² (Vezi sugestiile 3 și 4 de la pagina 212.)

**Trăind conform Cuvântului de înțelepciune,
noi ne pregătim pentru viața veșnică.**

Mă întreb, uneori, dacă sfinții din zilele din urmă înțeleg că [acest Cuvânt de înțelepciune] ne-a fost dat pentru exaltarea noastră; nu numai pentru binecuvântarea noastră temporală, ci pentru a ne pregăti pentru viața spirituală...

Ni se spune că slava lui Dumnezeu este inteligența (vezi D&L 93:36) și noi, toți, admirăm bărbații inteligenți și femeile inteligente, ca urmare ar trebui să fie dorința noastră să punem bazele pentru o putere mintală sporită și să nu facem nimic din ce ar putea să slăbească. Este evident în viețile unora că, prin folosirea continuă a lucrurilor despre care Tatăl nostru Ceresc a spus că nu sunt bune, ei se privează de puterea minții pe care ar putea-o avea; ei devin mai puțin inteligenți și nu reușesc să se pregătească pentru viața veșnică, lucru care ar trebui să fie ambiția lor.¹³

Dacă noi credem, așa cum pretindem, că Isus este Hristosul și că noi suntem copiii Tatălui nostru Ceresc, atunci cât de atenți ar trebui să fim să ne comportăm astfel încât să fim demni de templele pe care le avem, care au fost create după chipul lui Dumnezeu! Câți dintre noi înțeleg că, introducând în trupurile noastre lucruri pe care Tatăl nostru le-a interzis, noi pângărim templul spiritului? Câți dintre noi se opresc pentru a se gândi la faptul că, atunci când cedăm în fața slăbiciunii cărnii, ne privăm de ocaziile care ne așteaptă în viitor și de binecuvântările pe care Domnul le-a rezervat celor credincioși?¹⁴

Dacă această lege, care este adaptată la capacitatea celor mai slabi dintre noi, este respectată, aceasta va fi temelia pe care pot fi adăugate multe binecuvântări mari pe care Tatăl nostru va fi bucuros să le reverse, la care altfel nu am avea dreptul și pe care nu am putea să le primim. Cum ar putea vreunul dintre noi să aibă vreo scuză că ignoră o lege simplă a lui Dumnezeu despre care El, prin propriul Său glas, a spus că poate fi respectată de oricare dintre noi? Ne putem aștepta să putem ține o lege mai mare și să putem să ajungem la marea exaltare, dacă noi nu reușim să respectăm această cerință simplă?¹⁵ (Vezi sugestia 3 de la pagina 212.)

**Cel mai bun mod de a ne învăța familiile
să se supună Cuvântului de înțelepciune
este să ne supunem lui noi înșine.**

Dacă vor ține Cuvântul de înțelepciune, tații și mamele pot transmite copiilor lor virtuți și puncte forte pe care altfel nu li le-ar putea da. Eu consider că Spiritul Tatălui nostru va fi în inimile și căminele

acelora care respectă această lege și că dorința lor de a o respecta va fi transmisă copiilor lor... Este bine cunoscut faptul că efectul tutunului asupra creierului copiilor este cel mai dăunător, pentru că distruge memoria și amorțește simțurile; de asemenea, că efectul alcoolului asupra creierului tinerilor este foarte nociv: frânge dorința de a fi cinstit și drept și duce la viciu și infracțiune... Domnul ne-a dat această lege cu bunătate și dragoste, promițând anumite binecuvântări dacă ne vom supune sfatului Său. Simt că trebuie să vă îndemn, frații și surorile mele, să propovăduiți aceasta în căminele dumneavoastră. Atrageți atenția copiilor dumneavoastră asupra ei și asupra răsplății ce rezultă din respectarea ei.

Permiteți-mi să vă spun că cea mai bună dovadă a credinței noastre în această lege, a faptului că noi credem că a venit de la Dumnezeu, este respectarea ei consecventă în timpul vieților noastre. O putem propovădui cât e ziua de lungă, dar, dacă o încălcăm în practică, exemplul nostru ar putea fi dezastruos pentru aceia pe care îi iubim mai mult decât viața, pentru că ei vor simți că pot merge fără să se teamă acolo unde îi conducem noi.¹⁶

Doresc să vă implor, cercetați, rugându-vă, Cuvântul de înțelepciune. Nu vă limitați la a-l citi; cercetați-l rugându-vă. Descoperiți de ce ni l-a dat Tatăl nostru Ceresc. El ni l-a dat cu promisiunea unei vieți mai lungi și fericite, nu dacă noi nu-l respectăm, ci dacă noi îl respectăm. Citiți Cuvântul de înțelepciune în prezența familiilor voastre și fiți exemple. Dacă vom face aceasta, Sionul va continua să crească. Dacă noi vom face aceasta, Biserica Mielului lui Dumnezeu va continua să devină o putere care aduce binele în lume.¹⁷ (Vezi sugestia 5 de la pagina 212.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v-vii).

1. La pagina 205, președintele Smith vorbește despre refuzul lui Daniel de a consuma din hrana și vinul de la masa împăratului. Citiți Daniel, capitolul 1 și gândiți-vă la un moment în care, fiind invitat, ați refuzat să consumați ceva interzis prin Cuvântul de

- înțelepciune. În ce moduri ne putem supune Cuvântului de înțelepciune în astfel de situații, arătând totuși respect celorlalți?
2. Recapitulați prima secțiune a învățăturilor (paginile 205–207). Cum puteți folosi aceste învățături pentru a ajuta pe cineva căruia îi este greu să respecte Cuvântul de înțelepciune?
 3. Recapitulați pe scurt paginile 207–210, în care președintele Smith vorbește despre unele dintre binecuvântările promise acelor care se supun Cuvântului de înțelepciune (vezi, de asemenea, D&L 89:18–21). Cum s-au împlinit aceste promisiuni în viața dumneavoastră? Ce alte binecuvântări ați primit pe măsură ce ați trăit potrivit acestei legi?
 4. La pagina 209, președintele Smith promite că respectarea Cuvântului de înțelepciune aduce „dorința de a ne supune”. Ce înseamnă aceasta pentru dumneavoastră?
 5. După părerea dumneavoastră, cum ajută supunerea noastră față de Cuvântul de înțelepciune Biserica „să devină o putere care aduce binele în lume” (pagina 211)? Studiați, rugându-vă, secțiunea 89 din Doctrină și legăminte, așa cum îndeamnă președintele Smith, și meditați asupra lucrurilor pe care le puteți face pentru a vă supune mai mult Cuvântului de înțelepciune.

Scripturi suplimentare: 1 Corinteni 6:19–20; Alma 34:36; Doctrină și legăminte 29:34; 130:20–21.

Ajutor pentru predare: „Puteți să vă exprimați dragostea pentru cei cărora le predați ascultându-i cu atenție și fiind interesați în mod sincer de viața lor. Dragostea asemănătoare celei a lui Hristos are puterea de a înduioșa inimile și de a ajuta oamenii să fie receptivi la șoaptele Spiritului” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 46).

Note

1. „Boyhood Experiences”, *Instructor*, februarie 1943, p. 73.
2. În Conference Report, octombrie 1943, p. 44.
3. „Saints Blessed”, *Deseret News*, 12 noiembrie 1932, secțiunea Bisericii, p. 5.
4. În Conference Report, aprilie 1907, p. 19–21.
5. „Seek Ye First the Kingdom of God”, *Improvement Era*, octombrie 1947, p. 688.
6. În Conference Report, octombrie 1935, p. 121.
7. În Conference Report, aprilie 1907, p. 21.
8. În Conference Report, octombrie 1923, p. 72–73.
9. În Conference Report, aprilie 1907, p. 19.
10. În Conference Report, aprilie 1907, p. 19.
11. În Conference Report, aprilie 1918, p. 40.
12. În Conference Report, octombrie 1908, p. 83–84.
13. În Conference Report, aprilie 1907, p. 19.
14. În Conference Report, aprilie 1905, p. 62.
15. În Conference Report, octombrie 1908, p. 84.
16. În Conference Report, aprilie 1907, p. 21.
17. În Conference Report, aprilie 1949, p. 191.

George Albert Smith vizitând magazia episcopului împreună cu alți conducători ai Bisericii. Pentru că Biserica depozita alimente, ea a fost pregătită să ofere ajutor celor care aveau nevoie la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Salvarea temporală pentru noi înșine și pentru ceilalți

Dacă urmăm sfatul Domnului, vom putea, în mai mare măsură, să satisfacem nevoile temporale proprii și să-i ajutăm pe aceia din jurul nostru care au nevoie de ajutor.

Din viața lui George Albert Smith

George Albert Smith a devenit președintele Bisericii spre sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Războiul a provocat distrugerii mari multor națiuni și a lăsat în urmă mii de oameni fără hrană și alte bunuri necesare. Într-o cuvântare din cadrul unei conferințe generale, președintele Smith a descris situația lor și i-a îndemnat pe sfinți să ajute la ușurarea suferinței lor: „Ei sunt, toți, copii ai lui [Dumnezeu]. Au nevoie de noi; au nevoie nu numai de sprijinul nostru moral și învățăturile noastre religioase, ci au nevoie și de alimente, de îmbrăcăminte, așternuturi de pat și ajutor sub toate formele pentru că, în multe cazuri, nu le-a mai rămas nimic. Dacă ați putea citi unele dintre scrisorile care vin la biroul nostru de la unii dintre sărmanii oameni de acolo, vi s-ar întrista inimile. Oameni care au fost luați din casele lor, spunându-li-se că avea să li se permită să se stabilească în alt loc și, dintr-o dată, au fost abandonați și, apoi, când s-au întors la casele lor, le-au găsit prădate și jefuite de tot ce aveau – totul – și au rămas fără nimic, fără un loc în care să meargă”¹.

Pentru că Biserica avea de mulți ani obiceiul de a depozita alimente, ea a fost pregătită să ofere ajutor în aceste circumstanțe. Eforturile de a asigura un astfel de ajutor au început aproape de sfârșitul anului 1945, când președintele Smith a mers la Washington, D.C. pentru a aranja cu președintele Statelor Unite, Harry S. Truman, trimiterea de alimente și îmbrăcăminte în Europa. În timpul întâlnirii

lor, președintele Truman a spus: „Noi vom fi bucuroși să vă ajutăm în orice mod putem... Cât va dura să pregătiți totul?”

Președintele Smith l-a surprins cu răspunsul său: „Totul este pregătit... Am construit silozuri și le-am umplut cu cereale și am sporit numărul turmelor și cirezilor și, acum, avem nevoie de vagoane de tren și vapoare pentru a trimite cantități considerabile de alimente, îmbrăcăminte și așternuturi de pat oamenilor din Europa care sunt în suferință. Avem o organizație în Biserică, [Societatea de Alinare] care a pregătit peste două mii de pături confecționate în casă”.

Președintele Smith a raportat sfinților că, în urma acestor transporturi, „mulți oameni au primit, fără întârziere, îmbrăcăminte calduroasă și așternuturi de pat și alimente. De îndată ce am putut obține vagoanele de tren și vapoarele, am trimis în Europa ce era necesar”.²

Cu aproape 15 ani înainte de aceasta, vârstnicul Smith, pe atunci membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, s-a adresat Societății de Alinare într-un alt moment de nevoie disperată – Marea Depresiune Economică. El a spus că ajutorarea celor care au nevoie trece dincolo de asigurarea asistenței temporale; implică, de asemenea, adevărata bunătate și caritate.

„După părerea mea, nu a existat o perioadă în care bunătatea să fie mai necesară ca acum. Acestea sunt zilele în care sufletele oamenilor sunt testate și în care inimile lor sunt încercate. Acestea sunt zilele în care mulți oameni se confruntă cu foamea și suferința, chiar și unii dintre sfinții din zilele din urmă...”

Eu cred că Tatăl nostru Ceresc ne oferă prilejul de a progresa... Vom descoperi acum dacă dragostea despre care Salvatorul a spus că trebuie să fie în sufletele noastre se află acolo.”³ (Vezi sugestia 1 de la pagina 224.)

Învățăături ale lui George Albert Smith

Dacă ne planificăm înțelept resursele, vom fi pregătiți pentru timpurile grele.

Sfatul președintelui [Brigham] Young pentru primii pionieri a fost acela de a depozita alimente pentru un an, așa încât, dacă oamenii își pierdeau recolta, ei puteau supraviețui până la următorul sezon...

Putem trece prin momente grele, frați și surori, dar putem fi pregătiți pentru ele, dacă ne gândim la cei șapte ani de belșug și la cei șapte ani de foamete din zilele lui Faraon și planificăm resursele așa cum au făcut ei (vezi Genesa 41). Astfel de condiții ar putea reveni. Nu știm când, dar știm că, în primele zile ale Bisericii, președinția și conducerea Bisericii i-a sfătuit pe oameni să depoziteze hrană suficientă pentru a face față unei situații de urgență. Rezultatul a fost că, de când oamenii s-au așezat aici și fermele au început să producă iar cirezile și turmele să crească, nu a mai fost cazul ca cineva să sufere din cauza lipsei de alimente.⁴

Trăim în timpuri periculoase. Scripturile sunt împlinite și, după cum mi se pare, acestea sunt zilele în care, dacă ar fi posibil, cei aleși ar fi înșelați. Este remarcabil cât de ușor le este celor care doresc să-și promoveze interesele financiare în lume să găsească un motiv pentru a ignora învățăturile clare ale Domnului cu privire la viețile noastre. Mi se pare curios cât de mulți oameni dobândesc obiceiul de a-i asculta pe aceia care spun lucruri contrare voinței revelate a Tatălui nostru Ceresc...

Acești oameni au fost sfătuiți să-și conserve energiile și resursele. Noi am fost învățați, de aceia pe care Domnul i-a ridicat pentru a ne instrui, că trebuie să trăim în limitele venitului nostru, că nu trebuie să urmăm tendințele lumii și să cheltuim tot atât de repede și chiar mai repede decât câștigăm banii care ne intră în mână, să ne îngrijim de noi înșine și de familiile noastre.

Mă tem că, în multe cazuri, sfinții din zilele din urmă sunt orbiți de propria lor vanitate, de dorința lor de a fi ce este lumea; iar nouă ni s-a spus într-un limbaj atât de clar de către Tatăl nostru Ceresc că nu putem trăi cum trăiește lumea și, în același timp, să ne bucurăm de Spiritul Său.⁵

Unele persoane... își irosesc posesiunile și își cheltuiesc banii pe lucruri care nu le sunt necesare și, dacă vin timpuri grele, ele se găsesc în situația de a nu fi în stare să se achite de obligațiile pe care le au.

Am putea învăța o lecție de la furnică. Ea își strânge proviziile când există și le depozitează pentru zilele în care nu va mai fi posibil să le obțină. Rezultatul este că, de obicei, cămara ei este plină.

*„Putem trece prin momente grele, frați și surori,
dar putem fi pregătiți pentru ele.”*

Greierele, o insectă mult mai mare, nu procedează în acest fel. El nu își face rezerve pentru timpurile grele, ci depinde de providență pentru a avea lucrurile de care are nevoie și rezultatul este că majoritatea greierilor mor de inaniție.

Mă tem că unele ființe umane sunt ca greierele și nu profită, în mod cumpătat, de ocaziile pe care le au. Dacă ar învăța de la furnică, ei și-ar face rezervele de hrană necesare și ar avea întotdeauna ceva la îndemână.⁶ (Vezi sugestia 2 de la pagina 224.)

Domnul ne-a îndrumat să muncim pentru a ne câștiga cele necesare traiului.

Faptul că mulți oameni dispun de atât de mulți bani dă tinerilor impresia, în unele situații, că, dat fiind că banii vin relativ ușor, munca cinstită nu este necesară sau dezirabilă. Eu sunt convins totuși că nu au trăit oameni pe pământ care să nu fie corupți dacă nu au reușit să-și câștige existența fiind integri și sârguincioși.

Când copiii noștri cresc fiind leneși, noi știm că acest lucru displace Domnului.⁷

Cât de bine ne simțim când suntem ocupați cu munca în măsură rezonabilă.⁸

Tatăl nostru Ceresc... a spus cu mult, mult timp în urmă că existau leneși în Sion... și El a spus: „Acela care este leneș nu va mânca pâinea și nici nu va purta veșmintele lucrătorului” (D&L 42:42). Presupun că S-a referit la cei care nu pot găsi un loc de muncă și care se străduiesc să se îngrijească de ei înșiși. Presupun că S-a referit la obiceiul pe care și-l fac unii oameni de a se aștepta ca semenii lor să aibă grijă de ei... Cred că niciunui om din această lume nu i s-a dat vreun motiv să considere că altcineva are obligația să-i asigure cele necesare traiului. Când eram copil, nu am considerat că cineva era obligat să-mi asigure un mijloc de trai. Domnul mi-a dat inteligență. El m-a învățat că trebuie să muncesc și am început să muncesc când aveam 12 ani și am găsit bucurie în muncă, mi-am câștigat cele necesare traiului și i-am ajutat pe alții timp de peste cincizeci de ani.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru muncă, pentru bucuria pe care o ai când faci lucruri în această lume. Nu recomand un anumit loc de muncă, dar este nevoie ca munca respectivă să fie cinstită. Domnul a arătat că noi trebuie să fim harnici. În timpurile străvechi, El a spus că trebuie să ne câștigăm pâinea în sudoarea feței (vezi Genesa 3:19).⁹ (Vezi sugestia 3 de la pagina 224.)

Nici cei bogați, nici cei săraci nu trebuie să-și lipească inimile de bogății.

„Vai de voi, bogaților, care nu dați din bunurile voastre celor săraci, pentru că bogăția voastră vă va distruge sufletele; și așa vă veți plânge în ziua pedepsei, a judecății și a indignării voastre: secerișul s-a terminat, vara a trecut și sufletul meu nu este salvat!” (D&L 56:16).

Aceasta este ceea ce Domnul spune despre cei bogați care refuză să dea din bunurile lor celor care sunt săraci. Dar El spune ceva la fel de important oamenilor săraci care nu fac tot ce pot pentru a se întreține. El spune:

„Vai de voi, săracilor, care nu aveți inima frântă și spiritul smerit, și care nu aveți foamea niciodată satisfăcută, și care aveți mâini ce

nu se opresc să fure bunurile altor oameni, și care aveți ochii plini de lăcomie, și care nu veți lucra cu propriile mâini!” (D&L 56:17) ...

Apoi, El spune în continuare: „Dar, binecuvântați sunt săracii ale căror inimi sunt pure”. Este o diferență mare aici: „Binecuvântați sunt săracii ale căror inimi sunt pure, ale căror inimi sunt frânte și ale căror spirite sunt smerite, pentru că ei vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind cu putere și cu mare slavă pentru eliberarea lor; pentru că grăsimea pământului va fi a lor” (D&L 56:18).

Ei sunt aceia care nu au bogățiile lumii, dar au viața și ființa și inteligența, și care sunt nerăbdători să facă lucrul pe care Domnul dorește ca ei să-l facă...

Acum, dragi frați și surori, noi avem atât bogați, cât și săraci în organizațiile noastre. Dacă suntem săraci, putem fi demni întocmai cum indică Domnul aici. Putem fi puri în inimă și putem face tot ce putem mai bine iar El nu va permite ca aceia dintre oamenii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă care se străduiesc să sufere din cauza lipsei celor necesare vieții...

Sper că nu vom fi copleșiți de amărăciune pentru că unii oameni, bărbați și femei, sunt bogați. Dacă noi suntem bogați, sper că nu vom deveni egoiști și indiferenți față de nevoile altor copii ai Tatălui nostru. Dacă situația noastră este mai bună decât a lor, trebuie să fim adevărați frați și surori, nu să ne prefacem că suntem. Dorința noastră trebuie să fie aceea de a dezvolta în această lume o astfel de organizație încât ceilalți, văzând faptele noastre bune, să se simtă obligați să slăvească numele Tatălui nostru Ceresc...

Nu trebuie să adoptăm obiceiurile rele ale altor oameni. Nu trebuie să ajungem la acea stare de spirit care să ne determine să luăm din ceea ce are alt om. Cercetați cele zece porunci și veți găsi un scurt paragraf: „Să nu poftești” (Exodul 20:17) ...

Nu trebuie să ajungem la această stare de spirit. Alții ar putea face aceasta, dar, dacă avem spiritul Evangheliei lui Isus Hristos în inimile noastre, noi nu vom fi înșelați în această privință.

Ni se spune că nu putem sluji lui Dumnezeu și unui alt stăpân (vezi Matei 6:24). Trebuie să alegem și, dacă dorim să fim slujitorii lui Dumnezeu și copiii Tatălui nostru Ceresc și să obținem binecuvântările Sale, trebuie s-o facem slăvindu-L și ținând poruncile Sale.

Sentimentele noastre și dragostea noastră, dacă pot folosi această expresie, trebuie să se îndrepte către oamenii din întreaga lume în măsura în care ei le vor primi.¹⁰ (Vezi sugestia 4 de la pagina 224.)

**Prin zeciuială și alte donații, noi sprijinim lucrarea
Bisericii și îi binecuvântăm pe cei nevoiași.**

Domnul ne-a oferit prilejul de a contribui cu o zecime din venitul nostru la Biserica Sa, la progresul lucrării Sale în această lume. Cei care își plătesc zeciuiala sunt binecuvântați... Nu ne putem aștepta să obținem binecuvântări fără un efort onest. Va fi necesar să facem ceea ce unora li se pare a fi sacrificii. Presupun că oamenii gândesc, când își plătesc zeciuiala, că fac un sacrificiu, dar nu este așa; ei fac o adevărată investiție care le va aduce dividende eterne. Tatăl nostru Ceresc ne dă tot ce avem. El pune totul în mâinile noastre, autorizându-ne să păstrăm pentru folosul personal nouă zecimi din tot și ne cere apoi să punem partea a zecea acolo unde dorește El, unde El știe că va fi cel mai bine pentru progresul Bisericii Sale.

În această dimineață, când am auzit rapoartele acestei mărețe Biserici [în timpul unei sesiuni a conferinței generale], raportul financiar m-a impresionat cel mai mult – să știu că o organizație ca aceasta, cu numărul ei mare de membri, funcționând în atât de multe moduri, în mijlocul tulburărilor și durerilor lumii se află într-o astfel de stare încât un membru al Președinției Bisericii se poate ridica aici și ne poate spune, conform adevărului, că această Biserică nu are datorii. În condițiile în care națiunile și majoritatea oamenilor au datorii, Biserica a fost astfel administrată încât nu are datorii. Să ne gândim la acest lucru. Să susținem Biserica. Să urmăm îndemnul conducerii active a Bisericii. Să trăim astfel încât Domnul să ne poată binecuvânta așa cum El binecuvântează Biserica.¹¹

Dacă ați plătit o zeciuială onestă, pot să vă spun fără ezitare că celelalte nouă zecimi au fost o mai mare binecuvântare pentru aceia care au plătit decât au fost toate cele zece zecimi pentru aceia care nu au plătit. Este lucrarea Domnului... Oamenii nu ar fi putut să facă aceasta. Cu toată generozitatea dumneavoastră și toate donațiile dumneavoastră, toată munca dumneavoastră misionară, cu grija față de cei săraci... cu tot ce ați dat ca oameni obișnuiți, eu depun mărturie că ceea ce v-a rămas vă aduce mai multă fericire, mai multă

„Domnul ne-a oferit prilejul de a contribui cu o zecime din venitul nostru la Biserica Sa, la progresul lucrării Sale în această lume.”

pace, mai multă alinare și mai multă siguranță că veți avea viața veșnică decât ar putea avea oricare alți oameni astăzi.¹²

Sunt sigur că Domnul iubește acele suflete credincioase, umile, care doresc să-și întindă brațele și să-i ajute pe cei care au nevoie fie cu hrană, ori îmbrăcăminte, ori așternuturi, ori bunătate pentru că aceasta face parte din Evanghelia lui Isus Hristos.¹³ (Vezi sugestia 5 de la pagina 225.)

Dacă suntem generoși cu resursele noastre, nu este nevoie ca cineva să nu aibă cele necesare vieții.

Nu este necesar ca vreun bărbat, vreo femeie sau vreun copil din Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă să nu aibă cele necesare, pentru că Biserica este organizată astfel încât

să-i ajute pe aceia cărora le lipsesc lucrurile necesare vieții. Este din belșug pentru toți oamenii și chiar mai mult... Dumnezeu a permis oamenilor să aibă bogății și, dacă le obțin în modul potrivit, sunt ale lor și El le va binecuvânta dacă ei le vor folosi în modul potrivit.¹⁴

Noi devenim atât de atenți la treburile lumii încât, în multe cazuri, uităm de oamenii care suferă și pe care i-am putea ajuta.¹⁵

Gândiți-vă la bărbații care au rămas fără serviciu și, de asemenea, la femei... Gândiți-vă la numărul copiilor Tatălui nostru pe care El îi iubește la fel de mult pe cât ne iubește pe noi și care vor fi nefericiți. Gândiți-vă cum va fi suferința dacă noi, care suntem mai norocoși, nu suntem generoși cu bunurile pe care Dumnezeu le-a pus în mâinile noastre – nu numai bunurile, ci și dacă refuzăm copiilor Săi cuvântul de încurajare și ajutor și nu-i vizităm acasă, unde sunt atât de mulți în nevoie și nu dăm ce poate fiecare dintre noi să dea. Frați și surori, toate aceste ocazii ne sunt date pentru a deveni noi înșine mai bogați și a progresa și pentru ca noi să putem strânge comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură (vezi Matei 6:20). Aceste ocazii ne sunt oferite de un Tată Atotîntelept, care cunoscând sfârșitul de la început a spus: „Iată drumul, mergeți pe el”.

Să... privim în jur la vecinii noștri – să nu lăsăm acest lucru în grija episcopului și a Societății de Alinare, ci fiecare dintre noi să fie slujitor plin de bunătate și dragoste al acelora care au atât de mult nevoie de noi. Și, orice am întreprinde, să nu-i facem pe cei care au nevoie de ajutor să se simtă ca niște cerșetori. Să le dăm ceea ce le dăm ca și cum le-ar aparține. Dumnezeu ne-a împrumutat acele bunuri. Uneori, noi, care am acumulat resurse, [acționăm] ca și cum am crede că ele ne aparțin. Tot ce avem, hrana noastră, îmbrăcămintea noastră, adăpostul nostru, casele noastre și oportunitățile noastre, ne sunt toate date în calitatea noastră de administratori în Biserica și împărăția Tatălui nostru Ceresc și, dacă noi vom... împărți din bunurile noastre chiar și numai cât bănuțul văduvei, noi vom obține de la El, care trăiește în înalturi, binecuvântările de care avem nevoie în zilele noastre aici pe pământ și, când va veni timpul să plecăm din această lume, vom vedea că ne așteaptă binecuvântarea unui Tată iubitor, care a apreciat eforturile pe care le-am făcut.¹⁶

Dacă dorim să fim identificați cu împărăția Domnului nostru, împărăția celestială, acesta este prilejul care ni se oferă pentru a ne pregăti – cu dragoste neprefăcută, cu hărnicie, cu chibzuială, cu perseverență, cu dorința de a face tot ce ne stă în putere pentru a-i binecuvânta pe alții, pentru a da – fără a avea mereu sentimentul că trebuie să primim, ci dorința de a da, pentru că vă spun: „Este mai fericite să dai decât să primești” (Faptele apostolilor 20:35). Evanghelia lui Isus Hristos este o Evanghelie a dăruirii, nu numai din bunurile noastre, ci și din timpul și cunoștințele noastre și eu Îi mulțumesc Tatălui meu Ceresc pentru că aparțin unei astfel de organizații care a fost atât de instruită.¹⁷ (Vezi sugestia 6 de la pagina 225.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. În timpul Marii Depresiuni Economice, George Albert Smith a spus sfinților: „Eu cred că Tatăl nostru Ceresc ne oferă prilejul de a progresa” (pagina 216). Ce înseamnă aceasta pentru dumneavoastră? În ce moduri „progresăm” când slujim celor care au nevoie?
2. În timp ce citiți prima secțiune a învățăturilor (paginile 216–218), gândiți-vă la lucruri pe care le puteți face pentru a începe sau a îmbunătăți programul dumneavoastră de depozitare a alimentelor și resurselor. Care sunt câteva dintre situațiile de urgență pentru care ar trebui să fiți pregătiți? Ce pot face cvo-rumurile preoției și Societatea de Alinare pentru a-i ajuta pe membri să se pregătească pentru aceste situații de urgență?
3. Revedeți secțiunea care începe la pagina 218 și citiți Doctrină și legăminte 68:31. De ce credeți că ne cere Domnul să muncim pentru a ne asigura cele necesare? Care sunt câteva modalități eficiente de a-i învăța pe copii importanța muncii?
4. Citiți avertismentele pe care președintele Smith le-a adresat bogaților și săracilor la paginile 219–221. Care sunt consecințele faptului că ne lipim inimile de bogății? Ce putem face pentru a evita aceasta?

5. Citiți secțiunea care începe la pagina 221, în care președintele Smith discută despre binecuvântările care rezultă din plata zeciuiei și altor donații. Care sunt câteva modalități eficiente de a-i învăța pe tineri sau pe membrii noi despre aceste binecuvântări?
6. În timp ce studiați ultima secțiune a învățăturilor (paginile 222–224), gândiți-vă la lucruri pe care le puteți face pentru a-i ajuta pe episcop și pe alți conducători ai episcopiei să satisfacă necesitățile oamenilor din episcopia sau comunitatea dumneavoastră. Ce înseamnă pentru dumneavoastră să dăm „nu numai din bunurile noastre, ci și din timpul și cunoștințele noastre”?

Scripturi suplimentare: Efeseni 4:28; Iacov 1:27; 2 Nefi 5:17; Iacov 2:17–19; Mosia 4:22–25; Doctrină și legăminte 104:13–18.

Ajutor pentru predare: „Chiar și atunci când predați mai multor persoane în același timp, puteți să ajungeți la fiecare persoană. De exemplu, ajungeți la fiecare persoană atunci când le întâmpinați cu căldură la începutul clasei... Ajungeți la ei, de asemenea, atunci când realizați o implicare activă și sigură” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 35).

Note

1. În Conference Report, aprilie 1948, p. 181.
2. În Conference Report, octombrie 1947, p. 6.
3. „To the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, decembrie 1932, p. 706.
4. În Conference Report, aprilie 1947, p. 162, 165.
5. În Conference Report, aprilie 1929, p. 30.
6. În *Improvement Era*, august 1946, p. 521.
7. „Some Warning Signs”, *Improvement Era*, iulie 1948, p. 425.
8. În Conference Report, octombrie 1949, p. 171.
9. În Conference Report, octombrie 1934, p. 49–50.
10. În Conference Report, octombrie 1949, p. 170–172.
11. În Conference Report, aprilie 1941, p. 25, 28.
12. În Conference Report, aprilie 1948, p. 16–17.
13. În Conference Report, aprilie 1947, p. 162.
14. În Conference Report, octombrie 1949, p. 169, 171.
15. În Conference Report, aprilie 1948, p. 181.
16. „Saints Blessed”, *Deseret News*, 12 noiembrie 1932, secțiunea Bisericii, p. 8.
17. În Conference Report, octombrie 1934, p. 52.

„În liniște, bunicul a pregătit niște limonadă și a pus câteva pahare și carafa pe o tavă pe care a dus-o afară, la oamenii care se certau.”

Puterea bunătății

Fiind buni și răbdători, noi putem înduioșa inimi și-i putem încuraja pe alții să trăiască în neprihănire.

Din viața lui George Albert Smith

George Albert Smith a crezut cu fermitate în puterea bunătății de a înduioșa inimi. El ne-a învățat că trebuie să „ne rezolvăm problemele în spiritul dragostei și bunătății față de toți oamenii”¹. Nepoata sa a relatat despre modul în care bunătatea sa și respectul față de ceilalți au adus pacea într-o situație tensionată:

„Odată, într-o zi foarte călduroasă de vară, a apărut o problemă sub pavajul străzii de lângă casa bunicului din Salt Lake și au venit niște muncitori de la primărie s-o repare. Afară era foarte cald, soarele ardea puternic și treaba care trebuia făcută, de dat cu lopata, făcea ca sudoarea să curgă pe fețele și spatele bărbaților în timp ce săpau. Lucrătorii nu erau atenți la limbajul pe care îl foloseau sau poate că mamele lor nu îi învățaseră să vorbească mai frumos, însă ei rosteau injurii și aveau un limbaj cumplit. În scurt timp, cuvintele lor au început să devină supărătoare pentru mulți dintre vecinii ale căror ferestre erau deschise pentru a lăsa să pătrundă vântul care adia ușor și care i-ar fi putut ajuta să se răcorească.

Cineva a ieșit din casă și le-a cerut bărbaților să nu mai folosească limbajul vulgar și în timpul discuției le-a arătat că fratele Smith locuia chiar acolo – nu puteau să arate puțin respect și să păstreze liniștea? Auzind acestea, bărbații au dezlănțuit un nou val de cuvinte necuviincioase. În liniște, bunicul a pregătit niște limonadă și a pus câteva pahare și carafa pe o tavă pe care a dus-o afară, la oamenii care se certau spunându-le: «Prieteni, sunteți atât de încălziți și oboșiți. De ce nu veniți să vă așezați sub pomii mei și să beți ceva răcoritor?». Furia lor a dispărut, bărbații au răspuns bunătății cu umilință și apreciere. După mica lor pauză plăcută, ei s-au întors

la munca lor și și-au terminat-o cu grijă și în liniște”.² (Vezi sugestia 1 de la pagina 234.)

Un motiv pentru care președintele Smith îi trata pe oameni cu atâta bunătate era convingerea că există bunătate înăscută în fiecare. Cu numai câteva săptămâni înainte de decesul președintelui Smith, vârstnicul Matthew Cowley, membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, l-a vizitat la spital: „Am ajuns lângă patul său”, a spus el, „și el mi-a luat mâna și, strângând-o cu fermitate, a spus: «Tinere, adu-ți aminte în toate zilele vieții tale că poți găsi binele în fiecare persoană dacă îl vei căuta»”.

Vârstnicul Cowley a mai spus despre președintele Smith:

„El i-a iubit pe toți oamenii pentru că el putea vedea binele din ei. El nu tolera păcatul nici în cel mai mic grad, dar îl iubea pe păcătos pentru că știa că Dumnezeu este dragoste (vezi 1 Ioan 4:16) și dragostea lui Dumnezeu este cea care înnoiește sufletele umane și care poate, prin acest proces, să-l transforme pe păcătos în sfânt.

Poate sunt păcătoși care au confundat dragostea Lui cu respectul. El nu l-a respectat pe păcătos, ci l-a iubit. Sunt sigur că dragostea și-a găsit ecoul în inimile și viețile aceluia pe care El i-a iubit.”³

Învățăături ale lui George Albert Smith

Spiritul Domnului este un spirit al bunătății, nu al asprimii și criticii.

Sunt trist uneori când aud lucruri neplăcute rostite nu numai despre oamenii din Biserica noastră, ci și despre cei din lume. Lucrurile neplăcute nu sunt spuse, de obicei, sub inspirația Domnului. Spiritul Domnului este un spirit al bunătății; este un spirit al răbdării; este un spirit al carității și dragostei și răbdării și suferinței îndelungate; și nu este nimeni printre noi care să nu aibă nevoie de toate aceste virtuți care sunt rezultatul prezenței Spiritului Tatălui nostru Ceresc.⁴

Trebuie folosită orice influență care aduce pacea. Lucifer folosește toate mijloacele pentru a distruge sufletele familiei umane. El este mai activ decât a fost vreodată și acționează într-un mod atât de perfid. Nu voi folosi timpul pentru a enumera multele modalități pe care le folosește, dar este una în care acționează și a acționat

încă de la începutul lumii și aceasta constă în a ispiti o persoană să distrugă reputația alteia spunând lucruri neplăcute despre ea.⁵

Este atât de ușor să criticăm pe altcineva, atât de ușor să învinovățim și, uneori, vorbim cu asprime despre vecinii și prietenii noștri. Iată ce ne-a spus Tatăl nostru Ceresc:

„Nu judecați, ca să nu fiți judecați.

Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura.

De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău, și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău?

Sau, cum poți zice fratelui tău: «Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău», și când colo, tu ai o bârnă într-al tău?» (Matei 7:1–4).

Ca membri ai Bisericii, noi suntem sfătuiți să nu criticăm, să nu fim lipsiți de amabilitate, să nu vorbim cu asprime despre cei din jurul nostru. Trebuie să fim cele mai bune exemple din toată lumea în această privință. Gândiți-vă la critica de azi. Luați-vă ziarul și vedeți lucrurile neplăcute care sunt spuse de unele persoane despre altele și, totuși, de multe ori, persoana care critică are o bârnă în ochiul ei și nu vede deloc clar, dar crede că fratele ei are un pai în ochi.⁶ (Vezi sugestia 2 de la pagina 234.)

Nu suntem noi înclinați să vedem limitele și slăbiciunile semenilor noștri? Acest lucru contravine însă învățăturilor Evangheliei lui Isus Hristos. Există o categorie de oameni care învinovățesc și critică tot timpul într-un mod distructiv. Există o diferență între felurile de a critica. Dacă putem critica în mod constructiv sub influența Spiritului Domnului, am putea schimba în bine și în mod corespunzător unele lucruri care se fac. Dar, dacă avem spirit cărcotaș și arătăm spre slăbiciunile și eșecurile altora într-un mod distructiv, acesta nu vine niciodată ca urmare a prezenței Spiritului Tatălui nostru Ceresc și este întotdeauna dăunător.⁷

Noi trebuie să căutăm la alții virtuțile și să rostim cuvinte sincere de laudă.

În această seară, doresc să vă vorbesc despre un bărbat care a decedat cu câțiva ani în urmă... Numele lui este Francis M. Lyman

[din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli] și doresc să vă spun că acest mare bărbat era delicat ca un bebeluș, delicat ca un copilăș și dorința sa de a ajuta și încuraja era minunată. L-am auzit de multe ori complimentându-și frații când ei făceau ceva demn de laudă – unul rostise o cuvântare frumoasă, un altul depusese o mărturie convingătoare, un altul făcuse altceva demn de laudă. L-am văzut punându-și brațul în jurul umerilor lor și spunându-le: „Sunt mândru de tine și de lucrul bun pe care l-ai făcut”. Nu este acesta un mod lăudabil de a trăi? Acesta este modul de a ne face fericiți. Dacă, în loc să fim invidioși, noi vedem, apreciem și laudăm virtuțile și abilitățile semenilor noștri, dacă vedem puterea de a face bine la [alții], totul va fi mult mai bine.

Mulți dintre noi trăim într-o astfel de atmosferă, încât devenim aproape muți când trebuie să laudăm pe altcineva. Părem incapabili să spunem lucruri pe care le-am putea spune... spre binecuvântarea altora. Să căutăm virtuțile celor din jurul nostru și, observându-i, să-i facem fericiți laudându-i.⁸

Vă rog, frați și surori, să fim generoși unul cu altul. Să fim răbdători cu alții așa cum ne-ar plăcea să fie alții cu noi. Să găsim virtuțile vecinilor noștri și prietenilor noștri și să vorbim despre acele virtuți, nu să găsim vină și să criticăm. Dacă vom face aceasta, vom radia fericire și aceia care ne cunosc cel mai bine ne vor iubi.⁹ (Vezi sugestia 3 de la pagina 234.)

Bunătatea are puterea de a-i îndepărta pe oameni de greșeli.

Există oameni care vor face greșeli. Există oameni printre noi, astăzi, care au rătăcit calea, dar ei sunt copiii Domnului nostru și El îi iubește. El ne-a dat, dumneavoastră și mie, dreptul de a merge la ei cu bunătate și dragoste, cu răbdare și cu dorința de a binecuvânta, de a căuta să-i îndepărtăm de greșelile pe care le fac. Nu am dreptul de a judeca pe unii dintre cei care au făcut greșeli și fac încă greșeli, dacă nu sunt chemat să fac aceasta, prin autoritatea care mi se poate conferi. Dar am dreptul ca, dacă îi văd făcând lucruri rele, să-i readuc într-un fel, dacă este posibil, pe calea care duce la viață eternă în împărăția celestială.¹⁰

Să nu ne plângem de prietenii și vecinii noștri pentru că ei nu fac ce vrem noi. Ci să-i determinăm, arătându-le dragoste, să facă lucrurile pe care Tatăl nostru Ceresc dorește ca ei să le facă. Putem face acest lucru și nu le putem câștiga încrederea sau dragostea în niciun alt mod.¹¹

Câtă bucurie, câtă alinare, câtă mulțumire pot fi adăugate vieții vecinilor și prietenilor noștri prin bunătate. Cât mi-ar plăcea să scriu acest cuvânt cu litere mari și să-l înalț în aer! Bunătatea este puterea pe care Dumnezeu ne-a dat-o pentru a descuria inimile împietrite, a împlânzi sufletele încăpățânate și a le aduce la o înțelegere a scopurilor Sale.¹² (Vezi sugestia 4 de la pagina 234.)

Dragostea și bunătatea din căminele noastre îi pot determina pe copiii noștri să ne asculte sfaturile.

Este datoria noastră – sau mai bine aș spune este privilegiul nostru și datoria noastră să ne facem timp să ne înconjurăm copiii cu atenție și să-i iubim și să le câștigăm dragostea astfel încât ei să asculte cu bucurie îndemnul și sfatul nostru.¹³

Trăiți, în dragoste și bunătate, astfel încât pacea și rugăciunea și mulțumirea să fie în căminele dumneavoastră împreună. Nu faceți din căminele dumneavoastră doar un loc în care să vă agățați pălăriile seara și să serviți masa și, apoi, să vă grăbiți spre alte locuri, ci faceți din căminele dumneavoastră un loc în care să sălășluiască Spiritul Domnului.¹⁴

Mă rog ca noi să avem din belșug acel spirit care vine de la Domnul și care este un spirit al dragostei, al bunătății și ajutorării și al răbdării și indulgenței. Apoi, dacă vom păstra acest spirit cu noi în căminele noastre, băieții noștri și fetele noastre vor crește pentru a fi ce ne-ar plăcea ca ei să fie.¹⁵

Îmi amintesc că mă aflam, cu câțiva ani în urmă, într-un tren ce se îndrepta spre nord. Am văzut într-un vagon al trenului o femeie pe care o cunoșteam... Ea m-a recunoscut în timp ce treceam pe culoarul vagonului. Ea mi-a vorbit și eu am întrebat: „Unde mergeți?”. Ea a răspuns: „Merg la Portland [Oregon]”. Știam că familia ei nu era bogată. Știam că această femeie era mama mai multor băieți, așa că i-am spus: „Ce vă face să mergeți la Portland?”. Ea a răspuns: „Am un fiu acolo, în spital”.

„Trăiești, în dragoste și bunătate, astfel încât pacea și rugăciunea și mulțumirea să fie în căminele dumneavoastră.”

Nu știam ca vreunul dintre copiii ei să se fi mutat, așa că am continuat să-i pun întrebări și, atunci, ea și-a deschis inima. Ea a spus: „Cu câteva săptămâni în urmă, cel mai mic băiat al meu a plecat de acasă și nu ne-a spus unde a plecat. Nu am primit nicio veste de la el, dar, fără îndoială, el a crezut că poate pleca în lume s-o vadă cu ochii lui și, prima știre pe care am avut-o despre locurile prin care umbla a fost când a sosit o telegramă de la spitalul Mercy din Portland, în care ni se spunea că băiatul nostru era bolnav în acel spital”. Ea a continuat: „Desigur, mesajul ne-a șocat. Puteam face un singur lucru și acesta era să strângem bani și să mergem imediat la băiat”...

Ea era pregătită să stea în capul oaselor pe parcursul aceluia drum lung, zi și noapte, fără a fi supărată din cauza împietririi și nechibzuinței băiatului ei, gândindu-se doar că era al ei, că el îi aparținea, că Dumnezeu i-l dăduse ei și că Tatăl nostru Ceresc se aștepta ca ea să folosească toate mijloacele posibile pentru a-i îmbogăți viața și a-l pregăti pentru ocaziile care-l așteptau. Astfel, în lungile ore ale

noptii, în timp ce trenul huruia pe șine, această femeie bună stătea acolo, cu dor în suflet pentru băiatul ei, fiecare kilometru ducând-o puțin mai aproape de acel copil prețios care îi frângea inima. În cele din urmă, când a ajuns, ea a alergat, cât de repede a putut, spre spital. S-a întâmplat ca locul în care urma să rămân să nu fie departe de spital așa încât m-am dus acolo ca să văd ce se întâmplase.

Acea mamă blândă stătea lângă patul băiatului ei care făcuse o pneumonie gravă și zăcea acolo având dureri. Ea nu-l certa pentru că lui nu-i păsase de ea; nu era supărată din cauza nechibzuinței și indiferenței lui, ea era doar recunoscătoare că se află lângă băiatul ei pe care i-l dăduse Dumnezeu. Ea încerca acum să-l însănătoșească pe copilul pentru care intrase în parteneriat cu Tatăl ei Ceresc, pentru a-l aduce în această lume. El avea 16 ani, dar ea îl considera bebelușul ei. Încerca să-l încurajeze spunându-i lucruri care să-l facă fericit și mulțumit, vorbindu-i despre ocaziile pe care urma să le aibă când se va însănătoși. În locul nefericirii și suferinței care umpleau acea încăpere înainte de a veni ea, acum, fața băiatului radia un halo perfect de lumină, pace și fericire în timp ce privea fața celei care și-ar fi oferit viața pentru ca el să poată trăi și care, parcursese acea distanță mare, pentru a-i sta alături și a-l îngriji pentru a-l readuce la viață.

Mă întreb uneori dacă aceste mame înțeleg cât sunt de minunate în ochii copiilor lor într-o situație ca aceasta. Acel băiat hotărâse înainte ca mama sa să ajungă acolo că niciodată nu o va mai trăda, niciodată nu va mai fi nepăsător față de ceea ce ea i-a dat și că, toată viața, va păstra cu cinste numele care-i fusese dat cu cinste.¹⁶ (Vezi sugestia 5 de la pagina 234.)

Mă rog ca dragostea Evangheliei Domnului nostru să ardă în sufletele noastre și să ne îmbogățească viețile, pentru a-i face pe soți să fie mai buni cu soțiile lor și pe soții să fie mai bune cu soții lor, pe părinți, cu copiii și pe copii, cu părinții datorită Evangheliei lui Isus Hristos, care este o Evanghelie a dragostei și bunătății.¹⁷

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v-vii.

1. Citiți povestirea despre George Albert Smith pregătind limonada pentru lucrătorii obosiți (pagina 227). Când ați văzut un act de bunătate înduioșând inima cuiva? Care sunt câteva probleme care credeți că ar putea fi rezolvate prin „spiritul dragostei și bunătății față de toți oamenii”.
2. Președintele Smith ne-a învățat că „noi trebuie să fim cele mai bune exemple din toată lumea” în ce privește evitarea criticii aspre (pagina 229). Care sunt câteva situații în care putem fi un astfel de exemplu? După părerea dumneavoastră, de ce sunt atât de dăunătoare critica aspră și învinovățirea altora?
3. La paginile 229–230, președintele Smith vorbește despre vârstnicul Francis M. Lyman care își complimenta frații. Ce efect a avut asupra dumneavoastră o persoană care v-a lăudat cu sinceritate? Gândiți-vă la cineva pe care ar trebui să-l complimentați.
4. Președintele Smith ne-a învățat că „bunătatea este puterea pe care Dumnezeu ne-a dat-o pentru a deschide inimile împietrite” (pagina 231) Ce povestiri din scripturi care ilustrează acest principiu vă amintiți? (Căutați exemple în Matei 9:10–13; Alma 20:1–27.)
5. Recapitulați povestirea despre mama care și-a vizitat fiul în spital (paginile 231–233). Când un copil se rătăcește, de ce este greu să reacționăm în felul în care a făcut-o mama din povestire? Meditați rugându-vă la felul în care spiritul bunătății și răbdării v-ar putea îmbunătăți relația cu membrii familiei dumneavoastră.

Scripturi suplimentare: Proverbe 15:1; Matei 18:15; Ioan 8:2–11; Efeseni 4:29–32; 3 Nefi 12:22–24; Doctrină și legăminte 121:41–46.

Ajutor pentru predare: Discuțiile în grupuri mici dau „unui număr mare de oameni ocazia de a participa activ la o lecție. Persoanele care ezită de regulă să participe pot să împărtășească în grupuri mici idei pe care nu le-ar împărtăși în fața întregului grup” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 161).

Note

1. În Conference Report, aprilie 1941, p. 28.
2. Martha Stewart Hatch, în Susan Arrington Madsen, *The Lord Needed a Prophet* (1990), p. 130–131.
3. Matthew Cowley, în Conference Report, aprilie 1951, p. 166–167.
4. În Conference Report, aprilie 1937, p. 34.
5. „To the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, decembrie 1932, p. 704.
6. În Conference Report, octombrie 1949, p. 168–169.
7. În Conference Report, octombrie 1934, p. 50.
8. „To the Relief Society”, p. 707.
9. În Conference Report, octombrie 1934, p. 50.
10. În Conference Report, aprilie 1937, p. 34.
11. În Conference Report, octombrie 1945, p. 174.
12. „To the Relief Society”, p. 709.
13. În Conference Report, aprilie 1929, p. 33.
14. În Conference Report, aprilie 1948, p. 183.
15. În Conference Report, octombrie 1950, p. 9.
16. În *Deseret News*, 15 mai 1926, secțiunea patru, p. 6.
17. În Conference Report, octombrie 1948, p. 167.

*Soția lui George Albert Smith, Lucy, și fiicele lor,
Edith (stânga) și Emily (dreapta).*

Să creștem copiii în lumină și adevăr

*Domnul a dat părinților responsabilitatea de a-i învăța
Evanghelia pe copiii lor prin cuvânt și prin exemplu.*

Din viața lui George Albert Smith

Spre sfârșitul vieții, președintele George Albert Smith a reflectat asupra modului în care a fost crescut și asupra învățăturilor pe care le-a primit de la părinții săi:

„M-am născut într-o casă modestă... Părinții mei au avut condiții de viață umile, dar eu aduc laudă Creatorului meu și Îi mulțumesc din toată inima pentru că m-a trimis în casa lor.

Am crescut în orașul Salt Lake. Când am ajuns la vârsta de opt ani, am fost botezat în City Creek (Pârâul Orașului). Am fost confirmat membru al Bisericii într-o adunare de post în Episcopia Șaptesprezece și am învățat, de la vârstă fragedă, că aceasta este lucrarea Domnului. Am învățat că existau profeți în viață pe pământ. Am învățat că inspirația de la Cel Atotputernic îi influența pe aceia care trăiau astfel încât să se bucure de ea...

Nu cunosc niciun bărbat în întreaga lume care să aibă mai multe motive să fie recunoscător decât am eu. Sunt recunoscător pentru dreptul de a mă naște, recunoscător pentru părinții care m-au învățat Evanghelia lui Isus Hristos și au fost exemple în căminul lor. Dacă, în viața mea, am făcut ceva ce nu ar fi trebuit să fac, aceasta ar fi ceva ce nu am învățat în casa mamei mele. Într-o familie cu mulți copii, era nevoie de o mamă cu multă răbdare și ea a fost întotdeauna răbdătoare cu noi. Am avut întotdeauna parte de tandrețe, bunătate și dragoste”¹.

În casa proprie, George Albert Smith a încercat să urmeze exemplul părinților săi de a propovădui cu răbdare și dragoste. Fiica sa, Edith, și-a amintit o experiență trăită în tinerețea ei:

„El ne sfătuia mereu cu privire la comportamentul nostru, punând accent pe onestitate și corectitudine. Îmi amintesc că, într-o zi, când mă îndreptam spre casă de la lecția de pian, un șofer de autobuz a neglijat să-mi ia banii pentru bilet... A trecut pe lângă mine fără să-mi dea atenție și eu am ajuns la destinație ținând încă în mână bănuțul și, sincer să vă spun, foarte veselă că făcusem călătoria gratuit...”

Am alergat bucuroasă la tata să-i spun de norocul meu. El mi-a ascultat povestea cu răbdare. Începusem să cred că avusesem un mare succes... Eram sigură că șoferul nu știa că nu plătisem pentru călătorie și, ca urmare, totul era bine.

Când mi-am terminat povestea, tata a spus: «Dar, draga mea, chiar dacă șoferul nu știe acest lucru, tu știi, eu știu și Tatăl Ceresc știe. Deci, suntem trei pe care trebuie să-i mulțumești plătind în totalitate ceea ce primești».

Edith s-a întors la colțul străzii și și-a plătit biletul când autobuzul a revenit în stație. Mai târziu, ea și-a exprimat recunoștința pentru modul în care tatăl ei a rezolvat situația: „Sunt cu adevărat recunoscătoare pentru un tată care a fost destul de înțelept pentru a-mi arăta cu bunătate greșeala, pentru că, dacă ar fi fost trecută cu vederea, aș fi putut crede că o aprobase și aș fi putut să încerc ceva similar altă dată”². (Vezi sugestia 1 de la pagina 247.)

Învățăături ale lui George Albert Smith

Principala responsabilitate a părinților este să-i învețe Evanghelia pe copiii lor.

Una dintre cele mai mari și mai depline dintre toate binecuvântările dumneavoastră va fi aceea pe care o veți primi dacă le veți învăța așa cum trebuie s-o faceți și le veți instrui așa cum trebuie s-o faceți pe aceste spirite alese pe care Tatăl nostru Ceresc le trimite în lume în aceste zile din urmă... Nu lăsați instruirea copiilor voștri în seama școlilor publice. Nu lăsați instruirea lor în seama Societății Primare, a Școlii de duminică, a [organizațiilor de tineret

ale Bisericii]. Ele vă vor ajuta și vor avea o contribuție prețioasă, dar aduceți-vă aminte că Dumnezeu Însuși a spus că păcatul va fi asupra capetelor părinților care nu-și învață copiii credința în Dumnezeu, pocăința, botezul și așezarea mâinilor la vârsta de opt ani (vezi D&L 68:25–28). Aceasta nu este o amenințare, dragi frați și surori, ci este sfatul blând și plin de dragoste al Tatălui nostru Ceresc, care cunoaște toate lucrurile și înțelege și vede ce se întâmplă când li se permite copiilor să crească fără această instruire.³

Doresc foarte mult ca ceea ce vă voi spune să se imprime profund în mintea fiecărui părinte din Sion și anume că, deși Domnul a pus la dispoziție toate aceste instituții de învățământ minunate, deși știința a contribuit atât de mult la confortul și binecuvântarea noastră, deși Biserica a pregătit locuri în care ne putem trimite copiii pentru a fi învățați Evanghelia lui Hristos, aceasta nu vă scutește pe dumneavoastră sau pe mine de responsabilitatea și obligația care ne-au fost încredințate de Tatăl nostru Ceresc, acelea de a-i învăța pe propriii noștri copii... Nu este suficient ca, în cadrul organizațiilor auxiliare, copiii mei să fie învățați credința, pocăința, botezul și așezarea mâinilor pentru conferirea darului Duhului Sfânt. Tatăl meu din Cer a poruncit că eu însumi trebuie să fac acest lucru.⁴

Nimeni altcineva nu poate îndeplini partea pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o nouă, ca părinți. Ne-am asumat o obligație când am devenit mijloacele de a aduce copii în această lume. Nu putem trece această responsabilitate niciunei organizații. Ne aparține... În primul rând, dumneavoastră și cu mine avem obligația nu numai de a îndruma și sfătui, ci și de a instrui, prin exemplul personal, prin petrecerea unei perioade de timp suficiente cu cei dragi, acești băieți și fete, pentru ca ei să nu fie conduși pe... căi interzise.⁵

Strângeți-vă familiile în jur și, dacă, în trecut, nu ați reușit să le faceți să înțeleagă scopurile vieții și să cunoască Evanghelia Domnului nostru, faceți aceste lucruri acum, pentru că vă spun, în calitate de slujitor al Domnului că ele au nevoie de acestea acum și vor avea și în viitor.⁶ (Vezi sugestia 2 de la pagina 247.)

**Celelalte preocupări nu trebuie să ne determine
să pierdem din vedere datoria pe care o
avem de a-i învăța pe copiii noștri.**

În Luca, ni se spune că va fi o vreme în care oamenii vor fi înăbușiți de grijile, bogățiile și plăcerile vieții acesteia (vezi Luca 8:14). Am în minte... chiar acum, bărbați și femei, pe care îi iubesc, a căror spiritualitate este înăbușită chiar de aceste lucruri și dușmanul îi conduce pe acea cale ușoară a plăcerii și ei își neglijează îndatorirea de părinți și de membri ai Bisericii lui Isus Hristos...

Acum, în mijlocul confuziei, agitației și tuturor plăcerilor acestei vieți... să nu uităm datoria pe care o avem față de acești băieți și fete care sunt creați după chipul lui Dumnezeu. El este Tatăl spiritelor lor și vom răspunde în fața Sa pentru ceea ce ei au fost învățați. Sper și mă rog ca noi să-i învățăm astfel încât, când sfârșitul va veni, noi să putem primi de la El această binecuvântare: „Bine, rob bun și credincios, intră în bucuria Stăpânului tău” și ca noi să-i avem pe cei dragi alături de noi în eternitate.⁷

Doresc să vă relatez o povestire. Cu ani în urmă, în Indiana trăiau doi băieți, tineri care lucrau la ferme – ferme aflate la depărtare de 8 până la 11 kilometri una de alta. Ei munceau din greu în fiecare zi făcând treburile casei, mulgând vacile etc. Într-o zi, pe când avea 13 sau 14 ani, primul băiat s-a dus la tatăl său și i-a spus: „Tată, aș vrea să merg în oraș. Aș vrea să văd luminile strălucitoare. Crezi că aș putea să merg într-o după-amiază, dacă muncesc din greu și îmi termin treburile?”. Tatăl a spus: „Nu vei putea face asta pentru că nu-ți vei putea termina treburile”. „Dacă mă trezesc în zori și muncesc toată ziua, pot să merg în oraș? Nu este foarte departe și aș putea sta acolo o oră sau două iar, apoi, vin acasă devreme.” Tatăl a spus: „Desigur, dacă îți vei face toate treburile, atunci vei putea merge”. Tații știu. Rezultatul a fost că el a plecat. A ajuns în oraș când era aproape întuneric. Magazinele și băncile erau închise. Erau deschise multe săli de biliard și cu jocuri de noroc. Toți oamenii buni erau acasă, cei mai mulți dintre ei în propriile lor case. Toți vagabonzii erau pe străzi sau în aceste locuri. Ei l-au văzut pe acest tânăr băiat intrând și l-au înhățat. Nu a trecut mult timp până când ei i-au arătat unele dintre lucrurile pe care niciun băiat nu ar trebui

să le vadă. Aceasta a fost experiența sa. I-a lăsat gustul a ceva ce nu era bun pentru el.

Al doilea băiat a mers la tatăl său în același fel. El a spus: „Tată, aș dori să merg în oraș odată. Nu ți-ar plăcea să merg și să văd lucrurile pe care nu le-am văzut niciodată? Va trebui să merg înainte de a se lăsa întunericul, ca să văd ceva”. „Băiatul meu”, a răspuns tatăl, „cred că ai dreptul să mergi în oraș și cred că ai dreptul ca tatăl tău să meargă cu tine. Alege ziua și te voi ajuta la treburi, astfel vom putea merge destul de devreme ca să-i cunoști pe unii dintre prietenii mei”.

Vorbesc despre aceeași zonă – cele două ferme nu erau departe una de cealaltă. Într-o săptămână, el alesese ziua. Ei au făcut treburile casei și au plecat în oraș. Au sosit cu puțin înainte de ora patru după-amiaza. Au ajuns înainte ca băncile să se închidă. Băiatul era îmbrăcat în hainele lui bune. Tatăl a intrat cu fiul său în bancă și l-a prezentat bancherului care l-a luat de mână și i-a spus: „Când ești în oraș, vino să ne vizitezi și te vom primi cu plăcere”.

Tatăl l-a dus la câteva birouri unde el avea afaceri și unde oamenii l-au salutat cu amabilitate. Când au ajuns acasă împreună, după ce văzuseră un spectacol, acel băiat cunoscuse pe unii dintre cei mai buni bărbați din comunitate. Rezultatul a fost că, atunci când a crescut și a mers în oraș, cunoștințele lui erau oameni buni.⁸ (Vezi sugestia 3 de la pagina 247.)

Doresc să vă spun că... cel mai bun mod în care vă puteți petrece timpul, cel mai bun mod în care vă puteți folosi timpul este să vă instruiți băieții și fetele să fie demni de binecuvântările Tatălui nostru Ceresc.⁹

Exemplul unui părinte îl poate conduce pe un copil către protecție, neprihănire și fericire.

Să fim exemple de neprihănire pentru copiii noștri, să ne rugăm în familie și să binecuvântăm hrana. Să-i lăsăm pe copiii noștri să vadă că noi, ca soț și soție, suntem afectuoși unul cu celălalt. Ca soț și soție, folosiți prilejurile, cât mai este încă timp, să vă binecuvântați unul pe celălalt cu dragostea dumneavoastră, cu bunătatea dumneavoastră și ajutorul pe care îl puteți oferi în orice fel. Folosiți prilejurile, cât mai este încă timp, să vă învățați fiii și fiicele cum să

„Cel mai bun mod în care vă puteți petrece timpul, cel mai bun mod în care vă puteți folosi timpul este să vă instruiți băieții și fetele să fie demni de binecuvântările Tatălui nostru Ceresc.”

trăiască pentru a fi fericiți... Căminele noastre să fie sanctuare ale păcii, speranței și dragostei.¹⁰

Cu numai câteva zile în urmă, am văzut o scrisoare de la un bărbat care probabil își trăise jumătate din viață. Scriindu-i tatălui lui, el spunea: „Respectul tău pentru cei dragi, învățătura pe care mi-ai dat-o, exemplul pe care mi l-ai dat m-au inspirat să fac ceea ce Domnul ar fi vrut să fac. Am simțit că, dacă mergeam pe urmele tale, aveam să fiu în siguranță”. Acela a fost un tată înțelept, acela a fost un tată binecuvântat care a putut inspira fiului său atâta încredere... Datorită comportamentului tatălui – cel puțin în scrisoarea sa el a vorbit despre influența tatălui său – datorită exemplului pe care tatăl l-a dat în casa lui, el este astăzi unul dintre oamenii de nădejde ai acestei Biserici. El poate să trăiască în lume și să țină poruncile Domnului. Dorința sa de a face bine a fost inspirată de casa în care a trăit. El nu a descoperit egoismul acasă, ci altruismul. Părinții nu

au fost dornici să adune tot ce puteau și să țină, cu egoism, numai pentru ei, ci ei i-au căutat pe cei care aveau nevoie de ei, i-au încurajat și i-au binecuvântat. Toate vorbele din lume nu ar fi pus în inima bărbatului ceea ce are astăzi, dacă nu ar fi fost exemplul părinților săi, al celor care au trăit în casa în care el a trăit.

Nu am nicio îndoială că există sute de bărbați și de femei, mii de oameni, poate, în comunitățile în care trăim și în lume, care ar spune același lucru despre învățăturile taților și mamelor lor. Dar mă tem că unii dintre noi sunt influențați de obiceiurile lumii și sunt obsedați de ideea că trebuie să urmărim mulțimea indiferent de ce crede sau face ea. În acest caz, exemplul nostru nu va fi o binecuvântare, ci ar putea să distrugă fericirea copiilor noștri.¹¹

Să depunem mărturie prin faptele noastre zilnice, precum și prin cuvintele noastre, că noi credem că aceasta este lucrarea Tatălui și vom avea parte de bucurie imensă iar copiii care cresc în casele noastre vor crește în credință și umilință. Ei vor fi binecuvântați și li se va da putere să reziste ispitelor dușmanului prin care îi ademenește și, în locul nefericirii de care au parte copiii oamenilor din cauza păcătoșeniei, va fi alinare, pace și fericire și... pe acest pământ, vor locui bărbați și femei care vor avea tăria de caracter să ignore relele acestei vieți.¹² (Vezi sugestia 4 de la pagina 247.)

Iubindu-i și învățându-i pe tinerii noștri, noi putem contribui la protejarea lor împotriva răului.

Sfinți din zilele din urmă, învățați-vă copiii să respecte legea moralei. Înconjurați-i cu brațele dragostei dumneavoastră, pentru ca ei să nu aibă nicio dorință să cedeze în fața ispitelor răului care îi înconjoară din fiecare parte...

Ce privilegiu au părinții să stea în căminele lor, înconjurați de o familie de băieți puri și fete pure, dați lor de Tatăl nostru Ceresc, spiritele lor fiind zămislite de Tatăl nostru din Cer! Ce bucurie este să-i vedem interacționând și având parte de binecuvântările Tatălui nostru Ceresc, bucurându-se în compania Spiritului Său și să-i vedem atât de instruiți în tinerețea lor, încât, în timp ce progresează spre maturitate, ei își păstrează puritatea vieților lor!

Dragi frați și surori, vă implor ca, dovedind mai multă atenție, mai multă înțelepciune, mai multă răbdare decât înainte, să protejați generația care se ridică împotriva capcanelor pe care dușmanul le așterne la picioarele lor. Multe dintre [filmele] noastre, programele radio, revistele, cărțile etc. sunt nepotrivite și, dacă noi nu neutralizăm influența acestor lucruri prin învățături folositoare și un mediu adecvat, aducând tinerilor beneficiile ce derivă din cunoașterea vieților bărbaților buni și femeilor bune, învățându-i virtuțile profeților și înțelesul Evangheliei lui Isus Hristos, unii dintre cei pe care îi iubim ar putea să se îndepărteze de noi...

Să-i învățăm pe copiii noștri să fie puri în viața lor, să fie neprihăniți. Învățați-vă băieții să apere virtutea surorilor lor și prietenelor lor. Învățați-vă fetele să-și apere virtutea în fața băieților cu care se împrietenesc... Să ne specializăm, dacă pot folosi acest termen, în creșterea băieților și fetelor noastre sub influența Spiritului lui Dumnezeu, pentru ca dușmanul să nu aibă nicio putere să-i ducă pe căi greșite.¹³ (Vezi sugestiile 5 și 6 de la pagina 247.)

Studiul Evangheliei în familie ne va ajuta să ne ținem copiii aproape.

Dragi frați și surori, în căminele noastre, avem privilegiul, avem datoria să-i adunăm pe membrii familiei împreună pentru a se bucura împreună, a se întări și susține unul pe celălalt, pentru a fi învățați adevărurile Scripturilor Sfinte. În fiecare casă, copiii trebuie să fie încurajați să citească învățătura Domnului așa cum ne-a fost revelată în toate dispensațiile. Trebuie să citim Biblia, Cartea lui Mormon, Doctrină și legăminte și Perla de mare preț; nu numai să le citim în căminele noastre, ci și să le explicăm copiilor noștri ca ei să poată înțelege... prezența lui Dumnezeu în viața oamenilor de pe pământ.

Să vedem dacă nu putem face, în viitor, mai multe dintre aceste lucruri decât am făcut în trecut. Să ne dedicăm principiului și practicii de a ne aduna familiile în jurul nostru în căminele noastre. Fiecare dintre noi să se întrebe: „Mi-am făcut datoria în căminul meu în ce privește citirea și predarea Evangheliei așa cum a fost revelată prin profeții Domnului? Mi-am ținut copiii aproape și am făcut din cămin un loc plăcut și un loc al pioșeniei, dragostei, înțelegerii și dedicării?”.

Dacă nu am făcut aceste lucruri, să ne pocăim de neglijența noastră și să ne adunăm familiile în jur și să le învățăm adevărul...

„Am pus ordine în casa mea?” Această întrebare trebuie să fie în fiecare inimă. Nu, a făcut vecinul meu așa? Ci, am făcut *eu* ce mi-a cerut Domnul?¹⁴

Copiii noștri sunt cel mai prețios dar pe care Tatăl nostru l-a revărsat asupra noastră. Dacă le putem îndruma pașii pe calea salvării, noi și ei vom avea bucurie eternă...

Un mod în care îi putem ține mai aproape de noi este să ne adunăm mai des împreună în căminele noastre. Biserica a cerut să fie rezervată cel puțin o seară pentru familie în fiecare săptămână, în care toți membrii familie să se adune și să se bucure fiecare de compania celorlalți, să se bucure de plăcerile simple ale serilor în familie și să discute împreună despre acele lucruri care au o importanță mare și de durată...

În anul 1915, Prima Președinție a scris despre aceasta „președințiilor de țărushi, episcopilor și părinților din Sion” și citez din ce au spus membrii ei atunci:

„Noi vă sfătuim și vă îndemnăm să începeți punerea în practică a «serilor în familie» în întreaga Biserică; în cadrul lor, tații și mamele își pot aduna în jur, în căminele lor, băieții și fetele și îi pot învăța cuvântul Domnului... Seara în familie trebuie dedicată rugăciunii, intonării de imnuri, cântecelor, muzicii instrumentale, citirii scripturilor, subiectelor legate de familie, însușirii principiilor Evangheliei și problemelor etice ale vieții, precum și îndatoririlor și obligațiilor copiilor față de părinți, cămin, Biserică, societate și națiune”.

Iar aceasta a fost binecuvântarea promisă celor care aveau să facă ce li s-a cerut:

„Dacă sfinții ascultă sfatul acesta, noi promitem că vor decurge mari binecuvântări. Dragostea în casă și supunerea față de părinți se vor mări. Credința va crește în inimile tinerilor lui Israel și ei vor dobândi putere pentru a contracara influențele rele și ispitele care îi vor asalta”.

Aceste principii și promisiuni încă ne așteaptă.¹⁵

Dacă seara în familie ar fi pusă în practică printre sfinții din zilele din urmă, dacă într-o seară pe săptămână am fi împreună ca familie,

„Dacă seara în familie ar fi pusă în practică printre sfinții din zilele din urmă... cât de multe cămine fericite ar exista!”

sub influența spiritului Domnului, în căminele personale, înconjurați de aceia pe care Domnul ni i-a dat și ne-a spus, insistând, că trebuie să-i instruim, cât de multe cămine fericite ar exista acolo unde, azi, este tristețe și discordie și nefericire...

Când vom lăsa afară lumea și lucrurile din lumea exterioară și, sub puterea rugăciunii și recunoștinței, vom oferi fiilor și fiicelor noastre acele adevăruri bogate pe care Domnul ni le-a încredințat pentru bunăstarea noastră și a lor, vom avea parte de o creștere firească a credinței. Sper că va fi posibil să ne întoarcem, dacă ne-am îndepărtat de acest sfat. Să ne adunăm copiii în jurul nostru și să facem din căminele noastre un sălaș pentru Spiritul Domnului. Dacă ne vom face partea, putem ști și putem fi siguri că Tatăl nostru Ceresc o va face pe a Sa.¹⁶ (Vezi sugestia 7 de la pagina 248.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v-vii.

1. Gândiți-vă la povestirea de la pagina 238. De ce credeți că George Albert Smith a putut s-o învețe cu atâta succes pe fica sa, Edith? Gândiți-vă la o perioadă din tinerețea dumneavoastră în care un părinte v-a învățat ceva ce v-a influențat viața. De ce a fost lecția aceea atât de eficientă?
2. Studiați prima secțiune a învățăturilor (paginile 238–239) și Doctrină și legăminte 93:37–40. De ce credeți că Domnul a dat părinților și nu altor organizații responsabilitatea de a-i învăța Evanghelia pe copiii lor? Cum pot organizațiile Bisericii să-i ajute pe părinți în îndeplinirea acestei responsabilități? Cum pot să ajute rudele familiei? Dacă nu aveți copii, gândiți-vă la modalități în care puteți avea o influență bună asupra tinerilor din Biserică într-un mod care să-i ajute pe părinți.
3. Recapitulați povestirea de la paginile 240–241. Care sunt beneficiile copiilor când părinții lor petrec timp cu ei? Care sunt unele dintre „grijile și... plăcerile vieții acesteia” (pagina 240) care ne pot determina să ne neglijăm responsabilitățile față de familiile noastre? Ce putem face pentru a îndepărta aceste lucruri care ne distrag atenția?
4. Citiți secțiunea care începe la pagina 241. Gândiți-vă la atitudinea dumneavoastră față de „obiceiurile lumii” și modul în care acea atitudine îi poate influența pe copiii dumneavoastră. Care sunt câteva „fapte zilnice” care depun în fața copiilor noștri o mărturie deosebit de puternică despre crezurile noastre?
5. Care sunt unele dintre ispitele cu care se confruntă copiii și tinerii în comunitatea dumneavoastră? Studiați secțiunea care începe la pagina 243, căutând lucruri pe care le pot face părinții, bunicii și alte persoane pentru a-i ajuta pe tineri să se împotrivească ispitei.
6. Președintele Smith ne-a spus că trebuie să ne „specializăm” sau să devenim experți în creșterea copiilor sub influența Spiritului (vezi pagina 244). Ce înseamnă aceasta pentru dumneavoastră?

Ce fel de lucruri pot face părinții pentru a se specializa în creșterea în neprihănire a copiilor lor?

7. La paginile 245–246, președintele Smith trece în revistă câteva dintre promisiunile făcute familiilor care țin, cu regularitate, seriile în familie. Cum s-au împlinit aceste promisiuni în familia dumneavoastră? Ce sfat ați da unei familii care nu a ținut niciodată o seară în familie până acum, dar care dorește să înceapă?

Scripturi suplimentare: Proverbe 22:6; Isaia 54:13; Enos 1:1–3; Moisia 4:14–15; Alma 56:45–48; Doctrină și legăminte 68:25–31; vezi, de asemenea, „Familia: o declarație oficială către lume”, *Ensign*, noiembrie 2010, p. 129.

Ajutor pentru predare: „Fiți atenți să nu încheiați discuțiile bune prea devreme încercând să prezentați tot materialul pe care l-ați pregătit. Chiar dacă este important să parcurgeți materialul, este și mai important să ajutați cursanții să simtă influența Spiritului, să le rezolvați întrebările, să le măriți cunoaștere despre Evanghelie și să le aprofundați angajamentul de a ține poruncile” (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 64).

Note

1. „After Eighty Years”, *Improvement Era*, aprilie 1950, p. 263.
2. Edith Smith Elliott, „No Wonder We Love Him”, *Relief Society Magazine*, iunie 1953, p. 367.
3. „To the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, decembrie 1932, p. 708–709.
4. În Conference Report, aprilie 1926, p. 145.
5. În Conference Report, aprilie 1933, p. 72.
6. În Conference Report, aprilie 1937, p. 36.
7. În Conference Report, aprilie 1926, p. 146–147.
8. „President Smith Gives Scouting Address”, *Deseret News*, 22 februarie 1947, secțiunea Bisericii, p. 8.
9. În Conference Report, octombrie 1948, p. 181.
10. În Conference Report, octombrie 1941, p. 101.
11. În Conference Report, aprilie 1937, p. 35.
12. În Conference Report, aprilie 1913, p. 29.
13. În Conference Report, octombrie 1932, p. 24–25.
14. „The Family Hour”, *Improvement Era*, aprilie 1948, p. 248.
15. „The Family Hour”, p. 201.
16. În Conference Report, aprilie 1926, p. 145–146.

„Vouă vi se cere să iertați”

Iertându-i pe alții, ne eliberăm de povara urii și ne pregătim pentru viața veșnică.

Din viața lui George Albert Smith

În anul 1897, când era încă un tânăr băiat, George Albert Smith s-a înrolat în Garda Națională a statului Utah. Încurajat de unii dintre colegii săi, el a candidat pentru un post repartizat prin vot în cadrul gărzii dar, în săptămânile de dinaintea alegerilor, un contracandidat a început să răspândească zvonuri care-l acuzau pe George Albert Smith de practici lipsite de etică. Ca urmare, sergentul Smith a pierdut alegerile pe care ar fi trebuit să le câștige. Ceea ce a făcut ca situația să fie și mai grea a fost faptul că bărbatul care a răspândit zvonurile false îi fusese odată prieten.

Deși a încercat să ștergă totul cu buretele, jignirea a umplut inima lui George Albert Smith cu amărăciune. El a mers la biserică în duminica următoare, dar a simțit că nu era corect să ia din împărtășanie. El s-a rugat pentru a primi ajutor și a înțeles că trebuia să se pocăiască pentru resentimentul pe care îl avea. A hotărât să-l caute pe prietenul lui și să se împace cu el.

George Albert Smith s-a dus direct la biroul bărbatului și a spus cu glas blând: „Frate, aș dori să mă ierți pentru că te-am urât în ultimele câteva săptămâni”.

Inima prietenului a fost înduioșată pe loc. „Frate Smith, tu nu ai nevoie de iertare”, a spus el. „Eu sunt cel care are nevoie de iertarea ta.” Ei și-au dat mâna și, după aceea, au rămas prieteni buni.¹ (Vezi sugestia 1 de la pagina 256.)

Câțiva ani mai târziu, George Albert Smith a făcut din iertarea altora unul dintre obiectivele vieții sale scriind în crezul personal: „Nu voi răni în mod intenționat sentimentele nimănui, nici măcar

„Aduceți-vă aminte de exemplul Învățătorului Divin care, atunci când a fost ridicat pe stâlpul nemilos, a spus: «Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac.»»

ale celui care a greșit față de mine, ci voi căuta să-i fac bine și să mi-l fac prieten”².

O persoană apropiată președintelui Smith a observat că puterea de a ierta era, într-adevăr, una dintre caracteristicile sale definitorii: „Într-adevăr, el i-a iertat pe toți oamenii. Întreaga viață, el a ținut seama de porunca lui Dumnezeu: Dumnezeu va ierta pe cine vrea El să ierte. Nouă ni se cere să-i iertăm pe toți oamenii. El putea să facă acest lucru și, apoi, lăsa problema în seama lui Dumnezeu. După ce ierta, sunt sigur că uita problema. Când cineva care iartă poate uita, atunci acel om este, cu adevărat, un om neobișnuit, cu adevărat un om al lui Dumnezeu!”³.

Învățăături ale lui George Albert Smith

Dacă înțelegem Evanghelia lui Isus Hristos, noi suntem mai dornici să-i iertăm pe alții.

Există un lucru pe care ne-am putea strădui mai mult să-l cultivăm și acesta este dorința de a ne ierta unul altuia greșelile. Spiritul iertării este o virtute fără de care nu vom înțelege niciodată pe deplin binecuvântările pe care sperăm să le primim.⁴

Oamenii lumii nu înțeleg... ce a simțit Salvatorul când, în agonia sufletului Său, L-a rugat pe Tatăl Său Ceresc cerându-I să nu-i condamne și să nu-i distrugă pe cei care Îi luau viața muritoare, spunând:

„Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23:34).

Aceasta ar trebui să fie atitudinea tuturor membrilor Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Aceasta ar trebui să fie atitudinea tuturor fiilor și fiicelor lui Dumnezeu și ar fi, este părerea mea, dacă ei ar înțelege pe deplin planul salvării... Furia și ura din inimile noastre nu ne vor aduce pace și fericire.⁵

Domnul ne-a dat multe informații importante, ne-a dezvăluit gândul și voința Sa, ne-a învățat lucruri pe care lumea nu le cunoaște și, în conformitate cu informațiile pe care le-am primit, El ne face răspunzători în fața Sa și se așteaptă să trăim o viață cu standarde mai înalte, o viață mai aproape de desăvârșire decât cei care nu înțeleg Evanghelia la fel de deplin ca noi. Spiritul iertării este ceva ce sfinții din zilele din urmă ar putea să manifeste mai din plin, cu beneficii,

între ei... Noi trebuie să ajungem la o stare în care să-i putem ierta pe frații noștri.⁶ (Vezi sugestia 2 de la pagina 256.)

**Când îi iertăm pe alții, noi arătăm recunoștință
pentru iertarea pe care Tatăl Ceresc ne-o acordă.**

Referitor la această problemă [a iertării altora], vă voi citi câteva versete din Matei, capitolul optsprezece, începând cu versetul douăzeci și unu. Se pare că apostolii erau cu Învățătorul iar Petru a venit la El și a spus:

„Doamne de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?»

Isus i-a zis: «Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte» (Matei 18:21–22).

Apoi, Salvatorul a spus pilda... a doi bărbați. Unul dintre bărbați îi datora stăpânului lui o sumă mare de bani și el a venit la el și i-a spus că nu putea să plătească ce datora și i-a cerut, dacă se putea, se fie iertat de datorie. Stăpânului robului aceuia i s-a milă de el și i-a iertat datoria. Imediat acest bărbat, care fusese iertat, a ieșit afară și a întâlnit pe unul dintre ceilalți robi, care îi datora o sumă mică de bani și i-a cerut să-i plătească. Sărmanul om nu avea banii pentru a se achita de obligație și a cerut, la rândul lui, să fie iertat de datorie. Dar el nu a fost iertat; dimpotrivă, a fost luat și aruncat în închisoare de cel care fusese iertat de stăpânul lui. Când ceilalți robi au văzut ce făcuse acesta, ei s-au dus și i-au spus stăpânului acestui om iar el s-a mâniat și l-a dat pe cel pe care îl iertase pe mâna chinuitorilor până avea să plătească tot ce datora. Sufletul lui nu a fost destul de mare pentru a aprecia mila ce i s-a arătat și, din cauza lipsei de caritate, el a pierdut tot (vezi Matei 18:23–35).

Uneori, între noi apar mici neînțelegeri și uităm răbdarea pe care o are cu noi Tatăl nostru Ceresc, supraestimând în inimile noastre importanța unor lucruri neînsemnate pe care fratele nostru sau sora noastră le-ar putea face sau spune cu privire la noi. Noi nu trăim întotdeauna potrivit acestei legi pe care Domnul dorește s-o respectăm cu privire la aceste probleme. Noi uităm porunca pe care El a dat-o apostolilor prin cuvintele rugăciunii în care li se spunea să se roage pentru ca ei să poată fi iertați de greșelile lor așa cum ei iartă

celor care greșesc față de ei (vezi Matei 6:12). Eu simt că trebuie să învățăm foarte mult în această privință. Nu ne conformăm în măsura în care ar trebui cerințelor Tatălui nostru Ceresc.⁷ (Vezi sugestia 3 de la pagina 256.)

Alegând să nu ne simțim jigniți, putem să ne curățăm inimile de toate sentimentele de răutate.

Am fost învățați să ne iubim dușmanii și să ne rugăm pentru aceia care ne disprețuiesc și ne vorbesc de rău (vezi Matei 5:44)... Când sunteți insultați, nu răspundeți cu insultă. Când alții spun lucruri rele despre dumneavoastră, să vă fie milă de ei și să vă rugați pentru ei. Aduceți-vă aminte de exemplul Învățătorului Divin care, atunci când a fost ridicat pe stâlpul nemilos, a spus: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!”⁸.

Uneori, un frate cu autoritate jignește pe unul dintre membrii Bisericii, probabil fără să-și dea seama, și acel copil al Tatălui nostru continuă, în tăcere, să se simtă rănit, în loc să facă așa cum a poruncit Domnul – să meargă la omul care l-a jignit și să-i spună, cu bunătate, ce simte în inima lui și să-i dea acelui frate prilejul de a-i spune: „Îmi pare rău că te-am jignit și doresc să mă ierți”. Rezultatul este că, în unele cazuri, constatăm că există resentimente care au fost instigate de Satana.⁹ (Vezi sugestia 4 de la pagina 256.)

Nu avem resentimente față de niciunul dintre semenii noștri; nu avem niciun motiv. Dacă ei ne înțeleg greșit, ne citează greșit și ne persecută, trebuie să ne aducem aminte că ei sunt în mâinile Domnului... Astfel, când ne împărtășim din cina Domnului... să ne curățăm inimile de toate sentimentele de răutate pe care le avem unul față de altul și față de frații și surorile care nu sunt de credința noastră.¹⁰

Iertându-i pe alții, noi ne pregătim pentru împărăția celestială.

Fiecare dintre noi să trăiască astfel încât dușmanul să nu aibă putere asupra noastră. Dacă aveți dispute unii cu alții, dacă există neînțelegeri între dumneavoastră și vecinii dumneavoastră, soluționați-le cât puteți de repede, sub influența Spiritului Domnului, pentru ca, atunci când vine timpul, atât dumneavoastră, cât și urmașii

„Dacă există neînțelegeri între dumneavoastră și vecinii dumneavoastră, soluționați-le cât puteți de repede, sub influența Spiritului Domnului.”

dumneavoastră, care v-ar putea urma, să fiți pregătiți să primiți o moștenire în împărăția celestială.¹¹

În Doctrină și legăminte, găsim o referință cu privire la acest subiect al iertării în care Domnul dă o poruncă; se găsește în secțiunea 64 și se referă la noi, cei din aceste zile. Aici se spune:

„Adevărat vă spun vouă, Eu, Domnul, iert păcatele acelor care le mărturisesc înaintea Mea și cer iertare, care n-au comis un păcat care duce la moarte.

Ucenicii Mei, din timpurile străvechi, căutau ocazii unii împotriva altora și nu se iertau unul pe altul în inima lor; și pentru acest rău ei au fost năpăstuiți și pedepsiți sever.

De aceea, Eu vă spun vouă că trebuie să iertați unul altuia; pentru că acela care nu iartă fratelui său greșelile lui este condamnat înaintea Domnului; pentru că rămâne în el păcatul mai mare”.

Ultimele versete pe care le voi citi sunt cele pe care doresc să le subliniez.

„Eu, Domnul, voi ierta pe cine vreau Eu să iert, dar vouă vi se cere să-i iertați pe toți oamenii.

Și voi trebuie să spuneți în inima voastră: să judece Dumnezeu între mine și tine și să te răsplătească după faptele tale” (D&L 64:7–11).

Dacă ne-am trăi viața astfel încât, atunci când avem o dispută cu vecinul nostru, în loc să ne erijăm în judecători, unul împotriva celuilalt, să putem apela cu onestitate și conștiinciozitate la Tatăl nostru din Cer și să spunem: „Tată, judecă între mine și fratele meu; Tu cunoști inima mea; Tu cunoști că eu nu am niciun sentiment de mânie împotriva lui; ajută-ne să vedem la fel și dă-ne înțelepciune pentru ca noi să ne putem purta cu dreptate unul față de celălalt”, cât de diferite ar fi lucrurile și câtă bucurie și câte binecuvântări am avea! Dar, mici dificultăți apar din timp în timp și ele tulbură echilibrul vieții noastre zilnice iar noi continuăm să fim nefericiți pentru că noi prețuim o influență nepotrivită și nu avem caritate...

„Acum, Eu vă vorbesc despre familiile voastre: Dacă oamenii vă lovesc o dată, pe voi sau pe familiile voastre, și suportați cu răbdare, și nu îi insultați, nici nu căutați să vă răzbunați, voi veți fi răsplățiți;

Dar, dacă nu suportați cu răbdare, se va socoti ca o măsură justă față de voi” (D&L 98:23–24).

Și acesta este cuvântul Învățătorului adresat nouă. Dacă trăim conform acestei legi, noi vom crește în slavă și tărie zi după zi și vom fi plăcuți Tatălui nostru Ceresc. Credința va crește în inimile copiilor noștri. Ei ne vor iubi pentru dreptatea și integritatea vieților noastre și se vor bucura că s-au născut având astfel de părinți. Vă spun că această poruncă nu este dată fără un motiv; pentru că Domnul a declarat că El nu dă nicio lege fără un motiv anume, ci fiecare lege este dată pentru ca ea să poată fi ținută de noi și ca noi să trăim potrivit ei.

Noi vom fi, în această lume, numai o scurtă perioadă de timp. Cei mai tineri și mai puternici dintre noi se pregătesc pentru cealaltă viață și, înainte de a intra în slava Tatălui nostru și a ne bucura de binecuvântările pe care sperăm să le primim prin credință, noi va trebui să trăim potrivit legilor răbdării și să ne exercităm iertarea față

de cei care greșesc față de noi și să îndepărtăm din inimile noastre toate sentimentele de ură față de ei.

„Și din nou, dacă dușmanul vostru vă lovește a doua oară și voi nu îl insultați pe dușmanul vostru, și suportați cu răbdare, răsplata voastră va fi însutită.

Și din nou, dacă el vă va lovi a treia oară și voi veți suporta cu răbdare, răsplata voastră va crește de patru ori” (D&L 98:25–26) ...

Fie ca în noi să sălășluiască Spiritul Învățătorului, ca noi să-i iertăm pe toți oamenii, așa cum a poruncit El, să iertăm, nu numai cu buzele, ci din străfundul inimilor noastre, fiecare greșeală pe care ar fi putut s-o comită împotriva noastră. Dacă facem acest lucru în timpul vieții noastre, binecuvântările Domnului vor rămâne în inimile noastre și în căminele noastre.¹² (Vezi sugestia 5 de la pagina 257.)

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v–vii.

1. Meditați asupra povestirii de la pagina 249 și citiți 3 Nefi 12:22–24. De ce credeți că ne cere Domnul să ne împăcăm cu frații și surorile noastre înainte de a putea veni la El?
2. La paginile 251–252, președintele Smith explică cum cunoașterea planului salvării trebuie să ne ajute să fim mai iertători. De ce credeți că trebuie să fim astfel? Cum putem „ajunge la starea” (pagina 252) în care îi putem ierta pe alții?
3. În timp ce studiați secțiunea care începe la pagina 252, gândiți-vă la o situație în care Tatăl Ceresc v-a iertat pe dumneavoastră. De ce credeți că faptul de a nu-i ierta pe alții ne-ar face nedemni de iertarea pe care o dorim?
4. Citiți al doilea paragraf întreg de la pagina 253. Ce ne împiedică să ne împăcăm cu un conducător al Bisericii sau cu altcineva care, intenționat sau neintenționat, ne-a jignit? Ce putem face pentru a depăși aceste dificultăți?

5. Revedeți ultima secțiune a învățăturilor (paginile 253–256). Cum ne pregătește pentru împărăția celestială dorința noastră de a ierta? Cum sunt binecuvântate familiile noastre când noi îi iertăm pe ceilalți?

Scripturi suplimentare: Matei 5:23–24, 38–48; 6:12, 14–15; 7:1–5; 18:15; 1 Nefi 7:16–21; Doctrină și legăminte 42:88.

Ajutor pentru predare: „Când o persoană adresează o întrebare, gândiți-vă să-i invitați pe ceilalți să răspundă în loc să răspundeți dumneavoastră. De exemplu, puteți să spuneți: «Este o întrebare interesantă. Ce cred ceilalți?» sau «Poate să ne ajute cineva cu această întrebare?»» (*Predarea, nu este chemare mai mare*, p. 64).

Note

1. Vezi Merlo J. Pusey, „The Inner Strength of a Leader”, *Instructor*, iunie 1965, p. 232.
2. „President George Albert Smith’s Creed”, *Improvement Era*, aprilie 1950, p. 262.
3. Matthew Cowley, în Conference Report, aprilie 1951, p. 167.
4. „The Spirit of Forgiveness”, *Improvement Era*, august 1945, p. 443.
5. În Conference Report, octombrie 1945, p. 169.
6. În Conference Report, octombrie 1905, p. 27.
7. În Conference Report, octombrie 1905, p. 27.
8. În Conference Report, octombrie 1904, p. 65–66.
9. În Conference Report, octombrie 1905, p. 27.
10. În Conference Report, octombrie 1906, p. 50.
11. Cuvântare rostită în cadrul conferinței Misiunii Mexic în data de 26 mai 1946, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, cutia 121, pagina 288.
12. În Conference Report, octombrie 1905, p. 27–28, 30.

„Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înpăimânte” (Ioan 14:27).

Să trăim în neprihănire în timpuri periculoase

Prin credința noastră în Evanghelie, putem fi protejați împotriva pericolelor din zilele noastre și putem avea o influență pozitivă în lume.

Din viața lui George Albert Smith

Slujirea lui George Albert Smith în calitatea de autoritate generală a cuprins aproape toată prima jumătate a secolului al XX-lea. În această perioadă, lumea a fost martora multor evenimente devastatoare și tumultuoase, inclusiv Mare Depresiune Economică și cele două războaie mondiale. Aceste calamități, împreună cu ceea ce el a numit un declin moral general al societății, l-au determinat pe președintele Smith să spună de mai multe ori: „Această lume se află într-o stare critică”¹. El a văzut în evenimentele din lume împlinirea profețiilor despre zilele din urmă și a fost convins că singura speranță de a avea pace în lume era supunerea față de legile lui Dumnezeu. În punctul culminant al Primului Război Mondial, el a avertizat: „Războiul nu va înceta și lupta în această lume nu se va încheia până când copiii oamenilor nu se vor pocăi de păcatele lor, nu se vor întoarce la Dumnezeu, nu-L vor sluji și nu vor ține poruncile Sale”².

În mijlocul acestor timpuri grele, președintele Smith a constatat că mulți oameni erau descurajați. El a spus: „Am avut privilegiul să mă aflu în diferite părți ale [Statelor Unite] și rareori găsești oameni care să nu fie foarte pesimiști din cauza condițiilor asupra cărora, se pare, nu avem niciun control”³. Deși recunoștea că războiul, dezastrele naturale și pericolul spiritual fac parte din viață în ultimele zile, președintele Smith i-a învățat pe sfinți că pot scăpa de o mare parte a nefericirii din aceste timpuri periculoase trăind potrivit Evangheliei și rezistând ispitelor.

El a găsit, de asemenea, o sursă de optimism în convingerea sa că sfinții din zilele din urmă neprihăniți puteau avea o influență puternică asupra lumii din jurul lor. El ne-a învățat că sfinții nu trebuie să accepte pur și simplu starea lumii, ci trebuie să rămână activi în comunitățile lor și să se străduiască să-și facă simțită influența, în pofida opoziției cu care s-ar putea confrunta. „Nouă, tuturor, ne revine obligația de a face din această lume un loc mai fericit în care să trăim”, a spus el.⁴

Sora Belle S. Spafford, președinta generală a Societății de Alinare, a relatat momentul în care președintele Smith a învățat-o următorul principiu. La scurt timp după ce a fost chemată ca președintă, sora Spafford a fost anunțată că, în New York, urma să aibă loc o adunare a National Council of Women (Consiliului Național al Femeilor). Societatea de Alinare era membră a acestui consiliu de mulți ani, dar, în ultimul timp, multe alte organizații membre ale consiliului avuseseră o atitudine potrivnică Bisericii și le puseseră în situații stânjenitoare pe sfințele din zilele din urmă delegate să participe la adunările lui. Din cauza acestui fapt, sora Spafford și consilierile ei au simțit că Societatea de Alinare trebuia să pună capăt calității ei de membră în acest consiliu și ele au elaborat o recomandare în care își exprimau punctele de vedere. Sora Spafford a povestit mai târziu:

„După ce am stabilit o întrevedere, am mers singură să-l întâlnesc pe președintele George Albert Smith și am luat cu mine recomandarea împreună cu o listă de motive pentru care se făcea recomandarea. Președintele a citit cu grijă materialul dactilografiat. Apoi, el a întrebat: «Nu este aceasta organizația căreia s-au alăturat surorile înainte de începutul acestui secol?».

Am spus: «Da, domnule».

El a spus: «Să înțeleg, deci, că doriți acum să puneți capăt calității de membru?».

Am spus: «Da, domnule». Apoi, am adăugat: «Știți, președinte Smith, noi nu primim nimic de la acest consiliu».

Președintele m-a privit surprins. El a spus: «Soră Spafford, vă gândiți întotdeauna la ce aveți de primit? Nu credeți că este bine, uneori, să vă gândiți la ce aveți de oferit? Eu sunt convins», a spus

în continuare, «că femeile mormone au ceva de oferit femeilor lumii și că ele pot, de asemenea, să învețe de la femeile lumii. Eu vă sugerez ca, în loc să puneți capăt calității de membru, să luați câteva dintre cele mai capabile membre ale comitetului dumneavoastră și să vă întoarceți la acea adunare».

Apoi, el a spus subliniind: «Faceți-vă simțită influența»⁵.

Sora Spafford s-a supus acestui sfat și a fost numită ulterior în funcții de conducere în cadrul National Council of Women (Consiliul Național al Femeilor), fiind aleasă, în cele din urmă, președinta acestuia (vezi sugestia 1 de la pagina 267).

Învățăături ale lui George Albert Smith

Greutăți mari au fost prezise pentru zilele din urmă.

Ni s-a spus că, în ultimele zile, greutăți mari se vor ivi... Nu numai că am fost avertizați de scripturile care au fost date în zilele Salvatorului, înainte de timpul Său și după El, ci, chiar în zilele și era noastră, Domnul a vorbit și revelațiile Tatălui nostru Ceresc se găsesc în Doctrină și legăminte. Dacă vom citi aceste revelații, vom afla că experiențele prin care trecem au fost prezise...

Presa zilnică relatează despre dezastre care au loc pretutindeni – furtuni pe mare și pierderea de vieți omenești, cutremure, mari tornade, așa cum ni s-a spus că se vor întâmpla în ultimele zile – și, eu cred, frați și surori, că, dacă oamenii s-ar gândi serios, dacă ar citi scripturile, ei ar trebui să știe că întâmplările despre care Domnul a spus că vor avea loc în ultimele zile au loc. Cu siguranță smochinul începe să înfrunzească (vezi Joseph Smith–Matei 1:38–39) iar cei grijiului trebuie să știe că vara este aproape, că acele lucruri despre care Domnul a prezis că vor preceda a Doua Sa Venire se petrec acum.⁶

Nici noi nu suntem feriți de acestea. În această lume se va face curățenie dacă fiii și fiicele Tatălui nostru Ceresc nu se pocăiesc de păcatele lor și nu se întorc spre El. Iar aceasta înseamnă că sfinții din zilele din urmă, sau membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, împreună cu toți ceilalți oameni, dar în primul rând noi, trebuie să fim exemple.⁷ (Vezi sugestia 2 de la pagina 267.)

Singura cale către pace este Evanghelia lui Isus Hristos.

Există un singur remediu pentru nefericirea universală – un leac pentru boala lumii. Acesta este Evanghelia lui Isus Hristos; legea perfectă a vieții și libertății, care a fost restaurată din nou împlinind scripturile.⁸

„Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14:27).

Acestea sunt cuvintele care conferă siguranță pe care Domnul Păcii le spune ucenicilor Săi credincioși. Desigur, nu există nimic altceva de care oamenii să aibă mai multă nevoie decât binecuvântările păcii, fericirii și inimilor eliberate de teamă. Toate acestea ne sunt oferite tuturor dacă noi vom vrea să avem parte de ele.

Când Evanghelia a fost restaurată pe pământ în această dispensație, Domnul a repetat ceea ce El a spus de atât de multe ori în Vechiul Testament și în Noul Testament, că prețul păcii și fericirii este neprihănirea. Sunt mulți care, fără a ține seama de această cunoaștere, par să creadă că putem obține fericirea în alt fel, dar ar fi trebuit să știm cu toții până acum că nu există altă cale. Și, totuși, prin viclenia sa, Satana a convins majoritatea oamenilor să părăsească drumul care va asigura fericirea și continuă să facă acest lucru. Dușmanul neprihănirii nu doarme niciodată.

Dar, urmând învățăturile Domnului, întorcându-ne către El și pocăindu-ne de păcat, umblând din loc în loc și făcând bine, noi putem avea pace, fericire și prosperitate. Dacă oamenii se vor iubi unul pe altul, ura și răutatea care există în măsură atât de mare în lume, vor dispărea.⁹

În aceste zile de incertitudine, când oamenii aleargă încolo și înapoi căutând un plan nou prin care pacea să poată fi adusă în lume, să știți următorul lucru: singura cale către pace pentru această lume este calea Evangheliei lui Isus Hristos, Domnul nostru. Nu există o alta... Să ai cunoașterea adevărului merită să dai toată bogăția lumii, să știi că ne aflăm pe partea sigură a șoselei când ne aflăm pe drumul datoriei așa cum a fost definit de Tatăl nostru Ceresc și să știi că putem continua să înaintăm dacă dorim, indiferent de influențele și ispitele care ar putea fi oferite de aceia

care nu au fost desemnați drept conducători ai noștri, reprezintă o binecuvântare neprețuită.¹⁰

Trăim într-o perioadă în care este împlinită printre națiuni scripura în care Domnul a spus, printr-unul dintre profeții Săi, că în zilele din urmă „înțelepciunea înțelepților... va pieri și priceperea oamenilor... pricepuți se va face nevăzută” (Isaia 29:14). Cu toată înțelepciunea lumii, nicio grupare de oameni nu a fost capabilă să indice calea către pace și să spună cu certitudine că aceasta este calea. Noi... suntem binecuvântați să știm că există o cale către pace, singura care va da rezultate iar această cale este ținerea poruncilor lui Dumnezeu așa cum au fost revelate copiilor oamenilor în vechime și în zilele noastre. Dacă această cale ar fi urmată, toate problemele din lume, care sunt atât de grave, ar putea fi soluționate iar pacea ar coborî asupra acestui pământ nefericit.¹¹

Chiar dacă lumea ar fi plină de nefericire și cerurile s-ar întu-neca și fulgerele strălucitoare ar lovi și pământul s-ar cutremura din centru către margini, dacă noi știm că Dumnezeu trăiește și viețile noastre sunt neprihănite, noi vom fi fericiți, o pace de nedescris ar exista pentru că știm că Tatăl nostru este mulțumit de viețile noastre.¹² (Vezi sugestia 3 de la pagina 267.)

Nu trebuie să ne temem dacă facem ceea ce Domnul ne-a cerut să facem.

Nu trebuie să ne temem dacă facem ceea ce Domnul ne-a cerut să facem. Aceasta este lumea Sa. Toți bărbații și toate femeile sunt supuși Săi. Toate puterile răului vor fi ținute sub control de dragul oamenilor Săi, dacă ei Îl vor cinsti și vor ține poruncile Sale.¹³

Dacă noi avem încrederea Tatălui nostru Ceresc, dacă noi avem dragostea Sa, dacă noi suntem demni de binecuvântările Sale, toate armatele lumii nu ne pot distruge, nu ne pot frânge credința și nu pot doborî Biserica ce este numită după Fiul lui Dumnezeu.

Citiți, în capitolul 19 din 2 Împărați, cum Sanherib, împăratul asirian, a căutat să cucerească Ierusalimul. Ezechia, împăratul care îl reprezenta pe Israel, l-a implorat pe Domnul să-i izbăvească în timp ce Sanherib își bătea joc de el, spunând: „Să nu gândești că rugăciunile înălțate Dumnezeului tău te pot ajuta. Oamenii din fiecare țară

în care am fost și pe care am cucerit-o s-au rugat. Ești fără ajutor” și, în dimineața următoare, o mare parte a armatei asiriene a fost găsită moartă în tabăra ei, iar Ierusalimul a fost apărat de Domnul (vezi 2 Împărați 19:10–20, 35). El este tăria noastră... Tatăl dumneavoastră și al meu, Tatăl tuturor; dacă noi vom fi demni, El ne va ocroti așa cum a făcut cu fiii lui Helaman (vezi Alma 57:24–27) și așa cum l-a ocrotit pe Daniel în groapa cu lei (vezi Daniel 6) și pe cei trei copii iudei de la a fi arși în cuptor (vezi Daniel 3) și pe cei șase sute de mii de urmași ai lui Avraam, când El i-a scos din Egipt sub conducerea lui Moise și a înecat armata lui Faraon în Marea Roșie (vezi Exodul 14:21–30). El este Dumnezeu universului. El este Tatăl nostru, al tuturor. El este Atotputernic și El ne promite ocrotire dacă noi vom trăi demni de ea.¹⁴

Chiar dacă norii se adună, chiar dacă tobele războiului bat, oricare ar fi condițiile din lume, aici, în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, oriunde cinstim și ținem poruncile lui Dumnezeu, va exista protecție împotriva puterilor răului iar bărbaților și femeilor li se va permite să trăiască pe pământ până când viețile lor se vor încheia în cinste și glorie dacă ei vor ține poruncile Tatălui nostru Ceresc.¹⁵ (Vezi sugestia 4 de la pagina 267.)

Căminele noastre ar putea fi locuri sfinte, pașnice chiar în mijlocul calamităților.

Cred că, ținând seama de nefericirea care domnește pretutindeni, de revelația pe care Domnul a făcut-o, menționată în secțiunea întâi din Doctrină și legăminte, că „pacea va fi luată de pe pământ” (D&L 1:35), noi trebuie să simțim că acel timp a venit. Desigur, noi trebuie să ne evaluăm pe noi înșine iar casele noastre trebuie să fie locul pentru rugăciune, grațitudine și recunoștință. Soții trebuie să fie buni cu soțiile lor și soțiile atente cu soții lor. Părinții trebuie să păstreze dragostea copiilor lor trăind o viață neprihănită. Căminele noastre nu numai că vor fi locul pentru rugăciune și recunoștință, ci și locul în care Tatăl nostru va putea revărsa cele mai alese binecuvântări ale Sale datorită demnității noastre.¹⁶

Mă rog ca să fie sfințite căminele noastre prin neprihănirea vieților noastre, ca dușmanul să nu aibă nicio putere să ajungă acolo și să-i distrugă pe copiii din casele noastre ori pe aceia care locuiesc

„Faceți din căminele dumneavoastră un loc pentru Spiritul Domnului; lăsați-le să fie locuri sfinte.”

sub acoperișurile noastre. Dacă Îl vom cinsti pe Dumnezeu și Îi vom ține poruncile, căminele noastre vor fi sacre, dușmanul nu va avea nicio influență și noi vom trăi în fericire și pace până la ultima clipă din viața muritoare și vom merge să ne primim răsplata în viața nemuritoare.¹⁷

Trăiți-vă viețile potrivit învățăturilor Evangheliei lui Isus Hristos și, când calamitățile amenință, veți simți sprijinul brațului Său atotputernic. Faceți din căminele dumneavoastră un loc pentru Spiritul Domnului; lăsați-le să fie locuri sfinte, în care dușmanul să nu poată intra; ascultați glasul blând, liniștit care vă îndeamnă către faptele neprihănirii. Rugăciunea mea este ca niciunul dintre dumneavoastră să nu fie abătut de la calea care duce la cunoașterea și puterea lui Dumnezeu, moștenirea celui credincios, chiar viața nepieritoare.¹⁸

Mă rog ca, în inimile noastre și în căminele noastre, să poată sălășlui acest spirit al dragostei, al răbdării, al bunătății, al carității, al întrajutorării care ne înnobilează viețile și care face ca lumea să

fie mai luminoasă și mai bună datorită lui.¹⁹ (Vezi sugestia 5 de la pagina 267.)

Putem fi o influență pozitivă în lume.

Vreau să vă rog... să fiți ancore în comunitatea în care trăiți pentru ca alții să fie atrași spre dumneavoastră și să se simtă în siguranță. Lăsați lumina dumneavoastră să lumineze astfel încât alții, văzând faptele dumneavoastră bune, să aibă dorința în inima lor de a fi ca dumneavoastră.²⁰

Este datoria noastră să fim exemple; este datoria noastră să ținem sus drapelul adevărului. Este datoria noastră să-i încurajăm pe ceilalți copii ai Tatălui nostru să asculte îndemnul și sfatul Său și să adaptăm lucrurile astfel încât, oriunde ne-am afla, să găsim Spiritul lui Dumnezeu arzând în sufletele noastre și influența noastră să fie în bine.²¹

Domnul nu cere ceva ce este imposibil. Dimpotrivă, El ne-a dat porunci, îndrumări și sfaturi pe care noi, toți, putem să le urmăm în aceste zile și eră în care trăim...

Frați și surori, trebuie să fim credincioși. Țara în care trăim trebuie să fie sfințită prin viețile noastre neprihănite... Tot ce trebuie să facem este să ne pocăim de păcate, să părăsim căile greșite, să ne curățim viețile de necurățenie și, apoi, să umblăm din loc în loc și să facem fapte bune. Nu este nevoie ca noi să fim puși deoparte în acest scop. Fiecare bărbat, femeie și copil din Biserica lui Isus Hristos poate umbla din loc în loc făcând fapte bune și poate primi binecuvântările care rezultă din acestea (vezi sugestia 6 de la pagina 267).

Să începem munca pe care El ne-a dat-o în grijă, să binecuvântăm pe copiii Tatălui nostru oriunde s-ar putea afla și viețile noastre vor fi mai bogate și această lume va fi mai fericită. Aceasta este misiunea care a fost pusă pe umerii noștri. Tatăl nostru Ceresc ne face răspunzători de modul în care o îndeplinim. Dumnezeu a permis ca noi, cu umilință în suflete, să umblăm din loc în loc cu dorință în inimă de a face bine tuturor oamenilor oriunde s-ar afla și să le ducem bucuria care poate veni numai prin respectarea legilor Sale și ținerea poruncilor Sale. Eu mă rog cu umilință ca această pace să-și găsească locul în inimile și în căminele noastre, ca noi să

radiem lumină și veselie oriunde mergem, ca să putem dovedi lumii, prin viețile pe care le trăim, că noi știm că Dumnezeu trăiește și să primim binecuvântările ce rezultă din aceasta.²²

Sugestii pentru studiu și predare

Gândiți-vă la aceste idei în timp ce studiați acest capitol sau când vă pregătiți să predați. Pentru ajutor suplimentar, vedeți paginile v-vii.

1. Citiți povestirea despre sfatul primit de Belle S. Spafford de la președintele Smith (paginile 260–261). În ce moduri vă puteți „face simțită influența”?
2. În prima secțiune a învățăturilor (pagina 261), președintele Smith vorbește despre greutățile revelate că vor preceda a Doua Venire (vezi, de asemenea, 2 Timotei 3:1–7; D&L 45:26–35). De ce credeți că este important să știm că aceste greutăți au fost revelate în scripturi?
3. Revedeți secțiunea care începe la pagina 262. Care sunt câteva dintre problemele existente în lume care ar putea fi soluționate prin supunere față de Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos? Cum a adus Evanghelia pace în viața dumneavoastră? Dar în viața familiei dumneavoastră? Dar în relațiile dumneavoastră cu alte persoane?
4. La paginile 263–264, președintele Smith dă exemple din scripturi de situații în care Domnul i-a protejat pe oamenii Săi. În ce moduri v-a protejat El pe dumneavoastră și familia dumneavoastră? Cum ne ajută supunerea să învingem teama?
5. Care sunt unele dintre pericolele care amenință siguranța spirituală a căminelor noastre astăzi? Cum putem face din căminele noastre „locuri sfinte în care dușmanul nu poate ajunge”? (Pentru unele idei, revedeți secțiunea care începe la pagina 264.)
6. Citiți primul și al patrulea paragraf de la pagina 266. În ce fel sunt sfinții din zilele din urmă „ancore” pentru comunitățile lor? De ce ne face „curățirea vieților noastre de necurățenie” mai capabili să „umblăm din loc în loc și să facem fapte bune”? Gândiți-vă, rugându-vă, la ce ar trebui să faceți pentru a vă curăți viața de necurățenie.

Scripturi suplimentare: Isaia 54:13–17; Matei 5:13–16; Ioan 16:33; 2 Nefi 14:5–6; Doctrină și legăminte 87:6–8; 97:24–25; Joseph Smith–Matei 1:22–23, 29–30.

Ajutor pentru predare: Gândiți-vă să invitați membri ai clasei să citească subtitlurile din „Învățăături ale lui George Albert Smith” și selectați o secțiune importantă pentru ei sau familia lor. Invitați-i să studieze învățăturile președintelui Smith din această secțiune, inclusiv întrebările referitoare la acestea de la sfârșitul capitolului. Rugați-i apoi pe membrii clasei să împărtășească ce au învățat.

Note

1. În Conference Report, aprilie 1948, p. 162.
2. În Conference Report, aprilie 1918, p. 41.
3. În Conference Report, aprilie 1932, p. 41.
4. „Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace”, *Improvement Era*, septembrie 1945, p. 501.
5. Belle S. Spafford, *A Woman's Reach* (1974), p. 96–97.
6. În Conference Report, aprilie 1932, p. 42–44.
7. În Conference Report, octombrie 1946, p. 153.
8. „New Year's Greeting”, *Millennial Star*, 1 ianuarie 1920, p. 2.
9. „At This Season”, *Improvement Era*, decembrie 1949, p. 801.
10. În Conference Report, octombrie 1937, p. 53.
11. În Conference Report, aprilie 1946, p. 4.
12. În Conference Report, octombrie 1915, p. 28.
13. În Conference Report, aprilie 1942, p. 15.
14. În Conference Report, aprilie 1943, p. 92.
15. În Conference Report, aprilie 1942, p. 15.
16. În Conference Report, aprilie 1941, p. 27.
17. În Conference Report, octombrie 1946, p. 8.
18. „New Year's Greeting”, *Millennial Star*, 6 ianuarie 1921, p. 3.
19. În Conference Report, octombrie 1946, p. 7.
20. În Conference Report, octombrie 1945, p. 117–118.
21. În Conference Report, octombrie 1947, p. 166.
22. În Conference Report, aprilie 1932, p. 43–45.

Lista ilustrațiilor

- Copertă: *George Albert Smith*, de Lee Greene Richards, © IRI.
- Pagina 4: *Cuvântarea de pe munte*, de Carl Heinrich Bloch, folosită cu permisiunea National Historic Museum din Frederiksborg din Hillerød, Danemarca.
- Pagina 12: *Hristos vindecându-l pe orb*, de Del Parson, © 1983 IRI.
- Pagina 20: *Chipul lui Hristos*, de Heinrich Hofmann, prin amabilitatea C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Pagina 25: *Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele*, de Harry Anderson, © IRI.
- Pagina 27: *Iată-i pe cei mici ai voștri*, de Robert T. Barrett, © 1996 IRI.
- Pagina 37: *Prima viziune a lui Joseph Smith*, © 1988 Greg K. Olsen, copiearea interzisă.
- Pagina 40: *Joseph Smith*, prin amabilitatea Arhivelor Community of Christ, Independence, Missouri.
- Pagina 49: *Preoția lui Melchisedec restaurată*, de Walter Rane, © 2010 IRI.
- Pagina 56: Fotografie folosită prin amabilitatea Bibliotecii de Istorie și Arhivelor Bisericii.
- Pagina 62: *Unul înaintea lui Dumnezeu*, de Joseph Brickey, © 2010 IRI.
- Pagina 65: Fotografie © 2000 Steve Bunderson.
- Pagina 68: Fotografie © 2006 Robert Casey.
- Pagina 76: *Isus i-a zis: „Marie”*, de William Whitaker, © 1999 IRI.
- Pagina 128: *Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile*, de Harry Anderson, © IRI.
- Pagina 155: Fotografie © 2000 Steve Bunderson.
- Pagina 182: *Ilie îi înfruntă pe preoții lui Baal*, de Jerry Harston, © 1978 IRI.
- Pagina 185: *Moise despărțind apele Mării Roșii*, de Robert Barrett, © 1983 IRI.
- Pagina 187: *Sosirea lui Brigham Young*, © 1986 VaLoy Eaton, prin amabilitatea Zions Bank, copiearea interzisă.
- Pagina 192: *Hristos și tânărul bogat*, de Heinrich Hofmann, prin amabilitatea C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Pagina 204: *Daniel refuzând bucatele și vinul împăratului*, de Del Parson, © 1983 IRI.
- Pagina 226: *Limonadă într-o zi toridă*, de Michael Malm, © 2010 IRI.
- Pagina 250: *Răstignirea*, de Harry Anderson, © IRI.
- Pagina 258: *Vă las pacea*, © 2004 Walter Rane, prin amabilitatea Muzeului de Istorie a Bisericii.

Index

A

Apostazie

autoritatea preoției a fost pierdută în timpul, 48

la jumătatea timpului, 47

Tatăl Ceresc a restaurat Evanghelia ca urmare a, 39

B

Biblia

mărturie despre Isus Hristos, 24–25

Vezi, de asemenea, Scripturi

Biserica lui Isus Hristos

condusă de Isus Hristos, 59, 116–117

deține autoritate divină, 50–51
progresul, 42, 159–161, 164–167

Botez

lui Isus Hristos, 24

Bunătațe

în căminele noastre, 231–233

poate înduioșa inimi, 227, 230–231

trebuie să fim exemple de, 230

vine de la Spiritul Domnului, 228–229

Vezi, de asemenea, Dragoste

C

Caritate. *Vezi* Dragoste

Cartea lui Mormon

George Albert Smith o împărtășește altora, xxii, xxxv

mărturie despre Isus Hristos, 25–26

Vezi, de asemenea, Scripturi

Cămin

poate fi un loc de refugiu, 264–265

Vezi, de asemenea, Familie

Chemări

responsabilitatea membrilor de a îndeplini, 162–164

Conducătorii Bisericii

Domnul Își îndrumă poporul prin intermediul, 59–60, 116–117

nu trebuie să-i criticăm, 63–64

sunt aleși de Domnul, 58–59

suntem în siguranță dacă-i urmăm, 60

Vezi, de asemenea, Președinte al Bisericii

Credință

a dus la Prima viziune a lui

Joseph Smith, 36, 37, 186

a sfinților din vechime, 186–188

exemple de, în scripturi, 184–186

un dar pe care Dumnezeu îl dă celor neprihăniți, 190

Critică

căutați calități la ceilalți în loc să-i criticați, 229–230

în opoziție cu Evanghelia lui Isus Hristos, 229

la adresa conducătorilor Bisericii, 63–64

Cuvântul de înțelepciune

binecuvântări pentru supunere, 205–208

este un sfat dat cu dragoste de către Tatăl Ceresc, 203–205

să ne învățăm familia despre, 210–211

D

Daniel

credința lui, 184–185
 s-a supus legii sănătății pe care
 Domnul a dat-o în zilele lui,
 203–205

Dealul Cumorah, xxx

Diavol. *Vezi* Dușman

Dragoste

aduce adevărata fericire, 17–18
 exercitați, întinzându-vă brațele
 către alții, 16–17
 îi poate inspira pe oameni să
 facă ceea ce este drept, 17, 151,
 230–231

în împărtășirea Evangheliei,
 150–151

ocazii de a da dovadă de, 16
 porunca de a avea, 14–15
Vezi, de asemenea, Bunătate

Duhul Sfânt

necesar în procesul de împărtă-
 șire a Evangheliei, 154–156
 ne îndrumă către siguranță și
 exaltare, 120
 sursa mărturiei, 28, 118–119,
 155–156

Dumnezeu Tatăl

are un trup, 38–39
 dă porunci pentru că ne iubește,
 194–196
 putem deveni la fel ca, 72
 toți bărbații și toate femeile sunt
 copii ai lui, 13–14
 vorbește omului, 115–116

Dușman

încearcă să ne înșele, 196–199
 ne putem împotrivi lui, 199–201

E

Evanghelia lui Isus Hristos

aduce fericire, 29, 39–40, 76–78

lumea are nevoie de, 125–126
 ne învață să ne iubim unul pe
 altul, 14–15

singurul mod de a avea pace,
 261–263

trebuie să ne ajute să fim oameni
 mai buni, 7–8

Exemplu

în împărtășirea Evangheliei,
 139–141

părinților, 210–211, 241–243
 prin exemplul nostru, putem fi o
 influență pozitivă, 266

F

Familie

bunătatea în cadrul, 231–233
 mai prețioasă decât lucrurile
 lumești, 73
 rugăciunea duce la unitate în, 100
 studiul scripturilor, 108–110, 244
Vezi, de asemenea, Părinți

Farr, Lorin (bunic), xiii

G

Gânduri

suntem rezultatul gândurilor
 noastre, xv

I Î

Iertarea altora

indică aprecierea noastră față
 de iertarea lui Dumnezeu,
 252–253

ne ajută să ne pregătim pentru
 împărăția celestială, 252–256
 trebuie să fie atitudinea membri-
 lor Bisericii, 251

Ilie

a restaurat cheile muncii pentru
 cei morți, 83, 84
 credința lui, 185

Ispășire. *Vezi* Isus Hristos; Înviere

- Istoria familiei
 ajutor din partea Domnului pentru facilitarea cercetării, 89–91
Vezi, de asemenea, Temple și munca în templu
- Isus Hristos
 a conferit preoția apostolilor Săi, 47–48
 apariția lui, în fața lui Joseph Smith, 26–27
 apariția lui, în fața nefiților, 25–26
 botezul lui, 24
 Fiul lui Dumnezeu, 22–24
 i-a iertat pe cei care L-au răstignit, 251
 învierea lui, 24–25
 mărturia noastră despre, 21–30
 mărturie despre, în Biblie, 24–25
 mărturie despre, în Cartea lui Mormon, 25–26
 trăiește astăzi, 23
- Împărtășanie
 curățim inimile de sentimentele de răutate înainte de a lua din, 253
 instituită de către Salvator, 174–176
 luarea în mod demn din ea, reînnoiește tăria noastră spirituală, 177–178
- Împărtășirea Evangheliei
 adaugă la fericirea și bunătatea altora, 149–151, 153–155
 cu dragoste și bunătate, 150–151
 entuziasm și ardoare în, 127–129, 152–153
 importanța Duhului Sfânt în, 154–156
 importanța exemplului în, 139–141
 modalități de a lua parte la, 141–146
 nevoia pentru, 125–127
 răsplata pentru, 131–133
 responsabilitatea noastră, 29, 129, 130–131, 137–139
- Învățători de acasă
 amintirile lui George Albert Smith despre, 45–47
- Înviere, 24–25, 75
-
- L**
- Lăcomie
 avertizare despre, 220
-
- M**
- Magazie de alimente
 a permis Bisericii să-i ajute pe cei nevoiași, 215–217
 ne ajută să fim pregătiți pentru vremuri grele, 217–218
- Mame
 bunătatea și compasiunea lor, 232–233
Vezi, de asemenea, Părinți
- Mărturie
 toată lumea poate să primească propria mărturie, 28, 118–119
- Moarte
 Evanghelia ne ajută să înțelegem, 69–72, 76–78
- Moise
 credința lui, 184
 mâinile lui, sprijinite de Aaron și Hur, 61
- Monumentul This Is the Place (Acesta este locul), xxxvi–xxxviii
- Muncă, 218–219
- Muncă misionară. *Vezi* Împărtășirea Evangheliei
-
- N**
- Noe
 câteva avertizări importante ale lui, 60
 credința lui, 184

O

Opoziție

nu va opri progresul Bisericii,
164–166

P

Pace

prin intermediul Evangheliei lui
Isus Hristos, 261–263

Părinți

exemplu de, 209–211, 241–243
responsabilități ale, să-i învețe pe
copii Evanghelia, 238–240
trebuie să fie iubitori și buni cu
copiii, 231–233, 243–244
Vezi, de asemenea, Familie

Pilda nunții fiului de împărat, 5–6

Pionieri, xxx–xxxii, xxxvi–xxxviii

Porunci

Dumnezeu le dă, deoarece El ne
iubește, 193–195
ne țin de partea Domnului, 193
protecția vine ca urmare a ținerii,
263–264

Pregătire

pentru slujire misionară, 141–142,
143
pentru urgențe, 216–218
pentru viața eternă, 5–7, 71–72,
107–108, 253–256

Preoția aaronică. *Vezi* PreoțiePreoția lui Melhisedec. *Vezi* Preoție

Preoție

deținătorii ei, trebuie să fie
demni, 52–53
nu tratați fără respect, 52
o ocazie de a sluji, 45–47
rânduieile ei, necesare pentru
intrarea în împărăția celestială,
51–52
restaurarea, 47–50

se găsește doar în adevărata Bise-
rică a lui Isus Hristos, 50–51
tinerii băieți trebuie să se pregă-
tească s-o primească, 45
trebuie să fie conferită în felul
Domnului, 50

Președinte al Bisericii

Domnul Își îndrumă poporul prin
intermediul, 116–117
întărit de faptul că este susținut
de membri, 64–65
primește tările și înțelepciune de
la Dumnezeu, 61
*Vezi, de asemenea, Conducători
ai Bisericii*

Prima viziune

a arătat că cerurile nu sunt pecet-
luite, 34–36
a arătat credința lui Joseph Smith,
35, 36, 186
a stabilit temelia credinței, 36
o mărturie suplimentară că Isus
este Hristosul, 26–27

R

Rânduieii

necesare pentru salvare, 51
pentru cei morți, 84–89

Restaurare(a)

Evangheliei, 39
preoției, 47–50

Revelație

către profet, 114, 115–117
necesară astăzi, 115–116
personală, 115, 118–120

Rugăciune

băiat care le cere doctorilor să se
roage pentru el, 96–97
putem fi inspirați să știm pentru
ce să ne rugăm, 98–99
puterea, 99–100

rugați-vă pentru conducătorii guvernelor, 100
rugațiune în familie, 99–101

S

Satana. *Vezi* Dușman

Scripturi

cițiți, ca familie, 108–110
mai prețioasă decât filozofiile oamenilor, 105–106
ne ajută să biruim încercările, 106–107
ne ajută să ne pregătim pentru împărăția celestială, 108–109

Seară în familie, 245–246

Slujire

fericire prin intermediul, 17–18
în Biserică, 162–164
pentru cei care au suferit după cel de-al Doilea Război Mondial, 215
poate alina suferința, 222–223

Smith, George A. (bunic)

inspirat să se roage pentru siguranța familiei sale, 98–99
își sfătuiește familia să rămână de partea Domnului, 193
lucrări misionare ale lui, 165
trecutul, xii–xiii
văzut de George Albert Smith într-un vis, xxvi–xxvii

Smith, George Albert

acte de bunătate ale lui, xii, xl–xli, 2, 11–13, 227–229
atacat de o gloată, xix
căsătoria lui, xvi
chemat să slujească în calitate de apostol, xx–xxiv
copii ai lui, xix–xx
copilăria, xii–xvi, 237
crezul personal, 1–2, 149, 249–251
decesul lui, xxxix, 22

interesul în, locurile istorice ale Bisericii, xix–xxxii, xxxv–xxxvii
îl vizitează pe președintele Mexicului, xxxv–xxxvi
împărtășește Evanghelia, xxii–xxiii, xxxv–xxvi, 123–125, 149–151
în calitate de apostol, xx–xxxiii
în calitate de președinte al Bisericii, xxxi–xxxvii
în calitate de președinte al Misiunii Europa, xxix–xxx, 135–137, 181–183
în calitate de tată, xix–xx, 237–242
încurajează un om să citească scripturile, 102–105
învăță cum navighează în condiții de ceață piloții de avioane, 113–115
învățat de mama lui cum să se roage, xiii–xiv, 93–95
își convinge copiii să-și dăruiască jucăriile primite de Crăciun, xx
își învață fiica ce este cinstea, 237–238
își oferă haina unui muncitor de pe stradă, 13
își vede bunicul într-un vis, xxvii–xxviii
misiunea, în sudul Statelor Unite, xvi–xviii
misiunea, în sudul statului Utah, xvi
muncește într-o fabrică de îmbrăcăminte la vârsta de 13 ani, xvi
oferă Cartea lui Mormon sub forma unui dar de Crăciun, xxiii
o sfătuiește pe Belle S. Spafford să-și păstreze calitatea de membră a unei organizații naționale, 260–261
problemele de sănătate ale lui, xxvi–xxviii

problemele la ochi ale lui, xvi, xxiv
 rânduit la oficiul de diacon, 45
 refuză să bea cafea, 203
 salvat de la înec prin intermediul rugăciunii, 95–96
 se împacă cu un prieten care l-a jignit, 249
 slujirea civică a lui, xxiii–xxiv
 soția lui decedează, xxviii
 susținut în calitate de președinte al Bisericii, 57
 trimite ajutoare în Europa devastată de război, xxxiv, 215–217
 vizitează locul unde s-a născut Joseph Smith, 33
 vizitează Templul Kirtland, 81
 Smith, John (străbunic), xiii
 Smith, John Henry (tată), xii–xiii, 98–99
 Smith, Joseph
 a restaurat adevăruri eterne, 38–40
 chemat de Dumnezeu în pofida tinereții și lipsei lui de experiență, 36–38
 credința lui, 36, 37, 186
 mărturie despre Isus Hristos, 26–27
 Prima viziune a lui, 26–27, 33, 34–37
 și-a dat viața pentru mărturia lui, 41–42
 Smith, Lucy Emily Woodruff (soție)
 curțarea și căsătoria, xvi–xvii
 decesul, xxviii
 primește o binecuvântare de la Wilford Woodruff, xix
 Smith, Sarah Farr (mamă), xii, 93–94
 Supunere. *Vezi* Porunci
 Susținerea conducătorilor Bisericii, 57–65

T

Tatăl Ceresc. *Vezi* Dumnezeu Tatăl
 Tați
 trebuie să-și pregătească fiii să primească preoția, 45
Vezi, de asemenea, Părinți
 Tehnologie
 poate fi utilizată pentru înaintarea lucrării Domnului, 161
 Temple și munca în templu
 dedicarea Templului Idaho Falls, Idaho, 83–84
 sacrificiile făcute de sfinți pentru construirea Templului Kirtland, 81
 scopul, de a pune la dispoziție rânduieli, 84–91

U

Ultimele zile
 mari încercări au fost prevestite pentru, 261

V

Viață
 este eternă, 70–71
 scopul, 71–74
 Viață eternă
 scopul vieții muritoare este de a ne pregăti pentru, 71–72
 Viață premuritoare, 70, 71–72

Z

Zeciuală
 prin intermediul ei, putem sprijini lucrarea Bisericii, 221–222
 Ziua de sabbat
 mersul la Biserică în, 173–174
 ținerea, aduce fericire, 171–173

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

ROMANIAN

4 02367 86171 1

36786 171